

Giới thiệu Quân Sủng

Truyện Quân Sủng là một tác phẩm rất có giá trị nhân văn, ngôn ngữ phong phú góp, chúng ta có thể học hỏi thêm một cách sống ở đời dù trong hoàn cảnh khó khăn vẫn không khuất phục.

Hành văn của tác giả Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu nhẹ nhàng chân thật gần gũi với cuộc sống hàng ngày. Nhân vật nữ chính kiên cường tìm cách vượt qua số phận rất mãnh liệt.

Nam chính được nghỉ phép bốn mươi ngày để kết hôn, sau một ngày anh đã cưng chiều nữ chính rất đáng yêu, anh đi làm nhiệm vụ chỉ mong được đưa cô đến quân khu ở cùng anh để anh chăm sóc cô cách chu đáo hơn... Còn rất nhiều tình tiết hấp dẫn chờ quý độc giả theo dõi tình yêu trong quân nhân nhé.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ngày thứ nhất

“Anh là Lục Diệp sao?” Vân Thường ngồi ở trên giường mỉm cười, “Tôi là Vân Thường.”

Không trả lời, ngay cả tiếng bước chân vừa rồi cũng biến mất, nhưng lại có tiếng hít thở trầm ổn của đàn ông vang lên bên tai, một lần lại một lần.

“Có thể đi tới để cho tôi sờ mặt của anh được không?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Vân Thường cũng không vội, mắt cong cong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trắng nõn tràn đầy nụ cười.

Một bước, hai bước, rốt cuộc người đàn ông cũng nhấc chân đi về hướng cô.

Vân Thường vươn tay, thứ chạm vào được chính là bộ quân trang thẳng thớm cùng nút áo lạnh lẽo. Vân Thường ngồi chồm hổm ở trên giường, dùng sức nâng người lên, đưa tay sờ từng chút một, vừa sờ tới cổ người đàn ông liền ngừng lại.

“Xin lỗi, tôi với không tới, có thể khom người xuống một chút được không?”

Trên tay cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của đàn ông, trong lòng Vân Thường hơi khấn trương, vừa lúc đó, người đàn ông vốn tưởng rằng sẽ không để ý đến lời của cô lại đột nhiên khom người xuống.

Đôi tay không kịp chuẩn bị đúng lúc bung lấy khuôn mặt người đàn ông. Tay Vân Thường men theo vầng trán đầy đặn, sống mũi cong thẳng trọt xuống, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mỏng đang mím chặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông khẽ mỉm cười, để lộ một hàm răng trắng chỉnh tề: “Anh rất tuấn tú!”

Vừa dứt lời, Vân Thường chợt nghe từ trong lỗ mũi của người đàn ông phát ra một tiếng hừ nho nhỏ. Tiếp theo đó là âm thanh cời quần áo liền mạch.

Vân Thường cắn môi, ngón tay nắm chặt ga giường, tim đập loạn.

“Vẫn chỉ là một cô gái nhỏ!” Lúc này, người đàn ông chợt lên tiếng, thanh âm trầm thấp, kèm theo một cổ cứng rắn nồng đậm, vừa nghe liền biết là một người lạnh lùng.

Vân Thường ngẩn người, lúc này mới phản ứng được hẳn là đang nói cô.

Há mồm muốn nói gì đó, lại nghe thấy tiếng bước chân rời đi của người đàn ông. Vân Thường thở phào nhẹ nhõm, cô vẫn còn có chút chưa thích ứng được, nhưng trước mặt người đàn ông sau này sẽ là chồng mình, cô không có lựa chọn nào khác.

Lục Diệp nhanh chóng vọt vào phòng vệ sinh, thời gian huấn luyện lâu dài khiến cho hắn căn bản không cách nào tưởng tượng có người sẽ dùng tới hơn mười phút trở lên để tắm. Dùng khăn lông lau khô người xong, Lục Diệp chỉ mặc một chiếc quần lót định bước ra phòng tắm, lại đột nhiên nhớ tới bên ngoài còn có thêm một cô gái, chỉ có thể mắng thầm trong lòng một tiếng, lúc này mới bắt đầu đi thêm vào một bộ đồ ngủ.

Hắn chẳng thể nào ngờ mẹ mình thế nhưng lại làm chuyện này! Hắn đang mang tân binh thực hiện việc huấn luyện đặc biệt, cấp trên lại bỗng nhiên kêu hắn vào phòng làm việc, hơn nữa còn hết sức vui vẻ chúc mừng hắn rốt cuộc nghĩ thông suốt, biết cưới vợ rồi.

Lục Diệp chưa kịp hiểu gì, bên này lãnh đạo đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai phê chuẩn đơn xin nghỉ kết hôn của hắn, Lục Diệp lại mơ màng hồ đồ bị bà mẹ Sư Tử Hà Đông gọi về nhà, thế mới biết mẹ hắn thế nhưng tự chủ trương cưới vợ cho hắn!

Con mẹ nó, đây rốt cuộc là chuyện gì thế! Lục Thiếu tá vung một đấm về tờ hôn thú đang ở trên bàn kia, hoàn toàn chẳng còn chút trầm tĩnh, trấn định nào của ngày thường.

Lục Thượng tướng vốn chiều vợ, bà xã nói cái gì thì là cái đấy. Lục phu nhân cũng luôn rất có chừng mực, ai ngờ lúc này thế nhưng lại gây ra việc như thế, dùng mười vạn mua vợ cho con trai mình!

Khuôn mặt của Lục Thượng tướng co quắp, trên thực tế trong lòng đã phát điên vô số lần, nhưng lại chẳng thể phát tác được trước dáng vẻ đáng thương của bà xã nhà mình. Chỉ có thể hung hăng vỗ bàn một cái, tùy ý Lục phu nhân thôi.

Chỉ là người con dâu này hẳn cũng thực hài lòng, vốn tưởng rằng sẽ là một cô gái mị hoặc dung tục, ham tiền như mạng, không ngờ lại băng khiết dịu dàng đến thế. Lần đầu tiên Lục Thượng tướng nhìn thấy Vân Thường, lửa giận trong lòng đã nguội đi hơn phân nửa.

Đến lúc nghe Lục phu nhân kể lại chuyện của Vân Thường, thì phần hỏa khí còn lại trong lòng cũng biến mất không còn bóng dáng. Nửa tháng chung sống này, nguyên bản một khuôn mặt già đối với ai cũng dữ dằn, lúc đến trước mặt Vân Thường liền thay đổi thành một con mèo già, ngay cả nói chuyện cũng nhẹ giọng không ít, quả thật đã xem Vân Thường như con gái ruột mà thương yêu rồi.

Khiến cho Lục phu nhân cũng có chút ghen tỵ, Lục Thượng tướng hút một hơi thuốc, ôm Lục phu nhân ngồi xuống, cảm thán một tiếng: “Đứa nhỏ này thật đáng thương!”

Sao có thể không đáng thương đây, tốt nghiệp đại học danh tiếng, một bụng tài hoa, sau khi tốt nghiệp liền vào làm cho một công ty đa quốc gia tiếng tăm lừng lẫy, tiền đồ rộng mở. Nhưng nửa năm sau lại xảy ra tai nạn xe cộ, từ đó hai mắt bị mù. Tiếp đến liền bị cha ruột cùng mẹ kế xem như hàng hóa bán cho đứa con trai “Đồng tính luyện ái” của mình.

Đổi lại là người khác, gặp phải đã kích liên tục như thế có thể chịu đựng được sao? Nhưng Vân Thường lại vẫn ôn nhu như cũ, chưa bao giờ oán trách, gặp ai cũng cười, dù một đôi mắt trong suốt chẳng nhìn thấy được ánh sáng. Một cô bé như vậy làm sao có thể không đáng yêu?

“Hi vọng thằng nhóc kia có thể biết quý trọng.” Lục phu nhân tựa vào trong ngực Lục Thượng tướng cảm thán. Nếu tên nhóc chết toi Lục Diệp kia đối xử không tốt với Vân Thường, bà chính là người đầu tiên không bỏ qua! Dùng roi da trong thư phòng của cha hẳn quát chết hẳn!

Lục Thượng tướng gật đầu một cái, không lên tiếng. Trong lòng cũng nghĩ giống như Lục phu nhân, nếu như con trai không đối xử tốt với Vân Thường, nhất định phải khai trừ hẳn ra khỏi đơn vị!

Bên này, Lục Thiếu tá tắm rửa xong, quay trở về phòng thì nhìn thấy cô vợ hán vừa “mua” được đã nằm xuống, ngoan ngoãn núp ở trên giường, ôm lấy chân cuộn thành một bọc nhỏ, chỉ chiếm rất ít diện tích.

Coi như thức thối, Lục Thiếu tá nhấc chân lên, nằm xuống tại một đầu khác của chiếc giường. Không hiểu tại sao, bình thường mấy phút là có thể rơi vào trạng thái ngủ say, hôm nay lại làm thế nào cũng không ngủ được. Có lẽ là do bên cạnh có thêm một người đi.

“Khụ khụ.” Trong bóng tối, Lục Diệp nghiêng người sang, giả vờ ho một tiếng. Xuyên qua rèm cửa, ánh trăng thanh lạnh và nhiều điểm sáng cùng nhau tràn vào, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, vốn phải là cảnh tượng lạnh lẽo, nhưng bởi vì đôi mắt biết cười kia mà bỗng nhiên tăng thêm vài phần ấm áp.

“Anh còn chưa ngủ à?” Thanh âm của Vân Thường ấm áp mềm mại, so sánh với những tên đàn ông thô kệch bình thường sống cùng Lục Diệp kia quả thực là hai thái cực.

Có lẽ là từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện của Lục Thượng tướng, nên Lục Diệp chưa bao giờ biết phải chung đụng với phụ nữ như thế nào, ở trong mắt người khác, con trai của Lục Thượng tướng, Lục Diệp, diện mạo tuấn lãng, vóc người thon dài, nhất là một thân khí chất bén nhọn mang theo phong cách ưu nhã này, lại càng làm cho hẳn có vẻ cực kì không giống người thường. Quan trọng nhất là, năm đó, hẳn chỉ dựa vào cố gắng của mình từ cấp thấp nhất đi lên vị trí Thiếu tá, người đàn ông như vậy, dù ở đâu cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của phụ nữ.

Nhưng trên thực tế, Lục Diệp lại chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, mục tiêu trong cuộc đời của hắn trừ quân đội vẫn chỉ là quân đội. Cho nên bên ngoài từng có lần truyền ra tin tức Lục Diệp ở trong quân đội đã lâu, nên ngược lại chỉ thích đàn ông. Thật ra thì, không phải là hắn không thích phụ nữ, mà là căn bản không biết nên thích thế nào.

Vào lúc này, gặp Vân Thường, nhìn thấy thân thể nho nhỏ của cô co rút thành một cục, rõ ràng là đôi mắt không nhìn thấy, nhưng dưới ánh trăng trong lành vẫn cố gắng nhìn thẳng vào mắt mình, tỏ vẻ cô đang rất nghiêm túc nghe hắn nói, trong lòng không khỏi giống như bị cái gì va vào một phát, vừa thương lại vừa đau.

“Ừ.” Lục Diệp “ừ” một tiếng, hơn nữa quay mặt đi bày tỏ mình cũng không phải muốn nói chuyện cùng Vân Thường, mà thực sự là không cần thận ho khan một tiếng.

Thính giác của Vân Thường rất bén nhạy, nên dễ dàng nhận ra được động tác lật người của hắn, cũng không để ý, hôm nay mặc dù cô và người này là vợ chồng, nhưng trên thực tế, giữa bọn họ trừ tên của đối phương ra cái gì cũng đều không hiểu rõ, hơn nữa, cô là do hắn mua được.

“Cái đó, bác. Mẹ bảo ngày mai chúng ta dọn đến nhà mới.”

Chuyện này Lục Diệp biết, lúc về mẹ đã nói với hắn rồi, hắn cũng không có ý kiến gì, ở nơi nào cũng đều giống nhau, dù sao sau khi kết thúc 40 ngày

ngôi kết hôn hẳn cũng phải trở về quân đội. Hẳn trở về vội vàng, nên đám bộ đội đặc chủng kia còn không biết là chuyển cho ai nữa, nghĩ như vậy, Lục Diệp lại càng thêm khó ngủ.

“Tôi biết rồi.” Lục Diệp cũng không phải trời sinh đã lạnh lùng, hẳn chính là có chút kỳ quái, người bình thường sau khi chạm mặt hẳn vài lần liền không thân cận với hẳn nữa, thật ra thì những người quen thuộc đều biết, Lục Diệp là một người rất dễ chung sống.

“Ngày mai làm phiền anh.”

“Ừ.”

“Vây, ngủ đi.”

“Ừ.”

Đêm tân hôn đầu tiên của Vân Thường và Lục Diệp liền cứ như vậy mà trôi qua, sáng ngày thứ hai, sau khi tắm xong, dưới cái nhìn chăm chú của Lục phu nhân, Lục Thiếu tá vội vàng vàng thu dọn đồ đạc mang theo cô vợ mới hẳn vừa “mua” được dọn đến nhà mới.

Nhà mới cách nơi ở của Lục Thượng tướng cũng không xa, chỉ qua mấy con phố, lui tới rất dễ dàng, còn là lầu ba, đoán chừng là Lục phu nhân suy tính đến tình huống của Vân Thường nên cố ý lựa chọn.

Phòng ốc đã được sửa sang xong, đồ gia dụng cùng vật dụng hàng ngày cũng đã trang bị xong, Lục Diệp cùng Vân Thường chỉ cần đi vào ở là được.

Lúc lên lầu, Lục Diệp dừng lại một chút, ở trong lòng đấu tranh nửa ngày, há miệng vừa định nói gì đó, liền bị Vân Thường vượt lên trước.

“Anh lên trước đi, tôi ở dưới lầu chờ một lát, sau đó. anh có thể xuống dắt tôi lên không?” Có lẽ là bởi vì vẫn còn xa lạ với Lục Diệp, nên khuôn mặt trắng noãn của Vân Thường hơi đỏ lên, mũi chân cũng không được tự nhiên đi đi trên mặt đất.

Những thứ này đều lọt vào mắt Lục Diệp, hẳn chợt thả hành trong tay lý ra, sai bước đến ngồi xổm xuống trước mặt Vân Thường: “Leo lên đi.”

“Cái. Cái gì?”

“Tôi nói leo lên, leo lên lưng tôi!” Thanh âm của Lục Diệp cao hơn một chút, trên mặt có chút ảo não.

“A, không cần, tôi.”

Lục Diệp bỗng nhiên đứng dậy, khiến Vân Thường sợ hết hồn, cho là hẳn không thể kiên nhẫn nữa, lại lập tức cảm thấy trên người chợt nhẹ, cả thân thể đã bị Lục Diệp vác lên lưng hẳn, giọng trầm thấp của đàn ông vang lên bên tai: “Ôm chặt vào.”

Nói xong, một tay Lục Diệp liền nâng hông Vân Thường, còn một tay thì xách hành lý, đi lên lầu ba. Không đợi Vân Thường phục hồi lại tinh thần, cô đã ngồi ở trên ghế sa lon tổng nhà mới.

Hai người ở cùng một chỗ, tổng cần rất nhiều thứ. Mặc dù Lục phu nhân suy tính rất toàn diện, lại rốt cuộc không thể liên món ăn cũng giúp bọn hẳn mua.

Vân Thường gọi Lục Diệp lại: “Lát nữa làm phiền anh dẫn tôi đi mua thức ăn.” Vừa dứt lời, mặt của Lục Diệp liền tối lại. Dĩ nhiên, Vân Thường không nhìn thấy, cho nên cô dừng lại một chút sau đó tiếp tục: “Tôi chưa từng ở đây, cho nên không biết nên đi thế nào, nhưng anh yên tâm, chỉ cần đi ba lần, tôi sẽ nhớ đường.”

Lần đầu tiên cô nói với hẳn nhiều câu như vậy, Lục Diệp chợt cảm thấy trong lòng không thoải mái, cảm giác như cô đang vội vã chứng minh cái gì vậy. Mặc dù nơi này cách siêu thị lân cận không xa, thế nhưng đó là đối với người bình thường. Mắt của cô không nhìn thấy, đừng nói đi ba lần, dù có đi 30 lần, hẳn cũng không thể để cho cô ra ngoài một mình.

Lời này hẳn không nói ra miệng, vì không cần thiết, chỉ là cầm theo ví tiền, dắt tay Vân Thường, kéo cô từ từ đi về hướng siêu thị.

Lục Thiếu tá sống 32 năm, lần đầu tiên dắt tay phụ nữ, cảm giác. cũng thật không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ngày thứ hai (một)

Từ lúc còn thiếu niên Lục Diệp đã sống trong quân đội, quân hàm cũng từ từ tăng lên, bàn về việc đi biên cảnh đánh úp bọn buôn ma túy hoặc là bắt bọn gián điệp ngoại quốc, Lục Diệp tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh.

Vậy mà, đối với những chuyện nhà như thế này hẳn lại không có chút hiểu biết nào, vừa vào siêu thị liền lập tức hiện nguyên hình, đến cả rau, thịt ở nơi nào cũng không biết.

Vẫn là Vân Thường từng chút một nói cho hắn nghe, vất vả chỉ đạo hắn mua thức ăn cùng thịt, lại mua thêm gia vị, lúc này hai người mới cùng nhau đi về nhà.

Sức lực Lục Diệp lớn, một tay nhẹ nhàng xách theo hai túi to, một tay khác cầm thật chặt tay Vân Thường, dẫn cô băng qua đường, đi trên phố, cực kỳ thông thuận.

“Chậm một chút.” Vân Thường theo không kịp bước chân của Lục Diệp, cô vừa liều mạng nhớ đường dưới chân, còn phải đuổi theo tiết tấu của hắn, càng chạy càng cảm thấy đuối sức.

Lục Diệp không nói gì, lại nghe lời thả chậm bước chân, Vân Thường đưa tay lau mồ hôi trên chóp mũi một cái, ngẩng đầu nhìn Lục Diệp cười, mắt cong cong tựa như một vầng trăng non: “Cám ơn.” Mặc dù người này nói không nhiều, nhưng rất dễ chung sống, sẽ không bởi vì mắt của cô không thấy gì liền cố ý làm khó cô, có thể tìm được một ông xã như vậy, cô đã thỏa mãn.

“Em thật có thể nhớ đường?” Lục Diệp rốt cuộc không nhịn được lên tiếng hỏi, trong quân đội cũng có vài người đặc thù có thiên phú như vậy, nhưng Vân Thường chỉ là một cô gái bình thường, dưới tình huống mắt không nhìn thấy, đường xá phức tạp như vậy chỉ cần ba lần liền nhớ, thật khiến cho hắn có chút giật mình.

“Dĩ nhiên!” Vân Thường ưỡn cao bộ ngực nhỏ, thật ra thì cô nói ba lần đã là tốc độ chậm nhất rồi. Sở dĩ như vậy, là vì tất cả các con đường cô chỉ cần đi hai lần là có thể in chính xác vào trong đầu. Có lẽ là trời cao thấy cô quá đáng thương, nên mặc dù mắt không nhìn thấy, nhưng lại bồi thường cho cô ở phương diện khác.

“Chính là có một loại cảm giác, biết con đường phía trước rốt cuộc nên đi như thế nào, hướng chỉ còn có đường chuyên dụng dành cho người mù.”

Cô giống như căn bản không biết gì cái gì gọi là ưu sầu, Lục Diệp cảm thấy có chút khó tưởng tượng nổi, nghe nói là bởi vì tai nạn giao thông nên cô mới biến thành bộ dạng này, nhưng hẳn lại chưa từng thấy chút phần hẳn nào trên biểu cảm hay tâm tình của cô, người khác hẳn không biết, nhưng Lục Diệp biết, nếu là chính hắn bất chợt bị mù, tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Một cô gái nhỏ rất kì quái, nhưng cũng dễ nuôi, Lục Diệp nghĩ. Không khó chiều giống như chó, mà lại như một con mèo nhỏ vậy, chỉ cần một miếng cơm, một cái ô là cô có thể sống rất tốt.

“Buổi trưa anh muốn ăn cái gì?” Đang suy nghĩ, Vân Thường chợt mở miệng nói.

“Em có thể nấu cơm?” Lục Diệp nhú mày, không phải xem thường cô, mà là mắt không nhìn thấy phải làm cơm thật sự là một chuyện khó.

“Có thể, nhưng anh phải ở một bên giúp tôi.” Vân Thường có chút ngượng ngùng, “Bởi vì tôi không quen với phòng bếp.”

Lục Diệp cau mày suy nghĩ một chút, nhưng vẫn là gật đầu một cái. Vân Thường không nhìn thấy, liền cho rằng hắn không đồng ý, có chút nóng nảy dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của hắn, đưa tới sự chú ý của hắn. Lục Diệp lúc này mới hậu tri hậu giác “ừ” một tiếng, dắt Vân Thường chậm rãi đi về nhà.

Mùi sườn sào chua ngọt thơm nức xông vào mũi, màu xanh nhạt của hành càn tôn lên vẻ vàng óng ngon lành của sườn khiến cho người ta cực kỳ muốn ăn, đậu Hà Lan xào cùng thịt thật mỏng, mùi thơm ngát của rau xanh hòa cùng vị thịt, không ngán không nhạt, mùi vị vừa ăn.

Càng làm cho người ta sợ hãi than thán chính là món cuối cùng kia, canh thịt dê nấu với cải cho thêm chút ớt khô, nhưng lại chẳng có tí mùi tanh nào, trong nước canh màu trắng sữa như khám ngọc, củ cải trắng cùng thịt dê hoà lẫn, gần như làm choáng váng ánh mắt của Lục Diệp.

Những món ăn này đều là do cô làm, hắn cũng chỉ giúp cô rửa nguyên liệu, đưa gia vị mà thôi. Cô vợ nhỏ này của hắn, dù mỗi lần chỉ ở chung một khắc, nhưng lại luôn mang đến cho hắn rất nhiều kinh hi.

“Nếm thử hương vị một chút đi.” Lục Diệp đỡ Vân Thường ngồi xuống ghế dựa xong, vừa định ngồi vào vị trí đối diện, liền nghe thấy thanh âm của Vân Thường.

Những người sinh sống trong quân đội, thật ra không có yêu cầu gì nhiều với thức ăn. Lục Diệp gấp miếng sườn cắn một cái, mùi thịt đậm đà mà không ngán, vị chua ngọt lại không lấn át mùi thơm của thịt heo, chất thịt cũng cứng mềm vừa phải, rất vừa ăn.

Lại nhanh chóng gấp thêm một miếng, Lục Diệp liếc mắt nhìn Vân Thường: “Ăn rất ngon.”

Lúc này, trong lòng Vân Thường rất vui mừng. Từ chỗ Lục phu nhân, cô cũng biết được rất nhiều việc về Lục Diệp, ví dụ như hắn thích ăn nhất là thịt, không thích ăn rau cải, cho nên những món hôm nay cô làm đều có thịt, xem ra hiệu quả không tệ.

Hai người ăn cơm xong, Vân Thường bị Lục Diệp đưa đến ghế sa lon ngồi xuống nghỉ ngơi, mắt của cô không nhìn thấy, việc rửa bát ... tất nhiên là do Lục Diệp nhận làm rồi.

Vân Thường nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng bếp, đột nhiên cảm thấy cuộc sống như thế cũng rất tốt.

Hôn nhân không nhất định cần tình yêu, chỉ cần hai người không chán ghét nhau, là có thể hoàn thành tốt nó. Kể từ sau trận tai nạn xe kia, cuộc sống của cô cũng đã biến thành một màu đen. Hôm nay kết quả như thế là đã tốt hơn nhiều so với dự liệu của cô.

Sau khi nghỉ trưa, Lục Diệp dẫn Vân Thường đi lòng vòng trong nhà vài lượt, đến cả một góc nhỏ cũng không bỏ qua. Đây là do Vân Thường yêu cầu, cô cần nhanh chóng quen thuộc với nơi mình sẽ sống tiếp nửa đời còn lại này. Cũng may, mặc dù Lục Diệp không hay nói chuyện, nhưng lại rất cố kiên nhẫn, dẫn cô đi rất nhiều lần, cho đến khi cô có thể thông thạo chạy một vòng trong nhà mới thôi.

Mặc dù mắt Vân Thường không nhìn thấy, nhưng lại chẳng gây phiền toái gì cho ai, trừ việc trong cuộc sống có thêm một người, Lục Diệp cảm thấy không có gì không quen.

Buổi tối, Lục phu nhân gọi điện thoại tới, bảo bọn họ về nhà ăn cơm. Lục Diệp đồng ý xong, liền cúp điện thoại dẫn Vân Thường về nhà, mặc dù hai nhà ở rất gần, nhưng rút cuộc vẫn cách hai con đường, cũng phải đi hơn mười phút. May mà hai người đều không vội.

Lục Diệp chưa bao giờ trải qua loại “tiết tấu” chậm rãi như thế này, ngày trước, cuộc sống của hắn chính là nhiệm vụ và huấn luyện, mỗi một dây thần kinh thời thời khắc khắc đều phải buộc chặt. Mà bây giờ, hắn lại đang dắt một cô gái mới vừa trở thành vợ mình đi tản bộ trên đường, người bên cạnh yên lặng, không ầm ĩ không gây sự, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo nụ cười ôn nhu, Lục Diệp đột nhiên cảm thấy dù cho con đường này có dài hơn nữa, hắn cũng vẫn có thể cùng đi với cô.

Lúc sắp tới Lục gia, ở đầu đường phía trước lại xảy ra một trận ồn ào, mọi người chạy đổ về hướng đó, Lục Diệp vừa nhìn tình huống liền biết nhất định trước mặt đã xảy ra chuyện bất thường.

Đưa Vân Thường đến một cửa hàng thoáng mát, Lục Diệp nói: “Tôi đi qua đó xem một chút, em cứ chờ ở đây đừng đi đâu, tôi sẽ về nhanh thôi.” Nhìn Vân Thường gật đầu, lúc này mới sải bước đi về phía đám đông.

“Quý xuống! Quý xuống!” Lục Diệp mới vừa đến gần đám đông, liền nghe thấy một nhóm người vừa vỗ tay vừa la hét ầm ĩ, trên mặt mỗi người đều mang ý cười, xem ra không hề giống bộ dạng gặp chuyện không may.

Nhờ vào thân thể cường tráng, ở trong đám người, hắn rẽ ra một con đường, đi tới hiện trường trước mặt, thì ra là một người đàn ông đang cầu hôn với một người phụ nữ, trên mặt cô ta mang theo ý cười, tận sâu trong ánh mắt tràn đầy mừng rỡ, nhưng ngoài miệng lại không lên tiếng, đoán chừng cũng là có ý muốn người đàn ông quý xuống.

Lục Diệp ghét nhất loại phụ nữ như vậy, kiêu cách, không thành thật! Muốn cái gì thì cứ trực tiếp mở miệng, chẳng lẽ khó khăn lắm ư, còn cố tình muốn người đàn ông đi đoán!

Nhưng mà hắn không thích cũng không có nghĩa là người khác không thích, người đàn ông kia, thế nhưng, ở trước mặt mọi người, lại thật sự quý xuống, tay còn đang cầm một bó hoa hồng kiều diễm, trong lúc nhất thời, tâm trạng của quần chúng vây xem bị kích động lên tới đỉnh điểm, tiếng ồn ào lại mỗi lúc một lớn.

Lục Diệp lui ra khỏi đám người, nhắc chân đi về phía Vân Thường, nhìn bóng dáng nhàn nhạt của cô, chợt nghĩ đến, hôn nhân của bọn họ kỳ thực chính là một tấm giấy công chứng chín dòng, cộng thêm một kẻ ước hai mươi vạn.

Giống như, tất cả quan hệ của bọn họ đều là dùng tiền bạc khóa lại, nếu không có số tiền này, giữa bọn họ chỉ là người xa lạ.

Lục Diệp càng nghĩ càng thấy không thoải mái, hắn cũng không biết tại sao. Hắn và Vân Thường chung đụng chỉ mới trong một ngày ngắn ngủn, đối với tính tình cùng thói quen của cô hắn đều không biết, chỉ cảm thấy tính khí của Vân Thường rất tốt, ở bất cứ lúc nào cũng mang theo nụ cười.

Nhưng so với nụ cười trên mặt của cô gái kia, lại có vẻ trống rỗng mà hư vô. Giống như là một chiếc mặt nạ đường, mặc dù ngọt nhưng chỉ cần chạm một cái là sẽ rách.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Thường đã quen với tiếng bước chân của Lục Diệp, vừa nghe liền biết là hắn.

“Không có gì.” Lục Diệp không nói nhiều, chỉ kéo Vân Thường đến bên cạnh, dẫn cô đi Lục gia.

Vừa đến Lục gia, Lục phu nhân liền kéo tay Vân Thường cẩn thận nhìn hết một lần từ trên xuống dưới, giống như chỉ sợ Lục Diệp đối xử tệ với cô vậy, nhìn đến mức khiến Lục Diệp cảm thấy bức mình. Lục Thường tương mặc dù không có biểu hiện rõ ràng ra như Lục phu nhân, nhưng vẻ ân cần trên mặt cũng chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra.

Vân Thường bị Nhị lão Lục gia vây quanh hỏi han ân cần, trong lòng cảm động từng trận, kể từ sau khi mẹ qua đời, bố mẹ chồng mà cô nhạt được nửa đường này chính là hai người đối xử với cô tốt nhất.

Bữa cơm tối cũng diễn ra vui vẻ hòa thuận, nhưng mà loại không khí này chỉ tồn tại ở giữa Vân Thường cùng Nhị lão Lục gia, Lục Diệp buồn bực ăn cơm, không nói câu nào, trong khoảng thời gian đó còn bị Lục phu nhân châm chọc không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không mở miệng, khiến Lục phu nhân tức giận dút khoát không để ý tới hắn.

Sau khi ăn cơm xong, Lục phu nhân vốn định giữ Vân Thường lại qua đêm ở Lục gia, dùng lời của bà mà nói chính là, cô dâu nhỏ mới đến nói như thế nào cũng phải giữ lại ở bên người để thân cận hơn một chút.

Nhưng Lục Diệp lại mặc kệ ý định của mẹ hấn, kéo Vân Thường đi ra cửa, làm cho Vân Thường chẳng kịp trả lời lấy một câu, khiến Lục phu nhân tức giận đến dậm chân.

“Ông thấy tên nhóc chết toi kia đối xử với Vân Thường thế nào?” Sau khi bọn họ đi, Lục phu nhân tự tay pha một ấm trà đưa đến thư phòng của Lục Thường tướng, vừa rót trà vừa nói.

Lục Thường tướng đặt ly trà xuống, kéo Lục phu nhân ngồi cạnh, đốt thuốc rút một hơi, rồi mới không nhanh không chậm mở miệng: “Có hy vọng.”

Sau khi hai người về đến nhà, Vân Thường liền đi tắm, bởi vì lúc chiều Lục Diệp đã mang cô đi làm quen, cho nên một mình cô tắm cũng không quá khó khăn.

Sợ Lục Diệp chờ lâu, Vân Thường tắm có chút vội, lúc lấy sữa tắm không cẩn thận làm rơi chai xuống đất.

Cô vội vã khom lưng nhặt, kết quả động tác này làm quá lớn, đầu liền đụng phải bồn rửa tay. Vân Thường bị đau “a” lên một tiếng, nước mắt chảy ra, chai sữa tắm cũng không tìm được.

Vừa lúc đó, cửa phòng tắm chợt “phịch” một tiếng bị kéo ra, thanh âm nam tính trầm thấp, quen thuộc của Lục Diệp truyền vào lỗ tai, “Sao vậy, đã xảy ra chuyện.”

Lời còn chưa nói hết liền sững sờ tại chỗ, “oanh” một tiếng cả thân thể liền giống như bị đốt lửa, nóng đến lợi hại. Trên người Vân Thường thế nhưng lại chẳng có lấy một mảnh vải. tron bóng giống như một con gà con chỉ mới vừa lột xác

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngày thứ hai (hai)

Edit: Fuly.

Mắt Vân Thường không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt rực lửa đang giăng co ở trên thân thể cô, nóng bỏng kinh người.

Rốt cuộc, chẳng qua cũng chỉ là một cô gái hai mươi ba tuổi, dù có trải qua nhiều chuyện, trấn định hơn đi nữa, vào lúc này cũng không chịu nổi, gò má của Vân Thường đỏ bừng, đôi tay cuống quýt che ngực ngồi xổm xuống, thanh âm khe khẽ mang theo chút van xin: “Tôi không sao, anh. anh đi ra ngoài trước đi.”

Trong phòng tắm sương trắng lượn lờ, da thịt trắng nõn của cô không biết là bị khí nóng truyền nhiễm hay là do thẹn thùng, phỉếm chút phấn hồng, một giọt nước trong suốt trượt xuống theo bà vai mượt mà, trong giây lát liền biến mất dưới cánh tay đẹp mắt trắng nõn.

Bộ ngực đang được nửa chặn, nửa che kia, vừa rồi hấn đã nhìn rõ toàn bộ, trắng nõn đầy đặn, hình dáng mỹ lệ, ngạo nghễ ưỡn lên tạo thành một đường cong đẹp mắt, không biết đưa tay nắm lấy sẽ là cảm giác gì.

Trong đầu Lục Diệp rối loạn, căn bản không nghe được lời của Vân Thường.

Nói ra cũng thật buồn cười, hấn sống 32 năm, gần như chưa bao giờ nổi phản ứng với phái nữ, dĩ nhiên, đàn ông cũng không thể có. Ngay cả mộng xuân của thiếu niên cũng chỉ là một mảnh mơ hồ.

Hấn giống như trời sinh không có hứng thú với chuyện như vậy, trong quân đội cũng có rất nhiều anh em bởi vì phải chia lìa với vợ mà tức giận bất bình, thế nhưng đối với việc này hấn lại không có chút cảm giác nào, dục vọng gì đó, chỉ cần hít đất mấy trăm cái liền tiêu tán đi, đến cả tự giải tỏa cũng không cần.

Vậy mà hôm nay, dưới tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị gì thế này, phong cảnh đẹp để hấn chưa từng xem qua lại lấy tư thế “sét đánh không kịp bưng tai” cường ngạch xâm nhập vào đầu óc của hấn.

Chỉ liếc mắt một cái, liền khiến cho hấn luân hãm thật sâu vào trong đó, khó có thể tự kiềm chế.

Trên người nóng đến đáng sợ, không ngừng có từng nguồn nhiệt lưu hội tụ xuống bụng dưới, áo thun bó sát người căn bản không giấu được hình dáng xinh đẹp này, hấn rõ lên cơ bụng sáu múi.

Nhịp tim “bùm bùm” càng lúc càng nhanh, trong lồng ngực giống như đang có một cái trống trận, không ngừng nổ vang, rung động. Từng mạch máu sôi trào, la hét, nóng lòng muốn tìm một cái gì đó để phát tiết ra, nhưng lại không có biện pháp.

Tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, cảnh đẹp vừa rồi cùng hình ảnh Vân Thường ngồi chồm hồm trên mặt đất co rúm lại thành một khối hiện tại, không ngừng thay nhau chớp động ở trong đầu hấn.

Lục Diệp không kiềm hãm được đi về phía trước mấy bước, cách rất gần, liền nhìn thấy càng rõ ràng hơn, lúc này đến cả lỗ tai Vân Thường cũng đã đỏ rực, khả ái đến mức khiến cho người ta muốn hung hăng khi dễ.

Vân Thường nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong lòng vừa sợ vừa khấn trương, cô sớm biết sẽ có một ngày như thế, cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy, lại đột nhiên như vậy.

Cũng đúng, người nào kết hôn mà có thể không làm loại chuyện đó? Lúc mắt của cô có thể nhìn thấy, ở trên mạng cũng đã từng xem qua rất nhiều tin tức về phương diện này, biết chuyện như vậy là nhin không được. Huống chi cô vốn không có lập trường gì để phản đối.

Mặc dù Vân Thường dịu dàng, nhưng tính tình lại không nhu nhược, thậm chí trong xương còn có thêm một loại lạnh bạc. Nhưng hôm nay, tình huống quả thật không giống nhau. Lục Diệp là quân nhân, qua 40 ngày này sẽ phải trở về quân đội, nếu như cô cự tuyệt, vậy đối với Lục Diệp thật không công bằng.

Lục Diệp cũng không nghĩ nhiều như vậy, trước giờ hẳn đều là một người đã muốn gì liền làm đó, điển hình của hành động theo cảm tính, vào giờ phút này, dục vọng trong quần đã hoàn toàn thức tỉnh, lại vương phải trói buộc, càng thêm căng đau, hẳn nghĩ phải giải quyết, muốn buông thả, không phải là Vân Thường thì không thể!

Ôm ngang Vân Thường đang xích lõa lên, Lục Diệp nhẹ nhàng hôn xuống vành tai trắng nõn đầy đặn, hô hấp nóng bỏng phun ở bên tai của cô: “Có thể không?”

Chỉ ba chữ đơn giản, nhưng Vân Thường lại hiểu ý tứ của hắn. Chỉ là cô không hiểu tại sao người này còn muốn hỏi ý kiến của cô, thật ra thì, chỉ cần hắn muốn làm, cô căn bản là không có cách nào phản kháng.

Thời gian cô suy nghĩ có chút dài, ánh mắt Lục Diệp cũng càng ngày càng trầm xuống. Hắn luôn luôn kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không bức bách người khác làm việc họ không muốn, dù là hiện tại tên đã lấp vào cung cũng giống vậy, chỉ cần Vân Thường nói không, hắn bảo đảm không nói hai lời sẽ để cô xuống!

Hắn sẽ không cảm thấy oán giận gì Vân Thường, đại khái cũng là người bị buộc kết hôn, nên hắn biết cảm thụ trong lòng cô. Hắn không ghét Vân Thường, thậm chí có một chút thương thức cô, nhưng không biết suy nghĩ của Vân Thường về hắn thế nào. Con người đen láy, sắc bén của Lục Diệp khóa chặt lấy mặt của Vân Thường, giống như không muốn buông tha bất cứ cảm xúc nào dù là nhỏ nhất của cô.

“Anh nhẹ một chút.” Vân Thường vui đầu vào trước ngực hắn, thanh âm bé như mũi kêu, Lục Diệp lại nhạy cảm nghe được. Trong lòng nhất thời trào ra một cảm giác vui mừng khôn xiết, trêu mền cúi đầu hôn một cái lên môi Vân Thường, kéo khăn tắm qua bọc cô lại đưa đến giường: “Chờ tôi trở lại.”

Lục Diệp nhanh chóng tắm xong, hơi nước ấm nóng khiến dục hỏa tích tụ hơn 30 năm trong thân thể toàn bộ bộc phát ra ngoài, thân dưới đứng thẳng, trường đau, Lục Diệp đưa tay đẩy đẩy vài cái, nhin không được nữa lau sạch thân thể, để cả người xích lõa đi vào phòng ngủ.

Mặc dù chưa làm qua chuyện này, nhưng chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy, đại khái vẫn biết các bước của nó. Lục Diệp có chút vụng về hôn môi Vân Thường, lưỡi dày lật khuấy trong miệng Vân Thường, cuốn lấy cái lưỡi của cô “chắc chắc” mút vào, giống như là đang thưởng thức tư vị của cô vậy.

Nước miếng không kịp nuốt theo cảm Vân Thường trượt đến chiếc cổ thon dài của cô, tạo thành những vầng sáng dâm mị, Lục Diệp nhìn đến miệng đang lưỡi khô, càng ra sức hôn cô, giống như muốn từ trong miệng cô hút lấy nguồn nước cần thiết cho sinh mạng.

Vân Thường theo không kịp tiết tấu của hắn, chỉ có thể bị hắn đè ở phía dưới hôn. Mặc dù kỹ thuật hôn của Lục Diệp không tốt, nhưng lại mang theo một mùi vị khiến người ta an tâm, Vân Thường bị hắn hôn đến mức ngực cũng có chút đau, đối với chuyện sắp phát sinh cũng không còn thấy quá sợ nữa.

Môi Lục Diệp trượt một đường theo dấu vết trên người cô, từ chiếc cằm trắng nõn đến chiếc cổ thon dài, rồi đến xương quai xanh tinh xảo, đỉnh hoa màu hồng nhạt, cuối cùng dứt khoát ngậm lấy nhũ hoa của cô vào trong miệng dùng răng lợi kéo, mút vào. Tay còn phối hợp nhẹ nhàng xoa ngực cô.

Hắn quả thật nhin có chút khổ sở, nhưng không muốn cô bị thương, chỉ có thể chọn khơi dậy dục vọng của cô trước.

Cả người Vân Thường run rẩy từng trận, không nhin được nhỏ giọng thân ngâm ra tiếng. Cảm giác này không khỏi cũng quá tốt, tê tê đại đại, còn mang theo một cỗ hơi nóng xông thẳng bụng.

Tiếng thân ngâm của cô càng kích lệ Lục Diệp, hắn có chút dương dương tự đắc, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng cũng không có làm mình xấu mặt. Vừa nghĩ, động tác trên tay cũng không dừng lại. Một tay vuốt ve bên hông cùng bộ ngực của Vân Thường, một tay khác cũng không kịp chờ đợi dò xuống dưới.

Đã rất ướt, Lục Diệp nhìn ngón tay sáng bóng, hận không thể lập tức vọt vào thân thể của cô hung hăng khuấy đảo, nhưng rốt cuộc vẫn nhin được.

Một ngón tay từ từ chen vào, Vân Thường có chút không thoải mái giật giật, chân mày cũng cau lại.

“Buông lỏng, chân mở ra chút nữa, quá chặt.” đầu Lục Diệp đã đầy mồ hôi, ngón giữa bị thịt non mềm mại bao lấy chặt chẽ, giống như là tơ gấm thượng hạng, vừa trơn vừa mịn. Thật sự là rất vất vả, lúc này Lục Diệp thể nhưng mơ hồ nghĩ đến, quân đội luôn luôn chú trọng sự nhẫn nại trong khi huấn luyện, chẳng lẽ là vì cái này?

Mặt Vân Thường đỏ bừng, mắt của cô không nhìn thấy, cảm giác lại cực kỳ nhạy cảm. Ngón tay của người kia to dài có lực, ở trong thân thể của mình rút ra chen vào, khai thác từng chi tiết nhỏ, sự dừng lại nhỏ nhất cô cũng có thể cảm thấy. Điều này thật sự là quá xấu hổ.

Nhưng. Phải phối hợp với hắn! Vân Thường cắn môi, từ từ mở chân ra. Lục Diệp cúi đầu cho cô một cái hôn y như phản thưởng, ngón tay cũng không quên làm vận động khuếch trương.

Quá trình khuếch trương vừa ngọt ngào lại vừa mệt nhọc, cũng may Vân Thường rất phối hợp, thời điểm có thể đưa vào ba ngón tay, Lục Diệp thật sự là nhìn không được nữa, hắn thậm chí hoài nghi nếu không làm, cái kia dưới người mình sẽ phải phế bỏ!

“Lần đầu tiên đúng không?” Lục Diệp biết rõ còn hỏi.

Vân Thường không lên tiếng, lại gian nan gật đầu một cái.

“Kiên nhẫn một chút.” Lục Diệp ở trên người cô hôn lung tung mấy cái, kéo chân của cô ra chọt cảm vào.

“Đau.” Đau đớn như tê liệt khiến Vân Thường nhìn không được kêu thành tiếng, nước mắt theo khóe mi chảy xuống mái tóc, sắc mặt của cô cũng có chút trắng bệch, con ngươi luôn mang theo nụ cười cũng tràn đầy khổ sở. Ngón tay nắm chặt cánh tay Lục Diệp, nhỏ giọng khóc nức nở: “Đau. Đau quá.”

Lục Diệp cũng đau, cô quá chặt, cô đè ép hắn vừa đau vừa căng, lại không khỏi sáng khoái, mỗi lỗ chân lông trên người cũng như được nở ra, khí cụ thô lớn ở trong cơ thể cô nhảy lên mấy cái, thiếu chút nữa bắn ra ngoài. Cũng may Lục Diệp kịp thời nhìn được, nếu không thì thật mất mặt.

“Cố chịu một chút.” Lục Diệp hôn lên nước mắt trên mặt cô, vuốt ve da thịt bóng loáng trắng nõn: “Anh xin lỗi.”

Vân Thường vội vàng thở hổn hển mấy cái, cô không nhìn thấy Lục Diệp, nhưng nghe thanh âm cũng biết vào giờ phút này hắn tất nhiên cũng có chút áy náy. Vân Thường men theo cánh tay của hắn mò tới cơ bụng căng đầy, gian nan mở miệng nói: “Không có, không có việc gì.”

Thật ra thì cô rất đau, nhưng sớm muộn gì cũng phải qua cửa ải này, không bằng đau một lần luôn cho xong chuyện.

Mặc dù Vân Thường nói như vậy, nhưng Lục Diệp cũng không dám hành động tùy tiện. Chỉ là thắng lưng, ở trong cơ thể cô rút ra một biên độ nhỏ, cho đến khi nhìn thấy vẻ đau đớn trên mặt cô biến mất, thay vào đó là dung nhan đỏ ửng vì tình dục, lúc này mới buông lỏng tay chân, hơi tăng nhanh động tác.

Có những người dù cả đời cùng nhau “làm yêu” cũng không có cao triều, nhưng là có vài người lần đầu tiên nhập môn, liền có thể lập tức làm cho đối phương thoải mái. Sự phù hợp của thân thể là công cụ cần thiết để duy trì hôn nhân, Lục Diệp không nghĩ tới, lần đầu tiên “làm yêu” của hắn và Vân Thường thế nhưng lại hoàn mỹ như thế.

“Ừ... a.” Vân Thường ôm chặt lưng tinh tráng của Lục Diệp, giống như một cánh bèo trên mặt nước, đứng đưa thân thể theo động tác của Lục Diệp, hình dáng xinh đẹp, mặt hạnh khê híp lại, không có tiêu cự nhìn trần nhà, trong miệng phát ra tiếng rên ngọt ngào.

“Còn đau không?” Thanh âm Lục Diệp pha lẫn trong tiếng động chen vào rút ra có vẻ cực kỳ dâm mị, lại có cảm giác khác thường.

Vân Thường lắc đầu một cái, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng phát ra cũng chỉ là những tiếng rên khẽ. Động tác của Lục Diệp nhất thời nhanh hơn, sức lực dùng không hết trên người giống như là đang phát tiết hết vào Vân Thường vậy.

Cảm giác này quá mức sáng khoái, quả thật muốn cả đời cũng đắm chìm ở trong đó. Dư âm cao triều kéo dài đến mười mấy giây, sau khi buông thả, Lục Diệp cúi đầu ôn nhu hôn Vân Thường, một chút không thích cuối cùng đối với cuộc hôn nhân này cũng biến mất hầu như không còn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngày thứ ba

Sáng ngày thứ hai, Lục Diệp thức dậy từ sớm, nhìn Vân Thường đang ngủ say một lát, rồi nhẹ nhàng lật người xuống giường, sau khi đánh răng rửa mặt xong, liền đi mua bữa sáng.

Mặc dù hôn nhân của hai người họ không bình thường, Vân Thường có quyền cự tuyệt, nhưng cô lại không làm như vậy, Lục Diệp chưa bao giờ hưởng qua tư vị được người khác bao dung. Vậy mà hôm nay Vân Thường đã mở ra một cánh cửa sổ trong sinh mệnh của hắn, để cho hắn cam tâm tình nguyện theo dõi ánh mặt trời phía ngoài.

Lục Diệp cảm thấy lỗ chân lông cả người cũng giãn ra, giống như toàn bộ căn bã lưu lại trong thân thể hơn 30 năm đều đã được rửa sạch, cả người cũng hết sức nhẹ nhàng, sáng khoái.

Thật ra thì lúc Lục Diệp xuống giường Vân Thường đã biết, cô luôn ngủ rất nông, cảm giác lại nhạy cảm, dù cho động tác của Lục Diệp có cẩn thận hơn đi nữa, cô cũng có thể nhận thấy được.

Sở dĩ không mở mắt, một là bởi vì cô thật sự quá mệt mỏi, mặc dù tối hôm qua Lục Diệp không có đòi hỏi vô độ, nhưng rốt cuộc cô vẫn là lần đầu tiên, dù Lục Diệp có tỉ mỉ che chở cũng sẽ cảm thấy không thoải mái. Huống chi, cô còn cảm thấy có chút thẹn thùng, trong khoảng thời gian ngắn chẳng biết nên đối mặt với hắn thế nào, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thời điểm ánh mắt của Lục Diệp nhìn cô chăm chú, thân thể Vân Thường quả thật cứng ngắc như một khúc gỗ, chỉ cảm thấy tay chân cũng bắt đầu tê dại, hận không thể đuổi Lục Diệp đi ra ngoài nhanh hơn một chút, để bản thân có thể nhúc nhích.

May mà thời gian Lục Diệp nhìn cũng không quá dài, nếu không cô nhất định sẽ lộ tẩy.

Nghe được động tĩnh từ cửa chống trộm thì Vân Thường mới thở dài một hơi, lại nằm ở trên giường cho tỉnh táo một lát, mới mò mẫm bước xuống.

Hạ thân còn có chút đau rát, đại khái là phản ứng do bị căng chặt cùng ma sát quá độ, mặt của Vân Thường hơi đỏ lên, hắt vài vốc nước lạnh cũng không thể tiêu trừ được nhiệt khí này.

Tối hôm qua Lục Diệp đã tắm rửa cho cô, điều này giúp Vân Thường tiết kiệm không ít việc, mặt của cô không nhìn thấy, thậm chí ngay cả hình dạng người đàn ông tối hôm qua “làm yêu” với mình thế nào cô cũng không biết.

Vân Thường đưa tay chạm tới tấm gương trên bồn rửa tay, hơi thất thần. Thật ra thì trong lòng vẫn đề bụng. Từ sau chuyện đó, thế giới của cô liền biến thành một vùng tăm tối, không nhìn thấy ánh mặt trời, cũng không nhìn thấy người mình muốn thấy.

Vân Thường thở dài, từ từ dịch bước chân, kéo khăn lông lau mặt. Hết cách rồi, cuộc sống vẫn phải trôi qua, ắt hẳn là ngày trước hấp thu ánh mặt trời rất nhiều, nên đủ để cô có thể vượt qua bóng tối này trong nửa đời sau.

Trong lòng Vân Thường cảm thấy hơi đau đớn, vén lọn tóc ướt hai bên thái dương lên, lưu loát chải thành một kiểu đơn giản, lúc này mới ra khỏi phòng tắm.

Sửa sang giường đệm xong, mở cửa sổ ra cho thông gió, liền ngồi ở bên giường chờ Lục Diệp. Tất cả các thiết bị giải trí trong cái nhà này đều vô duyên với cô, máy vi tính, điện thoại di động, đối với cô mà nói cũng chỉ là chướng ngại có thể làm cho cô ngã xuống thôi.

Lúc này đã là tháng ba, là mùa vạn vật hồi phục sức sống, gió đã không còn rét lạnh giống mùa đông nữa, ngược lại mang theo một cỗ hương vị ấm áp, Vân Thường vừa lòng nghiêng mặt, mặc cho gió nhẹ lướt qua gương mặt của cô. Cảm giác không nóng không lạnh như vậy đối với cô mà nói là vừa đủ.

Lục Diệp mua rất nhiều loại thức ăn, có bánh tiêu sữa đậu nành, còn có cháo, . . . đầy đủ mọi thứ. Hắn không biết khẩu vị của Vân Thường, nên mua hết toàn bộ, trong nhiều đồ như vậy ắt hẳn cũng sẽ có thứ cô thích.

Mở cửa vào phòng ngủ, chỉ thấy cô đang ngồi ở nơi đó hướng về phía hắn cười, không nhận nhớ không giả bộ, so gió nhẹ ngoài kia còn ấm áp hơn, so với cảnh liễu mới nở còn mềm mại hơn: “Anh đã về rồi.”

Lục Diệp “ừ” một tiếng, đặt mấy món ăn lên đầu giường, tìm vị trí tốt nhất đỡ Vân Thường qua: “Có khỏe không?”

Vân Thường hơi sững sờ, một lúc mới nghĩ đến hắn là đang hỏi về thân thể của cô, mặt đỏ hồng, “Không có chuyện gì.” Loại chuyện như vậy sao có thể không biết xấu hổ mà hỏi ra miệng thế chứ, rõ là.

Lục Diệp gật đầu một cái, cũng không quan tâm đến việc cô không nhìn thấy, nhét một ly sữa đậu nành vào trong tay cô: “Ấm áp, không phỏng tay.”

Suy nghĩ một chút lại nói: “Bánh tiêu hay là cháo?”

Nhiệt độ sữa đậu nành trong tay cao hơn thân thể cô một chút, ở trong hơi lạnh buổi sáng, nắm trong tay rất thoải mái, Vân Thường cắn ống hút uống một hớp nhỏ: “Ăn cháo thôi.” Cô không thích những món quá nhiều dầu mỡ, huống chi buổi sáng ăn nhẹ một chút vẫn tốt hơn.

Lục Diệp đặt cháo ở trước mặt cô, kéo tay cô sờ vị trí của chén cháo cùng đĩa dưa muối xong, lúc này mới buông cô ra, chính mình ngồi ở bên cạnh yên lặng ăn cơm.

Không giống, rất không giống. Bắt đầu từ hôm qua, trong lòng hắn luôn tồn tại một thứ cảm xúc khó hiểu, mỗi lần chạm phải ánh mắt tươi cười nhưng trống rỗng của Vân Thường, cảm giác đó lại cuộn trào lên trong ngực, khuấy đảo khiến hắn hận không thể làm một cái gì đó. Nhưng làm cái gì, hắn lại không biết.

Đang suy nghĩ, điện thoại đặt ở đầu giường lại vang lên, là của Lục Diệp. Hắn để đĩa xuống nhận điện thoại.

“Lục Diệp, nghe nói cậu kết hôn, sao lại không cho chúng tôi biết vậy?”

Lục Diệp liếc mắt nhìn Vân Thường đang uống ngụm cháo cuối cùng, đi cách cô xa hơn một chút: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi bảo này, không phải là cậu đang nói nhảm sao?” Giọng điệu của người bên kia mang theo chút khinh bỉ: “Nhanh dẫn em dâu qua đây cho các anh

nhìn một chút!”

Lục Diệp vừa định cự tuyệt, đầu bên kia lại lên tiếng: “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, bây giờ tối nay, vẫn ở chỗ cũ, các anh chờ cậu. Tôi nói cho cậu biết, Lục Diệp, nếu cậu dám cho chúng tôi leo cây, thì dù cậu có chạy đến quân đội cũng không có tác dụng!”

Người nọ nói một hơi xong liền nhanh chóng cúp máy, Lục Diệp nghe thanh âm truyền tới trong điện thoại, mày không nhịn được cau lại.

Người vừa gọi đến là Bùi Quân. Người tên Bùi Quân này tính tình nói dễ nghe một chút là không chịu trời buộc, nói khó nghe chính là hoa tâm. Nhưng làm người cũng đạt đến một trình độ nào đó, rất đúng khẩu vị của Lục Diệp.

Cho nên quan hệ của bọn họ luôn luôn rất tốt. Còn có Giản Viễn Đường cùng Tưởng Bản Vệ, bốn người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quả thật so với anh em ruột còn thân hơn. Tuổi của ba người cũng lớn hơn Lục Diệp, mặc dù Lục Diệp chưa bao giờ thừa nhận qua, nhưng họ vẫn tự nhận mình là anh của hắn.

Lục Diệp cũng mặc bọn họ, không quá quan tâm. Bình thường, bốn người đều là ai bận việc nấy, rất ít khi có thể có tụ chung một chỗ, thường trời nam đất bắc, không đến lúc mừng năm mới là không gặp được, không biết sao lần này lại cùng nhau tới đây.

Mắt của Vân Thường không nhìn thấy, hắn không muốn tối khuya còn để cho cô phải bồn ba bên ngoài, huống chi bây giờ, người tên Bùi Quân kia là kẻ duy nhất trong bốn bọn họ còn độc thân, nhất định sẽ nghĩ đủ biện pháp giày vò hắn và Vân Thường.

Hắn thì không quá quan trọng, sớm đã thành thói quen, chỉ sợ Vân Thường không chịu nổi.

Hắn để điện thoại xuống đi tới bên cạnh Vân Thường nói: “Có chuyện muốn nói với em.”

Vân Thường quay mặt sang bày tỏ cô đang nghe.

“Tối nay, mấy người bạn của anh tụ họp, muốn anh dẫn em theo... em cảm thấy thế nào?”

“A, em đi có gây thêm phiền toái cho anh không?” Vân Thường có chút giật mình, bạn bè của hắn sao lại muốn gặp cô?

“Không biết.” Lục Diệp vuốt vuốt mi tâm, “Anh muốn nói là... mắt của em không nhìn thấy, nếu không muốn đi có thể không đi.”

Vân Thường suy nghĩ kỹ mấy giây mới hiểu được ý tứ của hắn, trong tâm có chút mất mát, nhưng lại không quá đau lòng, dù sao không có mong đợi thì cũng sẽ không có thất vọng. Cô nhìn Lục Diệp cười cười, “Ừ, vậy thì em không đi, anh đi chơi vui vẻ.”

Hắn không phải có ý này! Lục Diệp là một người thông minh, lập tức biết cô hiểu lầm ý tứ của hắn, cho là hắn ghét bỏ mắt của cô không nhìn thấy, mang đi ra ngoài mất thể diện.

“Em hiểu lầm rồi.” Từ trước đến nay Lục Diệp là một người nghĩ gì nói đó.

“Hả?”

“Anh chỉ lo lắng ban đêm sẽ gây khó khăn cho em.”

Hoá ra là như vậy. Vân Thường rừ mi xuống, sờ sờ mắt: “Cứ theo ý anh đi, em không sao, ban ngày ban đêm đối với em mà nói không có gì khác biệt.”

Lục Diệp cứng người, không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng vẫn quyết định đi, Lục Diệp nắm chặt tay Vân Thường đẩy cửa phòng ra. Cửa chỉ mới lộ ra một khe nhỏ, liền nghe thấy thanh âm ầm ĩ vọng ra từ bên trong, tiếp đó là tiếng cười khúc khích khen hay, Lục Diệp cảm thấy trên đầu trên mặt có cái gì đó dính dính, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Lục Diệp kéo Vân Thường vào trong ngực, cẩn thận bảo vệ mặt của cô, thái dương của hắn giật giật “Các người đủ chưa!”

“Tiểu Tứ, tức giận à? Quả nhiên là có vợ quên anh em!” Mở miệng trước chính là Tưởng Bản Vệ, hắn là người có dung mạo tốt nhất trong nhóm, lúc này đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng, khẽ nhún mày nhìn “bức tranh” Lục Diệp.

Lục Diệp đóng cửa lại, lau sạch bọt trắng trên đầu Vân Thường, dẫn cô ngồi xuống ghế sofa. Không để ý đến sự khiêu khích của Tưởng Bản Vệ, chỉ là nhỏ giọng nói với Vân Thường: “Đó là Tưởng Bản Vệ, người vừa gọi điện thoại là Bùi Quân, còn một người nữa tên là Giản Viễn Đường.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm một câu: “Không cần để ý tới bọn họ.”

Bùi Quân thỉnh tai nghe được lời nói của Lục Diệp, nhất thời không đồng ý: “Sao vậy, Tiểu Tứ, đây là vì vợ mà bỏ rơi anh em sao? Em dẫu, đừng nghe hắn, tới chỗ anh đây đi, các anh tặng cho em mấy phong bao đó!”

Vân Thường không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn phương hướng phát ra âm thanh: “Xin chào mọi người.”

Trong lòng Bùi Quân bỗng nhiên dâng lên một cảm giác quái dị, nhanh chóng đến nỗi không thể nắm bắt được. Hắn bùng ly rượu lên hướng về phía Lục Diệp cùng Vân Thường nói: “Để cho ba người chúng ta chờ vợ chồng son các người, dù sao cũng nên phạt 1 chén rượu, Lục Diệp, cậu đừng lên tiếng! Em dẫu, ly rượu này nhất định phải uống đó!”

Lục Diệp nhận lấy ly rượu của hắn: “Tôi uống thay Vân Thường.”

“Thì ra em dâu gọi là Vân Thường, đúng là tên hay.” Lúc này, Giản Viễn Đường này giờ vẫn không mở miệng chọt lên tiếng: “Đừng sợ, chúng tôi đều là anh em của Lục Diệp, cứ xem chúng tôi như anh trai trong nhà là được.”

Vân Thường vừa định mở miệng nói chuyện, liền bị Lục Diệp cắt đứt.

Những người này trước giờ đều là mấy kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, hắn biết nếu hôm nay hắn không chủ động uống vài chén, chuyện này khẳng định sẽ không cho qua.

“Tôi uống thay Vân Thường..., mắt của cô ấy không nhìn thấy, các cậu đừng mồi cô ấy nữa.” Nói xong liền trực tiếp ngửa đầu lên, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Trong nháy mắt cả phòng liền yên tĩnh, cuối cùng Bùi Quân cũng biết cảm giác kỳ quái trong lòng tới từ đâu rồi, thì ra là cô ấy không nhìn thấy.

Sắc mặt Vân Thường vẫn không thay đổi, nở nụ cười nhu hòa không màng danh lợi: “Xin lỗi, em không nhìn thấy, không thể uống rượu cùng mọi người.”

Giản Viễn Đường sững sờ, vội vàng lên tiếng: “Không sao không sao, có gì đâu chứ. Lục Diệp, đến đây, em dâu không uống được, thì cậu phải uống.... ồ... ồ!” Nói xong nhét rượu bình vào trong tay Lục Diệp.

Vốn cũng không phải là chuyện gì to tát, chỉ cần Lục Diệp thích là tốt rồi.

Tối hôm đó, Lục Diệp bị chuốc hết một chai rượu, mặc dù Vân Thường không nhìn thấy, nhưng cũng biết hắn uống không ít, cho nên khi ra khỏi phòng liền kiên quyết không để cho hắn lái xe.

Trải qua tai nạn xe thảm thiết kia, đối với chuyện này cô cực kỳ nhạy cảm, cho nên một người luôn luôn thuận theo lại bất ngờ trở nên cố chấp. Lục Diệp cũng không miễn cưỡng cô, cự tuyệt ý tốt muốn đưa bọn họ về nhà của Trưởng Ban Vệ, tự mình gọi một chiếc taxi.

Mặc dù hắn uống được, nhưng cũng có chút say, taxi dừng đưa khiến hơi men càng lúc càng bốc lên đầu, mặc dù suy nghĩ còn rõ ràng, nhưng đại não lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Bên cạnh là Vân Thường, hắn có thể ngửi được mùi vị đặc biệt trên người cô, ấm áp, mang theo mùi thơm thoang thoang. Lục Diệp cảm thấy lần này hắn thật bị say.

“Không thoải mái sao?” Vân Thường đưa tay đặt lên trán Lục Diệp, thử nhiệt độ một chút, sau đó nhẹ nhàng đưa đầu hắn đặt lên vai mình: “Dựa vào một lát sẽ cảm thấy khá hơn thôi.”

Vân Thường cao đến một mét bảy, trong giới phụ nữ coi như là cao, nhưng mà ở trước mặt Lục Diệp lại chẳng tính là gì, tư thế như vậy khiến cổ Lục Diệp có chút không thoải mái, thế nhưng hắn lại không động đậy, “ừ” một tiếng, dưới lực tay của Vân Thường vùi mặt vào cổ của cô.

Hô hấp nóng bỏng mang theo mùi rượu toàn bộ phun ở trên cổ trắng nõn của Vân Thường, Lục Diệp cảm thấy mặt có chút nóng, ngay cả đáy lòng cũng bắt đầu nổi nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngày thứ tư

Edit: Fuly.

Buổi sáng, Vân Thường vẫn dậy muộn hơn Lục Diệp như cũ, tối hôm qua Lục Diệp ắt hẳn là thật sự uống say, ắn cô ở trên giường giầy vò cả đêm, lần này Vân Thường thật mệt chết rồi, xương sống thắt lưng đều không nghe lời, giọng nói cũng khàn khàn.

Lục Diệp đoán chừng cũng biết tối hôm qua mình hơi quá đáng, nên bắt đầu từ buổi sáng đối đãi với Vân Thường có chút cẩn thận, ngay cả Vân Thường đi nhà cầu hắn cũng muốn đỡ, khoa trương đến mức khiến Vân Thường cảm thấy buồn cười.

Thật ra thì cô không sao, chỉ là có chút mệt mỏi, thái độ bây giờ của Lục Diệp quả thật giống như là một con chó lớn cắn rách ghế sa lon, đang cố gắng xuất hết bản lĩnh mong chủ nhân tha thứ.

Nhưng là, những lời đại loại như: em không sao, anh không phải áy náy, cô không nói ra được, hơn nữa, nhìn biểu hiện của Lục Diệp, là có thể đoán ra hắn là người khó chịu, có lẽ hắn cũng không hi vọng cô trực tiếp làm rõ, cho nên Vân Thường liền thuận theo hắn thôi.

Không có tình cảm làm cơ sở, hai bên đều giống như đang đi trên miếng băng mỏng, nhất định phải thận trọng để bảo toàn đường dưới chân, nếu không chỉ một cái sơ sẩy sẽ rơi vào hầm băng vạn trượng, không thể thoát ra.

Vân Thường cùng Lục Diệp đều không phải là người thích ồn ào, hai người ở nhà cũng rất an tĩnh, ai làm chuyện nấy, sẽ không quấy rầy lẫn nhau. Chỉ là tình huống của Vân Thường hơi đặc biệt, Lục Diệp dù xem ti vi cũng sẽ dùng dư quang khỏe mắt thời thời khắc khắc chú ý cô, chỉ sợ mắt của cô không nhìn thấy sẽ va vào đầu đó té ngã.

Ăn cơm trưa xong, Vân Thường đề nghị ra ngoài đi dạo, cô định nhân lúc Lục Diệp còn ở nhà mau chóng quen thuộc với nơi này, về sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Lục Diệp dĩ nhiên không có ý kiến, chỉ là hôm nay nhiệt độ có chút thấp, hần ti mi đội thêm một cái mũ lông cho Vân Thường, lúc này mới dắt cô đi ra ngoài.

Vân Thường ngồi ở trên xích đu trong chung cư, đầu quay sang Lục Diệp, quả bóng trắng treo trên mũ theo bàn đu đu đưa không ngừng ở trước mặt Lục Diệp, sáng chói, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Vân Thường.

Trong lòng Lục Diệp rục rịch, hần không thể đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực hưng hăng hôn một cái, phản ứng kịp nhưng lại cảm thấy ảo não, gần đây sự nhần lại của hần ngày càng kém, năm đó lúc đi bắt ma túy ở Miến Điện, phải nằm sấp trong rừng rậm nhiệt đới một ngày một đêm, trùng độc bỏ qua bỏ lại trên người cũng có thể không nhúc nhích, hôm nay lại chỉ nhìn Vân Thường một cái liền không nhin được, quả thật là chuyện lạ!

“Lục Diệp, bình thường anh hay làm nhiệm vụ gì?” Vân Thường mở miệng hỏi hần, hai người đã kết hôn, thì nên hiểu nhau hơn, sau này cũng dễ chung sống, Lục Diệp không thích nói chuyện, vậy thì do cô mở miệng trước.

Lục Diệp mấp máy môi: “Cơ mật.”

“Vậy anh hay huấn luyện những cái gì?”

“Rất nhiều, bình thường chính là công quân dụng chạy, các loại chiến tranh trong rừng, còn lại là cơ mật.”

Hỏi 2 câu đều là cơ mật, Vân Thường bắt đắc dĩ, cô thật vẫn không biết nên chung sống với quân dân như thế nào. Cùng hần chạy bộ? Bây giờ cô dĩ nhiên không làm được.

Cùng hần nói chuyện phiếm? Hần còn không thích nói chuyện.

Vân Thường lâm vào khó khăn, nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra đề tài nào nữa, không thể làm gì khác hơn là im lặng. Toàn thân Lục Diệp đang căng thẳng chờ đoạn sau của cô, nhưng đợi mấy phút đồng hồ Vân Thường vẫn không nói chuyện.

Dừng mảnh như Lục Thiếu tá, giờ phút này trong lòng cũng có chút lo lắng, không phải là cô tức giận chứ? Không phải hần không muốn nói cho cô biết, mà những thứ đó thật sự là cơ mật quốc gia, dù là với vợ mình, hần cũng nhất định phải giữ kín miệng, đây là chức trách của một quân nhân.

“Em, khụ, lúc trước thường làm gì?” Lục Diệp cảm thấy tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, “bình bình” không nghe lời, rõ ràng chuyện thân mật nhất bọn họ cũng đã làm, tại sao cứ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô hần lại có chút quẫn bách chứ?

Lục Diệp chuyển đề tài vô cùng mất tự nhiên, cứng ngắc, Vân Thường lập tức nghe ra được. Nhưng cô vẫn rất nghiêm túc suy nghĩ.

Lúc trước như thế nào, vấn đề này thật sự là rất rộng. Quá khứ của cô rất nhiều, nhiều đến mức ba ngày ba đêm cũng nói không hết.

“Em học đại học Nhân lực tài chính, kỳ nghỉ hè năm 3 thực tập ở CA, sau khi tốt nghiệp công tác ở đây nửa năm liền xảy ra tai nạn xe cộ, sau đó nữa thì như bây giờ.”

Cô nói thật yên lặng, khoảng thời gian huy hoàng cùng âm đạm nhất chỉ dùng một câu rất hời hợt kể qua, giống như đang nói chuyện của người khác vậy, tay Lục Diệp nắm thật chặt, chột rất muốn chạm lên tóc cô.

Hần luôn rất thẳng thắn, chưa bao giờ biết đè nén tâm tình của mình, lúc vui mừng thì cười, mắt húng lên tràn mắt, tất cả đều hiển thị rõ trên ngũ quan. Vân Thường lại không có chút nào giống hần, cho tới bây giờ cô đều cười, cười dịu dàng lại ngọt ngào.

Thời điểm mới bắt đầu, hần cảm thấy như vậy rất tốt, tối thiểu hần không muốn thấy một người vợ cả ngày mang vẻ mặt đưa đám. Nhưng chỉ trong thời gian hai ngày, ý nghĩ của hần đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, hần cảm thấy mình rất không bình thường, thế nhưng muốn thấy cô khóc ở trước mặt mình một lần.

Không thể nói ra lí do tại sao, giống như chỉ cần cô ở trước mặt hần lộ ra dáng vẻ yếu ớt, là hần có thể nắm chặt cô. Cho nên hai ngày nay hần thường xuyên ác ý nghĩ làm thế nào để cho cô rơi nước mắt. Thậm chí lúc ở trên giường cũng càng ngày càng muốn khi dễ cô. Hần không thể để cô ở trước mặt mình lộ ra càng nhiều vẻ mặt càng tốt.

“Em Không oán hận?” Lục Diệp trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi.

Nụ cười trên mặt Vân Thường hơi chậm lại, vài giây sau mới khôi phục bình thường, chỉ là nụ cười này rõ ràng nhạt nhẽo hơn rất nhiều. Cô tựa vào xích đu, sạch sẽ thanh tú, âm thanh cũng đầy ôn nhu, nhưng lời nói ra lại làm cho đáy lòng Lục Diệp đột nhiên rét lạnh: “Em đã chẳng còn quan hệ gì với bọn họ nữa.”

Đề tài này khiến không khí hai người thật vất vả mới làm nóng lên lại lạnh xuống. Vân Thường chà xát khuôn mặt bị đông cứng, đứng dậy khỏi bàn đu dây, xem ra hôm nay thật không thích hợp để tắm sự.

“Trò về thôi.”

Lục Diệp cầm tay của cô không động.

Vân Thường quay đầu lại, “Sao vậy?”

Lục Diệp kéo kéo khoe miệng cứng ngắc: “Anh dẫn em đi chơi.”

Ha, hẳn đang nói đùa sao?

Trên thực tế, Lục Diệp không có nói đùa. Khi tay Vân Thường chạm tới làn da cá heo bóng loáng thì cô vừa mừng vừa sợ, đầu ngón tay cũng không dám động một cái, chỉ sợ hù sinh vật khả ái thông minh dưới tay mình này.

“Cử động tay đi.” Lục Diệp đứng ở một bên nói.

Tay Vân Thường hơi nhúc nhích, đầu Cá Heo Nhỏ hơi hơi đội lên, tựa hồ đang cọ lòng bàn tay của cô.

“A!” Vân Thường thở nhẹ một tiếng, mặc dù không nhìn thấy, nhưng ở trong đầu vẫn có thể tưởng tượng ra được bộ dạng khéo léo đáng yêu của Cá Heo Nhỏ.

Lục Diệp nhìn cô vui vẻ, thái độ cũng dần ra rất nhiều: “Muốn cho cá ăn không?”

Vân Thường suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu. Cô đã từng xem qua tin tức vì du khách cho động vật ăn quá độ mà khiến chúng nhiễm bệnh chết đi, đều là sinh mạng, cũng nên được quý trọng.

Sờ Cá heo đủ rồi, lại đi xem những sinh vật biển khác, nói là ngắm, không bằng bảo là Lục Diệp đang giảng cho cô nghe, Vân Thường chỉ có thể theo ngôn ngữ miêu tả của Lục Diệp mà tưởng tượng ra dáng vẻ của các loại cá.

Thật ra thì Lục Diệp cũng chưa bao giờ tới những nơi như thế này, ngay cả những thứ giảng giải cho Vân Thường cũng là theo kiểu “gặp chuyện thì lại ôm chân Phật”, cũng may là mắt hắn rất tinh, dù nhiều người vẫn có thể nhìn được tám biển phía trên một cách rõ ràng, mới không có xấu mặt trước Vân Thường.

Vận khí của bọn họ rất tốt, vừa vận gặp được tiết mục biểu diễn của sư tử biển, sau khi biểu diễn xong, du khách còn có thể đi lên tiếp xúc với chúng. Lục Diệp cố chen qua đám đông ồn ào mang theo Vân Thường lên khán đài ngồi gần hai giờ, cuối cùng chờ được đến lúc kết thúc, thật may là hai người đều có kiên nhẫn, mới không vì sốt ruột mà rời đi.

Nhưng đến thời điểm có thể sờ sư tử biển lại xảy ra vấn đề, bởi vì những người muốn chạm vào nó quá nhiều, dù là có hướng dẫn, Lục Diệp cũng sợ Vân Thường bị người ta xô ra, cuối cùng chỉ đành phải tiếc nuối rời đi.

Vân Thường không sao, ngược lại Lục Diệp lại cảm thấy có lỗi, quan niệm về thời gian của hắn rất mạnh, lần này hại Vân Thường ngồi hết hai giờ, dù thế nào trong lòng cũng thấy không thoải mái.

Ba từ “Thật xin lỗi” nhiều lần lan đến miệng, nhưng cuối cùng vẫn bị nuốt xuống, rốt cuộc vẫn là kẻ khó chịu, câu xin lỗi kia dù thế nào cũng nói không ra.

Vân Thường không biết trong lòng hắn nghĩ gì, vẻ mặt của hắn cô cũng không nhìn thấy, chỉ hỏi hắn tối nay muốn ăn cái gì, khi trở về bọn họ có thể thuận tiện ghé mua.

Lục Diệp suy nghĩ một chút nói: “Ăn ở ngoài đi, em muốn ăn cái gì?” Hắn thì sao cũng được, không có thói quen kén chọn.

Vì vậy hai người liền đi ăn món Đông Bắc, nói cho cùng Vân Thường vẫn rất săn sóc đến khẩu vị của Lục Diệp. Khẩu vị của Lục Diệp tương đối nặng, đối với hắn mà nói món ăn Đông Bắc quả là lựa chọn rất tốt.

Lục Diệp gặm đến một bàn toàn xương, nhưng cũng không quên Vân Thường đang ngồi đối diện, nửa tay xong bèn xé thịt thành miếng nhỏ thả vào trong chén Vân Thường, còn hiểu ý gấp thêm chút rau cải qua cho cô để bớt đi vị ngán của dầu mỡ, mặn chay phối hợp, không thừa không thiếu, thật sự là săn sóc đến cực hạn.

Lòng của Vân Thường cũng không phải được làm từ đá, sự quan tâm chăm sóc như thế sao cô có thể không biết. Kể từ sau khi mắt của cô không nhìn thấy, không phải bị người thân nhất chê cười thì chính là khi dễ xem thường, chưa từng có người đối xử tỉ mỉ như thế với cô. Trong lòng ngoài cảm động ra còn có chút may mắn.

Người cha kia của cô, ắt hẳn sẽ không ngờ một người mù như cô có thể được sống tốt như thế.

Lúc trở về, Lục Diệp lái xe đến siêu thị chốt ngừng lại, Vân Thường không rõ chân tướng, có chút nghi hoặc nhìn hắn: “Sao vậy?”

“Anh đi mua chút đồ, em cứ ở trên xe chờ một lát.” Lục Diệp nói xong mở cửa xe đi xuống.

Hắn không nói mua cái gì, Vân Thường cũng không hỏi, động tác của Lục Diệp rất nhanh, chỉ mấy phút liền trở lại. Ném thứ gì đó trong tay ra ghế ngồi phía sau xong liền lái xe đi về hướng công viên trong chung cư, đỡ Vân Thường xuống ngồi, đợi một lát tiêu com rồi mới về nhà.

Chung cư của bọn họ đại đa số đều là những đôi vợ chồng tương đối trẻ sinh sống, cho nên khắp nơi đều có thể nghe được âm thanh của trẻ con, lúc khóc lúc cười. Vân Thường nghiêng tai nghe, bỗng nhiên quay đầu lại nói với Lục Diệp: “Chỗ chúng ta ở này có thật nhiều trẻ con.”

Lục Diệp nhú nhú mày: “Ngai sao?”

Vân Thường tròn to hai mắt, có chút kinh ngạc: “Sao có thể? Trẻ con rất đáng yêu! Nhỏ nhỏ mềm mềm, ôm vào trong ngực thật thích.”

Lục Diệp “ừ” một tiếng không nói gì thêm, cùng với Vân Thường ngồi vài chục phút mới giục cô về nhà. Buổi tối gió lạnh, bị cảm sẽ không tốt.

Lúc lên xe, Lục Diệp không có trực tiếp đến chỗ tài xế, mà là đi vòng qua chỗ ngồi phía sau, cầm mấy hộp áo mưa vừa mua kia, ném toàn bộ vào thùng rác ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngày thứ năm (một)

Edit: Fuly.

Sáng sớm Lục Diệp liền bị kêu đi ra ngoài, là chiến hữu ngày trước của hắn, nghe nói hắn trở lại đều muốn tụ họp. Lục Diệp dĩ nhiên không nói hai lời liền đồng ý.

Trong những người này có những binh lính do hắn dẫn dắt, còn có huấn luyện viên huấn luyện hắn lúc trước, đều cùng hắn có tình cảm rất sâu, lần này vất vả lắm mới có thời gian, anh em tụ hội hắn tất nhiên không thể không tham gia.

“Lát nữa anh sẽ gọi điện cho khách sạn ở lầu dưới, bảo bọn họ mười một giờ tới đây giao com trưa, gần tối anh sẽ về” Lục Diệp cài nút áo quân trang, cẩn thận sửa sang cổ áo, lúc này mới quay đầu lại nói với Vân Thường.

“Không cần.” Bàn tay đang lau bàn của Vân Thường hơi dừng lại: “Trong tủ lạnh còn có thức ăn, buổi trưa em tự làm là tốt rồi.”

“Không được!” Lục Diệp không chút nghĩ ngợi liền “chém đinh chặt sắt” nói: “Anh không ở nhà, một mình em không thể làm!”

Vân Thường cười: “Sao không được, anh lại không thể mỗi ngày đều ở bên cạnh em. Tự em có thể làm, mấy ngày nay anh cũng không phải là không thấy.”

Đúng vậy, đúng là hắn thấy được, cho dù không có hắn bên cạnh giúp đỡ, mỗi ngày lúc cô nấu com cũng chẳng xảy ra sơ xuất gì. Nhưng không giống nhau, khi đó là hắn ở nhà, nếu có xảy ra chuyện gì trong chớp mắt là có thể chạy tới, mà bây giờ hắn phải đi ra ngoài, sao có thể yên tâm để một mình cô loay hoay trong phòng bếp chứ!

Không yên lòng, hắn chính là không yên lòng!

Lông mày Lục Diệp hơi chau lại, vừa định nói chuyện, liền bị Vân Thường đoạt trước: “Không sao mà, anh đi đi, nếu có chuyện em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Lục Diệp vừa định nói: sợ lúc gọi điện thoại sẽ không tới kịp, nhưng là đối diện với cặp mắt trống rỗng lại kiên định kia của Vân Thường, trong khoảng thời gian ngắn làm thế nào cũng không nói ra được.

Chỉ có thể nhếch môi, do dự vài giây, rốt cuộc gật đầu: “Vậy thì tốt, em... em cẩn thận chút.”

“Ừ, biết rồi, anh hãy yên tâm đi.”

Mắt của Vân Thường không nhìn thấy, cho nên cũng không biết, lúc Lục Diệp quay đầu, vành tai đã biến thành màu đỏ.

Trong tủ lạnh quả thật có thức ăn, nhưng thịt không nhiều, cô và Lục Diệp luôn luôn chỉ mua thịt cho một ngày, bởi vì để lâu trong tủ lạnh sẽ không ngon, cô cũng không phải là người quá thích ăn thịt, nhưng Lục Diệp đúng là không thịt không vui.

Vân Thường mò mẫm đóng cửa tủ lạnh lại, suy nghĩ một chút, đi tới phòng ngủ mặc áo khoác vào, cầm ví tiền, cô đã biết nên đến siêu thị thể nào, hay là đi mua chút thịt về, tối nay không biết khi nào Lục Diệp sẽ về, trước khi hắn về cô phải làm xong com tối.

Vân Thường đi một mình chậm hơn nhiều so với lúc đi cùng Lục Diệp, trừ chậm ra thì không có gì khác, lúc tính tiền thái độ của thu ngân cũng rất tốt, giúp cô bỏ lại tiền thừa vào túi, khiến Vân Thường rất cảm kích.

Sau khi mắt không nhìn thấy mới biết, lòng tốt người khác dành cho mình không phải là thứ có thể tùy ý tiêu xài, phải cẩn thận quý trọng từng chút, ghi nhớ kỹ trong lòng.

Vân Thường cầm túi thức ăn mua từ từ đi về nhà, vừa được một thiếu niên tốt bụng dẫn đi qua tầng hầm, liền nghe thấy phía sau truyền tới một âm thanh quen thuộc: “Vân Thường?”

Bàn tay đang nắm túi của Vân Thường siết chặt, quay đầu lại nở nụ cười không thay đổi: “Luru Trần.”

Luru Trần nhìn lướt qua ánh mắt không có tiêu cự của Vân Thường, đôi môi bôi son đỏ tươi nổi lên một nụ cười ý vị sâu xa: “Đã lâu không gặp, Vân Thường, qua quán nhỏ bên kia ngồi một chút đi.”

Vân Thường vừa định cự tuyệt, Luru Trần đã đi tới bắt được cánh tay của cô, móng tay bén nhọn cách lớp áo khoác bằng lông dê bám vào làm cô đau: “Đừng từ chối, chúng ta đây chính là duyên phận. Đi thôi!”

Vân Thường bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo Luru Trần đến quán cà phê bên cạnh, gọi một ly macchiato nắm trong tay, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng của nó, lúc này mới cảm thấy tay có chút ấm lên.

“Chắc cậu không biết, hai tháng trước mình đã vào CA.” Thanh âm của Luru Trần không che giấu được sự đắc ý, nhưng Vân Thường giống như là không có nghe thấy vậy, ôn nhu cười một tiếng: “Chúc mừng.”

“Nhưng sức cạnh tranh ở CA thật sự là quá mạnh mẽ, bây giờ mỗi ngày mình đều phải tăng ca đến hơn chín giờ.” Luru Trần thở dài một tiếng, đôi lông mày được chăm chút tỉ mỉ nhíu chặt lại: “Trong bốn người ở chung phòng ký túc chúng ta, thì chỉ có mình cậu là cực kỳ có phúc, có thể ở nhà không cần làm việc, chẳng bù cho mình, aizz!” Dứt lời, thở dài một tiếng. Giống như thật rất hâm mộ cuộc sống của Vân Thường.

Phúc khí? Vân Thường nắm chặt ly cà phê, người bạn cùng phòng này từ năm thứ nhất đại học liền bắt đầu cạnh tranh với cô, cái gì cũng lấy ra so sánh, nhỏ như thành tích học tập, lớn như nam sinh kết giao, bây giờ thì bắt đầu so công tác. Cô còn nhớ rõ năm đó sau khi hai người bọn họ cùng đến CA thực tập, lúc CA chỉ giữ lại mình cô mà không có Luru Trần, thì biểu hiện của cô ta dữ tợn đến mức nào.

Thật ra thì cô rất không hiểu có cái gì có thể tranh đấu chứ, cuộc sống là của mỗi người, tại sao nhất định phải ganh đua so sánh?

Vân Thường cảm thấy đầu ngón tay lại bắt đầu rét run, cô sửa lại chút tóc mai bị gió thổi loạn, thân nhiên nói: “Mình cũng cảm thấy như bây giờ rất tốt. Không cần phải cúi đầu trước người ta ngay cả khi không thích, không bị áp lực sinh hoạt đè nặng đến thở không ra hơi, quan trọng hơn là, ” cô dừng một chút, “Không cần buộc mắt mình nhìn người mà mình không muốn thấy.”

Mặc dù tính tình Vân Thường dịu dàng, nhưng tuyệt đối không phải là một cái bánh bao mềm, nếu không đã sớm bị mẹ kế trong nhà khi dễ đến không chôn dung thân rồi, bây giờ mặc dù mắt không nhìn thấy, nhưng tính tình vẫn như cũ không thay đổi.

Sắc mặt của Luru Trần tối sầm lại, trong một thoáng lại như thấy được thời điểm Vân Thường dẫn đội biện luận của trường tranh đoạt được giải nhất quốc gia năm đó, cũng chính là mang khuôn mặt mỉm cười như lúc này, nhưng lại khiến tất cả các đối thủ phản biện á khẩu không trả lời được, cuối cùng chẳng những lấy được giải đặc biệt, ngay cả biện thủ tốt nhất cũng bị cô bỏ vào trong túi.

Luru Trần lấy lại bình tĩnh, nhưng vậy thì sao chứ? Bây giờ còn không là một phế nhân bị mù ư? Cô ta còn có cái gì có thể so sánh được với mình! Nói cho cùng, vẫn là mình thắng!

Cô ta suy nghĩ một chút đổi lại bằng giọng điệu thân thiết: “Vân Thường, thật xin lỗi, không phải mình có ý muốn vạch trần vết sẹo của cậu đâu, chỉ là bây giờ toàn bộ sinh hoạt phí của cậu đều phải dựa vào cha mẹ, có phải quá.” Mấy chữ còn dư lại không kịp nói hết, bởi vì cô ta nhìn thấy nụ cười trên mặt Vân Thường biến mất trong nháy mắt.

Qua nhiều năm như vậy, mặc dù cô ta luôn khiêu khích, nhưng Vân Thường chưa bao giờ đổi sắc mặt, vậy nên cô ta mới dám nhiều lần dùng lời nói kích thích cô, nhưng ai biết bây giờ cô ta chỉ mới nói có một câu, sắc mặt cô cư nhiên lại biến đổi.

“Cảm ơn đã quan tâm.” Vân Thường cầm túi của mình lên đứng dậy khỏi ghế: “Mình đã kết hôn, cho nên không cần dựa vào cha mẹ nuôi sống.”

Miệng của Luru Trần thoáng cái mở to: “Cậu. cậu kết hôn?”

Vân Thường quay mặt sang, không muốn nói thêm một câu nào với cô ta nữa, chỉ là nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

“Không thể nào!” Luru Trần chê cười, “Vân Thường, cậu đang giỡn với mình sao? Bây giờ Chu Nhân Trạch vẫn đang ở nước ngoài!”

Bất ngờ nghe phải cái tên này, tim Vân Thường giống như bị người ta dùng một cái kim thật nhỏ đâm vào, máu tươi tuôn ra, chảy khỏi da thịt.

Cô không có quay đầu lại, âm thanh lạnh lùng như lọt vào hầm băng: “Luru Trần, đừng nói vậy, chúng tôi chỉ là bạn bè.” Nói xong cô không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi quán cà phê, mặc cho Luru Trần ở phía sau kêu vài tiếng cũng để ý.

Cô đi rất nhanh, nhanh hơn hết thảy mọi người bình thường trên đường. Tâm loạn giống như bị một miếng vải bó chận lại, làm thế nào cũng không thể suy

nghe rõ ràng, Vân Thường chỉ nghe được một tiếng hét kinh hãi của người đi đường, đầu “phịch” một tiếng đập phải buồng điện thoại công cộng ven đường, thức ăn trên tay cũng đều rớt ra đất.

Có người tốt bụng giúp cô nhặt chúng lên, bỏ lại vào túi đưa tới tay cô: “Em gái, mắt không tốt lúc đi ra ngoài nên bảo người nhà dẫn đường!”

Vân Thường sờ sờ cái trán hướng người kia cười: “Cảm ơn.”

Xách theo túi nhanh chóng đi về phía trước, sau lưng còn nghe được tiếng nói ngây ngô, non nớt của trẻ con: “Mẹ, tại sao chị kia lại bị cụng đầu vậy?”

“Bởi vì cô ta là người mù, mắt không nhìn thấy.”

Vân Thường cong cong khóe miệng muốn cười, nhưng làm thế nào cũng cười không ra.

Lúc Lục Diệp trở lại đã hơn năm giờ chiều, khi đó Vân Thường đang ở phòng bếp làm cơm tối, khoai tây hầm thịt bê, trong nồi đã toát ra mùi thơm, phát ra âm thanh “lục bục”.

Lục Diệp đi theo mùi thơm này, ôm lấy Vân Thường từ phía sau, đầu đặt ở cổ cô dùng sức ngửi tới ngửi lui, giống như là một con chó lớn lệ thuộc vào chủ nhân vậy.

Trên người của hắn, mùi rượu quá mức nồng, Vân Thường bị hun có chút không chịu nổi, để cái xẻng xuống đẩy hắn ra: “Đi tắm đi, ra ngoài là có thể ăn cơm.”

Lục Diệp “ừ” một tiếng, người lại vòng lên trước ôm Vân Thường vào trong ngực.

Người này uống say rồi sao, Vân Thường nhớ tới nỗi thịt dê của mình, không muốn để cho hắn dây dưa nữa, nhưng lại cảm thấy Lục Diệp bình thường luôn nghiêm túc ít nói lúc này lại giống như đổi thành một người khác.

Suy nghĩ một chút vẫn nên dùng thức ăn hấp dẫn hắn thì hơn: “Lục Diệp, đứng lên đi, nếu không thịt dê sẽ hỏng mất.”

“Hỏng thì thôi!” Thức ăn thế mà không dụ hoặc được! Nhưng mà người này nói năng vẫn còn có trật tự, sao lại có những suy nghĩ không giống như lúc bình thường thế chứ.

Vân Thường bắt đầu dỗi, vừa định đẩy hắn ra, Lục Diệp đã chủ động buông tha cho cô. Vân Thường không nhìn thấy, không biết hắn muốn làm gì, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ động tác kế tiếp của hắn.

Hơi thở nóng bỏng càng ngày càng gần, Vân Thường nghiêng đầu muốn tránh, lại bị Lục Diệp bung lấy cả khuôn mặt, chỉ có thể mặc cho hắn hôn lên môi của mình.

Trong khoang mũi toàn là mùi rượu, giống như bị bình rượu bao vây lấy vậy. Vân Thường đưa tay nắm lấy tay hắn: “Lục Diệp, anh uống say rồi sao? Ừm. Đừng làm rộn, anh hãy nghe em nói.”

“Cái . . . cái gì?” Lục Thiếu tá ăn vạ, đưa đầu ngón tay của Vân Thường vào trong miệng gặm, còn dùng đám râu mới mọc đi cọ xát lưng bàn tay của người ta, làm cho Vân Thường cảm thấy hơi ngứa ngứa.

“Anh uống bao nhiêu rượu?”

“Không biết.” Lục Diệp dừng một chút, liếm liếm lòng bàn tay của cô mới tiếp tục nói: “Rất nhiều.”

“Trước tiên anh đi tắm đã có được không? Em phải nấu cơm, anh đừng phá nữa mà.”

“Không được!” Lục Thiếu tá khó có lúc lại tùy hứng như thế.

Vân Thường đưa tay sờ sờ đầu của hắn trấn an, Lục Diệp hí hửng lại hưởng thụ: “Vân, Vân Thường?”

“Hả?”

“Anh sai rồi.”

Vân Thường ngạc nhiên: “Cái gì sai rồi?”

Lục Diệp chợt buông tay cô ra, thân thể đột nhiên mất đi trọng tâm lao đảo mấy cái, ngời phịch xuống mặt đất.

“Bọn họ. Bọn họ nói cầu hôn phải quỳ xuống.” Hắn lại khinh thường hừ một tiếng, “Trò trẻ con!” Dừng một chút bỗng nhiên lại thay bằng một vẻ mặt ngốc nghếch: “Này, vậy nếu như anh cầu hôn em, em có đồng ý không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngày thứ năm (hai)

Edit: Fuly.

Vân Thường bị hấn chọc cười, cúi người xuống mò mẫm nắm được tay Lục Diệp muốn kéo hấn dậy, mặt nền ở phòng bếp đều lót bằng gạch, rất lạnh: “Chúng ta đã kết hôn rồi, không giống với bọn họ, không cần phải cầu hôn nữa.”

Lục Diệp thuận thế cầm tay của cô, cau mày suy nghĩ một chút, chợt sáng tỏ: Đùng vậy, bọn họ đã kết hôn rồi, chẳng những kết hôn, ngay cả chuyện “gi kia” cũng làm rất nhiều lần rồi !

Trên tay hấn dùng lực, ở trong tiếng kinh hô của Vân Thường kéo cô vào trong lòng ôm thật chặt, mái tóc được cắt ngắn cọt cọt lui trước ngực Vân Thường, khiến mặt cô thoáng chốc đỏ bừng.

“Lục Diệp, anh mau dậy đi, tối nay không muốn ăn cơm sao?”

“Không ăn!” Lục Diệp dùng sức hôn một cái lên mặt Vân Thường, bẹt bẹt miệng “Cho anh hôn một cái!”

Lục Diệp làm lính từ khi còn là thiếu niên, mãi cho đến tuổi lập gia đình, cuộc sống vẫn luôn gò bó đơn điệu, rượu, thuốc lá không dính, mặc dù từu lượng cũng không tệ lắm, nhưng là tối nay bị chuốc quá nhiều, hấn say thật, hơn nữa say đến rối tinh rối mù, chính mình đang làm cái gì cũng không biết.

Động tác hoàn toàn là theo bản năng, ngay cả phần tử tà ác bị đặt tại đáy lòng không biết bao nhiêu năm cũng toàn bộ phóng thích ra ngoài.

Trong quân đội, cuộc sống rất nhàm chán, Lục Diệp hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng ngay cả mấy lời nói tục đàn ông thường giắt ở khóe miệng cũng chưa từng nói qua. Thật ra thì dù là quân nhân cũng sẽ nhạo báng lẫn nhau, nhưng Lục Diệp lại không như vậy, từ nhỏ hấn đã phải nhận sự giáo dục “thiết huyết” của Lục Thượng tướng và bị hun đúc bởi lễ nghi của Lục phu nhân, nên trong xương đã có sẵn sự cứng cỏi nhanh nhẹn của quân nhân cùng khí chất lạnh lùng tao nhã.

Hơn nữa vừa vào quân đội đã đạt được thành tích nổi trội, có rất ít người dám nói loại đề tài này trước mặt hấn. Dần dà, trên căn bản Lục Diệp đã cách biệt với những chuyện như vậy.

Hiện tại, hấn ngồi dưới đất, trong ngực ôm thân thể mềm mại của Vân Thường, mượn rượu hồ đồ, nhin thật lâu mới vất vả nói ra được một câu “Cho anh hôn một cái”. Đây đã là cực hạn Lục Diệp có thể làm đến.

Mặt của Vân Thường nóng đến nỗi cũng có thể luộc được trứng gà luôn rồi, trong lòng kêu khổ liên tiếp, không trách được khi còn sống mẹ của cô nói cho cô biết, về sau lập gia đình nhất định không thể gả cho một tên “từu quỷ”, không ngờ một người bình thường nghiêm túc như Lục Diệp, uống say liền giống như là biến thành một người khác, vừa cọt nhả lại vừa phiền phức, còn. còn có chút đáng yêu.

Thịt bê trong nồi tản ra mùi thơm nồng đậm, Vân Thường đoán chừng đã nấu đến nát luôn rồi, may mà cô cho nhiều nước, nếu không thật sẽ cháy luôn cái nồi.

“Lục Diệp.” Vân Thường bắt lấy cái tay không thành thật của hấn, đè xuống không cho hấn động: “Đứng lên được không, trên đất lạnh, em lạnh.”

Những lời này có tác dụng hơn nhiều so với cái khác, Lục Thiếu tá đang say xin bỗng như lập tức tỉnh táo lại, đỡ cửa phòng bếp kéo Vân Thường lên, đuối tay ra bắt đầu cởi nút áo quân phục của mình, trong miệng lầm bầm nói: “Quần áo. quần áo cho em mặc.”

Một câu nói rất đơn giản, nhưng lại giống như một chậu nước nóng, trong khoảnh khắc bao vây lấy trái tim đang lạnh lẽo của Vân Thường, khiến cả người cô nóng dần lên.

Cô mò mẫm kéo qua một cái ghế từ bên cạnh thả xuống trước mặt Lục Diệp: “Lục Diệp, anh đừng quấy rối nữa, ngồi ở đây đi, em đi nấu cho anh bát canh giải rượu, nếu không sáng mai sẽ nhức đầu.”

Lục Diệp suy nghĩ một chút, vất vả lắm mới tiêu hóa được một chuỗi lời nói dài như vậy của cô, gật đầu một cái, rất nghe lời ngồi xuống, nhưng tay vẫn không buông ra: “Được.”

Vân Thường vừa định rút tay mình về, chỉ nghe thấy Lục Diệp nói: “Em hôn, hôn anh một cái, nếu không. nếu không không cho đi!”

Lục Thiếu tá nói chuyện luôn luôn giữ lời, nói không cho đi thì sẽ không cho đi! Vân Thường không biết là sốt ruột hay là thẹn thùng, gương mặt trắng nõn càng ửng hồng, giống như là một quả táo chín đỏ ngon miệng, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta cảm thấy khát nước.

Lục Thiếu tá không biết xấu hổ nuốt vài hớp nước miếng, vô lại cầm chặt lấy tay người ta không thả, bắt người ta phải hôn hấn.

Vân Thường bắt đắc dĩ, chỉ có thể bước từng bước nhỏ đi tới phía trước, cúi người xuống đầu môi lên ——

Ah? Không có đụng phải cánh môi mềm mại như trong tưởng tượng, sao lại cứng như vậy?

Lục Thiểu tá sờ sờ sống mũi, răng nhỏ của Vân Thường đập vào sống mũi của hắn, không đau, nhưng hơi ngứa một chút, hắn đưa tay vòng chắc chiếc cổ của Vân Thường, nặng nề hôn một cái lên môi cô, liếm liếm môi, vung tay lên, giống như là xuống lệnh đặc xá vậy: “Đi đi!”

Vân Thường không an tâm về Lục Diệp, lúc nấu canh có chút không yên lòng, cho củ cải trắng nhiều hơn một nửa. Nấu canh xong, Vân Thường tìm một cái chén kiểu lớn, cẩn thận để lên bàn, lại lấy ra thêm một cái muỗng, lúc này mới kêu Lục Diệp: “Lục Diệp, tới ăn canh.”

Lục Diệp lao đảo đi tới trước bàn ngồi xuống, làm thế nào cũng không chịu tự mình uống..., cuối cùng buộc Vân Thường ký kết các loại điều ước bất bình đẳng, cộng thêm cắt đất đền tiền bồi thường, lúc này mới chịu uống canh.

Tài nấu nướng của Vân Thường rất tốt, dù là canh giải rượu cũng thơm nức xông vào mũi, bên trong là thịt bò chưng cách thủy mềm xốp, nắm hương cũng tròn mềm ngon miệng, Lục Diệp thiếu chút nữa liếm luôn cả cái chén.

Thịt bê buổi tối cũng hầm cách thủy, ăn cùng với cơm tẻ rất thơm. Lục Diệp ăn một chén cơm to, lúc này mới buông bát xuống.

Thật ra thì nếu theo sức ăn bình thường của hắn, Lục Diệp có thể ăn ba chén, chỉ là hôm nay uống nhiều rượu lắm rồi, bụng thật sự là chứa không nổi nữa.

Cuối cùng cũng cho người say rượu ăn cơm xong, nhưng lúc ngủ Vân Thường lại lâm vào một khó khăn nữa, khắp người Lục Diệp toàn mùi rượu, nhất định phải tắm, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, căn bản không có cách nào tự tắm. Vậy phải làm sao bây giờ?

Không biết có phải bởi vì ở chung một chỗ lâu rồi hay không, lúc này hai người lại ăn ý cực kỳ. Lục Diệp coi hết y phục ở trong phòng bếp, kéo Vân Thường đi đến phòng tắm, ồn ào đòi Vân Thường phải tắm cùng hắn.

Vân Thường dĩ nhiên không thể cùng tắm với hắn, nhưng lại sợ một mình hắn lại xảy ra chuyện, chỉ có thể đi theo hắn vào phòng tắm, dù sao mắt của cô cũng không nhìn thấy.

Nhưng cô lại đánh giá thấp trình độ điên cuồng sau khi say rượu của Lục Diệp. Vân Thường chỉ cảm thấy cả người chột lạnh, một giây kế tiếp toàn bộ quần áo trên người mình đã bị cởi xuống, hơi thở mang theo mùi rượu của Lục Diệp phun ra ở trên cô: “Vân Thường, cùng nhau, cùng nhau tắm.”

Vân Thường kinh hoàng muốn tránh, nhưng mắt không nhìn thấy, động tác của Lục Diệp lại nhanh nhẹn, vừa bước ra hai bước, liền bị người ta ôm lại ném vào trong bồn tắm “Lục Diệp, anh... anh buông em ra!”

Cô giống như con cá uồn qua uồn lại ở trong ngực Lục Diệp, làn da nhẵn nhụi trơn mềm dính nước lại càng thêm mềm mại, trơn mượt cọ ở trên ngực cứng rắn của Lục Diệp, dễ dàng gọi lên dục vọng của hắn.

Hồ hấp bên tai đột nhiên nặng nề hơn, Vân Thường an vị ở trên đùi Lục Diệp, nên rất dễ dàng liền đoán được sự tình mà kế tiếp Lục Diệp muốn làm.

Cô xấu hổ hận không thể tông cửa xông ra, loại chuyện như vậy sao lại, sao lại có thể làm ở phòng tắm chứ? Không đúng, trên giường cũng không được, bọn họ đã liên tục mấy ngày. mấy ngày chưa từng nghỉ ngơi.

Lục Diệp không nghĩ nhiều như vậy, cho tới bây giờ hắn đều là người đã muốn thì liền làm, hưởng chi hiện tại còn uống rượu, đầu căn bản không tỉnh táo, nên lại càng thêm tệ hại hơn. Đôi môi nóng bỏng ở trên cổ Vân Thường tới tới lui lui mút vào, tay cũng không an phận trêu chọc đủ loại trên người cô.

Cuối cùng còn cảm thấy chưa đủ, dứt khoát lôi tay Vân Thường tay chạm vào thứ đang đứng thẳng kêu gào đòi giải thoát của hắn.

Lục Thiểu tá mới vừa khai trai, lại đang tâm hồn, cảm thấy chuyện này là thứ tuyệt vời nhất trên thế giới, hận không thể thời thời khắc khắc đè Vân Thường ở trên giường, đáng tiếc hắn luôn luôn khó chịu lại kỳ cục, lo lắng nhiều lần thân thể Vân Thường sẽ không chịu nổi, chỉ có thể mỗi ngày đều mong đợi đêm xuống.

Sau khi say rượu, mặc dù đầu óc nhớ tư vị tiêu hồn này, nhưng thân thể lại phản ứng chậm hơn nửa nhịp, nên chỉ nắm tay Vân Thường muốn Vân Thường “làm” cho hắn, lại quên mất những bước chân chính phải làm.

Vân Thường giãy giụa nhưng không thể tránh thoát, chỉ đành phải cắn răng chịu đựng từng luồng nhiệt lưu đang bốc lên từ trong thân thể, giúp hắn giải tỏa dục vọng.

Lục Thiểu tá năng lực kinh người, chỗ đó cũng rất to, cánh tay Vân Thường hoạt động lâu nên rất mệt mỏi, gần như không nâng lên nổi nữa, Lục Thiểu tá rút cuộc mở lòng từ bỏ, “giao phó” vào trong tay Vân Thường.

Thời gian tắm lần này thật có chút lâu, đợi đến khi vắt và lau khô người Lục Diệp rồi đặt lại lên giường, Vân Thường đã mệt mỏi thờ hồng hộc, đầu sò gậy nên lại thoải mái nằm ở trên giường, mờ mịt tròn tròn mắt nhìn Vân Thường, “Vân Thường.”

“Hả? Chuyện gì?” Vân Thường mò mẫm cái cho xong nút áo cúi cùng trên bộ đồ ngủ, đầu cũng không nâng lên.

“Vân Thường.”

“Ừ, ở đây, sao vậy?”

“Vân Thường. . . .” Lục Thiếu tá uống rượu uống đến ngốc, nhưng cũng biết ý vị gọi tên Vân Thường. Cũng may Vân Thường rất kiên nhẫn, hấn gọi một câu liền đáp một câu, không ngại phiền chút nào.

Giọng nói của Lục Diệp rất êm tai, trầm thấp từ tính, sau khi uống rượu hơi khàn khàn, lại càng thêm mấy phần say lòng người, giống như là một cổ hương rượu hỗn tạp nồng đậm, chỉ cần khẽ ngửi thấy, cũng sẽ say. Vân Thường nghe âm thanh của hấn, không khỏi cảm thấy an tâm.

Tóc Lục Diệp đã được Vân Thường lau gần khô, nhưng tóc của Vân Thường vẫn còn ướt nhẹp nhỏ nước, lúc ở phòng tắm cô đã định hong khô, nhưng Lục Diệp không cho, cô chỉ có thể vắt khăn lông trên đầu cùng hấn trở về phòng ngủ.

Lục Diệp say mềm người, không nhịn được lập tức ngủ thiếp đi, Vân Thường nghiêng tai nghe hô hấp từ từ vững vàng của hấn thờ phào nhẹ nhõm, người đàn ông phá phách này cuối cùng cũng đã ngủ thiếp đi.

Cảm thấy tóc gần khô rồi, Vân Thường để khăn lông xuống chuẩn bị ngủ, chợt nhớ ra cái gì đó lại bỏ xuống giường, đi vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh lấy ra mấy quả trứng gà đặt vào trong nồi luộc lên, umh. Vừa rồi lúc ở phòng bếp, Lục Diệp bị ngã, nói không chừng trên người còn có vết bầm, nấu mấy quả trứng gà lan người tiêu bầm giúp hấn. Dù là không có bị bầm tím, cũng có thể để buổi tối thức dậy thì ăn khuya.

Tối nay Lục Diệp thật đúng là dày vò người, chưa ăn được mấy ngụm cơm, nói không chừng khuya tỉnh lại sẽ đói. Vân Thường vừa nghĩ vừa luộc trứng, chống cằm ngồi ở bên cạnh bàn chờ trứng chín, tắt bếp, để lên bàn rồi mới vào phòng ngủ.

Chờ Lục Diệp tỉnh tự nhiên sẽ thấy, Vân Thường ngáp một cái, sờ sờ Lục Diệp bên kia, cảm thấy hấn đã đắp chăn xong, rồi mới nằm xuống một bên ngủ.

Phục vụ “tửu quý” thật là một mối! Vân Thường nghĩ, về sau tuyệt đối không thể để cho Lục Diệp ra ngoài uống rượu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ngày thứ sáu (một)

Edit: Fuly.

Sáng ngày thứ hai, lúc dậy, Lục Diệp không cảm thấy nhức đầu, nhưng huyết Thái Dương có chút trướng, sau khi dùng nước lạnh rửa mặt liền tỉnh táo hơn nhiều.

Vân Thường đã làm xong điểm tâm, chỉ là vài món đơn giản, hai người ngồi đối mặt nhau an tĩnh ăn cơm, Lục Diệp không dám nhìn Vân Thường, do dự một lúc lâu rốt cuộc vẫn phải mở miệng hỏi: “Anh. tối hôm qua không có làm chuyện kỳ quái gì chứ?”

Bàn tay đang nắm muỗng của Vân Thường hơi dừng lại: “Không có.”

Lục Diệp có chút không tin, hấn chưa từng uống rượu say, cho nên căn bản không biết bản thân uống say sẽ thành cái dạng gì, nhưng chỉ một chút ngáp ngừng này của Vân Thường vẫn bị dư quang bên nhạy nơi khóe mắt của hấn phát hiện: “VẬY.”

“Ngày hôm qua, anh uống canh giải rượu xong liền trực tiếp ngủ.” Vân Thường húp một ngụm canh nhỏ, âm thanh có chút mơ hồ: “Không có, không có dùng rượu làm chuyện gì điên rồ”

Lục Diệp thờ phào nhẹ nhõm, hấn đã nói mà, hấn tuyệt đối sẽ không làm mấy cái chuyện kì quái người say hay làm đâu, lập tức liền sáng khoái tinh thần ngẩng đầu lên, mặc dù Vân Thường không nhìn thấy, nhưng nhiều khi, chạm phải ánh mắt cô tìm Lục Diệp cũng sẽ đập mạnh như đánh trống.

Không ngờ vừa nhìn, tâm nhất thời trầm xuống: “Đầu của em bị sao vậy?”

“A! Nơi này à!” Vân Thường sờ sờ trên cục u sưng to trên trán, có chút ngượng ngùng nói: “Không cần thận trọng vào tủ thôi.”

Rõ ràng ở nhà cô đi rất thông thạo, sao lại bị đụng vào tủ chứ? Ánh mắt Lục Diệp hơi nheo lại, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống lời chất vấn vừa tràn ra đến miệng, thôi, về sau chăm sóc cho cô kỹ hơn là được.

Hai người ăn điểm tâm xong, Lục Diệp giúp Vân Thường thu dọn chén bát, sau đó liền vào phòng ngủ lên mạng, chương trình ti vi mà hấn xem luôn chỉ có một, mấy ngày nay Vân Thường ngồi cùng với hấn, nghe được trong ti vi truyền đến nhiều nhất hai từ chính là: Điều Ngự đảo, vấn đề Nam Hải.

Xem websites cũng như thế, trừ quân sự ra chẳng nhìn thứ gì khác, ngay cả tin tức cũng giống vậy. Có lúc hấn cũng cảm thấy mình là một người không thú vị, nhưng thói quen nhiều năm sao có thể dễ dàng nói bỏ liền bỏ, cuộc sống của hấn chưa bao giờ xuất hiện qua hai từ “giải trí”.

Người mẫu, mình tình hân không nhận ra người nào hết, một lưu hành hân cũng không biết là có ý gì. Ngay cả điện thoại di động cũng là loại rất cũ gần như không ai dùng, chỉ có thể gọi điện thoại hoặc nhắn tin mà thôi... Không phải hân không muốn đổi lại, mà là. Những thứ điện thoại thông minh, trí tuệ nhân tạo gì kia hân thật sự không biết dùng!

Trong quân đội, Lục Thiếu tá luôn luôn là hình tượng tân binh ngưỡng vọng, hân hiểu rất rõ về các loại súng bắn tia thậm chí có thể nói là người đứng đầu, dù đưa bất kì loại súng nào đến trước mặt hân, hân cũng có thể dùng tốc độ làm người ta phải chắc lưỡi thào rồi chúng ra sau đó lắp ráp lại, hơn nữa còn có thể nói chuẩn xác tính năng của chúng.

Vậy mà đối mặt với điện thoại thông minh chỉ bé bằng bàn tay, Lục Diệp lại chỉ có thể tròn mắt, cuối cùng dứt khoát không cần.

Vân Thường đi vào phòng ngủ tìm đồ cắt móng tay, sáng hôm nay lúc xất thức ăn cảm thấy móng tay hơi dài, bây giờ có thời gian rồi, phải nhanh chóng cắt bớt đi, cô luôn không thích để móng tay dài, cảm thấy rất bất tiện.

Mất không nhìn thấy thì muốn tìm cái gì là chuyện rất khổ sở, Vân Thường chau mày ngồi chồm hổm ở trước ngăn kéo tủ đầu giường, có chút nghi hoặc mò mẫm trong ngăn kéo không biết bao nhiêu lần, cô nhớ rõ rằng bộ dũa cùng cắt móng mình đã đặt trong ngăn kéo mà, tại sao lại không thấy chứ, chẳng lẽ là Lục Diệp cầm đi dùng?

“Lục Diệp, anh có dùng đồ cắt móng tay sao?” Vân Thường ngửa đầu nhìn về phía Lục Diệp, mặc dù mắt không nhìn thấy, nhưng cô có thói quen khi nói chuyện phải nhìn vào mắt người ta, trong khoảng thời gian ngắn cũng không đổi được.

“Không có.” Lục Diệp tắt trang web, đi về phía Vân Thường: “Không có trong ngăn kéo sao?”

Vân Thường lắc đầu một cái, “Không có ở đây.”

“Anh đi phòng tắm xem thử?” Lục Diệp nói.

“Không phải ở đó, em rõ ràng đã để ở chỗ này!” Tìm kiếm này giờ khiến trên chóp mũi Vân Thường thấm ra chút mồ hôi hột, khuôn mặt trắng nõn cũng hồng hồng, bộ dạng lại tội nghiệp như vậy, thật sự là “tú sắc khả com”.

Lục Thiếu tá lại bị mê hoặc. Không còn cách nào khác là đi qua ôm Vân Thường lên giường “Để anh tìm thử xem.”

Vân Thường bị ôm lên, cũng không cảm thấy có cái gì, liền “ừ” một tiếng, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường chờ Lục Diệp.

Trong ngăn kéo không có nhiều đồ lắm, cơ hồ là nhìn một cái liền không sót gì, quả thật là không có đồ cắt móng tay, trên mặt Lục Diệp chợt xuất hiện một nụ cười, từ hộp đồ trang điểm lấy ra một món đồ xinh xắn, rồi ngồi xuống tại chỗ.

“Tìm được, nơi giấu cũng rất bí ẩn.”

“Hả? Anh tìm được?” Vân Thường vươn tay qua định lấy món đồ trong tay Lục Diệp, lại bị Lục Diệp nắm lấy: “Anh giúp em.”

“A! Không cần!” Vân Thường vội vàng lắc đầu, chuyện cắt móng tay này sao có thể để Lục Diệp giúp được, cô muốn rút tay về, nhưng Lục Diệp lại nắm chặt không thả, cô căn bản không biện pháp.

“Đừng lộn xộn!” Lục Diệp nắm cổ tay cô, ngón cái khẽ vuốt ve lòng bàn tay của cô, động tác thân mật lại tự nhiên.

Người nào lộn xộn chứ? Mắt của Vân Thường hơi hồng, nói giống như là mình làm nũng với hân vậy.

Chỉ là mặc dù Vân Thường oán thâm ở trong lòng, nhưng động tác giỡn giựa trên tay lại ngừng, hân nguyện ý cắt thì để cho hân cắt! Tiết kiệm sức lực của mình!

Tay của Vân Thường rất xinh đẹp, mười ngón trắng nõn thon dài, Lục Diệp không chớp mắt nhìn chăm chăm tay của người ta, thiếu chút nữa liền cứng mắt.

Lục Diệp nhẹ nhàng nắm tay Vân Thường, cẩn thận giúp cô cắt bớt phần đã dài, cắt bỏ xong rồi còn biết dùng dũa mài cho nhẵn, một thiết huyết hân từ nhưng động tác lại rất êm ái, giống như tay Vân Thường là bảo bối dễ vỡ vậy.

Làm cho Vân Thường quả thật muốn cười, rồi lại thế nào cũng cười không nổi, cô mở to hai mắt cố công nhìn về hướng của Lục Diệp, nhưng thứ có thể thấy chỉ là bóng tối bao trùm.

Chợt có chút khổ sở, cô căn bản không biết hình dáng của Lục Diệp như thế nào.

“Được rồi.” Lục Diệp để tay Vân Thường xuống nói.

“Cảm ơn.” Mắt của Vân Thường cong cong, ánh mắt trong suốt, con ngươi đen bóng, giống như là Hắc Mã Nãi thượng hạng được ngâm nước, cực đẹp.

Lục Diệp giống như bị đầu độc vậy, nâng thân thể lên từ từ đến gần Vân Thường, nhẹ nhàng hôn xuống mí mắt cô.

Lông mi thon dài của Vân Thường run rẩy, nhắm hai mắt lại mặc hấn đưa giỡn hôn xuống khóe mắt mình: “Sao vậy?”

“Mất. Còn có thể chữa được không?” Vàng trán hai người tương kề, hô hấp quấn quít, có chút nóng, có chút ẩm.

“Không trị được nữa.” Vân Thường rừ mi xuống, “Phải mù cả đời.” Theo cha cô nói là toàn bộ võng mạc của hai mắt đều hư hại, bao nhiêu tiền cũng không trị hết được.

Lục Diệp không lên tiếng, mỗi khi nhìn thấy đôi mắt mang theo vẻ mơ hồ kia của Vân Thường thì hấn liền không nhìn được cảm thấy đau lòng, hấn không quan tâm đến tiền, lại càng không quan tâm đến thời gian, hấn chỉ muốn Vân Thường có thể nhìn lại ánh mặt trời ngoài kia mà thôi.

“Anh để ý à?” Vân Thường trầm ngâm mấy giây rồi cuộc vẫn hỏi lên. Nhưng mà lại như sợ cái gì vậy, không đợi đến khi Lục Diệp trả lời liền tự nói: “Em sẽ không gây thêm phiền toái cho anh, lúc anh đi ra ngoài em cũng sẽ không đi theo, anh.”

“Em đang nói gì vậy?” Thanh âm Lục Diệp vô cùng âm trầm, sắc mặt cũng không tốt. Lúc mới bắt đầu hấn cũng chưa từng nghĩ như vậy, mắt không nhìn thấy thì sao chứ, đây vẫn là người vợ danh chính ngôn thuận của hấn! Cô lại cố tình xuyên tạc ý tứ của hấn đến mức này.

Lục Diệp chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, phần nhiều hơn là thất vọng cùng đau lòng. Giống như là đưa chân tâm của chính mình đến trước mặt cô, lại bị cô làm như không thấy vậy, vừa khổ sở lại vừa uất ức.

Hấn đứng lên, không nói thêm một câu nào Vân Thường nữa, định đi ra ngoài.

Mắt Vân Thường không nhìn thấy, nhưng cảm giác lại hết sức nhạy cảm, trong khoảnh khắc liền nhận ra được cảm xúc của Lục Diệp. Cô nhớ lại những ngày này mình cùng hấn chung sống, hấn đều đối xử tốt với cô vô điều kiện, thật lòng tỉ mỉ che chở cho cô như vợ của mình.

Ngược lại, cô căn bản không có năng lực làm cái gì cho hấn. Cả đời cũng không thể. Một người bị mù, thậm chí ngay cả tướng mạo của người đối tốt với mình trước mặt cũng không nhìn thấy. Nếu có một ngày hấn đi mất, cô cũng sẽ không tìm được hấn.

“Thật xin lỗi.” Vân Thường bắt được tay của Lục Diệp không để cho hấn rời đi: “Là em nói sai.”

Lục Diệp không nhúc nhích để cho cô nắm, nhưng cũng không đáp lại. Trong lòng vẫn chưa xót vô cùng. Không phải cô nói nói bậy, cô chỉ là chỉ là không tin hấn.

“Không có việc gì.” Lục Diệp tránh tay Vân Thường ra, trong lồng ngực nghẹn một hơi, lên không nổi xuống cũng không được. Lục Thiếu tá kỳ quái mạnh mẽ lại tái phát.

“Lục Diệp,” Vân Thường cuống quýt đứng dậy khỏi giường, ở phía sau gọi tên hấn: “Anh đừng tức giận, là lỗi của em” Cô dừng một chút, mò mẫm đến sau lưng Lục Diệp, đưa tay ôm lấy hấn từ phía sau: “Em rất lo lắng, lo lắng anh sẽ giống như bọn họ ghét bỏ em”

Giọng của cô vẫn dịu dàng như vậy, nhưng lại giống như một lưỡi cưa sắc bén, từng chút một cắt vào trái tim Lục Diệp: “Mặc kệ em đi tới chỗ nào, cũng có thể nghe được những tiếng xì xào bàn tán của người ta ở sau lưng, giống như là trong đàn thiên nga bỗng nhiên xuất hiện một con vịt con xấu xí vậy, vừa là ngoại tộc, lại vừa bị người taxem thường.”

“Cho nên. Cho nên mới nhạy cảm một chút, anh tức giận.”

Lục Diệp thở dài, xoay người lại ôm lấy cô: “Anh không tức giận.”

Sao hấn có thể tức giận với cô được chứ. Nói xong lại lần nữa ôm Vân Thường vẫn đang thấp thòm thả lên giường, còn muốn nói tiếp gì đó an ủi cô, nhưng làm thế nào cũng không tìm được từ, lần qua lộn lại chỉ có một câu: “Anh thật sự không tức giận.”

Nghe thấy Vân Thường không lên tiếng, Lục Diệp cúi đầu, cầm lấy cổ chân trắng nõn xinh xắn của cô, trong thanh âm trầm ồm mang theo chút ý cười: “Có muốn cắt móng chân không?”

“Đừng!” Vân Thường vội vàng lắc đầu, muốn rút chân mình về, nhưng Lục Diệp lại nắm chặt không thả. “Không cần! Thật không cần!” Vân Thường nóng nảy, móng tay còn có thể, nhưng móng chân sao được chứ?

“Đừng động! Sẽ cắt phải thịt!” Lục Diệp hù dọa cô, trên thực tế dù có phải cắt đến tay mình cũng sẽ không làm chân cô bị thương.

Vân Thường nhất thời rụt rụt bả vai, một bộ dáng bị sợ hãi, Lục Diệp cười khẽ ra tiếng, ngồi dưới đất cúi đầu chuyên tâm cắt bỏ móng chân cho cô.

Hấn cúi đầu, ánh mặt trời phía trên phủ thành một tầng vàng kim nhàn nhạt. Trên khuôn mặt luôn luôn kiên nghị tràn đầy thần sắc nhu hòa. Có một vài âm thanh nhỏ theo động tác của hấn từ từ tràn tới, xua đi không được.

Trừ cô, toàn thế giới đều có thể nhìn thấy.

Buổi chiều, Vân Thường đề nghị trở về Lục gia, bọn họ đã mấy ngày không về, đoán chừng Lục Thượng tướng cùng Lục phu nhân sẽ nhớ thương. Lục Diệp gật đầu đồng ý, mua một chút đồ hai vị lão nhân thích ăn liền lái xe mang Vân Thường về nhà.

Lúc đi được nửa đường, điện thoại của Vân Thường chợt vang lên, kể từ sau tai nạn xe, trên căn bản cô chưa từng liên lạc qua với người bạn nào, nghe

thấy tiếng chuông vừa quen thuộc vừa xa lạ, Vân Thường có chút nghi ngờ nhận điện thoại: “Xin chào?”

“Vân Thường, anh đã trở về! Chúng ta ra ngoài gặp mặt đi!” Âm thanh bên kia rất êm tai, trong ôn hòa mang theo chút hưng phấn. Đã hơn hai năm Vân Thường không nghe thấy âm thanh này rồi, bây giờ lọt vào trong tai lại thấy kinh nhiều hơn hi.

Tay cô gắt gao nắm chặt điện thoại di động, trong đại não trống rỗng, há miệng nhưng lại cái gì cũng không nói ra được. Vân Thường nghe thanh âm quen thuộc bên kia, trong khoảng thời gian ngắn tâm loạn như ma.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngày thứ sáu (hai)

Edit: Fuly.

“Xin lỗi, em không thể ra ngoài.” Vân Thường trầm mặc thật lâu, mở miệng nói xong liền cúp điện thoại.

“Bạn à?” Lục Diệp nhân lúc đèn đỏ xoay đầu lại hỏi.

Vân Thường sững sốt một chút mới gật gật đầu nói: “Ừ.”

“Tại sao không đi? Mắt không tiện à?” Lục Diệp khởi động xe, nhìn về phía Vân Thường nói: “Anh có thể đưa em đi.”

Lục Thiếu tá cảm thấy mình nhất định là rối loạn thần kinh rồi, lúc Vân Thường ra cửa, hần không yên lòng, chỉ sợ cô đụng đầu vào đầu đó, lúc Vân Thường ở nhà, hần vẫn không yên lòng. Lo lắng cô một mình ở nhà sẽ buồn bực thành bệnh.

“Không cần.” Thanh âm của Vân Thường có chút lạnh nhạt, “Chỉ là một người bạn bình thường thôi, có gặp hay không cũng không sao.”

Nếu Vân Thường đã nói như vậy, Lục Diệp cũng không miễn cưỡng nữa, dù sao hần cũng có thể mang Vân Thường đi ra ngoài, hơn nữa để cho cô cùng người khác ở chung một chỗ hần cũng không yên tâm.

Bên kia, Chu Nhân Trạch nghe trong điện thoại truyền đến âm ngắt máy, trên khuôn mặt tuần tú đều là vẻ mờ mịt. Cô thay đổi rất nhiều, thanh âm không còn dịu dàng như trước kia, với hần cũng không nhiệt tình nữa. Hơn hai năm thời gian thật sẽ thay đổi một con người hoàn toàn đến như vậy sao? Hay là cô chỉ thay đổi đối với hần?

Hần thở dài một cái, ngực chột cực kỳ buồn bực.

Lục Diệp cùng Vân Thường đến khiến Lục phu nhân hết sức vui mừng, vội vàng sai phòng bếp tăng thêm mấy món bọn họ thích ăn, rồi kéo Vân Thường vào gian phòng của mình nói nhỏ.

“Vân Thường, con nói thực cho mẹ biết, Lục Diệp đối xử với con có tốt không?” Ngữ khí của Lục phu nhân đầy vẻ tra hỏi, người không biết còn tưởng rằng bà không phải là mẹ Lục Diệp, mà là mẹ Vân Thường đây.

Vân Thường cười cười: “Lục Diệp đối xử với con rất tốt, mẹ, mẹ không phải lo lắng đâu.”

“Thật chứ?” Lục phu nhân vẫn có chút không yên lòng, Lục Diệp là miếng thịt rơi từ người bà ra, tính khí thói đó của hần bà là người hiểu nhất.

Mấy năm trước, bà tìm rất nhiều cô gái tốt đến xem mắt với hần, kết quả Lục Diệp đến địa điểm xem mắt cứ như vậy tùy tiện ngồi lên ghế, một câu cũng không chịu nói, thật khiến bà tức giận gần chết.

Lần này thật ra thì bà cũng rất thấp thòm, dù sao chuyện này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với chuyện ép Lục Diệp đi xem mắt kia. Lấy tính tình của Lục Diệp mà chịu mang Vân Thường về nhà đã coi như là kỳ tích, bà thậm chí cũng đã chuẩn bị xong tư tưởng “tám năm kháng chiến”!

“Thật.” Vân Thường chắc chắn gật đầu, “Lục Diệp giúp con nấu cơm, dẫn con xuống lầu dưới tản bộ, còn dẫn con đi ra ngoài chơi nữa, anh ấy đối xử với con thật sự rất tốt.”

Không nghĩ không biết, nhớ lại mới phát hiện, mấy ngày nay bọn họ đi chung với nhau, toàn bộ đều là những ký ức tốt đẹp, ngay cả lần say rượu đó cũng là mang theo chút ẩn ý cùng âm áp.

Lục phu nhân nghe được há to miệng, Lục Diệp thế nhưng lại mang Vân Thường đi chơi? Chuyện đùa à?

“Lục Diệp dẫn con đi đâu chơi?” Lục phu nhân từng bước ép sát, giống như không hỏi rõ ngọn ngành quyết không bỏ qua.

“Đi viện hải dương, anh ấy dẫn con đi sờ Cá Heo Nhỏ.” Đôi mắt hạnh thủy nhuận của Vân Thường không tự chủ được cong lên, trên tay giống như còn lưu lại xúc cảm trơn mượt của đỉnh đầu Cá Heo Nhỏ, đầu ngón tay của cô giật giật, chợt có chút hoài niệm bàn tay dày rộng của Lục Diệp.

Quả nhiên cưới vợ rồi sẽ không giống trước nữa! Lục phu nhân thật vất vả mới từ trong kinh ngạc hồi thần được, vừa định tiếp tục đề tài, liền nghe thấy âm thanh đẩy cửa. Quay đầu nhìn lại, con trai mình đang đi tới bên này, ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở trên người Vân Thường, ngay cả một cái liếc cũng không cho bà!

“Sao trước khi vào không gõ cửa?” Lục phu nhân cảm giác mình bị con trai đối xử không công bằng, biến đổi biện pháp bới móc.

Lục Diệp nhún mày, nhìn người mẹ tuổi đã một bó to mà tính tình vẫn hoạt bát nói: “Làm việc trước gõ cửa sau, đó là học theo mẹ.”

Lục phu nhân nhất thời nện lời, hồi lâu cũng không thốt ra được một câu, chỉ có thể trở mắt nhìn Lục Diệp dẫn Vân Thường rời khỏi gian phòng.

“Mẹ đã nói gì với em?” Âm thanh của Lục Diệp bình tĩnh, nhưng mà trong nội tâm lại có chút khản trương, hấn sợ nhất chính là mẹ hấn đem những chuyện xấu ngày trước kể cho Vân Thường nghe. Nhưng mà hấn ở ngoài nghe lên một lúc lâu, cũng không nghe thấy âm thanh cười to, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Nhưng. Hay là tự mình hỏi rõ ràng mới tốt.

“Không có gì.” Vân Thường ngắt lòng bàn tay của hấn: “Chính là hỏi em sống như thế nào.”

Lục Diệp “ừ” một tiếng, “Vừa rồi điện thoại của em lại reo, anh cầm tới cho em đây.”

Bước chân của Vân Thường hơi dừng lại, phiền muộn vừa mới quặng mắt ra khỏi đầu lại dâng lên trong lòng, cô chia tay về hướng Lục Diệp: “Đưa cho em đi!”

Có cái gì mà phải trốn tránh, dù sao mọi chuyện cũng đã rồi.

Cô hiểu Chu Nhân Trạch, mặc dù nhìn bề ngoài hấn rất ôn hòa, nhưng trong xương lại là một người cố chấp đến cực điểm, đã nhận định chuyện gì thì mười đầu bò cũng kéo không được. Vân Thường biết, hấn sẽ còn gọi tới.

Quả nhiên, mới chỉ qua năm phút đồng hồ, Chu Nhân Trạch lại điện tới.

Lần này Vân Thường trực tiếp đồng ý gặp mặt, hai người hẹn lúc ba giờ chiều tại một quán trà sữa cách Lục gia không xa. Vân Thường rất quen thuộc với nơi này, cho nên dù chỉ một mình cũng có thể dễ dàng đi đến địa điểm ước hẹn.

Ăn cơm trưa xong, ngủ một giấc với Lục Diệp, lúc này Vân Thường mới đứng dậy rửa mặt chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đi đâu? Anh đưa em đi!” Lục Diệp cũng từ trên giường bò dậy, mặc áo khoác muốn theo Vân Thường đi ra ngoài.

“Không có việc gì, chỉ ở lầu dưới thôi, em gặp một người bạn xong sẽ về ngay.” Vân Thường cười cự tuyệt Lục Diệp, nắm lấy tay nắm cửa liền muốn đi ra ngoài.

“Vân Thường!” Lục Diệp sai bước đến trước mặt Vân Thường, có chút gấp gáp nắm chặt bả vai cô.

“Sao vậy?” Tay Vân Thường nắm chặt, chờ Lục Diệp nói tiếp.

Trí thông minh của Lục Diệp không thấp, phản ứng vừa rồi của Vân Thường cùng mấy phút lúng túng trên xe, đủ để cho hấn có thể đoán được người trong điện thoại và cô nhất định có quan hệ không cạn.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi một bước hấn đi đều cực kỳ thành công, bất luận là ở trong trường học hay trong quân đội, hấn đều là người nổi bật. Đối mặt với ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc sùng bái của người khác, cho tới bây giờ Lục Diệp đều là thần nhiên mà chống đỡ.

Cũng không cảm thấy kiêu ngạo hay khản trương. Bởi vì hấn hiểu rõ mình có phần tư cách khiến cho người ta chú ý này. Nhưng đối mặt với Vân Thường, lần đầu tiên hấn cảm thấy mất tự tin.

Hấn chưa từng có bạn gái, tất nhiên không biết ở trong mắt phụ nữ mình như thế nào, huống chi quá khứ của Vân Thường hấn lại không tham dự, đây mới là ngọn nguồn hấn lo lắng.

Cuộc sống của Vân Thường chia làm hai bộ phận, nửa bộ phận trước cực kỳ huy hoàng, nửa phần sau ảm đạm không ánh sáng. Mà hấn chỉ xuất hiện ở nửa phần sau.

Cô có thể nhớ những người bạn cùng cô đi qua thời gian huy hoàng kia, nhưng căn bản không nhìn thấy người xuất hiện ở khoảng không ảm đạm là hấn. Vân Thường ngay cả bộ dáng của hấn cũng không biết, điều này khiến hấn sao có thể an tâm?

Lục Diệp mấp máy môi, ánh mắt trượt xuống từng tất theo từ trán Vân Thường, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt đen nhánh nhưng mờ mịt: “Không có việc gì, trở về sớm một chút, anh đưa em xuống lầu.”

Vân Thường gạt đầu một cái, cầm tay Lục Diệp: “Được.”

Lúc tới quán trà sữa Vân Thường không đi vào bên trong, mà đứng ở tại cửa ra vào, chờ Chu Nhân Trạch gọi cô, mắt của cô không nhìn thấy, cho nên không biết Chu Nhân Trạch ở nơi nào.

Vừa đứng mấy giây, đã nghe thấy âm thanh của Chu Nhân Trạch, Vân Thường nhú nhú mày, trong tiếng nhạc cật lực phân biệt phương hướng của hắn.

Thật vất vả mới đi tới được trước mặt Chu Nhân Trạch, trên đường còn đụng phải một cái bàn cùng một phục vụ.

“Sao lại không cẩn thận vậy?” Chu Nhân Trạch đưa một ly trà sữa vị khoai môn đẩy tới trước mặt Vân Thường, chất vấn nói.

Vân Thường chỉ cười lại không trả lời vấn đề của hắn, cúi đầu hỏi: “Trở về lúc nào?”

“Xuống máy bay chiều hôm qua.” Âm thanh của Chu Nhân Trạch khôi phục sự ôn hòa như trước, hắn tóm lấy tay Vân Thường, mắt lóe sáng: “Vân Thường, anh sẽ không đầu nưa, anh đã quyết định định cư ở đây.”

Có đi hay không thì có ích lợi gì đây? Vân Thường rũ mĩ mắt xuống, che giấu sự giễu cợt trong mắt. Cô tránh khỏi tay Chu Nhân Trạch: “Chúc mừng, chỉ là anh không phải cần phải nói với em, chúng ta.”

“Vân Thường!” Chu Nhân Trạch ngắt lời cô, “Em vẫn còn giận anh sao? Lúc đầu không phải anh không muốn cáo biệt với em, mà thật sự là đi quá vội vàng, nên chưa kịp, sau khi đến Melbourne làm cách nào cũng không liên lạc được với em, cũng hơn hai năm rồi, em đừng tức giận nữa có được không?”

Vân Thường lắc đầu, uống một hớp trà sữa hương nồng, lại vẫn cảm thấy không cách nào loại trừ vị cay đắng trong miệng: “Em không giận anh, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, em cũng không có lập trường tức giận.” Dứt lời, cô hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “Cho nên học trường không cần nhận lỗi với em.”

“Em đang nói gì vậy?” Chu Nhân Trạch ngạc nhiên tròn to hai mắt, “Vân Thường, chúng ta rõ ràng.” Lời kể tiếp thế nhưng hắn lại không cách nào nói ra được, rõ ràng cái gì? Giữa bọn họ không có cam kết, cũng không có ước định, nói cho cùng, thật sự chẳng có gì khác biệt so với bạn bè bình thường.

Nhưng. Chu Nhân Trạch nắm thật chặt quả đấm, khi đó cô hắn là đã chấp nhận, ngay cả bạn học, giảng viên lấy bọn họ ra trêu chọc cô cũng không có phản bác. Hắn cho là, giữa bọn họ đã là *’nước chảy thành sông’.

*Lẽ tự nhiên

“Không có gì, đều là bọn họ giỡn chơi mà thôi.” Vân Thường cắn nát hạt trân châu trong miệng, lời kể tiếp khiến Chu Nhân Trạch nhất thời như bị sét đánh, giống như tất cả không khí đều bị người khác đoạt đi.

Cô nói: “Em đã kết hôn.”

“Làm sao có thể!” Chu Nhân Trạch kích động đứng bật dậy, ngón tay gắt gao nắm chặt cạnh bàn, sức lực lớn giống như có thể khảm vào đó: “Anh không tin! Không thể nào!”

“Là thật.” Đối với phản ứng của Chu Nhân Trạch, Vân Thường chỉ yên lặng, giống như là mặt hồ không gió, ngay cả một gợn sóng cũng không có: “Là vào tuần trước.”

Đáy mắt của Chu Nhân Trạch đỏ ngầu, chỉ cảm thấy máu cả người như sắp chảy ngược, trong lồng ngực có một cỗ hỏa khí gào thét muốn phát tiết ra ngoài nhưng không có biện pháp, hắn nhìn chăm chăm Vân Thường không chớp mắt, từng chữ từng câu giống như là nặn ra từ trong kẽ răng: “Tại sao không đợi anh về?”

Chờ? Cô phải chờ thế nào? Đến lúc “son cùng thủy tận” trong đầu trừ hắn ra vẫn là hắn, vậy mà cuối cùng hắn lại đang ở bên kia địa cầu, không thấy được không sờ được.

Đến cuối cùng, cô cũng không thể kiên trì nổi nữa, có lẽ là cô không đủ kiên định, không chịu được tịch mịch.

Âm thanh Vân Thường hơi thấp, thỉnh thoảng xen lẫn một chút giọng mũi: “Chúng ta không có quan hệ gì, anh dựa vào đâu mà muốn em chờ.” Nói xong câu này, cô liền đứng dậy khỏi ghế, xoay người muốn đi.

Lại thỉnh thoảng đụng phải một người từ phía sau đi tới, thân thể lắc lư một cái, ngã xuống đất.

Người nọ cũng tốt bụng, vội vàng đỡ cô lên, khi chống lại đôi mắt không có tiêu cự của cô thì nhất thời sững sờ, có chút thương hại nói: “Mắt không nhìn thấy thì bảo người nhà tới đón cô đi, như vậy quá nguy hiểm.”

Vân Thường hướng về phía người kia nói cảm ơn, định đi ra ngoài, cánh tay lại bị người ở phía sau nắm chặt, âm thanh của Chu Nhân Trạch run run như lá khô trong gió: “Em. mắt của em sao vậy?”

“Mù.” Vân Thường quay đầu lại, giống như căn bản không để ý, âm thanh bình tĩnh đến dọa người: “Cả đời cũng không thể nhìn thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ngày thứ bảy

Lục Diệp cảm thấy kể từ ngày hôm qua, sau khi trở về, Vân Thường có chút không bình thường, luôn ngây ngốc ngồi ở chỗ đó ngẩn người, không biết là đang nghĩ cái gì.

Thậm chí lúc cắt thức ăn cũng bởi vì không yên lòng mà cắt trúng ngón tay. Thật nhiều lần hắn muốn mở miệng hỏi cô rốt cuộc bị làm sao? Hỏi người cô đi gặp kia là ai? Có quan hệ thế nào với cô mà khiến cô biến thành như vậy?

Nhưng rốt cuộc vẫn nhịn được, sợ cô hiểu lầm mình quấy thúc cô.

Trong lòng Lục Diệp mâu thuẫn khác thường, cảm giác hỏi cũng không được, không hỏi cũng không xong, gấp đến xoay quanh. Ngay cả Vân Thường cũng nhận thấy được cảm xúc nóng nảy của hắn.

"Lục Diệp, anh làm sao vậy?" Khi hắn lại một lần nữa đi qua trước mặt cô, Vân Thường ngẩng đầu hỏi.

"Không sao cả." Lục Diệp buồn buồn đáp. Từ trước đến giờ, hắn là người không biết cách che giấu cảm xúc, ở bên ngoài lại luôn luôn bày ra bộ mặt lạnh lùng, nhưng cô không giống với người khác, từng nụ cười, từng biến hóa nhỏ nhất của cô cũng có thể gây kích động đến thần kinh mẫn cảm của hắn.

"Là đã xảy ra chuyện gì sao?" Vân Thường không biết Lục Diệp là vì chuyện của cô mà phiền lòng, như cũ ngây ngốc hỏi.

"Không có."

Hắn không nói, Vân Thường cũng không tiện hỏi nữa, hai người liền vì vậy trầm mặc lại.

Vào giờ phút này, Lục Diệp cực kỳ rối rắm, hắn mong đợi Vân Thường hỏi lại lần nữa, như vậy có lẽ là có thể nói rõ suy nghĩ trong lòng hắn ra. Rồi lại sợ Vân Thường hỏi tới, quả thực là mâu thuẫn.

Thiếu tá Lục hung hăng xem thường mình, trong mắt thoáng qua một tia nóng nảy, phiền chết rồi! Loại vấn đề này nếu có thể một phát bắn chết thì tốt biết bao nhiêu!

Thiếu tá Lục thẳng tính, trong lòng đầu không được nhích chuyển. Ở nhà đi tới đi lui cũng không thể hóa giải phiền não trong lòng, nói với Vân Thường một tiếng liền cảm thấy khóa xe chạy mất như một lần khói.

Lục Diệp đi, Vân Thường thế nhưng cảm thấy trong nhà trống rỗng. Lúc trước, mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được hơi thở của Lục Diệp một cách rõ ràng. Minh kêu một tiếng, hắn sẽ "ừ" một tiếng, dù không nói cái gì cũng tốt.

Nhưng bây giờ, Lục Diệp chỉ ra ngoài một lát, để một mình cô sống ở trong bóng tối, thế nhưng không khỏi cảm thấy khủng hoảng.

Vân Thường cười khổ, Lục Diệp còn phải về quân đội, cô không thể cứ lệ thuộc vào hắn như vậy được.

Ngày trước, Vân Thường rất yên lặng, kể từ khi mất không nhìn thấy, mặc dù tính tình không thay đổi, nhưng khi một mình nhàn rỗi chung quy lại muốn tìm chút việc để làm, nếu không sẽ lo lắng.

Cô nhân lúc Lục Diệp không ở nhà, lau hết tất cả sàn nhà trong các gian phòng lần nữa, đến cả phòng vệ sinh cũng không bỏ qua. Lại bỏ hết quần áo bẩn của hai người mấy ngày nay vào trong máy giặt, lúc này mới dừng lại nghỉ ngơi.

Eo có chút mỏi, cánh tay cũng đau. Chắc là do lâu rồi không có làm việc. Lục Diệp thật đã nuôi cô thành con heo lười rồi sao!

Vân Thường nghe đồng hồ trong nhà điểm chuông nhứ nhứ mấy, đã ba giờ chiều rồi, sao Lục Diệp còn chưa về?

Hắn rốt cuộc tại sao lại phiền não? Vân Thường đoán không được, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm ngồi ở trên giường cầm điện thoại di động lên.

Số của Lục Diệp đã được cô lưu vào, chỉ cần ấn phím là được, việc này đối với Vân Thường mà nói cũng không khó khăn. Cô nhấn số rồi đưa điện thoại vào sát tai chờ âm thanh của Lục Diệp.

Ah? Hình như nghe được tiếng mở cửa?

Còn có chuông điện thoại di động!

Vân Thường để điện thoại xuống, hướng về phía cửa gọi một tiếng: "Lục Diệp?"

"Ừ." Lục Diệp đáp lời, cũng là ở trong điện thoại: "Anh đã trở về."

Trở về tại sao còn nghe điện thoại? Vân Thường ngắt máy, nghe thấy cửa phòng ngủ có tiếng vang lúc này mới nói: "Sao anh lại nhận điện thoại của em?"

Cô không nhận thấy được giọng điệu của mình có bao nhiêu thân mật, quả thật giống như là đang làm nũng!

Bước chân của Lục Diệp hơi dừng một chút, hình như không ngờ chỉ một cuộc điện thoại lại có hiệu quả như vậy. Hắn đặt chiếc khay đông lạnh xuống bên chân Vân Thường, lúc này mới nói: "Em gọi anh liền nhận."

Đây là cái Logic gì vậy chứ? Vân Thường bị Lục Diệp làm cho chẳng thể phản bác được, chỉ có thể dòi dề tài: "Cái anh vừa mang vào phòng ngủ là gì vậy?"

"Trái vải." Lục Diệp nói xong liền cúi người xuống mở bao ra: "Lấy ở chỗ Giàn Viễn Đường, hôm nay mới được vận chuyển về từ Thái Lan, rất tươi ngon."

Lục Diệp quay đầu nhìn phòng ngủ một chút, đưa tay lấy mâm đựng trái cây trên tủ đầu giường tới, lột một trái vải đưa đến khoe miệng Vân Thường: "Ném thử một chút."

Vân Thường há mồm cắn trái vải sáng long lanh tựa như có thể chảy ra nước, rất ngọt, nước rất nhiều, thịt quả đầy đặn, quả nhiên rất tươi. Cô nhả hạt trong miệng ra, nhìn về phía Lục Diệp cười, mảy may cong cong: "Ăn thật ngon."

Lục Diệp không lên tiếng, chỉ là nhanh tay lẹ mắt nhận lấy hạt trên tay Vân Thường, ném cả vỏ lẫn hạt vào trong mâm đựng trái cây.

Hạt vải cứng rắn đụng vào mâm sắt phát ra một tiếng "leng keng", Vân Thường nghiêng đầu lắng nghe: "Âm thanh gì vậy?"

Bàn tay đang bóc vải của Lục Diệp dừng lại, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói dối: "Không có gì, anh không nghe thấy."

Sao lại như vậy chứ? Vân Thường không tin lời của hắn. Lỗi tai của cô rất thính, nhưng Lục Diệp không chịu nói cô cũng không có biện pháp.

Đang suy nghĩ, Lục Diệp đã đem trái thứ hai đưa vào trong miệng cô.

"Trái vải ở đâu?" Lúc nhả hạt thứ hai ra Vân Thường đột nhiên hỏi.

"Ở đây." Lục Diệp cho là cô muốn sờ một quả tươi mới, liền thuận tay kéo miếng đệm trên ghế xuống, đặt ở trên sàn nhà, cũng kéo cả Vân Thường ngồi xuống.

Bây giờ đã là cuối tháng ba, nửa tháng trước nhiệt độ đã giảm, cứ như vậy ngồi trên đất vẫn còn có chút lạnh. Đệm là do mẹ hắn tự tay may lấy, rất ấm áp.

"Anh cũng ăn đi." Vân Thường sờ soạng ngắt lấy một trái vải, lột ra, mớ mầm đưa đến khoe miệng Lục Diệp, nhưng cô đã đánh giá thấp chiều cao của Lục Diệp, nên đưa nhầm phải cằm người ta rồi.

"A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Mặt của Vân Thường đỏ lên, thật sự là quá lúng túng, cô quả thật hận không thể kiếm được cái động nào đó để chui xuống.

Bộ dáng bây giờ của Lục Diệp thật có chút buồn cười, cằm còn dính nước vải, hơi rít, thế nhưng hắn lại hồn nhiên không thèm để ý, một hộp ngâm luôn trái vải trên tay Vân Thường vào trong miệng, khoe mất đuôi mảy may đều là vui vẻ, sớm đã đem rồi rầm buổi sáng vứt ra sau đầu.

Ăn xong rồi còn nắm chặt tay Vân Thường không thả, cúi đầu liếm liếm đầu ngón tay dính nước của cô: "Rất ngọt." Cũng không biết là đang nói cây vải hay là đang nói đầu ngón tay Vân Thường.

Mặt Vân Thường càng đỏ hơn, động tác này của Lục Diệp khiến cho cô nhớ tới ngày hôm trước, lúc hắn uống say, bình thường người có bộ mặt phớt tỉnh như vậy lại trở nên vừa dính người vừa phóng túng.

Thật may là Lục Diệp không có làm ra động tác gì quá đáng nữa, kế tiếp một mực giúp Vân Thường bóc vải, Vân Thường cũng giúp Lục Diệp bóc. Hai người cứ như vậy giúp lẫn nhau, chỉ chốc lát sau liền khiến mâm đựng trái cây chất đầy vỏ vải.

Vân Thường mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, rõ ràng bọn họ đều có thể tự bóc vải, tại sao còn phải đưa đến miệng đối phương? Đây không phải là làm điều thừa sao?!

Nhưng quả vải Lục Diệp đưa đến bên miệng cô không cự tuyệt được, lại chẳng thể quyết tâm chỉ để cho một mình hắn làm việc, liền thay đổi thành cục diện như thế.

Hai người bắt tri bắt giác thế nhưng tiêu diệt hết một phần ba, Vân Thường cũng biết mình ăn không ít, ở lúc Lục Diệp lại muốn bóc cho cô vội vàng ngăn trở động tác của hắn.

"Đừng ăn nữa, để vào trong tủ lạnh đi, ăn nhiều sẽ nóng đó."

Bàn tay Lục Diệp dừng lại, liếc mắt nhìn hộp đồng lạnh, ăn rất nhiều sao? Mới chỉ có một chút thôi mà. Nhưng Vân Thường mở miệng nói không muốn, hẳn cũng không thể phản bác.

Đặt túi vải vào trong tủ lạnh, rồi lặng yên không tiếng động thu thập vỏ vải, lại lau sạch sẽ phần nước bắn ra nhà dưới sự chỉ huy của Vân Thường xong nửa tay, lúc này mới lần nữa ngồi trở lại bên cạnh Vân Thường.

No ấm thì liền nghĩ đến dâm dục, Lục Diệp nhìn gương mặt trắng mịn cùng đôi môi hồng nhuận của Vân Thường, trong lòng giống như là có móng vuốt nhỏ cào cào, hận không thể lập tức đè Vân Thường xuống giường.

"Lục Diệp." Vừa lúc đó, Vân Thường chợt mở miệng hỏi: "Anh đoạt trái cây của người ta, người ta phải làm sao?"

Khóe miệng Lục Diệp giật giật, hẳn muốn muốn ăn vải còn phải đi đoạt sao? Giản Viễn Đường buồn bán trái cây, hẳn muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu!

"Không phải đoạt, cậu ta có rất nhiều."

"Vậy chúng ta có cần gửi lại cho anh ấy ít đồ không?" Vân Thường chưa bao giờ thích nợ ân tình người ta, dù là giữa bạn bè cũng vậy. Nhưng mà đây là bạn bè của Lục Diệp, không phải bạn của cô, cô chỉ có thể hỏi ý kiến Lục Diệp.

"Không cần." Chỉ là một túi vải thôi mà. Nhưng là mấy câu nói đó của Vân Thường ngược lại khiến nghi vấn vừa đề xuống trong lòng hẳn lại trôi ra ngoài.

Ngày hôm qua rốt cuộc cô đi gặp ai?

"Vân Thường." Lục Diệp tới gần cô, "Hôm qua em đi gặp bạn à?" Âm thanh của hắn mặc dù vẫn trầm thấp như cũ, nhưng mà trong nội tâm lại có chút thấp thòm.

Vân Thường ngẩn người, có chút kinh ngạc vì hắn chợt chuyển đề tài.

Nhưng mà tại sao hắn lại nhắc tới cái này? Vân Thường rất thông minh, nên chỉ trong chốc lát liền hiểu nguyên nhân sáng sớm hôm nay Lục Diệp muốn nói lại thôi.

Chu Nhân Trạch sao? Hẳn thế nhưng muốn biết cái này. Nhưng mà bọn họ quả thật không có quan hệ gì, Vân Thường cúi mắt, chỉ là bạn học nói giỡm một chút mà thôi, mặc dù khi đó bọn họ cũng chấp nhận, nhưng là rốt cuộc cũng không có ai xuyên phá tầng cửa sổ kia.

Lục Diệp thấy một lúc lâu cô không nói gì, có chút nóng nảy, nhưng cũng không dám buộc cô. Thiếu tá Lục lần đầu tiên thích một người, quả thật không biết làm sao đối xử với cô mới tốt, chỉ sợ một câu nói sẽ phạm phải sai lầm.

"Vân Thường, không phải anh muốn thăm hò hành tung của em, chỉ là."

"Em hiểu." Vân Thường cười cầm tay của hắn, tay Lục Diệp rất lớn, cô không thể cầm hết, bèn dứt khoát đưa toàn bộ bàn tay vào trong lòng bàn tay của hắn.

"Chỉ là một người bạn bình thường mà thôi."

Thân thể Lục Diệp cứng đờ, biết cô vẫn không có nói thật.

"Chỉ là khi đó em đã nghĩ là chúng em sẽ lui tới." Vân Thường vừa dứt lời đã cảm thấy sức lực đang nắm tay mình của Lục Diệp tăng thêm

Cô không có gãy giữa, mặc hắn nắm, tiếp tục nói: "Sau đó anh ấy ra nước ngoài, chúng em cũng mất liên lạc, nhưng bây giờ anh ấy lại trở về rồi." Cũng bất ngờ như khi hắn đi vậy.

"Em thích anh ta?" Không biết có phải là do cảm giác của cô hay không, Vân Thường cảm thấy, những lời này, Lục Diệp hỏi có chút cắn răng nghiêng lợi.

"Ừ, nhưng." Lời còn chưa nói hết liền bị Lục Diệp đẩy ngã xuống giường hôn lên môi, một chữ cũng không nói ra được nữa.

Vân Thường nóng nảy, để cho cô nói xong câu sau đã! Đừng cắt ngang lời người ta như vậy chứ!

Rất tốt! Lục Diệp cắn răng, hẳn không biết trong lòng cô lại vẫn nghĩ tới người khác!

Thiếu tá Lục cả giận, phản ứng đầu tiên chính là hung hăng đè Vân Thường ở phía dưới, mặc dù hắn đã sớm muốn làm như vậy rồi.

Vân Thường bị hắn hôn đến gió thổi không lọt, thật vất vả thừa dịp Lục Diệp cởi quần áo cơ hội vội vàng la lên: "Em không thích! Không thích!"

Cô biết mình thừa nhận chọc giận Lục Diệp, lại không đoán được nguyên nhân thực sự Lục Diệp tức giận. Cô cho là Lục Diệp đang so đo việc cô không tôn trọng người bạn đời kết hôn với mình.

"Đã muộn!" Dù là không thích cũng không cho chạy! Lục Diệp liếm hôn xương quai xanh của Vân Thường, bàn tay treu chọc nơi mẫn cảm của cô, để

dàng liền khiến Vân Thường động tình.

Tất cả vấn đề cùng rối rắm cũng bị quên hết đi, chỉ còn lại nồng nặc triền miên cùng kích tình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ngày thứ tám

Lục Diệp điên rồi! Đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi Vân Thường tỉnh lại, cô vuốt vuốt cái hông cùng bắp đùi nhức mỏi, đột nhiên cảm thấy ngày hôm qua mình nghĩ tới những thứ “lây thành tương đãi”, giữa vợ chồng phải tin tưởng lẫn nhau gì kia đều là mây bay cả.

Ngày hôm qua, hấn căn bản không cho mình có cơ hội nói tiếp! Vậy mà cô còn tưởng rằng hấn tức giận, cho nên cố sức muốn giải thích, xem ra hấn chẳng hề để ý chút nào!

Nghĩ như vậy, Vân Thường bỗng nhiên lại có chút khó chịu, hấn không thèm để ý sao? Không thèm để ý cô có thích người khác hay không? Nhưng cũng không đúng, ngày hôm qua hấn phản ứng kịch liệt như vậy kia mà.

Vân Thường cảm thấy nhức đầu, quả nhiên là quân nhân đã chịu qua huấn luyện đặc biệt, ngay cả ý nghĩ cũng khó đoán như vậy!

Cô đúng là đã từng thích Chu Nhân Trạch, lúc hấn không nói tiếng nào mà đi châu Úc, cô đã khóc, cũng từng oán qua, buổi tối khi nằm mơ đều là hận, hận hấn ném một mình cô ở lại, cũng hận hấn không quan tâm mình.

Nhưng cho tới bây giờ, cô không phải là một người thích dây dưa, nếu Chu Nhân Trạch không quan tâm cô, cô cũng không cần thiết phải bám lấy hấn không thả, cho nên cô cắt đứt tất cả các phương thức liên lạc với Chu Nhân Trạch, giống như trong cuộc đời chưa từng có người này xuất hiện vậy.

Phân tình cảm từng có với hấn cũng từng chút một phai pha trong hai năm này, lúc chợt nghe tin hấn trở về, nghe được âm thanh của hấn, cô đúng là có chút không biết làm sao, nhưng quả thật không có hưng phấn hay tâm tình kích động gì cả.

Có một số người, qua là đã qua. Cô không thông minh gì, nhưng cũng biết cái có thể nắm bắt chỉ có hiện tại.

Ở lúc cô bị cha đánh chửi, mẹ kế khinh bỉ, là Lục Diệp coi cô như châu bảo, chăm sóc cô, che chở cô. Mà Chu Nhân Trạch, lại đang ở châu Úc xa xôi, trong lòng ngoại trừ hóa học của hấn ra thì không còn gì khác.

Bên nào trọng bên nào khinh, cô phân rõ.

Mà lúc này Lục Diệp đang xách theo điểm tâm nhanh chóng đi về nhà, vừa đi còn vừa hát dân ca, dĩ nhiên, đều là ca khúc trong quân đội . . .

Thật ra thì hấn không có nghĩ phức tạp như thế, lúc mới bắt đầu nghe được chính miệng Vân Thường thừa nhận thích người đàn ông kia, hấn quả thật tức giận. Nhưng rất nhanh, hấn liền hiểu, bây giờ, đối với người đàn ông kia, Vân Thường đã không còn quá nhiều tình cảm nữa.

Nếu không cô cũng sẽ không bình tĩnh kể lại mọi chuyện cho mình như vậy. Nói cho cùng cũng chỉ là một đoạn quá khứ, một người cũ mà thôi.

Bây giờ Vân Thường là vợ của hấn! Là người trên họ khẩu nhà hấn! Hấn sợ cái gì chứ? Ban ngày hấn có thể ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, buổi tối có thể ôm cô ngủ, như vậy chẳng lẽ còn không bằng người sơ luyện kia sao? Đánh chết Lục Diệp cũng không tin!

Mặc dù Lục Diệp không quá hiểu mấy chuyện ở phương diện nam nữ này, nhưng rốt cuộc là người thông minh, biết lúc nào nên ép sát, lúc nào thì nên buông lỏng.

Hấn không thể nào đi ăn dặm của nhiều năm trước, mặc dù cũng có một chút như vậy. Nhưng người luôn phải nhìn về phía trước, bây giờ Vân Thường là của hấn. Ai cũng không giành được!

Mặc dù hấn không có tự luyện đến mức cho là bây giờ Vân Thường đã thích hấn, nhưng không phải có câu nói “lâu ngày sinh tình sao”!

Không đúng, bước chân của Lục Thiếu tá dừng lại, “Lâu ngày sinh tình”? Khụ khụ, hình như bọn họ ở phương diện nào cũng rất phù hợp. Như vậy còn sợ không giữ được Vân Thường sao?

Lục Thiếu tá nhẹ nhàng bước tiếp, có lẽ là nghĩ tới “lâu ngày sinh tình”, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng, nghiêm túc nổi lên một chút ý cười.

Vân Thường biết Lục Diệp đi ra ngoài mua điểm tâm sáng, tự mình đứng dậy, xếp chăn, lại mở cửa sổ ra cho thông gió, lúc này mới ngồi xuống giường chờ hấn.

Trong lúc lơ đãng chợt nghĩ đến, hình như mấy ngày qua bọn họ không dùng biện pháp an toàn nào cả! Cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện mất!

Đôi mắt hạnh của Vân Thường chợt trùng to, bỗng nhiên đưa tay sờ sờ bụng mình, ngay sau đó lại tự an ủi, mẹ của cô kết hôn ba năm mới có cô, loại chuyện này có lẽ cũng sẽ không nhanh như vậy.

Nhưng. Vân Thường cau mày, cô rất thích trẻ con, cả người mềm mại, còn có thể “y y nha nha” nói chuyện, làm sao đây, càng nghĩ càng thấy trẻ con thật đáng yêu!

Nhưng mà bọn họ mới vừa kết hôn, không, mới vừa quen, tình cảm cũng không ổn định, hai người đều đang thận trọng duy trì quan hệ với nhau. Bây giờ hình như chưa thích hợp để có con.

Vân Thường thờ dãi, lát nữa phải nói với Lục Diệp một tiếng, mặc dù những lời này thật rất xấu hổ.

Sau khi Lục Diệp về, hai người ngồi ăn điểm tâm, Vân Thường muốn đi siêu thị, cô suy nghĩ hồi lâu vẫn cảm thấy không thể nói ra miệng, chỉ có thể tự mình hành động.

Nhưng Lục Diệp lại muốn đi cùng với cô, Vân Thường không cản được hắn, chỉ có thể chậm chạp đi theo Lục Diệp vào siêu thị.

“Vân Thường, em muốn mua cái gì?” Bây giờ còn sớm hẳn không phải là mua thức ăn, vậy cô có vật gì cần gấp à?

“Giấy vệ sinh!” Vân Thường nghĩ nửa ngày vẫn quyết định nói xạo, áo mưa an toàn gì đó, cô không nói ra được, hơn nữa cô còn muốn mua băng vệ sinh, cái này cũng không thể nói thẳng, vậy thì nói giấy vệ sinh là tốt nhất, dù sao băng vệ sinh cùng giấy vệ sinh đều để cùng một chỗ.

Giấy vệ sinh? Trong nhà không phải vẫn còn sao? Lục Diệp nghi ngờ, nhưng lại không nói ra, một tay đẩy xe một tay dắt Vân Thường đi thẳng tới nơi đó.

“Anh đi lấy đi!” Đến chỗ đó, Vân Thường lại không bước cùng Lục Diệp nữa, cô biết theo cách bố trí của siêu thị này, nơi bọn họ tới nhất định trước tiên là băng vệ sinh, bên cạnh băng vệ sinh là giấy vệ sinh, vì vậy liền kì kèo mè nheo không chịu đi tiếp, muốn Lục Diệp đi lấy.

Lục Diệp ban đầu vẫn không rõ, chỉ là vô ý liếc thấy đôi tai ửng đỏ của cô thì mới chợt hiểu, hoá ra là như vậy.

Hắn khom lưng tiến tới bên tai Vân Thường nói: “Em có thể nhìn thấy thứ mình muốn à?”

“Không nhìn thấy.” Vân Thường cúi đầu, bên tai đều là hô hấp nóng hổi của hắn, mặc cỡ đến lông mi cũng run lên một cái.

Lục Diệp cúi đầu cười một tiếng, như vậy còn muốn cậy mạnh với hắn! “Muốn loại nhãn hiệu nào?”

Hắn vốn cho là một người đàn ông như mình mua loại đồ này sẽ có chút lúng túng, nhưng hiện tại lại đột nhiên cảm thấy không sao, đây là vợ của hắn, mọi thứ đều là của hắn!

“Tùy, tùy anh!” Âm thanh Vân Thường càng ngày càng thấp, đến cuối cùng quả thật giống như là đang lẩm bẩm vậy, Lục Diệp biết da mặt cô mỏng, nên cũng không hỏi nữa, dù sao quảng cáo trên TV hắn đã từng xem, cũng biết mấy nhãn hiệu, nên việc này không thành vấn đề!

Lục Diệp không biết cần bao nhiêu, mà mắt Vân Thường lại không nhìn thấy, cho nên đến cuối cùng, khi hai người đẩy một xe băng vệ sinh đi tính tiền, khiến cho vô số người ghé mắt, tư chất của Lục Thiếu tá là cực tốt, bị nhiều người nhìn soi mói như vậy nhưng mặt không biến sắc tim không đập nhanh, ngay cả ánh mắt cũng không có một tia gợn sóng.

Trong lòng Vân Thường vẫn còn sốt ruột vì chuyện “áo mưa”, nhưng rốt cuộc vẫn không nói. Thật ra thì cô vẫn thầm tin vào một chút may mắn, dù sao chuyện mang thai này cũng không thể nào có ngay được, cho nên cô vẫn giữ lại trong lòng.

Buổi chiều, Lục phu nhân gọi điện thoại tới, nói bà tìm người làm cho Vân Thường một cái sườn xám, mấy ngày nữa là có thể mặc được, cô ý tới thông báo cô một tiếng, đến lúc đó bảo Lục Diệp mang cô đến Lục gia lấy.

Lục phu nhân luôn là người tính tình hoạt bát, nhưng Lục Thượng tướng cùng Lục Diệp lại đều là người thấu tình đạt lý, không có ai bồi bà ầm ĩ, vất vả lắm mới có được cô con dâu nhu thuận, Lục phu nhân vui mừng đến mức cười không khép miệng, quả thật xem Vân Thường thành cô con gái nhỏ để yêu thương rồi.

May quần áo, mua đồ ăn, chỉ sợ cô ở Lục gia có cái gì không quen.

Vân Thường chưa bao giờ mặc sườn xám. Cô lớn lên trong một gia đình bình thường, có cơm ăn, có sách đọc đã rất thỏa mãn rồi, căn bản cũng không cho phép cô mơ ước một thứ đồ xa xỉ nào đó.

Bây giờ đến Lục gia, bỗng nhiên cái gì cũng có. Vân Thường luôn cảm thấy mình thiếu Lục gia quá nhiều, nhiều đến mức đời này cô cũng trả không hết.

“Mẹ làm quần áo cho em?” Cúp điện thoại, Lục Diệp lại gần hỏi.

Vân Thường gật đầu một cái: “Vâng, nói là sườn xám.” Một mảnh tâm ý của lão nhân gia cô căn bản không nhẫn tâm cự tuyệt.

“Cho thì em cứ nhận đi.” Lục Diệp đoán được tâm tư của cô, sờ sờ tóc cô: “Mẹ chính là như vậy, thích đưa đồ cho người khác. Em đừng cảm thấy ngượng ngùng.”

Vân Thường chần chừ trong chốc lát mới nói: “Nhưng Nhưng sùnn xám em không cần tới!” Cô căn bản cũng chỉ ở trong nhà, loại quần áo như sùnn xám này đối với cô mà nói mặc dù thích đi nữa cũng không phải dùng tới.

Lục Diệp nở nụ cười: “Mẹ là muốn cho em mặc, rồi dẫn em ra ngoài đi khoe khoang!”

Sao? Vân Thường không hiểu, khoe khoang cái gì? Cô có cái gì để khoe chứ, dáng người không đủ đẹp, mặt còn không nhìn thấy.

Nghi ngờ của cô cũng viết hết ở trên mặt, Lục Diệp khẽ cười một cái nói: “Mẹ thích nhất chính là người cao ráo, bà vẫn cảm thấy mình lùn mặc sùnn xám khó coi, cho nên mới muốn làm sùnn xám cho em.” Hắn dừng một chút tiếp tục nói: “Hon nữa theo anh nhớ, hình như vài ngày nữa là sinh nhật một người bạn của mẹ, nên mẹ định dẫn em đi.”

“Em có thể không đi không?” Vân Thường nắm vạt áo Lục Diệp tội nghiệp hỏi, mắt của cô không nhìn thấy đi ra ngoài chỉ gây thêm phiền toái mà thôi!

“Anh sẽ chăm sóc em.” Lục Diệp không trả lời thẳng câu hỏi của cô . . . , nhưng ý nói ra vẫn là cô không thể không đi.

Vân Thường rụt rụt bả vai, Lục Diệp cũng không giúp cô rồi.

“Đúng rồi.” Vừa lúc đó, Lục Diệp chợt lên tiếng hỏi: “Sao mẹ lại biết số đo của em?”

Thân thể Vân Thường cứng đờ, cô ý lảng tránh “Cái đó. . . . cái đó em đến nhà vệ sinh.”

A? Lục Thiếu tá cảm thấy rất hiếu kỳ, ôm chặt cô vợ đang muốn trốn chạy của mình lại, ấn cô ngồi xuống đùi: “Nói anh nghe thử.”

“Không có gì.” Vân Thường giờ thôi xấu, trọng tâm cả người đều tập trung lại ở trên mông, muốn Lục Diệp mau buông cô ra.

Nhưng thân thể Lục Thiếu tá lấy sắt làm da, thiết làm xương, nào có để chút giấy dựa này của cô ở trong mắt. Bàn tay dôi đến hông của cô nhẹ nhàng cù hai cái, uy hiếp nói: “Nói hay không, Hà?”

Vân Thường sợ nhột, trong mắt hạnh đen bóng là một mảnh mông lung, chỉ mấy cái liên mềm nhũn ở trong ngực Lục Diệp: “Em. . . em nói!”

Lục Thiếu tá nhân cơ hội sờ soạng mấy cái ngang hông người ta, “ăn đậu hủ” đủ, lúc này mới ôm sát Vân Thường: “Nói đi!”

“Lúc ấy anh còn chưa có về nhà. ” Vân Thường có chút ngượng ngùng, “Sau đó mẹ liền lấy số đo của em, muốn làm giả y cho em”

“Giả y?”

“Ừ, chính là cái loại giống như cổ đại ấy, sau đó mẹ nói nếu anh về mà không đồng ý, mẹ liền dẫn em dẫn em” Gương mặt của Vân Thường ửng đỏ, “Cướp anh! Nói là cướp cô dâu.”

Lục Thiếu tá cảm giác mình nhất định là bị sét đánh, cướp hấn? Đây rốt cuộc là cái quỷ gì!

Vân Thường có chút thấp thỏm, luôn cảm giác giống như mình bán đứng Lục phu nhân rồi: “Lục Diệp, anh tức giận à?”

“Không có.” Trong âm thanh Lục Diệp có chút bất đắc dĩ, hấn thật không rõ, tại sao cha của hấn là một người nghiêm túc, cứng nhắc như vậy, thế nhưng lại ở cùng mẹ hấn, hon nữa hình như cả đời hai người cũng chưa từng cãi nhau lấy một lần, sự nhẫn nại của cha hấn tuyệt đối là hon hấn người thường!

Nhưng nói đến đây, Lục Diệp chợt nghĩ đến, mình còn thiếu Vân Thường một hôn lễ.

“Vân Thường.” Hấn hôn lên tai cô một cái, khiến Vân Thường sợ nhột rụt rụt cổ, giống như một con thỏ nhỏ vừa ra khỏi động liền gặp phải gió lạnh.

“Hà?”

“Chúng ta còn chưa có hôn lễ.”

Vân Thường sững sờ, ngay sau đó cười nói: “Việc này có hay không cũng không quan trọng.” Cô thật sự cảm thấy như vậy, dù sao hai người đã công chứng thì chính là người một nhà.

Lục Diệp không nói nữa, chỉ là từ phía sau lưng ôm lấy cô thật chặt, trong lòng cũng đã hạ quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Ngày thứ chín

“Vân Thường, ly hôn đi!” Âm thanh của Chu Nhân Trạch từ đầu dây bên kia truyền tới: “Em và anh ta căn bản không có tình cảm, như vậy.”

Sắc mặt của Vân Thường nhất thời lạnh xuống: “Anh đi tìm ông ta à?”

Ông ta, tất nhiên là ám chỉ cha của Vân Thường. Kể từ sau khi ông ta bán Vân Thường với giá hai mươi vạn, Vân Thường chưa từng liên lạc với ông ta, cũng không muốn mở miệng gọi tiếng cha kia nữa.

“Vân Thường.” Chu Nhân Trạch không trả lời thẳng vấn đề của Vân Thường, chỉ là tận tình khuyên bảo cô: “Lục Diệp không phải là người đứng đắn gì, nếu không anh ta cũng sẽ không mua em, chẳng lẽ em không có chút oán hận nào sao?” Anh dừng một chút, âm thanh mang theo khổ sở: “Anh nhớ khi đó, mặc dù em tính tình ôn hòa, nhưng lại chưa bao giờ để ai khi dễ, tại sao như bây giờ mà em vẫn có thể nhịn?”

“Chu Nhân Trạch.” Âm thanh của Vân Thường lạnh lẽo, giống như là tảng băng được kết thành dưới mái hiên vào mùa đông, lạnh lẽo, cứng rắn: “Lục Diệp như thế nào không cần anh đến nói, tự tôi biết là tốt rồi. Tôi sẽ không ly hôn với anh ấy, về sau sống ra sao cũng không liên quan đến anh. Còn nữa, nếu anh đã biết tất cả mọi chuyện, nên hiểu, hôn nhân của tôi và Lục Diệp là được luật pháp bảo vệ.”

“Nhưng.”

Chu Nhân Trạch còn muốn nói thêm gì nữa nhưng lại bị Vân Thường cắt đứt: “Chắc hẳn anh cũng biết, phá hoại quân hôn là tội phạm, về sau đừng gọi điện thoại đến đây nữa!”

Nói xong, Vân Thường liền gọn gàng cúp điện thoại.

Cô tức giận. Lục Diệp là một người như thế nào trong lòng cô rõ ràng, rốt cuộc tại sao hơn ba mươi anh còn chưa kết hôn, đó là chuyện của anh, không tới phiên người khác đi chất vấn.

Lục Diệp nhà cô, cô biết, mặc dù lúc mới đầu chung đụng có thể sẽ cảm thấy anh là người vừa ngạo mạn lại vừa lạnh lùng, nhưng mà ở cùng nhau thời gian càng dài, cô lại càng hiểu rõ anh.

Anh rất cẩn thận, cũng rất mềm lòng, chỉ cần là yêu cầu của mình sẽ tận lực đi làm, chưa bao giờ từ chối.

Anh luôn yên lặng đi làm, trước giờ không hay nói chuyện. Cái tốt của anh là phải cẩn thận cảm thụ, nếu không sẽ bỏ qua rất nhiều. Cũng may, cái cô có chính là kiên nhẫn, cho nên có thể trong thời gian ngắn như vậy, chậm rãi thu thập cái tốt của anh, sau đó từng chút một cất giữ vào lòng mình.

Về phần Chu Nhân Trạch, ban đầu anh ta lựa chọn không nói tiếng nào đi châu Úc nghiên cứu hóa học của mình thì giữa bọn họ cũng đã không còn quan hệ gì nữa rồi.

Tình cảm là hai người phải dụng tâm đi kinh doanh, một người dù có nhiệt tình đến thế nào cũng đều là vô dụng.

Nói trắng ra, tình yêu giống như là hai đầu dây dẫn lửa của một bó đuốc, cần hai người cùng nhau giữ lửa mới có thể cháy mạnh được. Chỉ cần một người trong đó bóp tắt, như vậy một đầu khác dù đốt mãnh liệt thế nào, cũng chỉ là phí công.

Chu Nhân Trạch, là ngọn lửa đã tắt trong lòng cô, đời này của Vân Thường, sẽ không bao giờ cố gắng đi “đốt” anh ta lần nữa.

Cô cúi đầu, bấm bấm trên điện thoại mấy cái, cuối cùng lại chán nản buông tay. Muốn thiết lập danh sách đen gì đó, đối với cô mà nói tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

“Lục Diệp!” Vân Thường hướng về phía phòng tắm la lớn. Bây giờ đã là tháng Tư rồi, rõ ràng là mùa khiến người ta thích nhất trong năm, nhưng Lục Diệp lại cảm thấy nóng, cho nên mỗi sáng sớm đều phải tắm rửa.

“Sao vậy?” Lục Diệp không kịp khoác khăn tắm, để cả người đầy nước như thế vọt ra, nhìn thấy Vân Thường yên ổn ngồi ở chỗ đó mới thờ dãi một hơi, chậm rãi nói: “Có chuyện gì sao?”

Vân Thường giờ điện thoại trong tay lên: “Giúp em thiết lập danh sách đen.”

Lục Diệp nhận lấy điện thoại, lúc nhìn đến một chuỗi số thân thể liền cứng đờ: “Tại sao muốn thiết lập danh sách đen?”

Mặc dù biểu hiện lúc này của Lục Diệp không khác gì bình thường, nhưng trong lòng đã nở hoa. Vân Thường đưa số điện thoại của anh vào phím tắt, lại muốn thiết lập số của đối phương vào danh sách đen, sự đối lập này cũng quá rõ ràng rồi!

Lục Thiệu tá vui mừng, lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Giao cho anh, bảo đảm sẽ khiến anh ta không thể gọi vào số này được nữa!”

Vân Thường nở nụ cười, cô biết trong lòng Lục Diệp nhất định rất để ý chuyện giữa cô và Chu Nhân Trạch, có một số việc dù chính miệng nói ra cũng không nhất định sẽ khiến cho người ta tin tưởng, nhưng mà khi bày tỏ trong lúc vô tình, lại thường thường có thể khiến người ta rất tin không nghi ngờ.

Cho nên cô không nói, chỉ muốn dùng loại phương thức này cho Lục Diệp biết, cô đã sớm không còn tình cảm gì với Chu Nhân Trạch nữa, người mà bây giờ cô quan tâm là anh.

“Xong chưa?” Vân Thường cúi tay ra lại không cẩn thận đặt ngay vào khuôn ngực đang để trần của Lục Diệp, nhất thời như bị phỏng, vội vàng buông tay.

Vóc người Lục Diệp rất tốt, bắp thịt căng chặt tràn đầy sức mạnh, mặc dù cô nhìn không thấy, nhưng cũng đã sờ qua. Vào lúc này, trong giây lát chạm đến bắp thịt của anh, mặt nhất thời đỏ, trái tim cũng bắt đầu nhảy lên “thình thịch”.

Lục Diệp lại không chú ý tới dị trạng của Vân Thường, anh thả điện thoại xuống chiếc bàn ở đầu giường, đứng dậy mặc quần lót cùng quần cụt Vân Thường đã chuẩn bị sẵn, lúc này mới ngồi vào bên cạnh cô: “Lát nữa chúng ta ra ngoài một lát.”

Sao lại đột nhiên muốn ra ngoài? Vân Thường không hiểu: “Anh muốn mua gì à?”

Lục Diệp trầm mặc một chút: “Mua cho em một cái sim điện thoại mới, bỏ cái này đi.”

“Không cần!” Vân Thường vội vàng phản đối, trong sim điện thoại của cô còn rất nhiều tiền, tại sao phải bỏ chứ. Huống chi cô đang dùng tốt mà, tại sao phải đổi?

“Anh nói đổi thì đổi!” Lục Thiếu tá bỗng nhiên vứt bỏ nô tính, cứng rắn nói. Nghiêng đầu không nhìn Vân Thường, trên mặt là biểu tình không chịu thỏa hiệp.

A? Chuyện gì vậy chứ? Mặc dù giọng của Lục Diệp đầy mệnh lệnh, nhưng đối với Vân Thường mà nói lại không có lực uy hiếp gì, cũng không phải cô bị Lục Diệp làm hư rồi, mà là cô đã thăm dò tính khí Lục Diệp, biết anh sẽ không nổi giận vô cớ, cho nên liền nghĩ thành anh đang giận dỗi.

“Không muốn đổi, đang dùng tốt mà, bỗng nhiên đổi số điện thoại thật sự là quá phiền toái.” Vân Thường kéo lấy cánh tay Lục Diệp lắc lắc: “Có được hay không?”

Lục Thiếu tá chợt giống như là bị giẫm phải đuôi, đứng bật dậy khỏi giường: “Không được! Không được! Phải đổi! Đổi ngay bây giờ!”

Nói xong mới phát giác giọng điệu của mình có chút nóng vội, nhất thời thấp thỏm nhìn sắc mặt của Vân Thường, thấy Vân Thường trầm mặc không nói lời nào, trong lòng liền hối hận, há miệng vừa định nói xin lỗi, liền thấy Vân Thường chợt ngẩng đầu lên cười với anh, mày cong cong, ánh mắt trong trẻo: “Được, bây giờ đi đổi thôi.”

Cô cũng không biết tại sao Lục Diệp muốn cô phải đổi sim điện thoại, nhưng nếu anh muốn thay đổi, nhất định có lý do của anh. Về phần giọng điệu vừa rồi, hơi có chút vội vàng, đối với cô mà nói không hề có cái gì đáng phải quan tâm.

Nếu anh có ngàn tốt vạn được, thì sao cô còn phải rối rắm với một chút khuyết điểm nhỏ này chứ, khiến quan hệ đang dần ấm lên của hai người trở nên lạnh lẽo cứng nhắc.

Trong lòng, *”mức nước chênh lệch của lòng sông quá lớn so với mặt biển”, trong khoảng thời gian ngắn Lục Thiếu tá có chút sững sờ, sau khi trở lại bình thường, một tay nâng Vân Thường từ trên giường lên ôm thật chặt vào trong lòng, mặt dán lên mặt người ta không thả, khiến cho Vân Thường dờ khóc dở cười.

*Ý là: suy nghĩ khác xa so với thực tế

Trong lòng Lục Thiếu tá kích động lắm, không phải anh muốn lớn tiếng với Vân Thường, mà thật sự là. cảm thấy quá lúng túng. Thật vất vả mới tiêu diệt được một tình địch, anh đang hào hứng chuẩn bị kéo số điện thoại của đối phương vào danh sách đen, chợt phát hiện mình không biết làm!

Anh thế nhưng lại không biết! Làm nửa ngày cũng không biết! Cuối cùng dứt khoát không làm nữa, trực tiếp đổi sim điện thoại thôi, nhưng Vân Thường lại không chịu!

Lấy tính tình kỳ cục lại sĩ diện đó của Lục Thiếu tá, tất nhiên sẽ không nói cho Vân Thường anh không biết thiết lập danh sách đen, mà Vân Thường lại thông minh, Lục Thiếu tá chỉ sợ cô chợt phát hiện sự thật, cười nhạo anh, trong lòng vừa thẹn vừa cáu, nhất thời không trả lời được liền lớn tiếng với Vân Thường.

May mà cô hiểu, Lục Thiếu tá mặt dày cạo xát khuôn mặt trơn mượt của Vân Thường, thật may mắn!

Hai người xuống phố, cùng nhau đi mua sim điện thoại, lại gọi cho Lục phu nhân, nói cho bà biết số mới, sau đó liền nắm tay tản bộ ở trên đường.

Lục Diệp không có việc gì thì luôn thích mang theo Vân Thường đi tản bộ ở đây, anh biết mình còn phải về quân đội, cho nên cũng chỉ có thể dùng sự cố gắng lớn nhất, khiến Vân Thường tận lực quen thuộc với vùng phụ cận nhà bọn họ.

Đang lúc hai người sắp đi tới chung cư của mình, Vân Thường chợt nghe được một tiếng chó sủa non nớt. Lỗ tai của cô rất bén nhạy, cho dù là ở nơi đường xá đông đúc này, cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

“Chó nhỏ?” Vân Thường túm tay Lục Diệp, dẫn tới sự chú ý của anh, trên gương mặt đầy mồ hôi đều là hưng phấn: “Có phải có một con chó nhỏ hay

không?”

Lục Diệp nhìn quanh một chút, quả nhiên nhìn thấy một con chó nhỏ gầy trơ cả xương ở cạnh cửa quán trà. Bộ lông trên người nó đã bẩn đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu, co rút thành một cục nho nhỏ, bộ dạng đáng thương nhìn về phía bọn anh, mặc dù có chút xấu xí, nhưng đôi mắt to lại đen bóng thanh nhuận, thật khiến người khác phải thương yêu.

“Chó lang thang.” Lục Diệp thu hồi tầm mắt từ trên người chó nhỏ, quay đầu lại nói với Vân Thường.

“Rất nhỏ phải không?” Âm thanh luôn luôn dịu dàng của Vân Thường hơi kích động: “Em chỉ nghe liền biết, nó nhất định là một con chó nhỏ! Nó màu gì vậy?”

Lục Diệp dừng một chút: “Không biết.”

Hả? Vân Thường ngẩng đầu không hiểu nhìn anh.

“Quá bẩn.”

“Vậy à!” Vân Thường có chút tiếc nuối cúi đầu, âm thanh nhỏ xuống, do dự mấy giây mới hỏi: “Là chó lang thang?”

Lục Diệp ừ một tiếng, trong mắt mang theo chút ý cười. Nhưng cũng không nói thêm nữa, chỉ là nhìn về mặt có chút rối rắm, có chút khát vọng lúc này của Vân Thường, không khỏi cảm thấy đáng yêu.

“Lục Diệp.” Ngón trỏ Vân Thường gãi gãi lên mu bàn tay Lục Diệp, giống như là lông vũ phất qua vậy, êm ái lại khiến cho lòng người ta ngửa ngửa: “Em...em... Có thể nuôi một con chó nhỏ hay không?”

Âm thanh của cô tội nghiệp, thái độ thận trọng, còn xen lẫn một tia mong đợi. Lập tức liền câu dẫn phần tử ác ma trong lòng Lục Thiếu tá ra ngoài.

Lục Diệp không lên tiếng, nhưng mà nụ cười trên mặt lại thêm rõ ràng, đáng tiếc Vân Thường không nhìn thấy.

“Lục Diệp.” Vân Thường lắc lắc cánh tay của anh, âm thanh mềm mại.

Lục Thiếu tá khi dễ người, vẫn không nói lời nào.

Vân Thường cúi đầu, hai vai nhỏ cũng sụp xuống: “Thôi, em.”

Lời còn chưa nói hết liền bị Lục Diệp dắt đi tới cửa quán trà, tiếng kêu non nớt của chó nhỏ càng ngày càng rõ ràng, mong đợi trong lòng Vân Thường cũng càng ngày càng lớn.

Lục Diệp cúi người xuống, tay trái còn đang nắm tay Vân Thường, tay phải thì ôm chó nhỏ bần thủ lên, nhú nhú mày nhìn về phía Vân Thường nói: “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Đến bệnh viện thú y.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngày thứ mười

“Lục Diệp! Mau đi xem thử Đại Mao thế nào rồi?” Buổi sáng, mới vừa mở mắt ra, Vân Thường còn chưa kịp ăn điểm tâm Lục Diệp mua về, liền thúc giục anh mang cô đi xem thành viên mới: chó nhỏ Samoyed.

Ngày hôm qua bọn họ mang chó nhỏ vừa nhặt được đến bệnh viện thú y, bác sĩ nói, đây là một chú chó Samoyed huyết thống rất thuần khiết! Mới vừa được hai tháng rưỡi, là một chú chó đực, đây chính là thời điểm tốt nhất để nhận nuôi.

Vân Thường rất thích chó Samoyed, chỉ tính đến bộ lông tuyết trắng mềm mại này thôi là đã khiến cho cô yêu thích không muốn buông tay rồi. Cô vốn nghĩ đây chỉ là một chú chó nhỏ bình thường, ai ngờ thế nhưng đánh bậy đánh bạ lại nhặt được giống chó cô thích nhất.

Cho chó nhỏ tắm rửa, tiêm vacxin, sau đó nghe bác sĩ nói về những tập tính của chó Samoyed xong, Lục Diệp cùng Vân Thường lại đi siêu thị mua các loại thức ăn cho chó, tiếp đó mới dẫn thành viên mới trở về nhà.

Về tên của chú chó nhỏ Samoyed, Lục Diệp đem quyền quyết định giao hoàn toàn cho Vân Thường. Nói thật, anh cũng không thích giống chó cao quý

ưu nhã này, anh thích chó ngao Tây Tạng uy vũ hung mãnh hơn, nhưng Vân Thường thích, vậy thì lại là chuyện khác rồi.

Vân Thường vui mừng đến mức rối loạn, suy nghĩ tên cho chó nhỏ Samoyed thật lâu, cảm thấy cái này không được, cái đó cũng không được. Lỗi kéo người càng không am hiểu gì về việc đặt tên là Lục Diệp, muốn anh cố gắng nghĩ một cái tên dễ nghe.

Vợ yêu cầu, Lục Thiếu tá tự nhiên sẽ không cự tuyệt, anh cau mày suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc có chút chán chường phun ra một câu: “Gọi là Đại Mao thế nào?”

“Tại sao lại gọi là Đại Mao?” Vân Thường chau mày, hiển nhiên không hài lòng với cái tên này. Lục Thiếu tá nhìn thấu tâm tư của cô, tính kỳ quái trong lòng lại nổi lên.

Không phải chỉ là một con chó sao? Thế nhưng ghét bỏ cái tên anh đặt!

“Em xem.” Lục Thiếu tá kéo tay Vân Thường sờ chó nhỏ Samoyed, “Lông của nó mấy ngày nữa sẽ trở nên rất nhiều, như.” Lục Thiếu tá trầm ngâm vài giây mới miễn cưỡng nghĩ ra một từ: “Quả bông.”

Thật sự sẽ giống vậy sao. Vân Thường nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, chó Samoyed lông tương đối dày, quả thật rất giống một quả bông, nếu không thì kêu là Đại Mao đi? Nhưng như vậy sẽ không quá khó nghe chứ?

Vân Thường khề cần rặng, quyết định đánh cuộc một lần, cô lấy tay sờ sờ đầu chó nhỏ Samoyed, thừ kêu một tiếng, “Đại Mao?”

Nếu chó nhỏ Samoyed đồng ý, thì gọi bằng cái tên này vậy! Nếu không thì thay đổi bằng tên khác. Vân Thường sử dụng chút kế nhỏ, cô không muốn để chó nhỏ của cô dùng cái tên kì quái do Lục Diệp đặt này, lại không định trực tiếp cự tuyệt, liền dứt khoát bày ra khuôn mặt tươi cười nói với Lục Thiếu tá: “Anh xem, nó không.”

Lời còn chưa nói hết, đã nghe thấy một tiếng kêu non nớt, Vân Thường không dám tin trọn to hai mắt, trong mắt hạnh xinh đẹp tràn đầy khiếp sợ, cô bắt được cánh tay Lục Diệp: “Nó, nó vừa kêu à?”

Lục Diệp mặt không đổi sắc cảm cái chén com của chó nhỏ Samoyed lên, cắt đứt bữa ăn của nó, không chút nào áy náy nhìn vào đôi mắt đen đầy uất ức kia, quay đầu lại nói với Vân Thường: “Em xem, nó cũng đồng ý. Nếu không em gọi thêm một tiếng nữa xem?”

Vân Thường không tin, thừ gọi lại một tiếng: “Đại Mao?”

Khuôn mặt Lục Thiếu tá bình tĩnh, đưa chén com của chó nhỏ Samoyed ra xa hơn một chút.

Gào khóc. Lần này chó nhỏ Samoyed kêu càng thêm khẩn thiết. Thức ăn của nó! Thức ăn thơm ngào ngạt của nó!

Lục Thiếu tá trả chén com về: “Em xem, nó vui mừng lắm!”

Vì thế, tên Đại Mao cứ như vậy bị quyết định.

“Ăn com trước.” Lục Diệp nhanh tay lẹ mắt đề Vân Thường đang muốn chạy đến phòng khách lại, kiên trì nói.

“Em.”

“Ăn com trước!” Lục Thiếu tá không may mắn nhượng bộ.

“Em đi đánh răng!” Vân Thường đẩy Lục Diệp ra, tỏ vẻ em có lý do không ăn com trước. Lục Diệp hết cách với cô, chỉ có thể buông cô ra: “Động tác nhanh lên một chút, nếu không com sẽ nguội.”

Vân Thường vội vàng gạt đầu, đứng lên liền đi ra ngoài phòng ngủ, bước chân mơ hồ còn mang theo một tia sốt ruột.

Lục Thiếu tá đi theo phía sau, thấy cô thật sự đến phòng tắm đánh răng rửa mặt, lúc này mới lại lần nữa trở về phòng ngủ.

Vân Thường đúng là đi rửa mặt, nhưng sau khi xong cô lại không trở về phòng ngủ, mà ngược lại đi đến phòng khách. Theo trí nhớ tối hôm qua mò tới ổ nhỏ của chó Samoyed, sờ sờ cái đầu nhỏ gầy của nó: “Đại Mao, Lục Diệp có cho em ăn điểm tâm hay không?”

Chó nhỏ Samoyed dùng đầu dụi dụi vào tay của cô, lòng của Vân Thường nhất thời mềm đến rối tinh rối mù, quỳ trên mặt đất thận trọng ôm Đại Mao vào trong ngực, vuốt vuốt bộ lông còn ngắn của nó: “Ngao nha, chị sẽ nhanh chóng nuôi em thành béo mập.”

Nhắc tới cũng kỳ, chó nhỏ Samoyed vốn là không thân cận với con người, nhưng có lẽ là do Vân Thường nhặt nó về nhà, Đại Mao rất thân với Vân Thường, quả thật giống như là từ nhỏ đã được Vân Thường nuôi lớn.

“Vân Thường!” Vân Thường vừa định thả hạ Đại Mao xuống, liền nghe thấy bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp của Lục Diệp, hình như còn mang theo một tia. tức giận?

Vân Thường liền tranh thủ để Đại Mao xuống, từ dưới đất bò dậy, nhìn về hướng Lục Diệp lấy lòng cười: “Em định về phòng ngủ đây! Thật! Không lừa anh mà!”

Tuổi của cô vốn không lớn, cũng chỉ là bởi vì biến cố gia đình mà có vẻ thành thực cùng bình tĩnh. Sau khi gả cho Lục Diệp, cho tới bây giờ anh vẫn luôn cưng chiều cô, cũng làm cho sự đề phòng trong lòng Vân Thường từ từ tan rã. Ở trước mặt Lục Diệp tính tình cũng càng ngày càng tùy tiện.

Lục Diệp không nói lời nào, anh cứ nghĩ cô đã đi đâu, thì ra là đến xem chó! Chó này có cái gì đẹp mà nhìn chứ? Vừa gầy lại vừa xấu muốn chết! Hừ!

Lục Thiếu tá nhìn về phía Đại Mao hai tháng rưỡi, dầm chua trong lòng nổi lên, cổ ý nghiêm mặt không nói lời nào.

Mặc dù Vân Thường không nhìn thấy, nhưng cũng biết anh đang tức giận. Chậm rì rì bước đến bên cạnh người ta, ngẩng đầu lên: “Em thật sự đi rửa mặt mà... , thật! Mới chỉ vừa sang đây xem Đại Mao thôi! Không tin anh xem!” Cô há miệng, đưa ra một hàng răng trắng: “Đã đánh răng rồi đúng không?”

Lục Thiếu tá nhũn mày, bày ra bộ dáng cao quý lãnh đạm: “Sạch sẽ chưa?”

“Đã sạch rồi!” Vân Thường liền vội vàng gạt đầu.

“À.” Lục Thiếu tá nhả ra một âm đơn, bàn tay theo cánh tay Vân Thường chậm rãi đi lên, cuối cùng bưng lấy mặt của cô, trong mắt thoáng qua một tia khó hiểu: “Vậy để anh kiểm tra thử.”

A? Kiểm tra? Kiểm tra thể nào?

Lục Thiếu tá là một người chồng tốt, rất nhanh liền giúp Vân Thường giải đáp nghi vấn.

Vân Thường đỏ mặt, bấu víu cánh tay Lục Diệp, vất vả tiếp nhận nụ hôn sâu này. Mới đáng sợ liền biểu hiện kích thích như vậy làm gì chứ, thật là quá không biết xấu hổ rồi.

“Ăn cơm hay không, hả?” Mối Lục Thiếu tá còn đang dính vào trên môi Vân Thường, lời nói ra tựa như đang lằm bằm cùng tình nhân.

“Ăn.” Vân Thường giống như một cô vợ nhỏ, bị Lục Thiếu tá “dọn dẹp” gọn gàng.

“Đi rửa tay!”

Đội hai người vất vả ăn xong điểm tâm, lại cho Đại Mao ăn no. Vân Thường liền chuẩn bị đi ra ngoài mua xương sụn bò về cho Đại Mao “mài răng”, theo bác sĩ ở bệnh viện thú ý nói, như vậy không chỉ có thể bổ sung canxi, còn có thể rèn luyện bản năng cắn đồ vật của chó con.

Lục Diệp không cho cô đi, muốn tự mình xuống lầu dưới mua, thuận tiện mua thêm chút đồ ăn vặt cho Vân Thường, rồi mới trở về. Anh nghe nói bình thường phụ nữ cũng thích ăn chút gì đó, có lẽ Vân Thường cũng sẽ thích!

Trong nhà có thêm Đại Mao, náo nhiệt hơn nhiều, mặc dù Đại Mao không hoạt bát như những con chó con bình thường khác, nhưng cũng gây thơ đáng yêu, cả ngày, lực chú ý của Vân Thường đều tập trung ở trên người nó, quả thật xem Đại Mao thành trẻ nhỏ dễ yêu thương rồi.

Lục Thiếu tá cảm thấy bị một con chó đoạt mất sự chú ý của vợ thật mất mặt, rất muốn ném con chó ốm tong ốm teo này ra ngoài, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể bất lực im lặng.

Anh chưa bao giờ gặp qua đáng vẻ hoạt bát như vậy của Vân Thường, cùng sự hiểu chuyện, biết tha thứ lúc trước quả thật tưởng như hai người. Anh muốn thấy đáng vẻ vui vẻ của cô, dù anh rất muốn ở trong ba mươi ngày còn lại này có thể có được tất cả lực chú ý của cô.

Nhưng là, thời gian anh có thể tận tâm tận lực bồi Vân Thường, chỉ có 40 ngày này mà thôi, sau khi anh đi, một mình Vân Thường nhất định sẽ rất cô đơn, có con chó nhỏ này, tối thiểu có thể làm cho cô dễ chịu hơn chút.

Ăn xong cơm tối, hai người đi xuống lầu dưới tắm bộ một lúc, rồi trở về tắm rửa đi ngủ. Mặc dù thời gian Lục Diệp làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, nhưng Vân Thường lại có thói quen ngủ sớm dậy sớm, Lục Diệp xuất thân là bộ đội đặc chủng, tự nhiên có điều chỉnh tùy lúc, đồng hồ sinh vật của hai người cũng không có gì xung đột.

“Lục Diệp.” Nằm ở trên giường, Vân Thường muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Lục Diệp nghiêng người sang ôm lấy vai cô, nhiệt độ trên người Vân Thường hơi thấp, có anh ôm, buổi tối cô sẽ không cảm thấy lạnh.

“Ngày mai, ngày mai.” Vân Thường cắn cắn môi, “Là Thanh Minh. Anh có thể theo em đi gặp mẹ được không?”

Lục Diệp biết, lúc Vân Thường thi tốt nghiệp trung học, mẹ cô đã qua đời trong một tai nạn xe cộ. Vừa nghĩ tới Vân Thường nhỏ như vậy đã không còn mẹ, trong lòng anh liền đau đớn.

Mặc dù anh trưởng thành sớm, nhưng ảnh hưởng của Lục phu nhân đối với anh lại rất lớn, mỗi lần anh trở về từ đơn vị, đều có thể nhìn thấy cả một bàn đồ ăn, đều là các món anh thích. Còn có quần áo của anh, trên căn bản cũng là bà mua.

Vẫn còn nhớ thời kỳ phản nghịch thiếu niên, mình và cha đối nghịch, mỗi lần đều sẽ chịu một trận roi, những lúc đó, mẹ sẽ ở bên cạnh anh, dùng phương thức đặc biệt của bà làm cho anh cảm thấy vui vẻ.

Bình thường, mặc dù anh chưa bao giờ biểu đạt tình cảm đối với mẹ mình ra ngoài, nhưng mà ở tại trong lòng Lục Diệp, địa vị của Lục phu nhân chỉ sợ đến ngay cả Lục Thượng tướng cũng không thể thay thế được .

Anh không biết tư vị không có mẹ thế nào, nhưng cũng có thể đoán được loại đau khổ này.

Lục Diệp sờ sờ làn da mềm mại của Vân Thường, mềm giọng nói: “Được, sáng sớm ngày mai sẽ đi.”

“Cám ơn.” Từng ấy năm tới nay, mỗi lần đều chỉ có mình cô đi viếng mộ mẹ, vừa đau lòng lại vừa tuyệt vọng. Lần này có Lục Diệp làm bạn sẽ tốt hơn rất nhiều.

“Mẹ thích hoa gì?” Lục Diệp cũng không tính đi tay không, mặc dù người đã không còn, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên con rể ra mắt mẹ vợ.

“Không biết.” Vân Thường có chút ngưng ngững, “Nhà chúng em không giàu có, không có dư tiền để mua những thứ đó, cho nên khi còn sống mẹ em cũng chưa bao giờ nói qua mình thích hoa gì.” Trên thực tế, vì cái nhà kia, không chỉ là hoa, đối với thứ khác mẹ của cô cũng không tỏ vẻ yêu thích đặc biệt gì.

Trong lòng Lục Diệp đau xót: “Vậy lúc đi viếng mộ em thường mang theo những thứ gì?”

“Không có gì.” Vân Thường nín cười một tiếng: “Em không có nhiều tiền, nên mọi lần thường mang chút trái cây, khi còn sống mẹ chính là người rất thực tế.”

Bốn năm học đại học, ba cô chưa từng cho cô một đồng nào, học phí cùng sinh hoạt phí đều là chính cô “nặn” thời gian đi làm kiếm được. Khi đó một đồng tiền gần như đều phải chia thành hai nửa, mua được cũng chỉ là chút trái cây bên đường, nhưng cô biết mẹ sẽ không trách cô.

Đợi đến khi vất vả lắm mới tốt nghiệp đại học, công việc cũng rất được, mắt lại đột nhiên không nhìn thấy. Đã gần một năm cô chưa đi thăm mộ mẹ rồi.

Lục Diệp thờ dài một tiếng, ở trong bóng tối khe khẽ hôn một cái lên trán của cô: “Về sau anh đều sẽ đi cùng em.” Em muốn đi đâu anh đều sẽ đi cùng em.

Lục Thiếu tá không lãng mạn, sẽ không nói lời âu yếm, ít khi nào hành động ôn nhu như vậy, nhưng ngẫu nhiên lại làm cho Vân Thường cảm thấy cả trái tim giống như được phoi dưới ánh mặt trời, ấm áp, vừa thoải mái lại vừa cảm động.

“Lục Diệp, ngoại trừ mẹ em ra, anh là người đối xử với em tốt nhất.” Lỗ mũi Vân Thường có chút xót, đưa tay ôm lấy phần hông tinh trắng của Lục Diệp.

“Em là vợ anh.” Khóe miệng Lục Thiếu tá khẽ gợn lên hạ xuống nhiều lần, đến cuối cùng lại chỉ nói ra một câu trống trơn như vậy. Nói xong liền ảo não, tự trách miệng mình quá ngốc.

Vậy mà Vân Thường lại rất thỏa mãn, đòi người không phải ai cũng được như vậy, vợ, chồng, cùng một mảnh trời riêng của hai người.

Đầu tựa vào trước ngực Lục Diệp, Vân Thường nghĩ, vận rủi của cuộc đời cô sau khi gặp người này, đại khái cũng đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ngày thứ mười một

Edit: Fuly.

Ngày hôm sau, Vân Thường cùng Lục Diệp dậy thật sớm, mộ mẹ của Vân Thường ở vùng ngoại ô, đi sớm thì có thể đến sớm, những người đi viếng mộ vào ngày Thanh Minh nhất định rất nhiều, mắt Vân Thường không nhìn thấy, Lục Diệp không muốn để cho cô chen chúc giữa nhiều người như vậy.

Ăn điểm tâm, cho Đại Mao chút thực phẩm xong, hai người lên ra cửa, mua trái cây cùng hoa tươi, nghỉ một chút, Lục Diệp lại len lén mua thêm một bình rượu, tất nhiên, đây xem như là rượu mừng của bọn họ rồi.

Người trong nghĩa trang vẫn chưa đông, Lục Diệp dựa theo chỉ dẫn của Vân Thường, dắt cô quẹo qua mấy khúc cua, vòng qua một rừng cây nhỏ, cuối cùng cũng đến đích.

Nơi này chỉ là một khu mộ bình thường, không có nhân viên bảo vệ chuyên trách, xung quanh đều là những ngôi mộ hoang, ở trên mọc đầy cỏ dại, có ngôi mộ đã bị nước mưa cọ rửa gần như biến thành bằng phẳng, khiến người ta có cảm giác thê lương khó hiểu.

Vân Thường đứng trước mộ mẹ cô, cầm chiếc khăn đã được chuẩn bị từ sớm nhẹ nhàng lau chùi lớp bụi phía trên, Lục Diệp ở một bên lặng lẽ nhìn cô, thỉnh thoảng kéo tay cô chỉ dẫn.

“Mẹ, con đã kết hôn.” Vân Thường cầm tay Lục Diệp: “Anh ấy tên là Lục Diệp, anh đầy đối xử với con rất tốt.”

Lục Diệp ngưng mắt nhìn người phụ nữ đang mỉm cười trong tấm hình, trong lòng vừa chua vừa chát. Dung mạo Vân Thường rất giống mẹ, nhất là cặp mắt hạnh kia, đen nhuận dịu dàng, giống như được làm bằng nước, có thể rửa sạch tất cả bụi bẩn của thế gian.

Anh buông tay Vân Thường ra, quỳ thẳng trên mặt đất, dập đầu lạy ba cái, trịnh trọng gọi một tiếng mẹ.

Mở bình rót rượu, nhất thời mùi thơm nồng từ miệng bình nhỏ thoát ra. Lục Diệp rót tất cả xuống trước ngôi mộ: “Mẹ, con là Lục Diệp, con xin kính người một ly.”

Một câu nói, liền khiến nước mắt Vân Thường rơi xuống. Cô nhớ rõ lúc còn bé, trước cửa nhà có một gốc cây bạch quả vừa cao vừa to, không biết đã bao nhiêu năm. Cành lá vô cùng rậm rạp, phía dưới có thể để cho rất nhiều người cùng ngồi hong mát. Những ngày mùa hạ, mẹ luôn thích ôm cô ngồi ở dưới tàng cây đan áo len, chờ mùa thu đến, là cô có thể mặc được áo len mới.

Mặc dù trong nhà không có tiền, nhưng mẹ luôn dùng mọi cách để cho cô thứ tốt nhất, không để cho cô phải ghen tỵ với người khác, càng không để cho cô vì vật chất mà dùng mọi thủ đoạn.

Mẹ của cô không đọc nhiều sách, chỉ là một bà nội trợ rất bình thường, nhưng trong sinh mệnh của Vân Thường, bà là người mà bất kỳ ai cũng không thể thay thế. Không chỉ bởi vì đó là mẹ cô, mà quan trọng hơn là, bà cho cô những tài sản quý giá nhất của cuộc đời.

Là bà dạy cho Vân Thường đạo lý làm người, cho tới sau này, trên con đường trưởng thành, kể cả khi đối mặt với vô số dụ hoặc, Vân Thường vẫn kiên định như cũ, gìn giữ bản thân sạch sẽ để cho người trân quý nhất đời mình.

Khi đó, mẹ của cô luôn nói cây bạch quả phù hộ cho phái nữ, về sau cô nhất định sẽ trôi qua bình an, hòa thuận mỹ mãn.

Ngày trước cô không tin, cô có mẹ ghê, mất lại mùi, sao có thể đạt được hai chữ “bình an” này chứ, vậy mà sau khi gặp Lục Diệp, hình như tất cả mọi chuyện đều đã rẽ sang một hướng khác. Bây giờ cô rất tốt, giống như mẹ cô đã hy vọng, bình an hạnh phúc. Chỉ tiếc cô lại không nhìn thấy.

Lục Diệp đưa tay vung về lau nước mắt cho cô, nhưng không khuyên bảo. Một năm này, nhất định Vân Thường đã phải nhận rất nhiều uất ức, lần này để cho cô khóc đủ đi, nếu cứ giữ mãi trong lòng như vậy ắt sẽ sinh bệnh mất.

Người tới tảo mộ dần dần nhiều hơn, nghĩa trang vốn an tĩnh cũng bắt đầu ồn ào, gió Bắc thổi đến rất mạnh, đã là tháng Tư nhưng không khí vẫn còn chút lạnh lẽo, nước mắt trên mặt Vân Thường bị gió thổi bay, khuôn mặt vốn trắng nõn nhất thời trở nên vừa đỏ lại vừa rát.

Lục Diệp nhìn đau lòng, vén mũ cô lên để tránh lông trên mũ bay vào trong mắt: “Về nhà thôi?”

Vân Thường hít hít lỗ mũi, gật đầu một cái: “Mẹ, con đi đây, lần sau con sẽ lại đến thăm mẹ.” Cô sờ sờ tấm hình trên bia mộ, trong mắt có chút không nỡ.

“Đi thôi.” Lục Diệp dắt cô đi về phía trước, chỉ khóc một lần này thôi, anh không muốn thấy cô lại rơi nước mắt, cho dù là vì mẹ của cô cũng không được!

Lúc về, người rất đông, Lục Diệp nhìn Vân Thường khó khăn đi về phía trước, thỉnh thoảng còn bị người ta chạm phải, rốt cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp ngồi xuống ôm cô lên.

“Lục Diệp, anh thả em xuống! Như vậy không được!” Vân Thường có chút xấu hổ, nhiều người đang nhìn như vậy! Động tác thế này quả thật là quá thân mật.

“Một mình em rất khó đi.” Lục Diệp không nghe cô, suy nghĩ một chút, lại nhớ đến da mặt Vân Thường thật sự rất mỏng, liền tăng thêm một câu: “Vùi mặt vào trong ngực anh.”

Vân Thường không lay chuyển được anh, chỉ đành phải làm theo. Ngực của anh thật sự rất ấm, bao trọn lấy khuôn mặt cô, Vân Thường len lén ngẩng đầu lên hít một hơi, chợt nghĩ thấy trên người Lục Diệp có mùi rượu thoang thoang.

Vừa rồi, lúc viếng mộ, vì thương tâm nên đã quên hỏi anh chuyện về bình rượu. Vân Thường nghĩ đến lần Lục Diệp uống rượu lúc trước, mí mắt chợt giật giật: “Lục Diệp, anh mua rượu làm gì? Mẹ em không thích uống rượu.”

Lục Diệp trầm mặc một chút, việc uống rượu mừng gì đó thật sự là không nói ra được, bởi vì anh trực tiếp ôm con gái người ta về nhà, căn bản còn chưa có hôn lễ.

“Viếng mộ đều như vậy.” Dù là chuyện bất ngờ, anh cũng không lúng túng.

“Có thật không? Nhưng sao em lại không biết?” Vân Thường nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không nhớ rằng có tục lệ này.

“Ừ, là do em không chú ý thôi.” Lục Diệp được voi đòi tiên, ôm chặt hông của Vân Thường, mở cửa xe: “Ôm chặt.” Nhận thấy trên cổ tăng thêm sức lực, lúc này mới hạ thấp người, đặt Vân Thường xuống vị trí kế bên tài xế.

Lúc hai người đi trên đường, nhận được điện thoại của Lục phu nhân, nói là vừa đưa đồ tới cho bọn họ, vì không có ai ở nhà nên đã để ở phòng khách.

Lục Diệp đáp một tiếng, cũng không còn hỏi bà tặng thứ gì liền cúp điện thoại. Sau khi hai người về nhà, Lục Diệp dẫn Vân Thường tới phòng tắm trước, nhúng khăn lông để cô rửa mặt xong, mới đi xem thứ để trong phòng khách.

Chỉ có một bộ sườn xám màu xanh lá cây cộng thêm một hộp trứng vịt muối đã được nấu chín. Theo như lời mẹ anh vừa nói trong điện thoại, đây là trứng vịt được nuôi ở sông hẳn hoi, là thực phẩm thiên nhiên tinh khiết, không dính chút thức ăn gia cầm nào, cực kỳ tươi ngon.

Vân Thường ra khỏi phòng tắm, bảo Lục Diệp đặt trứng vịt muối lên khay trà, lại lấy một hộp nhựa đặt trứng vào, cột chặt bốn góc lại, sau đó đặt gọn vào trong tủ lạnh. Lục Diệp dựa theo lời của cô mà làm, anh tác phong nhanh nhẹn, chỉ mấy phút liền xong.

Vân Thường để lại bốn quả cho buổi trưa, phần còn lại thì nhờ Lục Diệp bỏ vào trong tủ lạnh.

Vừa vặn bây giờ đã sắp đến giờ cơm trưa, Vân Thường nấu hai món đơn giản, lại cất trứng vịt muối ra.

Trứng vịt muối này thật rất thơm, mùi vị khác hẳn bên ngoài, Vân Thường rất thích. Nhưng là sao lòng trắng trứng lại ít như vậy? Hình như cái cô ăn đều là lòng đỏ trứng.

“Lục Diệp.” Vân Thường cắn cắn chiếc đũa, “Tại sao lòng đỏ trứng nhiều như vậy?”

Lúc đó, Lục Diệp đang len lén nhét miếng lòng trắng trứng moi được từ bát Vân Thường vào miệng, nghe cô hỏi như thế, thiếu chút nữa mắc nghẹn.

Anh ho một tiếng, nhìn Vân Thường ăn xong miếng lòng đỏ cuối cùng trong chén, liền gấp thêm một miếng nữa cho cô, suy nghĩ một chút, sợ cô nghi ngờ, lại gấp một chút xiu lòng trắng trứng bỏ vào.

“Trứng của vịt thả sông đều như vậy.”

Là như vậy sao? Vân Thường cảm giác chuyện có chút không đúng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, đại khái là nuôi thả cùng nuôi công nghiệp khác nhau thôi.

Ăn xong bữa cơm, Lục Diệp lại bắt đầu không an phận, muốn Vân Thường mặc thử bộ sườn xám đó một lần. Vân Thường bắt đầu dĩ chi có thể cảm sườn xám vào phòng ngủ, không ngờ Lục Diệp cũng theo vào.

Mặc dù chuyện gì nên làm hai người cũng đã làm, nhưng Vân Thường vẫn không dám thay quần áo trước mặt Lục Diệp trắng trợn như vậy, cô bắt anh đi ra ngoài. Nhưng Lục Thiếu tá không làm, anh theo vào rồi liền không muốn đi ra ngoài nữa!

Lập tức lợi dụng lý do mắt Vân Thường không nhìn thấy, cần người hỗ trợ đòi lưu lại. Hơn nữa ở lúc Vân Thường còn chưa phản ứng kịp, trực tiếp lột quần áo của người ta, giúp người ta mặc sườn xám.

Dáng dấp Vân Thường rất thanh tú, mắt hạnh hơi cong, mặt tròn như trứng ngỗng, không tính là quá xinh đẹp, nhưng cũng tự có một phong cách dịu dàng. Bộ sườn xám này quả nhiên là may vì Vân Thường, sau khi mặc lên, liền khiến khí chất trên người Vân Thường cao thêm một tầng.

Lục Diệp kinh ngạc phát hiện, Vân Thường nhà anh giống được thay đổi một cách triệt để trong nháy mắt, cả người sáng bừng lên khiến cho anh không dời mắt được, về quý khí cùng ưu nhã lơ đãng lộ ra ngoài, làm Lục thiếu tá thiếu chút nữa mất kiểm soát.

Nhất là khuôn mặt đang đỏ bừng kia của cô, hai cánh tay nhỏ bé còn níu chặt lấy vạt áo. Yết hầu Lục Diệp giật giật, trái tim trong lồng ngực “thình thịch” nhảy lên, thân thể nóng lên trong nháy mắt.

Cầm tay Vân Thường cời từng chiếc nút một của bộ sườn xám, ánh mắt Lục Diệp theo khuôn mặt Vân Thường bắt đầu từng tác từng tác dời xuống, từ từ thưởng thức mỹ cảnh khi bộ sườn xám trượt xuống từ trên thân thể mềm mại trắng nõn của cô.

“Lục, Lục Diệp. . . .” Vân Thường ôm cổ Lục Diệp, giữa đầu bị động thừa nhận từng nụ hôn đang rơi xuống của anh, trong lòng mơ hồ có chút hốt hoảng.

Đây không phải là đêm tối, tất cả của cô đều được Lục Diệp thu vào trong mắt, không bỏ sót chỗ nào. Cảm giác này, giống như là từ trong ra ngoài đều bị anh xâm chiếm, không chỗ nào trốn thoát.

“Gọi ông xã.” Tay Lục Diệp nhẹ nhàng đặt lên bộ ngực mềm mại, đôi môi cực nóng dán vào xương quai xanh của cô, từng chút một hôn xuống dưới.

Vân Thường hơi run rẩy, cả người cũng trở nên vô lực. Cô hơi hé đôi môi đã bị Lục Diệp hôn đến đỏ au, cúi mắt xuống, e lệ, lông mi không ngừng rung động, giống như là một cánh bướm trên phiến lá, giương cánh muốn bay.

Kêu không được, giống như hai chữ này vừa nói ra khỏi miệng sẽ có cái gì đó rất khác. Cô vừa xấu hổ lại vừa sợ, trong mắt hạnh xinh đẹp một mảnh ướt át, giống như là mưa phùn ở Bích Hồ vào tháng năm, mông lung hấp dẫn.

Lục Diệp đè trên người Vân Thường, tách ra đôi chân thon dài, lưu lại dấu vết mập mờ ở bên trong bắp đùi cô, thỉnh thoảng cắn nhẹ xuống, làm cho thân thể Vân Thường khẽ run, rất nhanh liền động tình.

Hạ thân Lục Diệp như một cây thiết côn cứng rắn đáng sợ, phách lối chống đỡ ở trên đùi của cô, nhưng không đi vào, tay anh không ngừng vuốt ve

ngực cùng hai bên hông cô, đôi môi lưu luyến ở vành tai miễn cưỡng: “Gọi ông xã!”

Trong thân thể trống rỗng đáng sợ, lần đầu tiên Vân Thường cảm thấy ham muốn mãnh liệt đến vậy. Cô e lệ tách cặp chân ra, vòng chắc thắt lưng tinh trắng của Lục Diệp, ý tứ không cần nói cũng biết, vậy mà Lục Diệp lại làm như không thấy, thờ ơ gấp lại bên tai cô: “Gọi ông xã!”

Vân Thường bị anh khi dễ sắp khóc, khề cần rặng, bấp chân trắng nõn tuyệt đẹp cọ xát vào phần eo Lục Diệp, âm thanh nhỏ xíu: “Ông, ông xã.”

Hồ hấp Lục Diệp cứng lại, ánh mắt nhìn Vân Thường như muốn ăn cô. Trên trán bị mồ hôi che kín, anh nâng hông Vân Thường lên, ôm chặt cô vào trong ngực, ra lệnh: “Lớn tiếng chút!”

Ranh giới cuối cùng này, đã lui lần thứ nhất là có thể lui lần thứ hai. Mặt của Vân Thường nóng đến mức như bị thiêu cháy, ngay cả khóe mắt cũng hồng hồng, âm thanh mang theo quyền rũ khi động tình: “Ông xã.”

“Ngoan.” Lục Diệp khàn khàn nói, hung ác hôn cô, khẽ nâng thân thể cô lên, rút cuộc hung hăng vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ngày thứ mười hai (một)

"Em ra ngoài một chút." Ăn qua điểm tâm, Vân Thường mang khăn quàng cổ lên, nói với Lục Diệp đang cho Đại Mao ăn.

Tay Lục Diệp hơi dừng lại, vốn định nói anh sẽ đi cùng cô, nhưng suy nghĩ kỹ liền nuốt những lời này lại vào trong bụng, nhưng vẫn quay đầu nhìn Vân Thường từ đầu đến chân một lần, xác nhận cô ở bên ngoài sẽ không bị lạnh, lúc này mới nói: "Đừng đi quá xa."

Vân Thường thờ phào nhẹ nhõm, gật đầu nói được, nhanh chóng kéo cửa đi ra ngoài.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, cô khó có thể bình tĩnh đối mặt với Lục Diệp nữa, thật vất vả chịu qua một buổi tối, cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài hít thở rồi.

Ngày hôm qua, bọn họ làm thật sự quá điên cuồng quá thấu triệt rồi, cái loại cảm giác không màng gì cả giao hết chính mình cho đối phương đó, rất sáng khoái nhưng cũng thật làm cho người ta hoảng hốt.

Rõ ràng đã cái gì cũng đã làm, nhưng chung quy lại vẫn xấu hổ. Mỗi lần nghĩ đến mình ngày hôm qua từ bỏ tất cả dè dặt, dâm dăng rên rỉ ở dưới người anh thì Vân Thường liền không nhịn được nóng mặt.

Cổ tình, chuyện ngày hôm qua giống như là bị người dùng dao găm, từng nhát từng nhát khắc vào trong đầu, vừa sâu lại rõ ràng, chỉ cần hơi đụng chạm, là có thể kích thích tất cả trí nhớ.

Vân Thường đưa tay chà xát hai gò má bị gió thổi có chút khô rát, không biết Lục Diệp có cảm thấy cô quá mức phóng túng hay không, hoặc là dâm dăng?

Vân Thường vừa suy nghĩ miên man, vừa thận trọng đi lên đường dành cho người khiếm thị, nếu đã ra ngoài, liền nhân tiện mua một ít thức ăn về, buổi chiều khỏi mất công đi ra.

Thời gian vẫn còn sớm, siêu thị mới vừa mở cửa không lâu, rất ít người, Vân Thường quen việc dễ làm, đi đến khu rau dưa cùng khu thịt, dưới sự giúp đỡ của nhân viên siêu thị mua rau thịt, liền ra khỏi siêu thị.

Suy nghĩ một chút vẫn không đi thẳng về luôn, mà quẹo đến một quán trà sữa ở góc đường mua một ly vị đậu đỏ, ngậm ống hút vừa đi vừa hút.

Nghĩ tới lát nữa khi về nhà nhất định phải trấn định, dù sao đây là chuyện hai người, Lục Diệp không xấu hổ, cô vì có gì cứ phải nóng mặt chứ!

Đường cho người khiếm thị ở dưới chân, cô cảm nhận rất rõ ràng, tốc độ của Vân Thường cũng không chậm, chẳng khác người bình thường là mấy. Chỉ rẽ vào một khúc quanh nữa là có thể đến tiểu khu nhà mình, hôm nay ánh mặt trời rất tốt, quả thật không giống như trời tháng tư, mặc dù vẫn là sáng sớm, nhưng cũng đã có thể nhận ra được buổi trưa sẽ rất chói chang.

Trên trán Vân Thường lấm tấm mồ hôi, cô bước nhanh hơn, nghĩ tới nước đá trong tủ lạnh ở nhà, nhất thời cảm thấy cổ họng càng thêm khô rát.

Bên tai chợt truyền đến một tiếng gầm rú, Vân Thường nghiêng tai lắng nghe, giống như là âm thanh của xe mô tô, hơn nữa cách mình rất gần.

Nhưng không phải là nội thành không cho phép chạy xe gắn máy sao? Vân Thường cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không quá để ý, toàn tâm toàn ý đi đường của mình.

Tiếng gầm rú càng lúc càng lớn, Vân Thường đột nhiên cảm thấy có chút kinh hồn bạt vía, dưới chân bây giờ đã không còn đường dành cho người khiếm thị nữa, chỉ còn một đoạn ngắn là sẽ đến chung cư rồi, trong lòng Vân Thường đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an. Cô nắm thật chặt đồ trên tay, lui về phía sau mấy bước, muốn chờ tiếng gầm rú biến mất rồi mới rẽ vào.

Nhưng đã chậm, lỗ tai gần như bị tiếng vang không lồ này làm điếc, tóc gáy trên người Vân Thường đều bị dựng đứng lên, đây là cảm giác bản năng lúc con người ta nhận thấy được nguy hiểm.

Đồ ăn tươi mới vương vãi đầy ra đất, đầu óc cô trống rỗng, ý thức sau cùng là câu nói kia của Lục Diệp "đừng đi quá xa".

Lục Diệp cho Đại Mao ăn xong, lại ngồi ở phòng khách xem TV một lát, cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng Vân Thường vẫn còn chưa về.

Anh có chút không yên lòng, nhưng nghĩ tới lực cảm giác cao kinh người kia của Vân Thường, lại thấy mình thật sự là lo lắng quá mức.

Có lẽ chẳng qua là Vân Thường cảm thấy xấu hổ, cho nên mới về trễ chút thôi? Đúng rồi, nhất định là như vậy, Lục Diệp nghĩ đến bộ dáng trốn tránh sáng nay của Vân Thường liền cảm thấy buồn cười.

Bà xã của mình da mặt thật mỏng, xem ra sau này vẫn nên dạy dỗ cho tốt, nếu không, chỉ thân thiết một lát đã bỏ chạy mất tăm mất tích thì anh còn làm gì được nữa chứ?

Lục Diệp không yên lòng nhìn màn hình TV đầy màu sắc, nghĩ tới sóng mắt lưu chuyển lúc động tình của Vân Thường hôm qua, nhiệt độ trên người không khỏi tăng cao.

Đại Mao ăn xong rồi, bụng nhỏ phình lên, chạy đến bồn cầu nhỏ cạnh tường tiểu xong, liền hấp ta hấp tấp chạy trở về bên cạnh Lục Diệp.

Đại Mao rất thân với Vân Thường và Lục Diệp, mặc dù so sánh với Lục Diệp, nó thích Vân Thường nhiều hơn một chút. Nhưng lúc này tìm tới tìm lui cũng không thấy Vân Thường, liền nằm ở bên chân Lục Diệp tìm kiếm an ủi.

Lục Diệp đối với loại động vật nhỏ lông lá này không có tính kiên nhẫn, trên thực tế, trừ Vân Thường cùng súng của anh, anh đối với thứ gì cũng không có kiên nhẫn.

Sờ soạng qua loa hai cái trên thân thể nhỏ bé gây trơ cả xương của Đại Mao xong, lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử, đã hơn mười giờ, Vân Thường đi ra ngoài hai tiếng rồi, sao đến bây giờ còn chưa về?

Chân mày Lục Diệp cau chặt, cầm điện thoại lên gọi cho Vân Thường. Tắt máy, sáng nay Vân Thường quên mở máy sao? Trong lòng Lục Diệp đột nhiên dâng lên một cỗ phiền não, lấy áo khoác trên ghế sa lon lên mặc vào người, đẩy Đại Mao đang tính đi theo vào lại nhà xong, liền đẩy cửa đi ra ngoài tìm Vân Thường.

Tiểu khu rất lớn, Lục Diệp không tìm khắp mọi nơi, mà đến những nơi anh đã từng đi cùng Vân Thường hết một lần, nhưng căn bản không thấy bóng dáng của cô.

Không tìm được người, Lục Diệp tất nhiên sẽ không trở về, nghĩ tới không chừng Vân Thường thuận tiện đi mua thức ăn, nên định đến siêu thị xem một chút, ai ngờ vừa ra chung cư liền nhìn thấy rất nhiều cảnh sát giao thông đứng bên ngoài, kéo dây bao quanh khu vực cách ly.

Đầu Lục Diệp "ông" lên một tiếng, sai bước xông lên nín lại thấy một người đang vây xem, căng thẳng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Người nọ bị động tác của anh làm cho bức mình, nhưng khi chống lại cặp mắt đen kinh người kia của Lục Diệp thì lửa giận trong lòng nháy mắt bị sợ hãi ép xuống.

"Tai nạn xe cộ, mới vừa rồi thôi."

Mí mắt Lục Diệp giật giật, chỉ cảm thấy máu trong động mạch chảy mạnh lên đầu, ép đến mức đầu anh muốn nổ tung: "Là ai?"

Người nọ thấy bắp thịt trên mặt anh cũng vặn vẹo, mấy chữ ngắn ngủn giống như là nặn ra từ trong kẽ răng, nhất thời bị dọa, trái tim đập thành thịch: "Nghe, nghe nói là lái xe mô tô vi phạm luật lệ, lấn đường, đụng một. một người mù."

Vừa dứt lời, thân thể chợt bị Lục Diệp ném sang một bên. Lục Diệp cảm thấy trước mắt mình đều là màu đen, đôi tay run rẩy dữ dội hơn, ngay cả bắp thịt trên người cũng tê dại, huyết Thái Dương phồng lên, tưởng như chỉ một giây kế tiếp là có thể nổ tung, máu trong động mạch nháy mắt bị đông lại, kết thành từng khúc, rét buốt, đâm vào anh khiến cả người từ trong ra ngoài đều đầm đìa máu tươi.

Anh xé dây cách ly ra, mạnh mẽ chống từng bước một đến trước mặt cảnh sát giao thông: "Người vừa xảy ra tai nạn xe cộ đâu?" Trời mới biết anh dốc bao nhiêu dũng khí mới hỏi ra được những lời này. Anh mong đợi tất cả mọi chuyện đều chỉ là nhầm lẫn, mong đợi người kia không phải Vân Thường. Mong đợi một giây kế tiếp cô vợ nhỏ của anh sẽ xuất hiện trước mắt anh, nắm tay anh gọi Lục Diệp.

Xảy ra tai nạn xe cộ vốn đã rất rối loạn, trong lòng cảnh sát giao thông không kiên nhẫn, muốn mời Lục Diệp ra khỏi phạm vi cách ly, nhưng thấy sắc mặt anh thật sự là quá mức khó coi, nghĩ tới không chừng là thân của người bị tai nạn, liền đáp: "Một cô gái, mắt không nhìn thấy, lúc đến khúc quanh bị xe mô tô đụng phải."

Lời của cảnh sát giao thông trong nháy mắt đánh Lục Diệp vào thẳng dạ ngực. Ánh mắt anh đột nhiên trở nên thâm sâu, những bắp thịt trên gương mặt

bởi vì biến đổi quá lớn mà vận vào thành một bộ dạng đáng sợ, đôi tay gắt gao nắm chặt hai vai cảnh sát giao thông, giống như ác quỷ vừa bò ra từ địa ngục: "Tôi là thân nhân của cô ấy. Cô ấy đâu?"

Cảnh sát giao thông bị vẻ mặt anh dọa giết mình, máy móc nói: "Đưa đến bệnh viện trung tâm rồi."

Một chữ cuối cùng vừa rơi xuống, Lục Diệp liền buông anh ta ra, dốc sức chạy tới bệnh viện.

Gió tháng Tư vù vù thổi qua bên tai, mang theo nhiệt độ lạnh lạnh. Trên cây liễu chỉ có vài chồi non mới nhú, lại đang dần héo úa đi.

Cổ họng khô rát gần như muốn bốc khói, trong lòng Lục Diệp vừa sợ lại vừa hối hận, tại sao buổi sáng mình không đi cùng cô ra ngoài! Tại sao biết rõ cô không nhìn thấy nhưng vẫn để cô đi một mình!

Nếu anh đưa cô đi ra ngoài tuyệt đối sẽ không có chuyện ngày hôm nay! Lục Diệp giống như là một con ruồi mất đầu, vọt vào trong bệnh viện, bắt được một bác sĩ liền hỏi người phụ nữ vừa xảy ra tai nạn xe cô đang ở đâu.

Bác sĩ vốn định giải phẫu, nhưng thấy nét mặt Lục Diệp thật sự là quá kinh khủng, liền trực tiếp quẹo cua giúp anh hỏi thăm.

Lục Diệp thân hình cao lớn, hình thể kiện mỹ. Mặc dù bắp thịt trên người không quá lớn, nhưng lại căng đầy có lực, lúc này bởi vì chạy bộ kịch liệt mà áo khoác đã bị giật ra, chỉ mặc một chiếc áo trong, khiến hình dáng mỹ lệ của bắp thịt đều lộ hết ra bên ngoài.

Anh vốn là lính đặc chủng, lại thường đi thi hành nhiệm vụ, trên tay sao có thể chưa từng dính máu người, lúc này bởi vì nghe được Vân Thường xảy ra tai nạn xe cô, nhất thời phương pháp đại loạn, khí thế ben nhộn trên người toàn bộ đều triển khai, còn mang theo một dòng sát khí đầy huyết tính, thật sự là vô cùng dọa người.

Cho nên mặc dù bác sĩ bất mãn thái độ của anh, nhưng căn bản không dám chống đối. Lục Diệp lúc này, thoát nhìn giống như là một tên côn đồ cực kỳ hung ác, ngay cả gương mặt xuất sắc cũng không thể che kín luồng khí tức hung sát này.

Vân Thường đang ở trong phòng cấp cứu, Lục Diệp căn bản không vào được, chỉ có thể trở mắt chờ bên ngoài.

Lục Diệp thật sự sợ hãi, anh đã từng thấy rất nhiều người chết, đồng đội, huấn luyện viên, lưu manh, nhưng lại chưa bao giờ kinh hoàng giống như lần này.

Anh sợ anh sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười của Vân Thường nữa, sợ cuộc sống của mình không có cô, cũng sợ cô cho mình ấm áp không thể thay thế rồi lại đột nhiên xoay người rồi đi.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, anh không dám đi lên, chỉ có thể ngây ngốc đứng ở đó, trở mắt nhìn bác sĩ một từng chút một đến gần anh.

"Người thân bệnh nhân sao?"

Lục Diệp gật đầu, siết chặt quả đấm, căn bản không dám nhìn người trên giường một cái.

"Trên người bệnh nhân có nhiều chỗ bị gãy xương, bắp đùi bị thương nghiêm trọng nhất, cần cắt, phải lập tức vào phòng ICU, xin chuẩn bị kỹ lưỡng."

Trước mặt Lục Diệp bỗng tối sầm, bất ngờ đẩy bác sĩ ra muốn vén chăn trên giường bệnh lên, lại bị mấy bác sĩ cùng y tá gắt gao kéo lại.

"Cút! Tất cả đều cút ngay cho tôi!" Đáy mắt Lục Diệp đỏ ngầu, giống như một con dã thú bị bức tới đường cùng, "Đây là vợ của tôi! Buông tôi ra!" Sức lực của anh rất lớn, mấy người này căn bản không kéo nổi anh, khó khăn lắm kiên trì mấy giây liền bị anh tránh thoát.

Lục Diệp tiến lên một bước bất ngờ vén chăn lên, "Vân Thường." Lời nói tới đây liền ngưng lại, trên giường là một người đàn ông!

Thái độ của bác sĩ rất quái dị: "Đây là. vợ của anh?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ngày thứ mười hai (hai)

Sự chênh lệch khổng lồ này gần như đánh sập Lục Diệp, anh nhắm mắt lại, âm thanh khàn khàn khô khốc: "Không phải phụ nữ sao? Người phụ nữ kia đâu?"

Bác sĩ chột hiểu ra: "À, cô gái mù kia á? Cô ấy rất may mắn, chỉ chịu một chút thương tích nhỏ thôi, đang ở phòng bệnh bên cạnh." Nói xong bác sĩ chỉ

chỉ sau lưng Lục Diệp.

Lục Diệp nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, giống như là sợ đã quấy rầy, từ trong khe cửa càng lúc càng lớn dần dần thấy rõ người khiến anh lo sợ bất an kia.

Mặt của Vân Thường có chút tái nhợt, nhu thuận an tĩnh nằm ở trên chiếc giường trắng như tuyết, tự dưng khiến cho người ta muốn thương yêu.

Anh từ từ đi tới, ngồi xuống bên giường, thích giác Vân Thường rất bén nhạy, đã sớm nhận thấy có người tiến vào phòng bệnh. Cô khẽ nâng nửa người trên lên, nghiêng tai kêu một tiếng: “Lục Diệp?”

Lục Diệp “ừ” một tiếng, đưa tay sờ mặt cô, trên gương mặt trơn mịn có chút lạnh, không biết là do gió lạnh hay là vì sợ.

“Em không sao, đừng lo lắng.” Vân Thường cầm tay của anh, cười an ủi. Mắt hạnh cong cong như trăng đầu tháng, tràn đầy dịu dàng, dù là mới trải qua tai nạn xe cộ, nhưng lại không hề thấy một tia sợ hãi.

Lòng Lục Diệp nhất thời giống như là bị ngâm trong dấm, vừa xót lại vừa đau. Anh không biết nên nói gì, làm gì, chỉ có thể cố gắng thả nhẹ sức lực vuốt ve cô, giống như là an ủi một con mèo nhỏ, một lần lại một lần, dịu dàng thương yêu.

Vân Thường cũng không có gì đáng ngại, Lục Diệp kiểm tra vết thương trên người Vân Thường xong liền dẫn cô về nhà.

Không khí có chút áp lực, hai người cũng không biết mở miệng nói gì. Mắt của Vân Thường không nhìn thấy, nhưng Lục Diệp cũng không thể trối cô lại ở trên người, qua chuyện này, về sau anh làm sao có thể yên tâm để cô đi ra ngoài một mình? Căn bản là không có khả năng!

Kinh sợ như vậy một lần là đủ rồi, anh không muốn có lần thứ hai!

Nghĩ tới đây, Lục Diệp bỗng nhiên đứng dậy khỏi ghế salon, trong lòng đã có quyết định.

“Đến chỗ mẹ ở một thời gian đi.” Anh đi tới bên cạnh Vân Thường, chợt mở miệng nói.

Vân Thường sững sờ, âm thanh có chút chua chát: “Tại sao?” Anh cũng chán ghét vì cô phiền toái sao? Mới mẻ qua đi liền không còn kiên nhẫn nữa muốn vứt bỏ cô ư?

“Anh phải trở về quân đội.” Lục Diệp thản nhiên nói, khẩu khí đầy kiên định: “Lát nữa sẽ đi!”

“Sao lại đột nhiên phải về?” Vân Thường bắt lấy cánh tay anh, hơi lo lắng: “Anh... không phải anh có 40 ngày nghỉ phép kết hôn sao?”

Lục Diệp vỗ vỗ tay của cô: “Trước khi trở về, anh đang hướng dẫn cho một nhóm học viên, anh phải có trách nhiệm với bọn họ.”

“Không thể không đi sao?” Vân Thường cúi đầu, dè dặt hỏi.

Lục Diệp lắc đầu một cái, lại đột nhiên nghĩ đến cô nhìn không thấy, đôi môi đóng đóng mở mở hồi lâu, rốt cuộc phun ra hai chữ: “Không thể.”

....

“Thu dọn vài thứ đi, anh sẽ đưa người em đến chỗ mẹ.” Lục Diệp dừng một chút, kéo Vân Thường đứng dậy khỏi ghế salon.

Vân Thường cúi đầu, đứng bất động. Lục Diệp thở dài ở trong lòng, nâng cầm cô lên, quả nhiên, hai mắt đều đã đỏ. Bị anh nhìn như vậy, lệ trong mắt không nhìn được nữa, lộp bộp rơi xuống.

“Khóc cái gì, cũng không phải là anh không trở lại.” Lòng của Lục Diệp không phải được làm từ áo mưa, có chức năng không thấm nước, cô vừa khóc, nhất thời trong lồng ngực vừa căng lại vừa đau, gần như không thể thở nổi.

Vân Thường yên lặng gật đầu một cái, không nói gì nữa, nghe lời đi vào phòng ngủ thu dọn quần áo. Lục Diệp đứng ở bên cạnh nhìn cô, ánh mắt tham lam mà chuyên chú, giống như muốn đem cả người cô khảm vào trong mắt mang đi.

Lúc Lục Diệp dẫn Vân Thường trở về, Lục phu nhân rất vui mừng, nhưng khi biết Lục Diệp phải lập tức trở về đơn vị thì liền nín lấy lỗ tai Lục Diệp, “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” nói: “Thời gian nghỉ kết hôn của con hết rồi à? Sao bây giờ lại muốn trở về? Con thành thật khai ra lý do cho mẹ! Nếu nói không được, hôm nay con đừng hòng bước chân ra khỏi cửa!”

Lục Diệp trầm mặc không nói lời nào, mặc mẹ anh nhéo lỗ tai đến đỏ bưng cũng không lên tiếng, vẫn là Lục Thường tượng nhìn không được, đưa ánh mắt ngăn động tác của Lục phu nhân lại, dẫn Lục Diệp vào trong thư phòng.

“Con và nó cãi nhau à? Cho nên thẳng nhóc chết toi kia muốn bỏ chạy? Đừng sợ, mẹ sẽ giúp con trối nó lại!” Lục phu nhân vỗ tay Vân Thường, cười híp mắt an ủi.

Sắc mặt của Vân Thường đỏ bừng, vội vàng lắc đầu: “Không có, mẹ, thật không có, Lục Diệp còn có chuyện, để cho anh ấy về đơn vị làm chính sự quan trọng hơn.”

“Nó có chuyện cái rắm ấy!” Lục phu nhân vỗ khay trà, tác phong dừng mãnh liệt thể hiện ra: “Hôm nay nếu nó dám đi, ngày mai mẹ sẽ đến quân doanh bắt nó trở về! Xem thử ai dám ngăn cản mẹ!”

“Mẹ!” Vân Thường dở khóc dở cười, trong lòng lại vô cùng cảm động: “Chúng con thật sự không có việc gì, vẫn là chuyện ở quân đội quan trọng hơn, Lục Diệp sẽ không nói dối đâu.”

Lục phu nhân thở dài một cái, sờ sờ đầu Vân Thường: “Đứa bé này, con đúng thật là quá ngây thơ, cũng may là gả cho cái đứa đầu làm từ tảng đá như Lục Diệp, nếu không thật không biết bây giờ sẽ thế nào!”

Đầu Lục Diệp làm từ tảng đá? Vân Thường không hiểu, cũng không dám hỏi, sợ Lục phu nhân lại mắng Lục Diệp, chỉ có thể nhu thuận ngồi ở bên cạnh Lục phu nhân, càng nhìn lại càng khiến Lục phu nhân thêm đau lòng.

Đàn ông thường làm việc rất nhanh, chỉ mười phút, Lục Diệp đã ra khỏi thư phòng Lục Thượng tướng. Vừa ra tới, ánh mắt của anh liền dính vào trên người Vân Thường, nhìn thế nào cũng không đủ.

Lục phu nhân thấy vậy, khoe miệng khê nhếch, cho là Lục Thượng tướng đã thuyết phục được Lục Diệp, liền chuyển sang Vân Thường: “Sao vậy? Mẹ. . . .”

“Vân Thường!” Lời còn chưa nói hết liền bị Lục Diệp cắt đứt, chỗ anh đứng cách Vân Thường không xa, thân hình thẳng tắp cao lớn, sắc mặt nghiêm túc, đáy mắt đầy dịu dàng: “Thường ngày đừng đi ra ngoài một mình, đi siêu thị cũng không thể, nếu muốn tản bộ thì đi ở lầu dưới thôi, anh. . . .” Anh chống lại cặp mắt trống rỗng kia của Vân Thường, tâm mắt từng tắc từng tắc phác họa khuôn mặt cô: “Anh sẽ gọi điện thoại về.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nụ cười trên mặt Lục phu nhân nhiên biến mất, mặc dù bình thường bà luôn nở nụ cười hòa ái, nhưng hôm nay, khuôn mặt nghiêm trang lại tự có một cỗ uy nghi ẩn hiện. Bà liếc mắt nhìn Lục Diệp một cái, vẻ mặt nghiêm nghị: “Nói rõ ràng.”

Lục Diệp nhìn mẹ mình một cái, biết bà đây là bất bình thay Vân Thường, hai chân đứng nghiêm, chào theo kiểu nhà binh: “Mẹ, chuyện trong nhà mong mẹ để tâm nhiều hơn.” Nói xong liền không quay đầu sai bước rời đi.

Lục phu nhân bị anh làm tức đến không thở nổi, nhưng trên mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ, bà thông thả ngồi ở chỗ đó, vẫy vẫy tay với người giúp việc, bảo anh ta mang Đại Mao đi cho ăn, lại nhẹ giọng chậm rãi an ủi Vân Thường một hồi, rồi đưa cô đến phòng ngủ của Lục Diệp nghỉ ngơi, lúc này mới đóng kín cửa lại, tính sổ với Lục thượng tướng.

“Rốt cuộc tại sao Lục Diệp muốn trở về?” Lục phu nhân tính tình hoạt bát, thoát nhìn rất dễ chung sống, rất nhiều người quen biết đều cho rằng bà không có cá tính, nhưng trên thực tế, lúc Lục phu nhân nổi giận, đến cả Lục Thượng tướng cũng muốn né tránh.

“Con cháu tự có phúc của con cháu, em đừng để tâm quá mức như thế!” Lục Thượng tướng khoát khoát tay, hình như là không muốn nói.

Lục phu nhân chột nhứ này, đứng dậy khỏi ghế salon, âm thanh không lớn nhưng lại khiến Lục Thượng tướng đau đầu “Vậy thì tốt, tự em đi hỏi.”

“Em chờ một chút, đợi đã nào. . .!” Lục Thượng tướng vội vàng đuổi theo, kéo vợ lại. Ông biết, theo tính tình bà xã nhà mình, thật đúng là có thể làm ra chuyện đuổi đến tận quân doanh.

Chỉ có thể thở dài một cái, ghé vào tai Lục phu nhân, tỉ mỉ đem “tiền căn hậu quả” nói hết một lần.

Lục phu nhân càng nghe đôi mắt càng sáng, đến cuối cùng đã cười toe toét. Vỗ đùi nói: “Không hổ là con em! Như vậy mới đáng là đàn ông chứ!”

Lục Thượng tướng lắc đầu một cái, không lên tiếng. Chuyện này Lục Diệp quả thật rất quả quyết. Nhưng có nguy hiểm không? Nhìn bà xã đang hưng phấn của mình một cái, nếu việc thành thì thật không còn gì tốt đẹp hơn. Nhưng nếu có gì sơ sây. . . .

Thôi, con cháu tự có phúc của con cháu, đây là câu ông vừa nói, mọi chuyện phải dựa vào bản thân nó thôi.

Vân Thường nằm ở trên giường, vết thương trên người đau rất, trong lòng lại càng đau. Đến bây giờ cô vẫn không hiểu tại sao Lục Diệp lại bất ngờ nói đi là đi. Rõ ràng thời gian nghỉ kết hôn còn dư lại một tháng, nói không để ý đó là giả.

Nhưng rốt cuộc vẫn không ngăn cản được anh. Cô trước giờ luôn kiên cường, nhưng lúc này lại không thể ngăn nổi giọt lệ nơi khóe mắt.

Không chỉ là không bỏ được, còn có uất ức cùng sợ hãi.

Lúc ăn cơm trưa, Lục phu nhân tự mình đi lên gọi Vân Thường. Vân Thường vốn không muốn ăn cơm, lại không lay chuyển được Lục phu nhân, chỉ có thể miễn cưỡng uống một chén canh gà ác nhỏ, ai biết mới vừa để chén cơm xuống, dạ dày chợt cuộn trào.

Vất vả lắm mới nhịn được, lao đảo chạy đến toilet hết ra, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Lục phu nhân bị cô dọa sợ hết hồn, đi theo vào phòng vệ sinh vừa vỗ lưng cho cô, vừa rót nước cho cô súc miệng, khiến Vân Thường cũng có chút ngượng ngùng.

“Mẹ, con không sao, nôn ra là đỡ hơn rồi.”

“Con bị sao vậy? Lát nữa mẹ bảo tài xế đưa chúng ta đến bệnh viện, con phải kiểm tra cẩn thận mới được.” Lục phu nhân nén lo lắng, con trai vừa đi, con dâu lại có chuyện, thật là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến.

“Không cần đâu.” Vân Thường rửa mặt xong, dùng khăn lông lau sạch nước: “Chắc là do sáng hôm nay bị xe dọa cho sợ thôi, không cần phải đến bệnh đâu.”

“Nhưng”

“Mẹ, con mới vừa ra khỏi đó, sao có thể mới chỉ một lát lại đến chứ, bệnh viện cũng không phải là nơi tốt gì.”

Cô đã nói như vậy, Lục phu nhân cũng không tiện miễn cưỡng nữa, chỉ có thể theo cô. Lúc hai người vừa ra khỏi phòng vệ sinh, Lục phu nhân giống như là phát hiện ra cái gì, chợt ngừng bước chân, quay đầu lại: “Sẽ không phải là “có” chứ?”

Vân Thường thiếu chút nữa đụng vào người Lục phu nhân, mới vừa hồi thần, nghe thấy bà nói như vậy, nhất thời khóe miệng hơi run rẩy: “Mẹ, sao có thể chứ, bây giờ mới mấy ngày.”

Lục phu nhân sờ sờ đầu, cũng cảm thấy mình quá nóng vội, nhưng nghĩ đến cháu trai, trắng trắng mềm mềm, rốt cuộc đến lúc nào thì mới được ôm đây?!

Trải qua trận ồn ào này, Vân Thường căn bản cũng không muốn ăn gì nữa, trực tiếp lên lầu nghỉ ngơi. Lục phu nhân chỉ có thể sai phòng bếp dùng ngô và gạo nấu chút cháo, lúc nào cũng để ấm, chờ khi Vân Thường muốn ăn thì mang lên cho cô.

Buổi tối, Lục phu nhân nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ được, trần trọc trở mình, làm cho Lục Thượng tướng cũng không ngủ được.

“Đừng động nữa, ngủ đi!” Lục Thượng tướng đưa một tay đè đầu bà xuống lại, ra lệnh.

Lục phu nhân vừa nghe thấy ông nói chuyện, lập tức tinh thần tỉnh táo, ngẩng mặt lên: “Anh nói xem có phải Vân Thường “có” rồi không? Hôm nay con bé còn bị nôn nữa! Mặc dù chỉ mới mười ngày, nhưng cũng có thể là. thật sự “có” đó!”

Lục Thượng tướng bắt đầu dĩ năng trấn, bị chính Logic cường đại của bà xã mình dọa sợ: “Đừng có nằm mộng, căn bản là không có khả năng!” Mười ngày liền có phản ứng thai nghén? Nói chuyện cười à!

Mặt Lục phu nhân tối lại, thờ dài một cái, tên nhóc chết toi không có tiền đồ, cứ như vậy trở về quân đội, dù chỉ để lại cháu trai cũng tốt mà!

Cùng lúc đó, Lục Diệp đã trang bị đầy đủ leo lên máy bay trực thăng, trong tay anh là súng bắn tia, ánh mắt kiên định mà cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ngày thứ mười ba

“Có việc gì thế?” Sắc mặt Vân Thường lạnh nhạt, giống như đứng ở trước mặt cô chỉ là một người xa lạ mới quen.

“Anh đã tìm em rất lâu.” Mặt Chu Nhân Trạch lộ vẻ sầu khổ: “Cái chung cư này anh không thể vào được, chỉ có thể mỗi ngày ngồi chờ ở bên ngoài, Vân Thường, em không thể đối tốt với anh hơn một chút sao?”

Giọng điệu đầy cầu khẩn cùng đáng thương, giống như cô là người từ bỏ anh ta vậy. Trong lòng Vân Thường bình tĩnh như mặt hồ, không vì lời anh ta nói mà nổi lên một gợn sóng nào.

“Anh có việc gì thế? Thời gian của em rất ít.” Vất vả lắm cô mới xin được Lục phu nhân cho mình chút thời gian riêng tư, có một tiếng đi ra ngoài đi bộ, cô không muốn đem thời gian quý giá này lãng phí ở những quá khứ không mấy vui vẻ đã qua kia.

“Vân Thường.” Chu Nhân Trạch nắm lấy bả vai của cô, đau khổ khuyên bảo: “Rốt cuộc tại sao em phải như vậy? Ly hôn không tốt sao? Anh nghe nói người đàn ông kia đã rời đi hôm qua, nhìn đáng vẻ anh ta cũng không thích em. . . tại sao em cứ phải treo cô trên ngọn cây này chứ?”

Anh căn bản không thể hiểu nổi suy nghĩ của Vân Thường, người đàn ông kia xem cô như một món hàng hóa mua đi đổi lại, chẳng có chút tình cảm nào, mà anh thì sao, quen biết cô bốn năm, chẳng lẽ không sánh bằng mười ngày của người đàn ông kia sao?

Anh không ngại, không ngại cô đã thành người phụ nữ của người khác, rốt cuộc cô còn làm bộ làm tịch cái gì chứ? Không phải chỉ là hai năm không liên lạc với cô thôi ư? Đó là bởi vì anh thật sự quá bận, có lúc thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn. Đầu còn có thời gian nghĩ đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia nữa?

Hai người yêu nhau chẳng lẽ không phải là biết thông cảm cho nhau sao? Anh thật không hiểu, Vân Thường là cô gái hiểu ý người như vậy, tại sao cứ chui rúc vào chiếc sùng trâu thế?

Anh đối xử với cô còn chưa đủ chân thành ư? Vừa lấy được bằng Thạc sĩ liền “ngựa không ngừng vó” chạy về, đến lời giữ lại của giáo sư cũng cự tuyệt, chỉ vì muốn thấy mặt cô, mà cái anh nhận được là gì? Tin tức cô đã kết hôn rồi!

Được, anh không trách cô, mắt của cô không nhìn thấy, khi đó đúng là không còn cách nào, kết hôn thì kết hôn. Nhưng bây giờ anh đã trở về! Anh có năng lực nuôi cô, tại sao cô còn muốn vạch rõ giới hạn với anh vậy chứ? Anh thật sự không hiểu.

Sau khi bị Vân Thường cự tuyệt, anh quả thật vừa đau lòng lại vừa thất vọng, nói thật, bây giờ cô đã sớm không phải là Vân Thường hoạt bát được vạn người chú ý năm đó nữa rồi, mắt không nhìn thấy, lại kết hôn. Còn anh thì có thêm một lớp ánh sáng vàng, so với quá khứ lại càng thêm chói mắt.

Anh có thể tìm được nhiều cô gái tốt hơn cô, nhưng tình đầu chung quy rất khó quên. Buổi tối, vừa nhắm mắt đều là hình ảnh của cô, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười, không ngừng lướt qua trong đầu.

Nếu không thể quên được, vậy thì nỗ lực tranh thủ. Dù là cô đã biến thành vợ của người khác, dù là mình đã ghen tỵ cùng không cam lòng đến mức phát điên!

Vân Thường lạnh lùng đẩy tay Chu Nhân Trạch ra, ánh mắt vô hồn lạnh lạnh. Cô nắm thật chặt chiếc khăn quàng cổ Lục Diệp đã tự tay chọn cho cô trước khi đi, ngẩng đầu lên nói: “Xem ra là ngày trước em chưa nói rõ, Chu Nhân Trạch, anh hãy nghe cho kỹ, em tuyệt đối sẽ không ly hôn với Lục Diệp, mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì. Còn anh” Cô dừng một chút mới tiếp tục nói: “Em sẽ coi như chúng ta chưa từng quen biết.”

Chu Nhân Trạch bị sự quyết tuyệt cô dọa: “Vân Thường, em”

“Không phải em tức giận.” Vân Thường cắt đứt lời của anh, thản nhiên nói: “Anh nói anh tìm em rất lâu, thì cũng chỉ là mấy ngày mà thôi. Nhưng lúc anh vừa đi, em tìm anh bao lâu, anh biết không?”

Nhớ lại chuyện cũ, trong miệng Vân Thường đầy đắng chát, đó đúng thật là những ngày gian nan.

“Em đến ký túc xá tìm anh, bọn họ nói không biết, em lại chạy đến nhà anh, thậm chí ngay cả viện trưởng cũng tìm, chỉ sợ anh xảy ra điều gì ngoài ý muốn, kết quả đâu?” Cô cúi đầu, khoe miệng tràn đầy giễu cợt, không biết hướng về phía chính cô, hay là đối với Chu Nhân Trạch: “Ông ấy rất kinh ngạc, nói anh đã đi Melbourne rồi.”

“Lúc đó em quả thật rất tức giận, nhưng vẫn ôm hi vọng, nghĩ tới không chừng anh có điều gì khó xử, có lẽ sẽ liên lạc với em sau. Nhưng đợi đến cuối cùng ngay cả một cái cơ em cũng không thể tìm ra để biện hộ cho anh được nữa.”

Khuôn mặt Chu Nhân Trạch tràn đầy áy náy, anh không nên không liên lạc với Vân Thường. Nhưng người đàn ông nào cũng đều có lòng muốn kiến công lập nghiệp, mặc dù anh rất bận, nhưng cũng không đến mức ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có. Anh chỉ muốn học tập thật tốt, sớm lấy được bằng Thạc sĩ, mau trở về cho cô một niềm vui bất ngờ.

“Vân Thường, anh thừa nhận anh sai rồi, nhưng em nói, lúc đầu em đã chờ anh đúng không? Anh thực sự xin lỗi em, anh sẽ dùng nửa đời còn lại để bồi thường cho em, được không?” Ánh mắt của anh ta sáng quắc nhìn chằm chằm Vân Thường, nơi đó tràn ngập chờ mong. Đáng tiếc Vân Thường không nhìn thấy.

Khi còn đi học, tính khí Vân Thường cũng rất tốt, mỗi lần giữa bọn họ có mâu thuẫn nhỏ, chỉ cần anh nhìn cô như vậy, cô đều sẽ nhanh chóng tha thứ cho anh.

Anh thích Vân Thường dịu dàng và sẵn sàng, đây cũng là nguyên nhân anh không muốn buông Vân Thường ra.

“Anh đang đùa à?” Vân Thường nghiêng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lộ ra một nụ cười mà xưa nay Chu Nhân Trạch chưa bao giờ thấy: “Em không phải là người ngu, sao có thể tin tưởng vào một người đàn ông không có trách nhiệm, không có đảm lược chứ?”

“Vân Thường!” Ngay cả giới nhãn nhện đến đâu, Chu Nhân Trạch cũng không nhận được nữa, anh đã không để ý đến tự tôn đi cầu xin cô, cô chẳng những nặng lời với anh, còn biến đổi biện pháp khiến cho anh nhục nhã!

Anh thích cô, thế nhưng bị vũ nhục thì không có một người đàn ông nào có thể nhịn xuống được! Cái tên đàn ông hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn kia sao có thể so sánh với anh chứ? Hơn nữa người kia còn là một tên quân nhân lỗ mãng, anh xem thường nhất chính là loại “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển” đó!

“Vân Thường, chắc hẳn em còn chưa biết . . .” Trên khuôn mặt tuấn tú của Chu Nhân Trạch tràn đầy kiêu ngạo: “Bây giờ Lưu Trần đang theo đuổi anh. Cô ấy xinh đẹp hơn trước nhiều, lại còn đang công tác ở GA.” Câu nói kế tiếp anh không nói ra nữa, đơn giản đúng là cô bây giờ đã không thể so với Lưu Trần.

Vân Thường lạnh lùng cười, mặc dù không nhìn thấy, nhưng vẫn ngẩng đầu lên: “À, cô ấy tốt như vậy?”

“Đĩ nhiên!”

“Vậy bây giờ anh còn cản đường em làm gì? Bày vẽ dê tiện ra sao?” Chu Nhân Trạch sững sờ vài giây cũng không nói được một lời. Vào giờ phút này, trong lòng Vân Thường lại đột nhiên dâng lên một cổ sáng khoái, giống như toàn bộ ủy khuất trong hai năm qua đều đã trôi theo những lời đó.

Tiệc nuôi duy nhất là, mắt của cô không nhìn thấy, bỏ lỡ về mặt lúc này của Chu Nhân Trạch. Aizz, Vân Thường len lén thở dài một cái, nếu Lục Diệp ở đây thì tốt, cô có thể trở về nhà hỏi anh.

Không muốn tiếp tục dây dưa với Chu Nhân Trạch nữa, Vân Thường xoay người rời đi, đi vài bước lại như nhớ tới cái gì, chợt ngừng lại, quay đầu kêu một tiếng: “Chu Nhân Trạch?”

Chu Nhân Trạch cho là cô muốn đổi ý, đáp lời, trong lòng đang suy nghĩ câu kế tiếp nên nói như thế nào, là nên thuận thế đồng ý, hay là nên dọa cô một chút, liền nghe thấy âm thanh trầm ấm của Vân Thường: “Quên nói rồi, chúc các người hạnh phúc! Lúc kết hôn đừng quên phát thiệp mừng cho em!”

Chu Nhân Trạch không có đuổi theo nữa, Vân Thường thở phào nhẹ nhõm. Cô từ trước đến giờ không phải là loại người thích dây dưa, đã qua thì sẽ cho qua, không có bất kỳ lý do nào có thể đảo loạn cuộc sống bây giờ của cô.

Thật ra thì mình cũng rất vô tình, Vân Thường âm thầm nghĩ, nếu Lục Diệp dám không về trong thời gian dài như vậy, cô cũng sẽ quên anh! Hừ!

“Sao lại về nhanh vậy?” Lúc cô đẩy cửa bước vào nhà, Lục phu nhân có chút giật mình. Đứa nhỏ này năn nỉ bà nói muốn ra ngoài đi dạo, kết quả đi ra ngoài mới mấy phút liền trở lại rồi.

“Bên ngoài có chút lạnh, nên con không muốn đi nữa.” Vân Thường cười cười cời khăn quàng cổ ra, theo âm thanh đi tới ngồi xuống bên cạnh Lục phu nhân.

Lục phu nhân ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang bên ngoài, cong cong khóe miệng, không nói gì.

“Đến đây, Vân Thường, ăn chút Thanh Long đi, Giản Viễn Đường đưa tới đây, đều là tươi ngon nhất.” Lục phu nhân nhét một miếng Thanh Long đã cắt sẵn vào trong miệng Vân Thường.

Khẩu vị của bà và Vân Thường gần giống nhau, trên căn bản những gì bà thích, Vân Thường cũng thích. Quả nhiên, Vân Thường cắn một nửa, mắt cười đến cong cong: “Rất ngọt.”

“Ăn nhiều một chút.” Lục phu nhân đẩy mâm đựng trái cây tới trước mặt Vân Thường, mình thì dùng khăn lụa người giúp việc đưa tới xoa xoa tay.

Vân Thường gật đầu một cái, cũng không khách khí, ăn xong một miếng liền lấy thêm miếng thứ hai.

“Ngày mai theo mẹ đi tham gia một buổi gặp mặt?”

“Khụ khụ,” Vân Thường chút nữa bị thịt quả trượt trong cổ họng làm sặc: “Mẹ, con.”

“Đừng lo lắng,” Lục phu nhân vỗ vỗ tay Vân Thường, “Là sinh nhật của một người chị em lâu năm với mẹ, không nhiều người đâu, mẹ vất vả lắm mới có được một cô con dâu xinh đẹp như vậy, phải mang ra ngoài khoe với bọn họ chứ!”

Vân Thường bị Lục phu nhân nói đến đỏ mặt, trên khuôn mặt trắng nõn lộ chút hồng hồng giống như là có thể nheo ra nước, Lục phu nhân nuốt nuốt nước miếng, bỗng nhiên thò tay lên bấm một cái. Sau đó giống như là chưa hề có chuyện gì xảy ra, âm thanh hòa ái dịu dàng: “Không cho không đi, mặc bộ sườn xám mẹ làm cho con lần trước ấy!”

Bà đã nói đến mức này, Vân Thường cũng không nỡ cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu đáp ứng, đôi lấy lại là một cái bấm lên mặt nữa của Lục phu nhân.

“Đội trưởng, đây là bản đồ!” Một người lính mặt đầy thuốc màu cung kính hành quân lễ với Lục Diệp, đưa một tấm bản đồ đã bị gãy lại nhàu nát cho anh.

“Vất vả rồi.” Lục Diệp gật gật đầu nói.

Không vất vả và không vất vả! Người lính đó còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thấy Lục Diệp đã cúi đầu nghiên cứu bản đồ, chỉ có thể cứng rắn nuốt xuống những lời đã tràn đến khóe miệng, sùng bái nhìn Lục Diệp một cái, lúc này mới chuyển sang đứng một bên canh gác.

Đây chính là Lục Thiếu tá đã từng đóng quân ở biên giới *Trung – Miến năm năm trời, Lục Thiếu tá làm vô số trùm ma túy nghe tin đã sợ mất mật! Rốt cuộc hôm nay anh ta cũng đã được nhìn thấy thần tượng của mình rồi!

*Biên giới giữa Trung Quốc và Myanmar

Lục Diệp cau mày nhìn bản đồ, đây hiển nhiên là tấm bản đồ đã có từ lâu, hơn nữa chỉ có một phần ven rừng rậm, phía trên còn có rất nhiều địa phương không mấy rõ ràng, chỉ có thể tham khảo khái quát, còn chi tiết thì căn bản không thể theo dấu hiệu trên đó để sắp xếp được.

Địa hình ở Hải Nam này vốn phức tạp, nơi đây lại còn là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, lúc còn ở đơn vị, anh đã từng nghe qua địa phương hung hiểm này, nhưng lại chưa từng đến.

Đã nhiều năm như vậy, mọi thứ không biết đã thay đổi đến mức nào rồi, tấm bản đồ này, thật sự là vô ích!

Lục Diệp thở dài một cái, xem ra chỉ có thể “tùy cơ ứng biến” mà thôi. Anh để bản đồ xuống, đi ra khỏi bóng cây, mặt trời rất lớn, vừa ra bóng cây mắt liền bị chói đến mức không mở ra được, cũng may anh đã từng sống ở Vân Nam một thời gian dài, khí hậu nơi này cũng không khác Vân Nam là mấy,

nên có thể nhanh chóng thích ứng được.

Lần này nhất định phải diệt trừ tận gốc băng nhóm buôn ma túy kia! Anh sẽ cố gắng hơn quá khứ! Cố gắng để có đủ thực lực bảo vệ cô, không để cho cô bị thương!

Lục Diệp siết chặt quả đấm, càng nhanh càng tốt! Thời gian nghỉ kết hôn chỉ có 40 ngày, anh nhất định phải mau chóng làm xong nhiệm vụ, sau đó trở về với cô! Anh sờ sờ má đầu húi cua vừa cắt, trong đáy mắt thâm trầm đều là dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngày thứ mười bốn

Từ sáng sớm Vân Thường đã bị Lục phu nhân kéo dậy khỏi chăn, thay quần áo, trang điểm, mất đến hơn một tiếng, đợi đến khi Lục phu nhân hài lòng, Vân Thường đã bị xoay đến choáng váng.

Mắt Vân Thường không nhìn thấy, nên cũng không biết Lục phu nhân đã biến cô thành hình dáng gì, trong lòng hơi khẩn trương, cũng may Lục phu nhân tính tình hoạt bát, dọc theo đường đi miệng không lúc nào nhảm rồi, đến khi tới nơi rồi, tâm tình khẩn trương trong lòng Vân Thường đã vơi đi hơn phân nửa.

Lục phu nhân không lừa cô, những người đến tham dự thật sự không nhiều lắm, ít nhất không phải như trong tưởng tượng của cô... ồn ào, nhộn nhịp. Lúc họ đẩy cửa đi vào, trong phòng chỉ có mấy người phụ nữ đang ngồi nói chuyện, Vân Thường kéo cổ tay Lục phu nhân, theo bước chân của bà chậm rãi đi đến.

“Aizz, cuối cùng cô cũng đến rồi!” Một giọng nữ có vẻ đôn hậu vang lên ở bên tai, Lục phu nhân quay đầu lại giới thiệu với Vân Thường: “Đây là dì Vương, là thọ tinh hôm nay.”

Vân Thường hướng về âm thanh khẽ cười một tiếng, nhu thuận chào: “Dì Vương, chúc dì sinh nhật vui vẻ.”

“Ừ, tốt tốt! Đây chính là vợ của Lục Diệp?” Người phụ nữ kia nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vân Thường hết một lần, đi tới, vui mừng hỏi.

“Dĩ nhiên! Đây là Vân Thường nhà chúng tôi.” Lục phu nhân kiêu ngạo giống như Khổng Tước đang xòe đuôi, ý tứ đầy khoe khoang mà không lời nào có thể diễn tả được.

“Đứa bé ngoan, đáng đáp nhìn rất có phúc khí.” Người phụ nữ kia chắc chắn tán thưởng một tiếng, ngay sau đó có chút hâm mộ nói: “Lúc nào thì Bùi Quân nhà chúng tôi cũng có thể mang về được một cô dâu tốt đẹp như vậy chứ!”

Thì ra là mẹ của Bùi Quân, Vân Thường bừng tỉnh hiểu ra. Lục Diệp đã từng nói qua với cô, trong bốn người anh em bọn họ chỉ còn sót mỗi Bùi Quân là chưa kết hôn thôi, người này cũng sắp bốn mươi rồi, không trách được mẹ anh ta sốt ruột như vậy.

“Tùy duyên đi, nếu không tôi cũng chẳng tìm được người con tốt như Vân Thường nhà chúng tôi!” Lục phu nhân kéo Vân Thường đi tới ghế sa lon ngồi xuống, không chút khách khí bê hơn phân nửa khay đồ ăn vặt đến trước mặt, đọc tên từng món cho Vân Thường nghe, hỏi cô có ăn hay không, khiến Vân Thường cũng có chút ngượng ngùng.

“Đừng khách khí, đều là người trong nhà.” Vân Thường mới vừa dùng trà Long Tỉnh thơm cổ họng, liền cảm thấy trên ghế sa lon bên cạnh mình có người ngồi xuống, cô len lén kéo Lục phu nhân đang ăn đến vui vẻ, muốn bà giới thiệu cho mình một chút.

Lục phu nhân ở trước mặt người quen chính là một phụ nữ không biết điều, đang nhét thức ăn vào trong miệng, nên nói chuyện cũng không mấy rõ “Là ừm. . . mẹ của Giản Viễn Đường! Con cứ gọi dì Hà là được.” Nói xong lại vùi đầu vào miếng bánh pút-đing trái cây trước mặt, vừa ăn vừa hỏi: “Ai, Lão Vương, tay nghề đầu bếp nhà cô thật là rất tuyệt, ngày mai cho tôi mượn dùng một chút!”

Vân Thường bị Lục phu nhân trêu chọc thiếu chút nữa bật cười, lại sợ làm phiền đến mẹ của Giản Viễn Đường bên cạnh, chỉ có thể nhin, ghen đến đỏ mặt.

Da của cô rất trắng, gần như không nhìn thấy lỗ chân lông, mặt hồng hồng thật giống một trái đào mật, tươi mới mềm mại, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy khát nước.

“Dì Hà.”

“Nhìn cô vợ của tên nhóc kia mà xem” Mẹ của Giản Viễn Đường kéo Lục phu nhân một cái: “Gần như có thể nhéo ra nước đấy, bao nhiêu tuổi rồi?”

“23.” Lục phu nhân thương yêu sờ sờ đầu Vân Thường.

“Rất nhỏ nha!” Bên kia mẹ Bùi Quân chọt chen vào một câu, “Ai u, Lục Diệp nhà cô đây chẳng phải là “trâu già gặm cỏ non” sao?”

Mấy người nhất thời cười ra tiếng, Vân Thường mắc cỡ mặt càng đỏ hơn, cô không có nhiều kinh nghiệm tiếp xúc với các trưởng bối, sợ mình sợ ý một chút sẽ nói sai, chỉ có thể cúi đầu, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn bóng loáng cùng vành tai hồng hồng.

“Đừng có ăn hiếp Vân Thường nhà tôi!” Lục phu nhân bắt đầu bao che cho con dâu.

“Được rồi được rồi, con gái nhà người ta da mặt mỏng, đừng đùa nữa.” Bà Giản sửa lại mấy sợi tóc tán loạn vì cười, quay đầu hỏi: “Đúng rồi, tại sao Lão Lý không đến, lần này chỉ có ba người chúng ta thôi à.”

Bà Bùi bĩu môi nói: “Con dâu mang thai, chăm sóc cẩn thận lắm! Dẫn đến Hải Nam du lịch rồi.” Nói tới chỗ này trên mặt lộ ra một tia hăm dọa: “Nhìn người nhà người ta, cháu trai cũng sắp có rồi.”

Mấy người phụ nhân đều tự thôn thức một phen, Vân Thường càng không cần phải nói, chẳng dám chen vào một câu, chỉ sợ đề tài sẽ dẫn đến trên người mình lại bị rơi vào một trận trêu ghẹo, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi giả dạng búp bê.

Đến cuối cùng được khen là khéo léo xinh đẹp lại hiểu chuyện. Vân Thường dờ khóc dờ cười, trên mặt cũng tràn đầy vui vẻ.

Bốn người phụ nữ ở cùng nhau, bàn luận việc nhà, nói là tiệc sinh nhật, trên thực tế chẳng khác gì một buổi gặp mặt bình thường giữa bạn bè, điều này cũng làm cho Vân Thường thờ phào nhẹ nhõm, nếu hôm nay là trường hợp có sâm banh, dạ phục, cô thật sự không biết nên ứng đối thế nào.

Com trưa rất phong phú, mọi người đều là người phương bắc, khẩu vị không có gì khác biệt, món ăn trên bàn gần như đều là những món thường gặp của phương Bắc, nhưng tay nghề đầu bếp quả thật rất được, Vân Thường cũng ăn hơn gần nửa chén com so với bình thường.

Sau khi ăn com xong, đang uống trà, cửa đại sảnh chợt bị đẩy ra, từ bên ngoài truyền đến một giọng nữ trong trẻo: “Mẹ, con đã về rồi!” Là một cô gái tuổi gần bằng Vân Thường, nghe âm thanh liền biết đây là một người tính tình hoạt bát, hoặc là nói còn có chút tinh quái.

“Đến đây, Văn Văn, các dì của con đều đang ở đây, tới đây trò chuyện nào.” Bà Bùi nói với cô gái đang đi vào từ cửa “Đúng rồi, còn có vợ anh Diệp của con nữa này, tới đây chào chị dâu đi.”

Cô bé kia vốn là đang nhẹ nhàng bước về phía này, ai ngờ vừa nghe đến mấy lời kia của mẹ mình, lập tức dừng bước, mắt mang địch ý quan sát Vân Thường.

Mắt Vân Thường không nhìn thấy, nhưng cảm giác lại rất nhạy cảm, dễ dàng nhận ra được tầm mắt đang rơi vào trên người mình, cô ngẩng đầu lên tiếng chào hỏi Bùi Văn Văn: “Xin chào, chị là Vân Thường, là vợ của Lục Diệp.”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy cô bé kia nặng nề hừ một tiếng: “Tôi biết chị, chính là người được mua về bằng hai mươi vạn đúng không, muốn tiền muốn đến điên rồi sao! Thật đúng là thứ hàng hóa không tốt lành gì!”

Sắc mặt Bà Bùi biến đổi, khiển trách: “Văn Văn, con nói gì đó!” Sắc mặt của Lục phu nhân cũng không khá hơn, chuyện này bà làm đúng là có thiếu sót, nhưng Vân Thường là cô gái tốt ngàn dặm mới tìm được, bà thật lòng thương Vân Thường, những lúc ở nhà cũng không quên nhắc nhở Lục Thượng tướng nói chuyện nhỏ hơn một chút, đừng dọa đến Vân Thường, sao có thể chịu để người khác bắt nạt cô chứ.

Nhưng hôm nay dù sao cũng là sinh nhật chị em tốt của mình, trường hợp như vậy bà cũng không thể không quan tâm đến mặt mũi của bà ấy. Chỉ là giương mắt nhìn lướt qua Bùi Văn Văn, bất mãn trong mắt kia cho dù ai đều có thể nhìn ra được.

Đáng tiếc Bùi Văn Văn là một người không biết nhìn sắc mặt, phải nói từ nhỏ đến lớn chỉ có cô cho người khác khó chịu, nào có ai dám bày sắc mặt cho cô nhìn, vì vậy cũng không chú ý tới vẻ mặt biến hóa của mấy trưởng bối, tự nhiên nói: “Nghe nói cô là một người mù? Người như vậy cũng dám tự xưng là vợ của anh Diệp? Thật đúng là khiến người ta buồn cười!”

Bùi Văn Văn hôm nay mới vừa tròn hai mươi, tuổi không lớn lắm, nhưng há miệng lại thốt ra những lời vô cùng cay nghiệt.

“Anh Diệp có cử hành hôn lễ với cô sao? Có thừa nhận cô sao? Đừng nên mơ mộng nữa! Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Văn Văn, câm miệng!” Mấy lời này thật sự là quá không nể tình rồi, Bà Bùi nghiêm giọng quát lớn.

Lục phu nhân đã đứng lên. Bà thông thả ung dung dùng khăn xoa xoa tay, nhìn về phía Bùi Văn Văn nói: “Văn Văn là có gì bất mãn với nhà chúng tôi sao? Nói ra cho dì nghe thử xem.”

Bùi Văn Văn không nghe ra ý lạnh trong lời nói của Lục phu nhân, cô là tiểu công chúa được mọi người trong nhà cưng chiều, tính tình luôn luôn ngang ngược kiêu ngạo, mặc dù chưa gây ra đại sự gì, nhưng cũng là người mắt nhìn lên trời, một nhân vật phách lối ngang ngược, Bùi Quân cũng không mấy thích cô em gái ruột này, luôn luôn đối với cô **kính nhi viễn chi”.

*Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi

“Không phải, dì Lục, là người phụ nữ này không xứng với anh Diệp!”

Lục phu nhân nhú mày nhìn cô một cái: “Vậy người nào xứng?”

Đương nhiên là con! Những lời này còn chưa nói ra khỏi miệng, Bùi Văn Vãn lại đột nhiên chú ý tới sắc mặt lạnh nhạt của Lục phu nhân, cô giống như là bị người ta bóp chặt cổ, nhìn nhìn Lục phu nhân lại liếc qua Vân Thường vẫn đang ôn nhu ngồi trên ghế sa lông như cũ, há hốc mồm, rốt cuộc lại nói không ra lời.

Bùi Văn Vãn cũng không phải ngốc, ngược lại, cô rất thông minh, vừa vào cửa đã nói ra những lời này, đơn giản là bị câu nói “Chị là vợ Lục Diệp” kia của Vân Thường kích thích.

Từ sơ trung cô đã bắt đầu thăm mền Lục Diệp, cảm thấy Lục Diệp một thân tây trang trắng thớm quả thực là đẹp trai ngây người, chỉ tiếc phần lớn thời gian Lục Diệp đều sống ở trong quân đội, số lần cô có thể gặp anh cũng không nhiều, không có biện pháp đi quấy rầy anh.

Mà Lục Diệp hơn ba mươi tuổi rồi, chẳng có bạn gái lại chưa kết hôn, cô vốn tưởng rằng đời tốt nghiệp là cô có thể yên tâm to gan theo đuổi Lục Diệp, ai biết thế nhưng nửa đường lại nhảy ra một Vân Thường, hoàn toàn đánh nát giấc mộng thiếu nữ của cô.

Làm sao cô có thể không tức giận chứ?

Thật ra thì chuyện Bùi Văn Vãn có cảm tình với Lục Diệp, người Bùi gia đều biết, tuy nhiên cũng không xem đó là quan trọng, mấy cô gái nhỏ ai lại không mê luyến quân nhân, huống chi đáng đáp Lục Diệp vốn rất tốt, còn có một thân quân trang làm nền cho anh.

Vốn tưởng rằng qua một thời gian Bùi Văn Vãn sẽ quên đi Lục Diệp, ai biết lại xảy ra vấn đề vào lúc này.

Bà Bùi hung hăng trợn mắt nhìn Bùi Văn Vãn một cái, quay đầu áy náy nói với Lục phu nhân cùng Vân Thường: “Xin lỗi, đứa bé này còn nhỏ, không hiểu chuyện, Vân Thường cháu đừng chấp nhặt với nó.” Nói xong chuyển hướng vẫy vẫy tay với Bùi Văn Vãn: “Còn không qua nói xin lỗi với chị dâu con!”

Nếu cũng đã nói cô ấy tuổi còn nhỏ, Vân Thường mà còn so đo thì lòng dạ cũng quá hẹp hòi rồi. Huống chi Vân Thường vốn cũng không dễ bụng.

“Không sao đâu ạ!” Sắc mặt Vân Thường vẫn không thay đổi: “Cháu cũng không tức giận với em ấy.”

Bà Bùi mới vừa thở phào nhẹ nhõm, liền nghe thấy âm thanh cực kỳ tức giận của con gái mình: “Ai là em gái của cô? Không biết xấu hổ! Vừa mù lại còn vừa không biết xấu hổ!”

Sắc mặt của Lục phu nhân đột nhiên trầm xuống, lần này là đến cả muốn che giấu cũng không thể nữa, bà đưa tay kéo Vân Thường lên khỏi ghế sa lông, rốt cuộc vẫn nể mặt Bà Bùi, nhưng âm thanh lại lạnh giống như băng: “Vân Thường, cùng mẹ về nhà.”

Bà tất nhiên không thể thay mặt mẹ người khác, dạy dỗ con gái người ta, nhưng là bảo vệ con gái mình thì bà vẫn có thể làm được.

Hốc mắt Vân Thường nóng lên, sự bảo vệ tuyệt đối như vậy kể từ sau khi mẹ mất cô chưa từng được hưởng thụ qua, cô gật đầu một cái, cảm thật chặt tay Lục phu nhân, trong lòng âm ập dễ chịu.

Bà Bùi thật sự là quá mức tức giận, nhưng lại không nổi lớn tiếng chửi bảo bối của mình, chỉ có thể dùng sức nháy mắt với Bùi Văn Vãn, đáng tiếc Bùi Văn Vãn căn bản là làm như không thấy.

Mà lúc này đây, Lục phu nhân cùng Vân Thường đã sắp đi tới cửa rồi. Bà Bùi khê cắn răng, xông tới trực tiếp đẩy Bùi Văn Vãn về phía trước, lần đầu tiên tới mặt với Bùi Văn Vãn: “Nói xin lỗi chị dâu con cho ta!”

Miệng Bùi Văn Vãn nhếch lên vừa muốn phản bác cái gì, nhưng nhìn thấy trán mẹ mình nổi đầy gân xanh dữ tợn thì tâm không cam lòng không nguyện bước lên, ngăn ở trước mặt Vân Thường, hướng về phía Vân Thường nói: “Này, tôi”

“Ừm. . . .” Dạ dày Vân Thường chột cuộn lên, muốn đẩy ra Bùi Văn Vãn xong ra, nhưng Bùi Văn Vãn lại giống như một tảng đá lớn, thế nào cũng đẩy không được.

Bùi Văn Vãn rất bất mãn với động tác của Vân Thường, cô đã hạ mặt đi xin lỗi người mù này rồi, cô ta lại còn dám đẩy cô! Lập tức liền trợn mắt lên: “Cái người này tại sao lại như vậy, tôi. . . .”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe “ạ” một tiếng, thân thể Vân Thường hơi lung lay nhịn không được, toàn bộ ối hết lên người cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Ngày thứ mười lăm

“Ha ha ha.” Lục phu nhân cười gần như ngã nhào vào trong ngực Lục Thượng tướng, khuôn mặt của Lục Thượng tướng cứng ngắt, nhưng cố kỵ vì Vân Thường đang ở trước mặt nên cũng không tiện nói gì, chỉ có thể ưỡn thẳng lưng cho Lục phu nhân dựa vào.

“Vân Thường, làm tốt lắm!” Lục phu nhân xoa xoa khóe mi vì cười mà rơi ra cả lệ, trong mắt thoáng qua một tia bén nhọn: “Người của Lục gia chúng ta tuyệt đối không thể để cho người ta ăn hiếp trắng trợn như vậy! Mẹ vốn còn muốn thay con ra mặt, ha ha ha.” Vừa nói vừa nhin không được bật cười.

Vân Thường xấu hổ, mặt đỏ bừng, hai ngón tay nắm lấy vạt áo Lục phu nhân, cầu khẩn nói: “Mẹ, đừng nói nữa.” Không phải cô cố ý nôn ra người Bùi Văn Văn, khi đó cô bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, vốn định chạy nhanh ra cửa, ai biết Bùi Văn Văn lại cứ đứng chắn ở trước mặt không đi, cô thật sự là nhin không được.

Cô cũng không cảm thấy hả hê vì đã xả giận gì cả. Ở trước nhiều ánh mắt mà phun ra người Bùi Văn Văn như vậy, thật là xấu hổ muốn chết, cũng may mắt của cô không nhìn thấy, nếu không thật muốn đào ra một cái hố chui vào.

“Được rồi được rồi, mẹ không nói nữa.” Lục phu nhân vỗ vỗ gương mặt của Vân Thường, ngưng cười, ngay sau đó có chút lo lắng nói: “Hai ngày nay con đã nôn tới hai lần rồi, hay là đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, có phải lúc xảy ra tai nạn bị chấn thương ở đâu rồi không?”

Vấn đề này Vân Thường cũng đã nghĩ tới, nhưng ngoại trừ cảm thấy dạ dày hơi khó chịu ra, còn có chút choáng váng đầu, thì không có bệnh trạng nào khác nữa, ăn được ngủ được, chắc là không có vấn đề gì. Cô thật sự không muốn đi bệnh viện, ở đó, cô đã trải qua quá nhiều sinh lý tử biệt, mỗi lần vào bệnh viện đều phải mất mấy ngày mới có thể khiến thần kinh khẩn trương của mình trở lại bình thường.

“Không phải đâu. Con rất tốt, chỉ là hơi sợ hãi mà thôi.” Vân Thường lắc đầu một cái, vẫn không chịu đi bệnh viện: “Mẹ, mẹ không phải lo lắng, nói không chừng ỏi xong lần này là tốt rồi.”

Lục phu nhân trách cứ nhìn cô một cái: “Đứa bé này, sao lại bướng bỉnh vậy chứ. Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi mà.” Lục phu nhân ngừng một chút, nói: “Nếu lại ỏi, nói thế nào con cũng phải đến bệnh viện với mẹ!”

Vân Thường gật đầu một cái, mỉm cười im lặng.

Hai người đang nói chuyện, Vân Thường bỗng nhiên có cảm giác đến bên chân hơi ngứa, cô cúi người xuống, đưa tay, thử thăm dò kêu một tiếng: “Đại Mao?”

Vừa dứt lời, liền cảm thấy trên tay ấm áp, Đại Mao đang vươn đầu lưỡi liếm tay của cô. Vân Thường bị nó liếm hơi ngứa, rụt tay ôm Đại Mao vào trong lòng.

“Ah? Hình như nặng hơn một chút.” Cô sờ soạng mấy cái trên người Đại Mao, giống như đang xác nhận những mẫu xương kia đã bót nhô ra ngoài hay chưa.

Lục phu nhân cũng đưa tay sờ sờ đầu Đại Mao: “Nhìn nó nhỏ vậy nhưng ăn rất khỏe đấy, một ngày phải cho ăn sáu lần!” Mặc dù xuất thân từ đồng dơi *thur hương, nhưng có lẽ là bởi vì đi theo Lục Thượng tướng nhiều năm nên mưa dầm thấm đất, Lục phu nhân cũng thích chó ngao Tây Tạng, một loại chó tương đối to lớn hung mãnh, nên cũng không mấy hứng thú với chó Samoyed.

*Thur hương: từ hay được dùng vào thời phong kiến, dùng để chỉ những gia đình Nho học lâu đời.

“Ăn nhiều một chút thì có thể nhanh chóng mập lên.” Vân Thường vui mừng ngắt lổ tai Đại Mao, đề cái đuôi đang vẫy loạn của nó lại, chợt nói với Lục phu nhân: “Mẹ, con muốn học chữ nổi.”

Lục phu nhân ngăn ra, sống lưng không tự chủ được hơi cứng lại, ngay cả Lục Thượng tướng cũng nhìn sang.

“Sao bỗng nhiên lại muốn học cái đó?” Ở trong lòng Lục phu nhân, chưa bao giờ xem Vân Thường là người tàn tật, hơn nữa khoảng thời gian này, Lục phu nhân một mực tìm cơ hội muốn mang Vân Thường đến bệnh viện là để kiểm tra tổng quát, xem xem rốt cuộc mắt của cô bị sao.

Lúc đầu Vân Thường xảy ra tai nạn xe cô không quá nghiêm trọng, nhưng hai mắt lại bị mù, việc này nhìn sao cũng thấy không bình thường.

Nhưng Lục phu nhân cũng không dám tùy tiện mang Vân Thường đi, ngộ nhờ Vân Thường cho là bọn họ ghét bỏ cô, vậy thì đúng là chuyện tốt biến thành xấu rồi, cho nên bà mới chậm chạp không hành động.

Lần này Vân Thường bỗng nhiên nói muốn học chữ nổi, Lục phu nhân mới chợt giật mình hiểu ra, ánh mắt của cô vẫn không nhìn thấy.

“Cũng không có gì.” Vân Thường xấu hổ cười cười: “Cứ ở nhà như vậy có chút buồn chán, nên con muốn tìm một chuyện để làm.” Nếu không cô thật sự giống một phế nhân

“Muốn học thì cứ đi đi!” Lục phu nhân há hốc mồm, vừa định nói gì đó liền bị Lục Thượng tướng trừng mắt ngăn lại: “Ngày mai sẽ đưa con đi!”

Không hỏi nguyên do, không nhiều lời, loại ủng hộ vô điều kiện này khiến Vân Thường gần như hồng vành mắt tại chỗ. Kể từ khi tới Lục gia, giờ nào khắc nào cô cũng đều được chăm sóc. Mặc kệ là Lục Diệp hay là Lục phu nhân, thậm chí là Lục Thượng tướng, cô đều có thể cảm nhận được sự quan tâm của bọn họ.

Giống như là tình yêu thương sau khi mẹ sau khi qua đời mà cô bỏ lỡ, trong nháy mắt, toàn bộ đều quay về. Vân Thường vừa cảm động, tay chân lại vừa luống cuống, bọn họ đối với cô quá tốt, quá tốt, tốt đến mức cô không biết nên làm sao để báo đáp. Sợ mình sẽ làm sai cái gì khiến cho bọn họ thất vọng.

Lục phu nhân giống như nhìn thấu tâm tư của Vân Thường, sờ sờ tóc của cô, âm thanh thân thiết hòa ái: “Vân Thường, con đừng cảm thấy có áp lực, cha mẹ ai cũng yêu thương con mình.”

Cha ruột của cô không cần cô nữa, xem cô như hàng hóa bán đi, thì ngược lại, người nhà chồng cô nửa đường nhặt được, lại xem cô như châu bảo mà yêu thương.

Vân Thường nghiêng đầu tựa vào bả vai Lục phu nhân, tâm tình luôn lang thang chìm nổi kể từ khi mẹ qua đời hình như cũng an định lại, trở nên bình yên mà thực tế.

Cô lại có mẹ, còn có ba.

Động tác của Lục phu nhân rất nhanh, buổi tối hôm đó đã tìm xong thầy dạy chữ nổi cho Vân Thường, ngày mai là có thể học.

Vân Thường vốn tưởng rằng Lục phu nhân sẽ đưa cô đến trường học dạy chữ nổi, không ngờ đến bà lại mời gia sư! Ngẫm lại cũng đúng, người khéo léo như Lục phu nhân làm sao có thể ném cô vào trong một đồng người vậy được.

.....

“Đội trưởng, bọn họ đã tiến vào rừng nhiệt đới rồi.” Một binh sĩ mặc quần áo màu xanh lá cây đang nằm ở trên đất nguy trang nhỏ giọng nói với Lục Diệp.

Lần này Lục Diệp vừa về đơn vị liền bị phái đi Hải Nam lùng bắt bọn buôn thuốc phiện, nhiệm vụ này vốn đã có người phụ trách, nhưng mãi vẫn không có cách nào tóm được bọn người giao hoạt này, vừa đúng lúc Lục Diệp trở về, phía trên liền lập tức cho đổi người.

Bọn này không phải chỉ là một nhóm buôn thuốc phiện tầm thường, mà là thế lực buôn lậu thuốc phiện lớn nhất chiếm cứ cả vùng Hải Nam, Quảng Đông, Vân Nam.

Bọn người buôn lậu thuốc phiện này luôn là cái đinh trong mắt quân nhân, nhưng bọn chúng quả thực quá giao hoạt, mỗi lần đều chỉ có thể bắt được mấy tên sai vặt, căn bản không thể sờ tới một chút thế lực trung tâm nào.

Song lần này ở Hải Nam xảy ra một chuyện lớn. Một thanh niên bởi vì không có tiền đi buôn lậu thuốc phiện, sau khi nếm được ngon ngọt thì quả thật muốn ngừng mà không được, anh ta bị lợi nhuận không lồ che mắt, quên đi tính nguy hiểm cùng pháp luật, thế nhưng cổ động cả nhà cùng buôn lậu thuốc phiện!

Cha mẹ thanh niên này đều là nông dân trung thực, tất nhiên không bị thuyết phục, ngược lại tận tình khuyên bảo anh ta, nhưng là đi lên đường sai thì dễ, muốn trở về chánh đạo mới là việc khó.

Thanh niên này không nghe cha mẹ khuyên cáo, còn tuyên bố sẽ bỏ nhà ra đi, không quay về nữa. Cha mẹ anh ta bắt đắc dĩ, chỉ có thể thừa lúc anh ta ngủ trôi lại, buộc anh ta thế từ nay về sau không buôn lậu thuốc phiện cũng không được hít thuốc phiện nữa.

Dù rất tức giận con mình, nhưng rốt cuộc vẫn là cha mẹ, không nỡ trói chặt quá, kết quả người thanh niên này thoát được.

Lừa gạt cuộn trào mãnh liệt, anh ta quên mất người ở trước mắt là cha mẹ nuôi anh ta khôn lớn, cầm dao lên trực tiếp chém chết cha mẹ sinh ra mình, ngay cả cô em gái đang học sơ trung cũng không bỏ qua.

Chuyện này thành mồi dẫn hỏa cho việc nghiêm trị buôn bán thuốc phiện, quân khu phái rất nhiều tinh anh trong lính đặc chủng hiệp trợ cho đội lùng bắt thuốc phiện. Thế lực buôn lậu thuốc phiện lớn nhất phía Nam dưới sự liên hợp của hai lực lượng cuối cùng cũng bị đánh tan.

Nhưng mà nhóm cầm đầu lại chạy thoát! Từ Vân Nam đến Quảng Đông rồi đến Hải Nam, ước chừng nhảy qua ba tỉnh, con đường trốn chạy của bọn chúng không có quy luật, nhưng lần này quân đội quyết tâm lùng bắt tận gốc, vì vậy luôn theo sát gắt gao.

Lục Diệp nằm ở trên mặt đất đầy bùn lầy, trên người là bộ đồ rần rỉ thật dày, độc vật trong rừng nhiệt đới quả thực quá nhiều, dù bây giờ nhiệt độ đã vượt qua 30, anh cũng không dám cởi bộ quần áo này ra.

Anh ngẩng đầu nhìn rừng nhiệt đới, tầm mắt mới vừa dò lên phía trước mấy bước liền bị những nhánh cây tươi tốt ngăn trở. Một con nhện đỏ thẫm đang chăm chỉ dệt lưới, thỉnh thoảng có vài con chim xẹt qua mang theo một luồng gió nóng, cũng sẽ khiến con nhện to lớn đó đề phòng xù người lên.

Nguy hiểm trong rừng nhiệt đới này thật sự là quá nhiều, dù là thỉnh thoảng không cẩn thận đụng phải hoa cỏ gì đó, cũng có thể trở thành nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tử vong.

Lúc Lục Diệp nhận nhiệm vụ này, ở trên có mệnh lệnh, tận sức là được. Anh nắm thật chặt súng trong tay, ánh mắt sắc bén xẹt qua từng người lính đặc chủng bên cạnh, âm thanh trầm thấp vang lên trong rừng nhiệt đới: “Sợ sao?”

Chuyện cười! Những binh lính này nếu có thể trở thành tinh anh trong tinh anh, thì có người nào chưa từng đấu tranh giữa ranh giới sinh tử? Sợ? Từ mấy năm trước họ đã không biết chữ này viết như thế nào rồi!

“Đội trưởng, anh cứ ra lệnh!”

“Vậy thì tốt.” Lục Diệp nắm chặt máy truyền tin trên lỗ tai, mặt không chút thay đổi: “Kiểm tra lại máy truyền tin cùng đạn dược trên người.” Anh dừng một chút, khí thế đột nhiên trầm xuống: “Đuổi theo!”

Suốt hai ngày hai đêm truy kích, nhóm người buôn ma túy trước mặt rõ ràng đã lộ ra vẻ mệt mỏi, tốc độ chạy trốn cũng chậm hơn nhiều, nhưng Lục Diệp biết, lúc này càng không thể buông lỏng, “bí quá hóa liều”, câu này anh chưa bao giờ quên.

“A!” Vừa lúc đó, trước mặt đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, thần kinh Lục Diệp chấn động, mang theo binh lính nhanh chóng vọt đến bên đó!

Chiến dịch phục kích đã kết thúc, kế tiếp là đánh giáp lá cà, phải thu được thành quả tốt nhất!

“Câm miệng!” Kim Hưng bịt miệng Kim Lợi, ghé vào lỗ tai anh ta ngoan độc cảnh cáo. Bây giờ bọn gần như đã đến đường cùng, nếu đám binh lính kia thật sự đuổi theo, bọn họ xem như xong rồi!

“Mau chạy đi!” Kim Hưng nín lấy cánh tay em trai chạy vào sâu vào trong, thời gian bọn họ chạy đã rất lâu, tiến vào rừng nhiệt đới cũng hai ngày rồi, từ lúc bắt đầu hơn ba mươi người biến thành bây giờ còn không đến mười người, rừng nhiệt đới này giống như là một con mãnh thú hung tàn, há to mồm ăn từng người một vào bụng.

“Anh, anh.” Một thanh niên khoảng chừng hai mươi, trên mặt đầy nước mắt nước mũi, anh ta hoảng sợ chỉ dúi mình, cả người run run gần như đứng không vững: “*Mã hoàng, mã hoàng!”

*Mã hoàng: một loại địa lớn.

Sắc mặt Kim Hưng biến đổi, cúi người xuống trực tiếp nhấc ống quần Kim Lợi lên, cảnh tượng đập vào mắt chỉ một thoáng đã đủ khiến cho anh ta tê dại từ đầu đến chân.

Hai con Mã hoàng phì nộn đen bóng đang dính vào đùi Kim Lợi, một con trong đó đã chui nửa thân vào trong mạch máu của anh ta, còn có một con đang gặm gao cắn chân của anh ta, nỗ lực chui vào bên trong. Bắp chân Kim Lợi đã sưng lớn gần như gấp đôi bình thường.

“Đi mau! Muốn chết phải không?” Trước mặt bỗng nhiên truyền tới một âm thanh khàn khàn.

Kim Hưng khẽ cắn răng, “Đại ca, chúng ta.”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe “đoàng” một tiếng sấm vang lên, người trung niên vẻ mặt không kiên nhẫn vốn đứng ở bên cạnh Kim Lợi đã ngửa mặt ngã xuống.

Trên đầu, máu đang phun ra từ một lỗ nhỏ, óc người rơi đầy đất, bộ mặt của người trung niên kia dính đầy máu đỏ, mắt mở thật to, con ngươi như muốn lòi ra ngoài, nhìn còn kinh khủng hơn con Mã hoàng kia!

Chân Kim Hưng mềm nhũn, biết xong rồi.

PS: Chương này là chương đáng sợ nhất mà ta từng edit, mọi người hãy cho ta một lời an ủi đi. Đến bây giờ vẫn thấy lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ngày thứ mười sáu (một)

Vân Thường rất thông minh, mặc dù trước kia chưa bao giờ tiếp xúc với chữ nổi, nhưng lại học rất nhanh, khiến Thầy giáo kinh thần không thôi, liền tiếp tán dương. Ngày đầu tiên học tập tất cả đều vui vẻ, sau khi kết thúc Vân Thường thậm chí còn có chút chưa thỏa mãn.

Lục phu nhân sợ Vân Thường mệt mỏi, một ngày chỉ cho cô học hai tiếng rưỡi, hơn nữa chỉ vào buổi sáng, buổi chiều sẽ để cho Vân Thường tự do hoạt động.

Có chuyện làm khiến Vân Thường rất hào hứng, ngay cả cặp con ngươi trống rỗng mờ mịt kia cũng sáng hơn nhiều, nói cho cùng cũng chỉ là một cô gái bình thường, cho dù ưu tú hơn người khác một chút, kiên cường một chút, nhưng trong cuộc sống cũng cần có nơi gửi gắm.

"Học tốt chứ?" Thật ra thì nhìn cô như vậy Lục phu nhân liền biết đáp án, nhưng là vẫn không nhịn được phải hỏi thêm một câu.

"Vâng." Vân Thường dùng sức gật đầu một cái, trên mặt hiện lên chút nụ cười: "Thầy giáo nói dựa theo tiến độ học tập của con, không lâu nữa có thể đọc được vài quyển sách đơn giản rồi!"

"Vây thì tốt." Lục phu nhân gấp cho Vân Thường một con hải sâm tươi ngon: "Ném thử xem, cái này vừa được chõ về từ bờ biển, mặc dù không phải là thứ quý hiếm mùa này, nhưng mùi vị không tồi."

Hải sâm ăn sống rất có dinh dưỡng, vừa tươi vừa non mềm, vừa vào miệng liền tan đi, vị tương đối ngon. Nhưng chỉ có hải sâm sinh trưởng ở bờ biển mới có thể ăn sống được, vì vậy cũng cực kỳ trân quý.

Lục phu nhân thích ăn hải sản, Thượng tướng Lục giao thiệp rộng, quan hệ cũng rộng, vì vậy dù là thời tiết thế nào, trên bàn ăn Lục gia mỗi bữa đều sẽ có mấy món hải sản.

Vân Thường chưa từng ăn hải sâm sống, có chút không dám. Lục phu nhân dứt khoát để đĩa xuống, dùng muỗng đưa hải sâm vàng tới khóe miệng Vân Thường: "Ăn đi, không sao đâu, mùi vị rất tốt, còn thơm hơn gạch cua nhiều."

Vân Thường đấu tranh tư tưởng mấy giây, rốt cuộc há miệng ra, không có mùi tanh như trong tưởng tượng, mà ngược lại vừa thơm vừa tròn, chỉ ăn một miếng miệng liền đầy dư hương. Vân Thường hít mất hương thụ cảm giác hải sâm trượt vào cổ họng, trong lòng không khỏi cảm thán, quả nhiên ở phương diện ăn uống Lục phu nhân luôn rất có uy tín!

Ăn cơm trưa xong, Vân Thường đang chuẩn bị uống trà cùng Lục phu nhân, không ngờ mới từ trên ghế vừa đứng lên, liền cảm thấy dạ dày đau xót, lập tức lao đảo chạy đến toilet, ôm bồn cầu nôn hết đồng đồ ăn lúc nãy ra mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Lục phu nhân cũng đi theo vào, thấy sắc mặt cô tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi, nói gì cũng không chịu thỏa hiệp: "Đi! Đi bệnh viện!" Nói xong bước ra ngoài vẫy vẫy tay với người giúp việc, sai anh ta đi thông báo tài xế.

"Mẹ, con. . . ." Vân Thường đỡ bồn cầu đứng lên, hai chữ "không sao" còn chưa kịp nói ra, liền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, ngã ngồi xuống đất trong tiếng kính hồ của Lục phu nhân.

"Lão Lục! Lão Lục!" Lục phu nhân vội vàng chạy tới muốn nâng Vân Thường dậy, nhưng Vân Thường cao hơn bà mười mấy cm, Lục phu nhân mệt đến đầu đầy mồ hôi cũng không nâng lên được, âm thanh cũng trở nên gấp gáp hơn: "Nhanh tới đây giúp một tay!"

"Mẹ, con không sao, không sao." Vân Thường vội vàng an ủi Lục phu nhân, đồng thời hai tay chống đất, muốn tự mình đứng lên, nhưng đầu thật sự là rất không nghe lời, cảm thấy trời đất như đang quay cuồng, thế nào cũng không đứng lên nổi.

"Con cầm miệng!" Lần đầu tiên Lục phu nhân lớn tiếng với Vân Thường, đáng lẽ bà không nên nghe theo Vân Thường! Nếu đến bệnh viện từ sớm thì bây giờ đâu phải chịu tội thế này!

Lục phu nhân còn muốn nói gì nữa, đúng lúc này Thượng tướng Lục tiến vào, bà vội vã quay đầu gọi Thượng tướng Lục: "Nhanh đỡ Vân Thường dậy, đi bệnh viện!"

Lục gia cách bệnh viện rất gần, chỉ khoảng vài phút đã đến nơi. Không cần đăng ký, trực tiếp đi vào bằng đường khẩn cấp. Vì trên đường đi đã gọi điện thoại cho viện trưởng, nên sau khi đến bệnh viện, liền nhanh chóng đưa đi xét nghiệm máu, chụp X quang, động tác tương đối gãy gọn.

"Trong đầu có máu bầm, cho nên mới xảy ra nôn mửa cùng ngất xỉu." Viện trưởng đeo kính lão lên, liếc mắt nhìn cuộn phim nói với Lục phu nhân: "Lúc trước cô ấy từng xảy ra va chạm mạnh phải không?"

Sắc mặt của Lục phu nhân rất khó coi, ngón tay nắm chặt túi xách: "Năm trước từng xảy ra tai nạn xe cộ."

"Đúng là vậy!" Lão Viện Trưởng chợt vỗ bàn một cái, chỉ vào cuộn phim nói với Thượng tướng Lục: "Ông xem, lúc đầu, khi xảy ra tai nạn xe cộ, máu bầm đã tụt trong não, đè ép dây thần kinh thị giác, cho nên mắt của cô ấy mới không nhìn thấy. Lão Lục, các người làm sao vậy, khi đó nên nhanh chóng phẫu thuật mới đúng, tại sao không làm?" Dứt lời, tay của ông giật giật: "Ông xem, bây giờ máu bầm trong đầu cô ấy đã di chuyển. . . ."

"Vây sẽ như thế nào? Không trị hết được sao?" Sắc mặt của Lục phu nhân xanh mét, ánh mắt lạnh lẽo, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Lúc Vân Thường xảy ra tai nạn xe cộ, bệnh viện không thể nào không nói nguyên nhân Vân Thường bị mù cho người thân, vớ vẩn bị tổn thương hoàn toàn gì chứ, đều là chó má! Trên thực tế là bà Vân Thường không nở tốn tiền, tình nguyện hủy hoại cả đời Vân Thường!

Lục phu nhân chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, trong lòng vừa tức vừa đau, Vân Thường là một đứa bé tốt như vậy, tại sao có thể có một người cha vô lương tâm đến!

"Không phải không trị hết." Bác sĩ ho một tiếng, "Chỉ là có chút phiền toái. . . ."

"Mặc kệ như thế nào cũng phải trị!" Thượng tướng Lục kiên định, lời nói tràn đầy khí phách.

"Đúng! Dù thế nào cũng phải trị!" Lục phu nhân ở bên cạnh phụ họa, bây giờ Vân Thường là con của bọn họ, dù chỉ có một chút hi vọng bọn họ cũng không buông tha!

"Thật ra thì tình trạng của cô ấy cũng không nghiêm trọng, thần kinh thị giác bị tổn thương không quá lớn." Viện trưởng nhìn Lục phu nhân qua chiếc kính lão, "Mặc dù năm trước làm giải phẫu mới là thời điểm tốt nhất, nhưng mà bây giờ bắt đầu trị liệu cũng không sao, hơn nữa cô bé này mạng lớn, máu bầm trong đầu cũng đã tự tan đi một chút, phiền toái duy nhất là. . . ."

Lục phu nhân là một người tính tình nóng nảy, vào lúc này bị kích thích như vậy thiếu chút nữa giờ chân, vất và lăm mồm đề xuống được, hít sâu một hơi, hỏi: "Còn có phiền toái gì?"

Lão Viện Trưởng tháo kính lão xuống, xoa xoa vết hằn trên mũi, lúc này mới chậm rãi nói trong ánh mắt nóng nảy như lửa đốt của Lục phu nhân: "Cô ấy mang thai, đã hai tuần lễ rồi."

Vân Thường nằm ở trên giường bệnh, trong lòng có chút thấp thỏm, không biết thân thể mình lại xảy ra vấn đề gì, có phải là bệnh nặng gì đó hay không?

Đang suy nghĩ miên man, cửa phòng bệnh "cách" một tiếng bị đẩy ra, âm thanh bất chợt dọa Vân Thường giật mình.

"Vân Thường! Vân Thường!" Nếu mắt của Vân Thường có thể sáng lại, nhất định có thể thấy được trạng thái bây giờ của Lục phu nhân, chính là hiện tượng "kén tằm hóa bướm" như trong truyền thuyết.

"Mẹ?" Âm thanh của Lục phu nhân không trầm trọng, ắt hẳn là không có vấn đề gì quá lớn? Vân Thường nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: "Con. . . . con bị sao vậy?"

Nghĩ đến nguyên nhân mắt Vân Thường bị mù, sự hưng phấn trong lòng Lục phu nhân có chút phai nhạt. Bà cân nhắc một lúc, đi tới trước giường bệnh của Vân Thường, ngồi xuống, nắm lấy tay cô: "Vân Thường, bây giờ cảm giác của con với cha con như thế nào?"

Vân Thường sững sờ, ngay sau đó cầm ngược lại tay Lục phu nhân: "Con chỉ có một người cha."

Lục phu nhân là một người thông minh, lập tức hiểu ý Vân Thường, bà vỗ vỗ tay cô, trong mắt đều là thương tiếc: "Con hãy nghe mẹ nói, mắt của con"

Từ nửa năm trước, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, lần đầu tiên Vân Thường chăm chú nghe tình trạng đôi mắt của mình, càng nghe trong lòng càng thế lương, chẳng có chút vui vẻ nào của một người biết có thể phục hồi được thị lực.

Đó là cha ruột của cô, nhưng bởi vì không nỡ bỏ tiền cho cô phẫu thuật não mà lừa gạt cô, nói mắt của cô vĩnh viễn không thể nhìn thấy. Hồ dũ không ăn thịt con, Vân Thường không nghĩ ra, tại sao Vân Quang Phụng có thể đối xử ác tâm với cô như vậy.

Cũng thế cả thôi, cô là một đứa con gái lỗ vốn, không phải con trai, ngay cả đứa con trai mẹ kế mang tới kia cũng còn được yêu thương hơn cô, mặc dù người kia đối xử với cô.

Từ khi còn bé, Vân Quang Phụng đã không thích cô. Nhưng Vân Thường không biết, Vân Quang Phụng đã chán ghét cô đến mức độ này, dù là trong cơ thể cô chảy dòng máu của ông ta, cũng không thể khiến ông ta đối xử với cô tốt hơn một chút.

Cũng được, dù sao đi nữa ông ta cũng đã bán cô đi, ông ta không thích cô, cô cũng không có bao nhiêu tình thân với ông ta, từ nay về sau liền "cầu quy cầu lộ quy lộ" đi!

*Ý là ai đi đường nấy.

Lục phu nhân biết dù Vân Thường nói không quan tâm, nhưng nhất định trong lòng rất đau đớn. Bà sờ sờ đầu Vân Thường, sửa lại mấy sợi tóc rối trên trán cho cô, an ủi: "Không sao, mắt của con có thể chữa được, thần kinh thị giác cũng không bị tổn thương chút nào, về sau chỉ cần mỗi ngày châm cứu, làm cho máu bơm trong đầu tự động tản ra là được, cả thuốc cũng không phải uống đâu!"

Vân Thường gật đầu một cái, thương cảm trong lòng thoáng vui bớt, có thể khôi phục thị lực, là có thể nhìn thấy Lục Diệp rồi, cô còn không biết hình dáng anh thế nào.

"Vân Thường, " Mặt Lục phu nhân đầy hồng quang, trong âm thanh không giấu được nụ cười: "Còn có một tin tức."

"Gì vậy ạ?"

"Con mang thai, em bé đã được hai tuần lễ rồi."

"Cái Cái gì?" Vân Thường chợt tròn to hai mắt, choáng váng, ngay cả đầu lưỡi cũng như bị đông lại, sao có thể mang thai? Sao lại nhanh vậy chứ! Cô sắp làm mẹ rồi ư?

Còn chưa kịp vui mừng, Vân Thường lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Châm cứu có thể ảnh hưởng đến em bé không?"

"Không có." Lục phu nhân khẳng định: "Mẹ đã hỏi bác sĩ rồi, không ảnh hưởng chút nào đến em bé đâu!" Trên thực tế, chỉ cần không kích thích huyết vị trên tay chân hoặc bụng, châm cứu trong lúc mang thai cũng không sao. Nhưng cho dù như vậy cũng nhất định phải cực kỳ cẩn thận, nếu chỉ sơ sẩy một chút, đứa nhỏ trong bụng sẽ biến thành tử thai.

Nhưng Lục phu nhân không định nói những vấn đề này cho Vân Thường, thay vì mọi người đều lo lắng, không bằng giấu cô thì hơn.

Là thật ư! Vân Thường không tự chủ được sờ sờ vùng bụng bằng phẳng, đường cong nơi khoe miệng càng lúc càng lớn. Trong bụng của cô có một cái trứng, là trứng của cô và Lục Diệp !

Không biết lúc nào anh mới có thể về.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ngày thứ mười sáu (hai)

Trong rừng nhiệt đới rậm rạp ẩm ướt, Lục Diệp dẫn theo thủ hạ triển khai tìm tòi từng tấc, bọn buôn thuốc phiện đã bị bọn họ bao vây ở trong một phạm vi nhỏ, chỉ cần từng bước siết chặt vòng vây, tuyệt đối sẽ không để sót bất cứ tên nào!

“Đại ca, làm sao đây?” Kim Hưng nhìn Kim Lợi gần như đã hôn mê, cắn răng hỏi. Không thể tiếp tục như vậy nữa! Nhất định phải nghĩ ra biện pháp tránh được cửa ải này! Nếu không chỉ có thể trở thành rùa bị bắt trong hồ! Thế nào cũng chạy không thoát một chữ “chết”!

“Ném mìn!” Thủ lĩnh nhóm buôn thuốc phiện suy nghĩ một chút, rốt cuộc hạ quyết tâm, khàn khàn giọng nói.

“Đại ca!” Mấy người ở bên cạnh kêu lên, mấy quả mìn trong tay gần như là chỗ dựa cuối cùng của bọn họ, nếu dùng hết, mà bọn họ vẫn không thoát khỏi đám lính đặc chủng kia thì.

Trong một thoáng, ai nấy đều rùng mình, mặc dù trước khi tham gia buôn lậu thuốc phiện cũng đã nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, nhưng ở trước sự hấp dẫn của đồng tiền ai có thể quản được nhiều như thế! Ngập trong vàng son ngày nào hay ngày ấy, lúc có thể hưởng lạc thì tận tình hưởng lạc.

Vậy mà phương thức sinh tồn không đúng đắn này cuối cùng cũng không thể lâu dài, rốt cuộc vẫn bị truy nã.

Nhưng không muốn chết, sông tam bọ cũng được! Nơm nớp lo sợ cũng tốt! Bất kể phải dùng phương thức gì, có thể sống là được rồi! Miễn là còn sống thì còn có hi vọng!

“Nhanh đi!” Tên thủ lĩnh chợt vứt bỏ chiếc túi đang đeo trên người, ánh mắt quyết tuyệt giống như là một giây sau cùng trước khi nhảy núi: “Dùng mấy quả mìn này có lẽ còn có chút hi vọng.”

Những lời kể tiếp hán không nói ra, nhưng mọi người đều hiểu. Không còn có ai kháng nghị, đều yên lặng tìm chỗ chôn mìn.

“Kim Hưng!”

“Dạ! Đại ca!” Kim Hưng kéo Kim Lợi, đã sớm một thờ hồng học, nhưng vẫn đi theo mọi người chôn mìn. Không dám buông lỏng, không dám nghỉ ngơi, nếu không cũng sẽ bị đồng bọn bỏ lại, ở đây không có đoàn kết giữa đồng đội, không có sự hỗ trợ của bạn bè, chỉ có phương thức sinh tồn nguyên thủy là cạnh tranh tàn nhẫn cùng cay nghiệt.

Tên đại ca nhìn Kim Lợi đang thoi thóp một cái, ánh mắt sắc bén khác thường: “Ném nó lại, nó sẽ liên lụy chúng ta!”

Hồ hấp của Kim Hưng cứng lại, “Đại ca, nó. nó là em trai của tôi.”

“Hôm nay dù là cha mày ở chỗ này cũng phải ném! Tao.”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe cách đó không xa chợt một tiếng truyền đến một loạt tiếng súng, nhóm người chợt nháo nhào, run run rẩy rẩy nằm rạp xuống đất, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Phía trước, hướng 45 độ về phía trái, 480 mét! Đổi kính ngắm bắn lớn! Bắn!”

“Trúng đích!”

“Mục tiêu kế tiếp!”

Lục Diệp cầm ống nhòm, bình tĩnh ra lệnh.

“Đội trưởng, bọn chúng chạy về phía trước rồi !” Tay súng bắn tỉa nhắm mấy lần lại để xuống báo cáo.

“Đuổi theo! Ném hết tất cả những thứ dư thừa trên người đi! Dốc toàn lực truy kích!” Lục Diệp uống sạch ngụm nước cuối cùng trong bi đông, ném luôn bình đi, đến ngay cả ba lô tiếp tế cũng ném.

Những binh lính đặc chủng trong đội vừa nhận được mệnh lệnh của anh, không chút chần chừ, cũng học theo Lục Diệp uống hết nước, sau đó mang thân nhẹ nhàng ra trận.

Ở trong rừng nhiệt đới rậm rạp, tốc độ đi tới rất chậm, bởi vì nhất định phải chú ý tình huống chung quanh, nếu không sợ một chút sẽ đụng phải độc vật!

Nhưng cũng nhờ thế, khoảng cách với nhóm buôn lậu thuốc phiện ngày càng được rút ngắn. Tâm trạng của mấy người trong đội cũng hưng phấn lên, đuổi bắt nhiều ngày như vậy, khổ cực không nói, chủ yếu vẫn là đám người kia thật sự là quá ghê tởm!

Bao nhiêu gia đình bởi vì bọn chúng mà tan nát, bao nhiêu người bởi vì bọn chúng mà chết! Bọn họ nhất định phải bắt được đám người hung ác này!

Vừa lúc đó, một tiếng “ầm” vang lên bên tai tựa như tiếng sấm! Lục Diệp quay đầu, ánh lửa gần như khiến mắt anh không mở ra được, màu đỏ đậm như màu thuốc nhuộm đâm thẳng vào mắt, một binh sĩ đi ở ngoài cũng đã bị địa lôi nổ tung.

“Đội trưởng!” Nhóm người đổ ngã cả mất! Có mấy binh sĩ xung động thậm chí ghim súng muốn liều mạng vọt lên trước.

Mặc dù đã là bộ đội đặc chủng thì tất nhiên sẽ phải chịu qua đủ loại huấn luyện khắc nghiệt, cũng đã từng đối mặt với rất nhiều tình huống như thế, nhưng vẫn không cách nào quên được, rõ ràng một khắc trước còn ở cùng nhau, cười cười nói nói, anh anh tôi tôi, một giây kế tiếp lại mãi mãi cách xa như trời với đất.

“Đứng lại cho tôi!” Âm thanh Lục Diệp không lớn, nhưng lại giống như một chiếc búa đóng vào đinh sắt, trong nháy mắt cố định hết những người đang muốn xông lên.

Sát khí trong mắt Lục Diệp tỏa ra bốn phía, ánh mắt sắc bén như một thanh bảo kiếm, có thể xuyên phá cả khu rừng nhiệt đới đang che khuất bầu trời này, xông thẳng lên cao!

“Tôi sẽ lên trước gỡ mìn, các cậu phụ trách xạ kích!” Nói xong, Lục Diệp ném chiếc ông nhòm vào ngực một binh lính bên cạnh, mình thì ngồi dậy, đập lên một nhánh cây, đi thẳng về phía trước.

“Đội trưởng!” Mấy binh sĩ còn muốn nói gì đó, nhưng chống lại đôi mắt đen dọa người kia của Lục Diệp đều trở nên im lặng.

“Trong đội có người tinh thông việc gỡ mìn?”

Nhóm lính đặc chủng đều lắc đầu, trong mắt thoáng qua một tia xấu hổ, bọn họ đều biết gỡ mìn, đây là một kỹ năng bình thường trong huấn luyện, nhưng lại chỉ biết một chút, chứ đừng nói đến việc tinh thông.

Lục Diệp không nói gì nữa, quay đầu lại, bắt đầu chuyên tâm gỡ mìn.

“Đại ca!” Lúc một người bị nổ tung, Kim Hưng đã tuyệt vọng. Bọn họ chạy không thoát, bây giờ trong nhóm chỉ còn lại ba người bọn họ thôi. Phải trốn thế nào? Trốn được thì làm sao?

Nhìn qua khuôn mặt đỏ có thể nhỏ ra máu của Kim Lợi, trong mắt anh ta tràn đầy hồi hận.

Lúc trước. nếu không kéo em trai theo thì tốt rồi.

Chạng vạng tối, rừng nhiệt đới tràn đầy tiếng chim hót, sắc trời mờ dần, những chiếc lá bị nhuộm lên một màu đen quý dị, nhìn thôi đã đủ khiến cho người ta kinh hãi. Thình thoảng có những con chim to xẹt qua đầu, cũng khiến bọn họ run rẩy, chỉ sợ đó là viên đạn “lạc đường”.

Tên đại ca nhìn Kim Hưng đang kéo Kim Lợi một cái, trong mắt thoáng qua một tia xảo trá.

“Mày, ném nó lại! Đi lên trước!”

“Đại ca!” Kim Hưng tức giận trợn to hai mắt: “Không, đây là em trai ruột của tôi, tôi.”

Vừa lúc đó, Kim Lợi chợt yếu đuối mở mắt, hơi thở hỗn hển không bình thường, “Anh. anh. . . anh đừng để ý đến em, đi đi!” Vừa nói xong, bất chợt, anh ta giống như là được cho uống thuốc tiên, mắt tràn đầy ánh sáng, vừa nhìn liền biết là “hồi quang phản chiếu”: “Đi mau!”

“Không được! Anh không thể để em lại!” Một tay Kim Hưng ôm chặt hông Kim Lợi, từng chữ một giống như được nặn ra từ kẽ răng.

“Anh nói em.” Lời còn chưa hết, liền cảm thấy có một nguồn lực đẩy anh ta ra xa, bên tai là tiếng súng, âm thanh đạn chui vào máu thịt bị phóng đại vô hạn.

“Tiểu Lợi!” Lúc Kim Hưng bò qua, em trai của anh ta đã nhắm mắt, nằm trên đất không nhúc nhích. Vì muốn cho người anh trai không bằng cảm thú này có thể sống sót, Kim Lợi đã đỡ cho Kim Hưng viên đạn trí mạng.

Anh ta liều mạng xông tới, tâm như tro tàn. Anh ta đã từng hại rất nhiều người, có tiền hoặc không có tiền. Khi đó, anh ta thờ ơ nhìn bọn họ hít thuốc phiện, nhìn bọn họ bị thuốc phiện hấp dẫn mà hoàn toàn sa ngã.

Chưa bao giờ cảm thấy cần rút lương tâm, vậy mà hôm nay, báo ứng tới. Người em trai cùng sống nương tựa từ nhỏ, cũng bỏ lại mình anh ta.

Nước mắt dán vào mặt, toàn bộ thể giới đều biến thành màu đen, Kim Hưng chột buông Kim Lợi ra, đứng lên, nhìn chăm chăm phương hướng viên đạn bay tới, ánh mắt quyết tuyệt dọa người!

Anh ta muốn báo thù! Đó là đám lính đặc chủng hại chết Kim Lợi! Anh ta muốn kéo bọn họ theo làm đệm lưng cho em trai mình!

“Đội trưởng, tóm được tên thủ lĩnh nhóm ma túy rồi!” Một người lính hưng phấn báo cáo với Lục Diệp: “Chân hắn đã trúng đạn, không thể đi được nữa! Bây giờ chỉ còn dư lại một tên chưa bắt được thôi.”

Lục Diệp gật đầu một cái, ra lệnh: “Hai người ở lại, những người khác lập tức rút ra khỏi rừng nhiệt đới! Không cản trở về đường cũ, trực tiếp liên lạc máy bay trực thăng!”

“Đội trưởng!”

“Đây là mệnh lệnh! Động tác phải nhanh!” Lục Diệp lơ đãng liếc mắt nhìn sắc trời tối dần, âm thanh càng thêm nghiêm nghị.

“Dạ!”

Những binh sĩ vừa rút lui không lâu, chỉ nghe một tiếng “ầm” vang lên, chân trời lần lượt có sấm chớp, từng tiếng chấn động màng nhĩ Lục Diệp, chỉ chốc lát sau, mưa to liền trút xuống.

Trong lòng Lục Diệp căng thẳng, phát tay ra hiệu cho hai binh sĩ lưu lại đuổi theo, anh biết, với loại thời tiết này nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, nếu không, chỉ cần chút sơ sẩy sẽ lâm vào đường chết.

Mưa to khiến thị giác cùng thính giác bén nhạy của Lục Diệp giảm xuống không ít, theo lời tên thủ lĩnh nhóm buôn lậu, tên đồng đảng còn chưa bắt được kia tên là Kim Hưng, anh ta còn có một người em cũng đi theo buôn lậu thuốc phiện, chỉ là đã bị bọn họ bắn chết.

Hạt mưa lộp bộp đập vào người, mắt bị mưa to xối gần như không mở ra được, Lục Diệp nghĩ nghĩ, cho hai binh lính sau lưng tìm một chỗ tránh trước, mình anh tiếp tục truy kích. Dù thế nào, lần truy kích này cũng mang theo theo chút lòng riêng, anh không thể để cho thủ hạ của mình cùng mạo hiểm.

Kim Hưng quả thật rất giỏi hoạt, dưới làn mưa to Lục Diệp đuổi theo anh ta nửa giờ cũng không thấy bóng dáng. Mạnh mẽ như anh cũng có chút không chịu nổi, Lục Diệp nằm ở trên cỏ thở hồng hộc, thân thể đã mệt mỏi tới cực điểm.

Phải nhanh! Động tác nhất định phải nhanh! Lục Diệp lau mặt một cái, nhảy bật dậy, chỉ còn một người cuối cùng nữa thôi! Chỉ cần giải quyết xong việc này là anh có thể nhìn thấy Vân Thường rồi!

Không biết bây giờ cô đang làm cái gì, nhớ anh, hoặc là. không nhớ anh.

Vừa lúc đó, tóc gáy trên người Lục Diệp chợt dựng lên, đây là cảm giác đặc hữu của những người đã từng tiếp xúc với tử vong, con người của anh co rụt lại, thân thể đột nhiên nhào xuống đất.

Nhưng mà đã chậm, chỉ nghe “phịch” một tiếng, Lục Diệp cảm thấy ngực tràn đầy đau đớn, một nguồn lực đẩy anh văng ra xa vài mét.

Ý thức sau cùng của anh, là hình ảnh gương mặt đầm nước mắt của Vân Thường xẹt qua trong đầu.

Lục Diệp, anh phải về sớm một chút, cô nói. Cánh môi xinh đẹp hơi nhếch lên, chỉ một cái đã khiến anh không kìm nổi xúc động muốn hôn lên đó.

Đáng tiếc anh phải nuốt lời rồi.

“Đội trưởng! Đội trưởng! Anh thế nào rồi? Mau! Liên lạc máy bay trực thăng!”

“Nguy rồi! Mưa to làm nhiễu tín hiệu vô tuyến điện! Liên lạc không được!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngày thứ mười bảy

Edit: Fuly.

Sau khi châm cứu xong, Vân Thường liền cùng Lục phu nhân trở về Lục gia. Lục phu nhân bây giờ chăm sóc cô rất kỹ, căn bản không cho phép cô tự mình đi ra ngoài, chỉ sợ cô đụng phải chỗ nào đó.

Mặc dù Vân Thường rất có tự tin với mình, nhưng mà bởi vì trong bụng có một “quả trứng”, cho nên không thể muốn đi đâu thì đi đó như trước nữa. Dù

sao “quả trứng” này cũng rất yếu ớt, phải được che chở cẩn thận. Cho nên bây giờ, phạm vi hoạt động căn bản của cô liền bị giới hạn ở trong chung cư.

Cũng may lần đầu làm mẹ, tâm tình Vân Thường vừa hưng phấn lại vừa thấp thỏm, chỉ vuốt bụng thôi cũng có thể ngồi nghiền cứu nửa ngày, nên cũng không cảm thấy quá buồn bực.

Sau bữa cơm tối, Vân Thường ngồi ở phòng khách cùng Lục phu nhân và Lục Thượng tướng một lát, liền bị Lục phu nhân đưa về phòng nghỉ ngơi.

Tắm xong, Vân Thường ôn tập số chữ nổi đã học mấy bữa trước lại lần nữa, rồi mới nằm xuống giường chuẩn bị ngủ.

Nhưng không biết sao, tối hôm nay cô lại không ngủ được, trong lòng xoay vần khó chịu, lăn qua lộn lại ở trên giường mãi cũng không thể tiến vào cõi mộng.

“Cái gì?” Bàn tay đang nắm điện thoại của Lục Thượng tướng siết chặt, sắc mặt lập tức thay đổi, gân xanh trên trán nháy lên, khiến Lục phu nhân đang đứng bên cạnh cũng vô cùng lo lắng.

Đã bao nhiêu nămlần trước ông xã có vẻ mặt như thế, là lúc huấn luyện viên của anh ấy bị nhóm người hắc đạo bắn trứng đầu.

“Tôi đến ngay!” Lục Thượng tướng nói xong liền lập tức cúp điện thoại, ngay cả áo khoác ngoài cũng không kịp mặc, nhảy xuống giường, định chạy ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lục phu nhân phủ thêm áo khoác đuổi theo Lục Thượng tướng hỏi.

Bước chân của Lục Thượng tướng hơi dừng lại, cuối cùng vẫn quay đầu, ánh mắt phức tạp: “Anh nói cho em biết, nhưng em không nên kích động, Lục Diệp bị thương, mới từ bệnh viện Hải Nam bên kia chuyển về, có thể.” Ông hơi dừng, âm thanh có chút run rẩy: “Tình huống không tốt lắm”

Nhịp tim Lục phu nhân như đứng lại, hô hấp cũng khó khăn, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Nhưng bà không làm ầm ĩ cũng không náo loạn, chỉ run run cài lại nút áo, bờ môi run rẩy: “Đẫn em đi, em với anh cùng đi bệnh viện!”

Lục Thượng tướng hơi do dự một chút: “Bên phía Vân Thường.”

“Không nên nói cho con bé biết! Để cho con bé nghỉ ngơi đi! Không phải vạn bất đắc dĩ, có thể giấu thì cứ giấu!”

Lục Thượng tướng gật đầu một cái, nói với người giúp việc bên cạnh mấy câu, lúc này mới dẫn Lục phu nhân hòa tốc đến bệnh viện.

Mặc dù đã hơn nửa đêm, những trong đèn đuốc trong bệnh viện vẫn sáng trưng, nhân số không giảm bớt chút nào.

Lục phu nhân nắm chặt tay Lục Thượng tướng, đi thẳng đến phòng cấp cứu.

Ngoài phòng cấp cứu có một hàng binh lính đang đứng, bọn họ đều mặc quần áo dùng để nguy trang, trên mặt còn mấy vệt màu chưa lau đi, sống lưng thẳng tắp, tràn đầy khí chất nghiêm nghị, thoạt nhìn đã tính mà cường hãn.

Lục phu nhân cố nén dòng nước mắt đang chực chờ rớt xuống, nếu con trai của bà không bị thương, sẽ cao lớn đẹp trai hơn bất kì người nào đứng ở đây, nhưng.

“Tình huống như thế nào rồi?” Lục Thượng tướng làm lính cả đời, vào lúc này khí thế trên người đều tản ra không chút che giấu, vừa bén nhọn lại vừa lạnh lẽo cứng rắn, cho dù là những người lính đặc chủng vừa bước ra khỏi rừng nhiệt đới cũng không sánh nổi.

“Báo cáo thủ trưởng!” Một người lính sai bước đến trước mặt Lục Thượng tướng, bả vai thẳng tắp, hai chân đứng nghiêm, cung kính hành quân lễ, sau đó liếc mắt nhìn phòng giải phẫu, trong con ngươi thoáng qua một tia hối hận cùng sát khí: “Tên tội phạm ném mìn làm ngực Lục Thiếu tá bị thương, lúc ấy chúng tôi được Thiếu tá ra lệnh rút lui.”

Người lính này nói gì sau đó nữa Lục Thượng tướng cũng không nghe lọt, một câu bị thương trúng ngực kia, khiến lòng Lục Thượng tướng quặn thắt. Ngực, đó là nơi chứa trái tim!

Con ông kể từ khi làm lính đến bây giờ mặc dù đã từng bị các vết thương lớn nhỏ, nhưng đây tuyệt đối là lần nghiêm trọng nhất. Nếu như sơ ý một chút.Lục Thượng tướng căn bản cũng không dám nghĩ thêm.

Lục Thượng tướng gật đầu một cái, sắc mặt vẫn nghiêm túc như lúc đầu, không nhìn ra bất kỳ vẻ lo lắng nào. Chỉ là bàn tay đang siết chặt, cùng gân xanh nổi lên trên đó đã tiết lộ tâm trạng thật sự của ông.

Giờ phút này, lòng Lục phu nhân giống như là bị ném vào trong chảo dầu sôi, vừa đau vừa xót.

Nhưng nhất định phải chịu đựng! Không thể gục ngã! Phải cùng ông xã chờ kết quả phẫu thuật! Con trai của bà rất kiên cường, cũng là người rất có trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không khiến một nhà già trẻ lo lắng cho nó quá lâu!

Lục phu nhân xoay mặt đi, trán dựa vào vách tường, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống hành lang lạnh lẽo trong bệnh viện.

Lục Diệp là đứa con trai tốt nhất trên thế giới, trừ chuyện tình cảm, chưa từng có việc gì khiến bà phải lo lắng.

Con trai của bà rất ưu tú, từ nhỏ đã hiểu chuyện, có lẽ là bởi vì thừa kế huyết thống Lục gia, tính tình giống cha như khuôn đúc. Mặc dù thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trên thực tế lại rất mềm lòng. Đối với bà rất bao dung, có thể nói, hai người đàn ông một lớn một nhỏ của Lục gia này đều rất cưng chiều bà.

Người ngoài đều hâm mộ bà có một đứa con trai tốt, bà cũng rất hạnh diện vì nó. Nhưng không ai biết, bao nhiêu lần lúc Lục Diệp làm nhiệm vụ, bà đều không thể chớp mắt.

Lo lắng, sao có thể không lo chứ, mặc dù biết con trai rất mạnh mẽ, nhưng con đi thì lòng mẹ luôn lo lắng, huống chi mỗi lần Lục Diệp tham gia, đều là các loại nhiệm vụ cận kề tử vong.

Chỉ là từng ấy năm tới nay, Lục Diệp vẫn luôn không xảy ra chuyện lớn gì, bà cũng dần dần yên tâm, ai biết ở lúc chưa kịp chuẩn bị, lo lắng trước giờ đột nhiên trở thành sự thật, bất ngờ đến mức bà căn bản không có biện pháp tiếp nhận.

Lục Thượng tướng cầm tay Lục phu nhân, ôm vợ vào trong ngực, âm thanh trầm thấp vang lên bên tai bà: “Đừng lo lắng quá.”

Lục phu nhân nhắm mắt lại, đầu chôn ở trong ngực chồng, không lên tiếng, nước mắt lại không ngừng rơi.

Vừa lúc đó, đèn đỏ trên phòng mổ chợt tắt, cánh cửa nặng nề dần dần mở ra. Thần kinh của tất cả mọi người thoáng chốc đều căng lên, Thân thể Lục Thượng tướng cứng ngắc như một chiếc cọc gỗ, đi tới trước mặt bác sĩ há miệng, lần đầu tiên trong đời cảm thấy lo sợ.

“Thằng bé thế nào rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, mặt mũi xoa xoa trán: “Có chút phiền phức, mặc dù không tổn thương đến chỗ trí mạng, nhưng là bị dầm mưa quá lâu, dẫn đến vết thương bị nhiễm trùng, lại là nơi gần tim, nếu như không cẩn thận chỗ viêm sẽ lan rộng ra, vậy thì chẳng còn cách nào.”

Lục Thượng tướng gần như bóp nát nắm đấm của mình, một người kiên cường đã chinh chiến nửa đời, bây giờ âm thanh lại run run giống như ánh đèn cây lung lay trong gió: “Lúc nào thì thằng bé có thể tỉnh?”

“Bây giờ chưa thể xác định, còn phải quan sát thêm một thời gian nữa, nếu là chỗ viêm không lan tràn, như vậy tất cả đều dễ nói.” Âm thanh bác sĩ tràn đầy bình tĩnh, là sự bình tĩnh của một người đã quen thấy cảnh sinh tử: “Bây giờ bệnh nhân sẽ được đưa vào phòng vô khuẩn để quan sát, tối hôm nay phải quan sát cẩn thận, người thân không cần chờ ở bên ngoài đâu, nếu kết quả tốt, sáng ngày mai bệnh nhân mới có thể chuyển ra ngoài.”

Bác sĩ vừa nói xong, Lục Thượng tướng liền ra quyết định, ông quay đầu nhìn về phía Lục phu nhân nói: “Em về nhà đi, anh sẽ ở lại đây!”

Lục phu nhân nhìn có vẻ dễ nói chuyện, nhưng trên thực tế tính tình lại hết sức quật cường, chuyện gì đã quyết định thì tuyệt đối sẽ không đổi ý, bà lắc đầu, lau hết nước mắt trên mặt, chỉ nói một chữ: “Không!”

Con trai đang nằm ở trong phòng cấp cứu, sống chết chưa rõ, người làm mẹ như bà sao có thể về nghỉ ngơi được chứ? Cũng chỉ là đổi một nơi khác tiếp tục đau khổ mà thôi, không bằng ở lại chỗ này, tối thiểu có thể biết tình trạng của con trai sớm hơn một chút.

Lục Thượng tướng biết vợ mình luôn luôn cố chấp, huống chi giờ khắc này tâm trạng của ông cũng vừa sốt ruột lại vừa bất lực, có bạn già ở bên cạnh có lẽ còn có thể khá hơn một chút, vì vậy cũng không kiên trì nữa.

Nhưng bây giờ mới là đầu tháng Tư, trong hành lang bệnh viện còn rất lạnh. Lục Thượng tướng ngoắc ngoắc tay, gọi người tài xế tới, sai anh ta về nhà chuẩn bị một vài thứ.

Thời tiết lạnh như vậy mà ngồi cả đêm trên hành lang, thân thể của ông khỏe mạnh, có thể trụ được, nhưng khẳng định là Lục phu nhân không chịu nổi. Bọn họ là tới trông chừng con trai, không phải để giày vò chính mình.

.....

Vân Thường xoay qua xoay lại đến nửa đêm, cuối cùng thật sự là ngủ không được, suy nghĩ một chút liền dứt khoát đứng dậy xuống phòng bếp lấy chút trái cây để ăn khuya.

Vừa ra khỏi phòng Vân Thường đã cảm thấy có chút không đúng, trong nhà thật sự là quá ồn ào, trên hành lang thỉnh thoảng có người giúp việc đi qua. Cô nhíu nhíu mày, trực giác mách bảo nhất định là xảy ra chuyện gì đó rồi.

Cô đưa tay bắt được một người giúp việc đi ngang qua: “Xảy ra chuyện gì?”

Người giúp việc nọ hơi dừng lại, giọng nói có chút lắp bắp: “Không có, không có việc gì, thiếu phu nhân cần gì, tôi lấy giúp cô.”

Không đúng! Tuyệt đối có gì đó không đúng!

“Lục Thượng tướng cùng phu nhân đâu?” Chẳng lẽ là bọn họ tiếp đãi khách?

“Đi, đi ra ngoài rồi.”

Đã muộn vậy rồi còn ra ngoài! Trong lòng Vân Thường căng thẳng, cắn răng hỏi tiếp: “Đi đâu?”

“Bệnh viện, không. à, đúng rồi đi gặp bạn.”

Nếu thật đi gặp bạn thì cần gì phải che che giấu giấu như vậy? Hơn nữa, lúc đầu, rõ ràng người giúp việc này có nói đến hai chữ bệnh viện!

Vân Thường chỉ cảm thấy nhịp tim càng lúc càng nhanh, tay không tự giác nắm chặt cánh tay của cô ta, âm thanh cũng lạnh xuống: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu cô nhất định không nói tôi sẽ đi hỏi từng người một!”

Trên mặt người hầu kia thoáng qua vẻ khó xử, cuối cùng vẫn là cắn răng một cái, nói: “Lục Thiếu tá bị thương phải vào bệnh viện.”

Đại não Vân Thường “oanh” một tiếng, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã ngồi ra đất, thật may người giúp việc nọ lanh tay lẹ mắt đỡ cô lại, mới không bị té xuống.

Hơi sức cả người giống như bị rút hết trong nháy mắt, trái tim nhảy loạn lên gần như có thể phá ngực chui ra, đầu óc Vân Thường trống rỗng, đẩy người giúp việc kia ra lao đảo đi về phía trước.

Lục Diệp bị thương, nhưng tại sao bọn họ phải gạt cô?

Nếu vết thương nhẹ căn bản không cần như vậy! Khả năng duy nhất là Lục Diệp bị thương rất nặng!

Giờ phút này, trái tim Vân Thường như là bị người ta dùng một cây kéo đâm vào, cắt nát, loại đau đớn bén nhọn đó lan tràn đến tứ chi bách hại, tựa như có thể xé nát cả người cô.

Thân thể Vân Thường lạnh lẽo, tay chân hình như cũng mất hết cảm giác, chỉ máy móc đi về phía trước. Nhiệt độ lúc Lục Diệp nắm tay cô bị phóng đại vô hạn ở trong lòng, tưởng niệm khiến cô hận không thể chết đi được!

Nước mắt chẳng thể kìm giữ nổi, từng giọt lớn rơi xuống, cô đưa tay đặt lên chiếc bụng còn bằng phẳng của mình, trong lòng một mảnh thê lương.

Tròn tròn, mẹ dẫn con đi gặp ba.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngày thứ mười tám

Cả buổi tối Vân Thường không ngủ, nhiệt độ trong hành lang bệnh viện rất thấp, chân dẫm trên nền đá cẩm thạch bị lạnh gần như cũng đã mất đi tri giác.

Lục phu nhân không chỉ một lần muốn cô đi nghỉ ngơi, nhưng thế nào cô cũng không chịu đi, nhất quyết đòi trông chừng bên ngoài phòng vô khuẩn. Giống như như vậy là có thể truyền sức lực của cô cho anh, cùng anh chiến đấu.

Phòng vô khuẩn khép kín, bên ngoài không nhìn thấy được bên trong, bên trong cũng không thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng đối với Vân Thường mà nói, thật ra chẳng có gì khác biệt, dù sao cô cũng không nhìn thấy.

Cô an vị trên chiếc ghế dài ngoài phòng vô khuẩn, trong lòng yên lặng đếm thời gian trôi qua, vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Tối ngày hôm qua lúc Vân Thường đến bệnh viện, dọa Lục Thượng tướng cùng Lục phu nhân giật mình. Cô cũng biết bọn họ không nói cho cô là sợ cô lo lắng.

Nhưng cô căn bản không khống chế được tâm tình của mình, dù không nhìn thấy anh, dù canh giữ ở bên ngoài căn bản là phí sức, cô cũng muốn được gần anh hơn một chút.

Lúc mới ngồi ở chỗ này là thời điểm khó khăn nhất, nước mắt không ngừng chảy ra, khi xẹt qua gương mặt, vừa ấm vừa lạnh, lạnh đến mức răng cô cũng rung lên.

Đầu không nghe không chế nghĩ đến rất nhiều cảnh tượng không tốt, càng nghĩ càng sợ. Trong hành lang thỉnh thoảng còn truyền đến những tiếng khóc thê lương cùng âm thanh rên rỉ khổ sở của bệnh nhân.

Tất cả mọi thứ đều khiến sự lo lắng trong lòng cô càng lúc càng thêm nghiêm trọng, cảm xúc tiêu cực càng lúc càng nhiều, đè lên trái tim, gần như đau đến mức không thể hô hấp.

Nhưng càng về sau, sự đau đớn đó giống như đã bị chết lặng, cô cũng học được cách dời đi sự chú ý của mình.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lần đầu tiên thân mật.

Anh công cô lên cầu thang, dắt tay cô băng qua đường.

Bóc vải cho cô, cùng cô đến thăm mẹ.

Lục Diệp không thể bỏ lại mình cô, đợi cô chữa khỏi mắt, người đầu tiên muốn nhìn thấy nhất chính là anh! Cô muốn đem cả người anh, từ đầu đến chân nhìn thật kỹ, sau đó khắc sâu vào trong lòng mình. Cả đời này đều quán quýt lấy anh!

Lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh, xương cốt như bị nước đá dội qua. Lục phu nhân khoác cho cô một chiếc áo ấm thật dày cũng không thể làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Cảm giác lạnh thấu xương này ương ngạnh mà sắc bén, giống như một cây đao băng, cắt nát tim cô, khiến nó đầm đìa máu tươi.

Hai tay Vân Thường đặt ở trên bụng, cảm thụ nhiệt độ từ đó tản ra.

Tròn Tròn, người ở trong kia chính là ba.

Ba con đó, tính tình rất tốt, nhưng có đôi khi cũng cảm thấy xấu hổ, có thể sẽ không ra ngoài gặp con ngay được...con đừng nên tức giận.

Tròn tròn à, ba sẽ nhanh chóng ra gặp chúng ta thôi, con nói có đúng hay không?

Tròn tròn.

Từ đêm đợi đến sáng, nhưng không có bất cứ tin tức gì truyền tới. Cửa ra vào phòng vô khuẩn khép mở nhiều lần, bác sĩ tới rồi lại đi, lời nói ra vĩnh viễn đều là chưa có gì chuyển biến, chờ thêm một thời gian.

“Vân Thường, đi về nghỉ một lát đi, có tin tức gì mẹ sẽ thông báo ngay cho con, có được không?” Lục phu nhân nhỏ nhẹ khuyên cô. Vân Thường đã ngồi ở trong hành lang cả đêm, bảo cô đến phòng bệnh sát vách nghỉ ngơi cũng không chịu, trong hành lang khí lạnh nặng như vậy, nếu còn tiếp tục sao thân thể cô có thể chịu nổi đây chứ?

“Mẹ, bây giờ là lúc nào rồi?” Vân Thường không nói được, cũng không nói không được, cô ngẩng mặt lên, chà xát đầu ngón tay tê dại, hỏi.

“Đã là buổi sáng rồi, con.”

“Bác sĩ không phải nói đến sáng thì sẽ có tin tức ư? Để con chờ thêm một chút, biết kết quả rồi con sẽ đi nghỉ ngơi.”

Lục phu nhân thở dài một cái, không lay chuyển được cô, chỉ đành phải chăm sóc cô cẩn thận. Bảo người giúp việc đi theo Vân Thường đổi cho cô một đôi găng tay ấm áp khác, sửa áo khoác lại cho cô thật chặt, lúc này mới thôi.

Lúc Lục Diệp tỉnh lại, đầu vẫn còn mơ hồ, vùng ngực đau đớn, cổ họng khó chịu như đang bốc lửa. Mí mắt vừa trầm vừa nặng, thế nào cũng không mở ra được.

Trí nhớ dừng lại lúc tiếng nổ vang lên trong rừng nhiệt đới, anh nằm ở trên nền đất vừa lạnh vừa ẩm thấp, trong đầu một mảnh trống rỗng, nhưng lại nhớ cô đến phát điên.

Bóng tối, trước mắt biến thành một màu đen hắc ám, cô đơn cùng khủng hoảng kết thành một tấm lưới dày đặc, quán chặt cả người anh, dùng sức chìm xuống.

Thì ra cảm giác không nhìn thấy chính là như vậy, không thấy ánh sáng, không tìm được hi vọng. Tim Lục Diệp nhất thời giống như bị ngâm ở trong thùng nước mờ, vừa chua vừa chát. Cảm giác này lần đầu tiên cả đau đớn, thúc giục anh nhanh chóng mở mắt, để có thể nhìn thấy Vân Thường của anh.

“Bệnh nhân đã tỉnh lại.” Trong giọng nói của bác sĩ mang theo một tia nhẹ nhõm, “Ý chí của anh ấy rất ngoan cường, tổ chức thân thể cũng đầy mạnh mẽ, sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng mà bởi vì vết thương gần tim, cho nên nhất định phải tĩnh dưỡng mấy ngày ở trong phòng vô khuẩn rồi mới có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường.”

Vân Thường thở nhẹ ra, thân thể vốn căng cứng như cây cung trong nháy mắt nói lỏng, mềm nhũn tựa vào ghế dài, một chút hơi sức cũng không có.

Một môi tiềm ẩn trong tư chi bách hại vào giờ khắc này rốt cuộc dốc toàn bộ lực lượng trời dậy, mãnh liệt đến mức cô gần như chóng đờ không nổi. Vân Thường đưa tay che mặt, núp ở trên ghế dài, bà vai gầy yếu run rẩy kịch liệt, nước mắt theo khe hở rỉ ra.

“Khi nào người thân có thể vào thăm?” Tinh táo nhất vẫn là Lục Thượng tướng, lưng ông thẳng tắp, âm thanh trầm ổn trước sau như một, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe thì có thể phát hiện ra trong đó có chút run rẩy.

“Bây giờ có thể vào rồi.” Bác sĩ nói: “Nhưng chỉ hai người thôi, không được ở trong đó quá lâu.”

Lục Thượng tướng gật đầu một cái, đẩy Lục phu nhân: “Em và Vân Thường vào đi, anh chờ ở ngoài.” Ông cũng lo lắng, cũng muốn gặp con trai, nhưng vẫn nhường cơ hội quý giá này lại.

Lục phu nhân gạt đầu một cái, lau sạch nước mắt trên mặt, đi tới trước mặt Vân Thường, kéo cô dậy, dẫn cô đi thay quần áo.

Không thấy Vân Thường. Cô không ở đây. Có lẽ là bởi vì bị thương, có lẽ là bởi vì có chỗ dựa, luôn luôn mạnh mẽ như Lục Thiếu tá khó có lúc lộ ra một mặt yếu đuối, anh cảm thấy uất ức vô cùng, cảm giác chua xót trong lòng gần như bao phủ cả người anh.

Gian phòng này không lớn, nhưng lại trống rỗng, chỉ có một mình anh cô đơn nằm tại đây. Mờ mắt đã dùng gần hết hơi sức của anh, lúc này, ngay cả muốn đi chuyển con người cũng có chút lao lực, căn bản không đủ khả năng gọi người.

Lục Diệp nhắm mắt lại, khổ sở trong lòng càng lúc càng gia tăng, Vân Thường, Vân Thường.

Vừa lúc đó, Lục Diệp bèn nhảy nghe được một vài âm thanh nhỏ, trong lòng anh hơi động, dùng hết tất cả hơi sức trên người nhìn về phía nguồn gốc của tiếng vang.

Ngoài cửa, có hai người mặt quần áo vô khuẩn đang đi tới, từ đầu đến chân, trừ đôi mắt không có gì lộ ra ngoài nữa.

Ánh mắt Lục Diệp lướt qua người phía trước, rơi vào người đang đi phía sau. Người nọ có một đôi mắt hạnh không lớn không nhỏ, vừa đỏ vừa sưng, không xinh đẹp giống ngày thường, nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Lục Diệp nhìn cô từng bước một đến gần mình, ánh mắt tham lam gần như mê luyến, mãi không dám chớp, cho đến khi khô rát, mới hơi nheo lại, nhưng tầm nhìn vẫn dính vào người cô không hề rời đi.

Mùi Vân Thường tràn đầy mùi thuốc sát trùng, mùi vị đặc hữu của bệnh viện này khiến cho cô cảm thấy vừa khủng hoảng lại vừa lo lắng. Cho đến khi Lục phu nhân dừng bước, để cô nắm lấy bàn tay vô cùng quen thuộc của Lục Diệp, lúc này mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Không gian yên tĩnh, giống như phòng vô khuẩn có chức năng khiến người ta im lặng, Vân Thường nắm thật chặt tay Lục Diệp, nỗ lực không chế không cho mình rơi nước mắt.

Lúc Lục Diệp ở nhà, rất thích nắm tay cô, bởi vì sợ mất cô không nhìn thấy mà đụng phải đâu đó. Tay của anh to mà có lực, lòng bàn tay vì lâu năm cầm súng, nên sinh ra một vết chai dày, tay cô được tay anh bao lấy, khiến Vân Thường cảm nhận được sự sùng ái từ anh.

Nhưng bây giờ, tay của anh mềm nhũn, giống như không hề có chút sức lực nào. Cô chỉ có thể học theo dáng vẻ trước đây của anh, nắm chặt tay anh, một cái tay quá nhỏ liền dùng hai tay, nắm thật chặt.

“Vân. Vân Thường.” Âm thanh của Lục Diệp khàn khàn, là di chứng sau khi bị sốt, do cổ họng khô khốc gây ra, lại giống như một chiếc cưa sắc bén, vừa sắc vừa nhọn xẹt qua tim Vân Thường, không ngừng đâm vào mảnh mềm mại nhất tận đáy lòng cô.

“Em đây.” Âm thanh của Vân Thường xuyên thấu qua tầng khẩu trang thật dày truyền vào trong lỗ tai Lục Diệp, có chút buồn buồn, nhưng lại cực kỳ ấm áp.

“Anh đã trở về.”

“Ừ.” Vân Thường đáp một tiếng, “Trở về là tốt rồi.”

“Không đi nữa, trước khi. . . trước khi kết thúc thời gian nghỉ kết hôn sẽ không đi nữa.” Thân thể Lục Diệp còn rất suy yếu, chỉ mấy câu thôi liền mệt đến mức thờ hồng hộc.

Lục phu nhân thấy thế liền vỗ vỗ bả vai Vân Thường, ý bảo cô nhanh lên một chút. Lục phu nhân thấy bây giờ con trai đã không còn nguy hiểm, nên bà cũng không nóng vội, trước hết để cho Lục Diệp nghỉ ngơi thật tốt mới là quan trọng nhất.

Vân Thường hiểu ý của bà, cô nắm chặt tay Lục Diệp, âm thanh càng thêm êm ái, giống như sợ không cẩn thận sẽ khiến Lục Diệp giật mình vậy: “Anh nghỉ ngơi cho tốt, bác sĩ nói có thể ra khỏi phòng vô khuẩn nhanh thôi, đến lúc đó em lại tới thăm anh.”

Âm thanh của cô vừa ấm vừa mềm, giống như là gió nhẹ tháng Năm, tuy rằng êm ái, nhưng lại kéo dài không dứt, khiến sự nóng nảy trong lòng Lục Diệp trong nháy mắt được trấn an, dần dần hạ xuống.

“Được.”

Đầu của anh còn bị thuốc tê làm cho có chút mơ hồ, trên người rất mệt mỏi, cũng cần phải nghỉ ngơi.

“Vân Thường, đi thôi, chúng ta về nhà trước, ăn gì đó rồi nghỉ ngơi đã.” Ra khỏi phòng vô khuẩn, Lục phu nhân cùng Lục Thường tướng khuyên nhóm binh lính đã đứng chờ cả đêm về xong, lại thu thập vài thứ còn để ở trong hành lang, rồi mới quay sang nói với Vân Thường.

Đã ngồi ở bệnh viện cả đêm, Vân Thường cũng rất mệt, sau khi xác định Lục Diệp không sao, cô dĩ nhiên sẽ không cố chấp đòi ở đây nữa, vì vậy liền gạt đầu đồng ý: “Vâng.”

Mới vừa đi được mấy bước, bụng chợt “cô lô cô lô” kêu lên, mặt Vân Thường đỏ bừng, sờ bụng một cái, từ tối hôm qua cho đến sáng hôm nay cũng chưa ăn gì, có chút đói.

Sờ bụng, Vân Thường như chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng bước, mắt trừng thật to, cô. quên nói cho Lục Diệp, về chuyện “quả trứng” trong bụng này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngày thứ mười chín (một)

Edit: Fuly.

Tốc độ khôi phục thân thể của Lục Diệp rất nhanh, chuyện nhiễm trùng đã lo lắng trước phẫu thuật cũng không xảy ra, càng không lan tới tim, tối hôm đó liền được chuyển đến phòng bệnh thường, tổ chất thân thể tốt đến mức ngay cả bác sĩ cũng phải lên tiếng tán thưởng là thần kỳ.

Tình trạng của Lục Diệp càng ngày càng tốt, Vân Thường dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ. Hôm qua phải nghỉ ngơi cùng chăm cứu nên cô không đến thăm Lục Diệp được. Hôm nay, Vân Thường dậy thật sớm, ăn điểm tâm xong liền sốt ruột muốn đến bệnh viện.

Lục phu nhân không ngăn cô nữa, vì chính bà cũng nóng lòng, chỉ là dặn dò cô phải mang theo nhiều đồ hơn một chút, dù sao xế chiều mỗi ngày cô còn phải chăm cứu, chạy tới chạy lui, vừa phiền toái lại không tiện, như vậy cứ để cho cô và Lục Diệp ở cùng một chỗ thôi. Dù sao trong phòng bệnh cao cấp cái gì cũng có, hai người ở cũng không xem là chật, còn có thể bồi dưỡng tình cảm.

Vân Thường suy nghĩ cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, tối thiểu cô có thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh Lục Diệp, liền hơn hờ gật đầu đồng ý. Vân Thường cố gắng kiềm chế sự rộn rạo trong lòng, trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Quần áo của cô và Lục Diệp, đồ dùng thông thường hàng ngày đều phải mang theo, thu dọn xong, đồ thật đúng là không ít. Vân Thường được Lục phu nhân giúp nhét đầy hành lý vào va ly, lúc này mới lên đường đến bệnh viện.

Mà trong bệnh viện, vào giờ phút này, Lục Diệp đang nằm ở trên giường, trong lòng cũng cực kỳ sốt ruột. Bầu trời bên ngoài đã sớm hiện lên tia sáng, ánh nắng sớm mai mặc dù không nóng bức như buổi trưa, nhưng vẫn xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào.

Vài tia nắng chạm vào chiếc khăn trải giường trắng, không oi nồng giống như trong rừng nhiệt đới, mà là êm ái cùng thoải mái, khiến trong nháy mắt Lục Diệp có cảm giác như được hồi sinh.

Nhưng anh không vui, vô cùng không vui! Ngày hôm qua anh và Vân Thường chỉ mới tiếp xúc mấy phút ngắn ngủi liền ngủ mê man, sáng sớm hôm nay anh liền không kịp chờ mở mắt ra, muốn nhìn thấy Vân Thường sớm hơn một chút.

Nhưng đợi lâu như vậy, cô còn chưa xuất hiện ! Lấy thời gian cô làm việc và nghỉ ngơi lúc bình thường, dù là dậy trễ thì bây giờ cũng phải đến rồi!

Lục Thiếu tá buồn bực, cảm thấy mình không được coi trọng. Đôi tay nhàm chán nín lại cái mền, mắt tròn trừng nhìn về hướng cửa phòng, giống như một con chó to bị chủ nhân vứt bỏ vậy.

Lúc Lục phu nhân dẫn Vân Thường vào phòng bệnh, liền nhìn thấy con trai ủ rũ cúi đầu. Bộ dáng xa sút kia, hình như ngay cả lỗ tai cũng gục xuống.

Trong lòng Lục phu nhân cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt lại không chút thay đổi, chỉ đưa Vân Thường đến phòng bệnh, nói vài câu hỏi thăm Lục Diệp xong liền đi ra ngoài.

Vợ chồng son xa nhau đã mấy ngày, giờ mới gặp mặt, bà tất nhiên sẽ không ở lại làm “bóng đèn” rồi.

Sau khi Lục phu nhân đi, phòng bệnh lần nữa an tĩnh lại, hai người lần đầu tách ra, trong lòng rất nhớ đối phương, nhưng cũng có sự xấu hổ của những cặp vợ chồng mới cưới, ai cũng ngại mở miệng trước.

Cuối cùng vẫn là Lục Thiếu tá da mặt dày, chủ động nắm chặt tay Vân Thường, chẳng biết xấu hổ làm nũng với người ta: “Vân Thường, anh nhớ em lắm.”

Tay của anh vẫn chưa khôi phục sức lực như trước, nói là cầm, trên thực tế lại chỉ như đặt ở trên mu bàn tay của Vân Thường mà thôi.

Nhưng mạch đập mạnh mẽ nơi cổ tay lại chứng tỏ rõ ràng sự hiện hữu của anh. Vân Thường đếm từng nhịp, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có chút mất hồn.

Cũng may, cũng may, cô không mất anh.

Hồi lâu không nhận được câu trả lời của Vân Thường, Lục Diệp có chút không vừa ý, anh vốn tưởng rằng có thể nghe được giọng nói mềm mại của Vân Thường bảo, em cũng nhớ anh. Kết quả cô thế nhưng không đáp lại! Thật đúng là không cam lòng!

Lục Thiếu tá bị thương, ít đi một phần nghiêm túc cùng ngạo mạn, nhiều hơn một phần ngây thơ cùng hoạt bát, gần giống như thời điểm anh uống say, chỉ là trình độ nhạt hơn một chút mà thôi.

Anh hơi lên giọng: “Vân Thường!” Trong thanh âm tràn đầy sự ảo não vì không được đáp lại.

“À!” Lúc này Vân Thường mới phản ứng được, ở phía dưới chần chẫn ngước lại tay Lục Diệp, âm thanh mềm mại nhẹ nhàng, tựa như một que kem dưới cái nóng của mùa hè, trong nháy mắt khiến cho Lục Diệp sáng khoái từ đầu đến chân: “Em cũng rất nhớ anh.”

Tuy chỉ có năm chữ, lại còn có chút buồn nôn, nếu là bình thường, dù Lục Diệp hay Vân Thường cũng nhất định sẽ không nói được. Nhưng mà bây giờ là tình huống đặc biệt, hai người thiếu chút nữa đã phải chia xa mãi mãi, vì vậy ai cũng không buồn để ý đến những thứ gọi là “xấu hổ” kia nữa.

“Lục Diệp, tại sao anh phải đi?” Đây là chuyện mà Vân Thường nghĩ mãi vẫn không thông, cô không ngờ đến mức tin tưởng lời Lục Diệp ... nếu là không yên tâm về những người lính kia của anh, như vậy, lúc mới đầu anh cũng sẽ không đồng ý nghỉ phép, huống chi người vợ như cô đây, lúc đó, anh còn chưa bao giờ gặp.

“Không yên tâm về lính của anh.” Lục Diệp vẫn dùng lý do cũ.

Vân Thường bây giờ không dễ để anh lừa gạt nữa. Lúc trước, mặc dù hai người thân mật, nhưng rốt cuộc cũng chỉ mới quen không lâu, quan hệ giống như một đứa bé chưa biết đi lại đang tập chạy, chột một bước liền bay lên trời, cho nên trong thâm tâm đều có chút cẩn thận, chưa thể đạt được mức độ một khe hở cũng không tồn tại.

Nhưng mà trải qua chuyện lần này, tầng ngăn cách như một bức màn mỏng giữa hai người cuối cùng cũng bị đánh nát hoàn toàn, hai trái tim gắn sát lại nhau, gần bó kề cận, tuy hai mà một.

“Lục Diệp, nói cho em biết nguyên nhân được không?” Vân Thường nói chuyện chưa bao giờ cứng rắn, lại tự có một cỗ khí thế khiến người ta không cách nào cự tuyệt.

Tỷ như hiện tại, mặc dù mắt của cô không nhìn thấy, nhưng vẫn cố chấp nhìn về phía anh, đôi mắt hạnh phúc, con ngươi đen bóng, trong trẻo ướt át, chỉ nhìn anh như vậy thôi, là đã có thể khiến lòng của anh nhanh chóng mềm xuống.

Thôi thôi, dù sao đến lúc đó cô cũng sẽ biết.

“Anh muốn dẫn em đi.” Lục Diệp dùng ánh mắt nghiêm túc để miêu tả từng đường nét mỹ lệ: “Muốn mang em về đơn vị cùng anh.”

Lòng của Vân Thường căng thẳng: “Như vậy. mang theo người thân có yêu cầu gì?”

“Phó đoàn trưởng là có thể xin mang theo người thân, nhưng mà...” Lục Diệp dừng một chút mới nói: “Trong quân đội có một quy củ bất thành văn, dù là phó đoàn trưởng cũng phải sau khi lập công mới xin mang theo người thân.” Âm thanh của anh dần dần thấp xuống: “Anh vừa mới lên tới chức phó đoàn không bao lâu, đang tập làm quen dần với công việc, không có nhiều nhiệm vụ.”

Lúc này, trong lòng của Lục Thiếu tá cảm thấy có chút khó chịu, anh thậm chí bắt đầu hơi ghen tỵ với Lục Thượng tướng, bởi vì chỉ có đạt tới cấp bậc đó mới có thể bảo vệ được người mình yêu đến một giọt nước cũng không lọt, mà không cần giống anh, liều mạng chỉ vì muốn tranh thủ một danh ngạch mang theo người thân.

Vân Thường run rẩy không nói ra lời, cổ họng giống như là bị cái gì đó chặn lại, làm thế nào cũng không thể thốt ra được một chữ.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người đối xử với cô tốt như vậy, không cần báo đáp, không sợ phải trả giá cao, chỉ vì muốn giữ cô ở lại bên mình.

Lời tâm tình ngọt ngào hơn nữa cô không nói ra được, một câu em nhớ anh đã là cực hạn. Cô nắm tay Lục Diệp nhẹ nhàng đặt lên bụng mình.

“Lục Diệp.” Cô gọi anh, tròn mắt ướt át, âm thanh mềm mại,

“Hà?”

“Nơi này.” Máu đỏ trên mặt Vân Thường dần dần lan ra, từ gương mặt đến lỗ tai, thậm chí cả chiếc cổ trắng nõn cũng có thêm một tầng hồng nhạt.

“Có một quả trứng.”

Lục Thiếu tá rất thông minh, nhưng chuyện này cũng không thể chứng tỏ một người đàn ông lăn lộn ở trong quân đội hơn mười năm sẽ hiểu ám hiệu của Vân Thường.

Vì vậy trong đầu anh đầy dấu chấm hỏi, ngược mặt ngây ngốc nói: “Trứng? Trứng gì? Em mang theo trứng gà hả?” Nhưng trứng gà tại sao lại đặt ở trong bụng?

Nói xong anh giật giật tay, sờ sờ bụng Vân Thường: “Không có mà!” Cô giấu trứng ở đâu vậy?

Vân Thường bị anh chọc, phì một tiếng bật cười, chút ngượng ngừng khi nãy cũng chạy sạch.

Mắt cô cong cong, trên mặt đều là hạnh phúc: “Là cục cưng đó, cục cưng của chúng ta, mới được hai tuần thôi, bây giờ vẫn chỉ là một quả trứng.”

Lục Thiểu tá hoàn toàn ngây dại, gần như là dùng tốc độ nhanh nhất, vèo một cái rút tay về, trợn to hai mắt không dám tin nhìn chằm chằm bụng Vân Thường, lời thốt ra cũng lắp bắp: “Sao. sao lại như vậy?”

Anh nuốt nước miếng một cái, chỉ cảm thấy đại não oong oong. Nhịp tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Chắc là giả thôi? Không thể nào!

Nhưng là, anh sắp được làm ba? Con của Anh và Vân Thường?

Chẳng lẽ Lục Diệp không muốn có con? Vân Thường có chút thấp thỏm với phản ứng của anh. Anh không vui ư? Sao phản ứng của anh không giống như trong dự đoán? Nụ cười trên mặt Vân Thường phai nhạt mấy phần, há mồm vừa định nói gì đó, liền nghe thấy âm thanh thận trọng của Lục Diệp.

“Thật sự có?”

Trên mặt Vân Thường khó có khi lộ ra chút bất đắc dĩ: “Ừ, mấy ngày trước vừa kiểm tra.”

Lục Thiểu tá yên lặng không nói, Vân Thường không nhìn thấy vẻ mặt của anh cũng không nghe được thanh âm của anh, trái tim càng lúc càng căng thẳng.

Hồi lâu, Vân Thường chợt nghe một chuỗi âm thanh sột soạt. Cô giật mình, vội vàng đề tay Lục Diệp lại: “Anh đứng lên làm gì? Muốn đi vệ sinh sao?”

Lục Diệp không lên tiếng, điều chỉnh lại tư thế đơn giản nhất mà lúc này anh có thể làm, tựa đầu vào trong lòng Vân Thường, hô hấp cực nóng xuyên thấu qua làn áo, truyền vào trong làn da cô, vừa ấm vừa ướt.

Hô hấp của anh dồn dập, âm thanh cũng có chút lắp bắp: “Vân Thường, anh. . .anh không biết nên nói cái gì cho phải, nhưng anh. anh rất vui mừng.”

Anh vội vàng thờ hồn hên mấy cái, mới nói tiếp: “Anh. . .anh sẽ làm một người cha tốt, cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho em.” Anh còn muốn nói gì đó, nhưng vất hết óc cũng không nghĩ ra được từ nào, ngây ngốc ngồi ở trên giường. Cả mặt cũng có chút nóng lên, thật may là Vân Thường không nhìn thấy, nếu không lấy tính tình ưa sĩ diện lại ngạo mạn của Lục Thiểu tá, nhất định sẽ tìm một cái động mà chui vào mất!

Vân Thường đưa tay sờ sờ tóc của anh, hơi cứng, giống như lại ngắn hơn một chút, cô khẽ nhếch môi, mỉm cười nói: “Ừ.”

Buổi chiều là thời gian Vân Thường phải chăm cứu, viện trưởng vốn định trực tiếp tới phòng bệnh của Lục Diệp giúp cô chăm cứu, nhưng Vân Thường không chịu, cô không muốn để cho Lục Diệp nhìn thấy bộ dáng đầu cô cắm đầy châm.

Cũng may bên cạnh phòng bệnh của Lục Diệp chính là một phòng khám, viện trưởng đành an bài để cô chăm cứu trong đó, Vân Thường hoàn toàn có thể tự đi đến, mà không cần làm phiền tới người khác.

Đáng tiếc lúc cô vừa đi ra khỏi phòng bệnh vài bước, liền bị người ta ngăn lại, âm thanh của người đó vẫn cọt nhả như lúc trước, ngón tay anh ta hơi lạnh, khẽ vuốt ve mặt cô, trong âm thanh mang theo ý cười: “Đã lâu không gặp, chị hai.”

Thân thể Vân Thường mềm nhũn, trong nháy mắt, con ác mộng lúc xưa chợt mạnh mẽ kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngày thứ mười chín (hai)

Edit: Fuly.

"Sợ cái gì? Hà?" Tay anh ta không ngừng hoạt động ở trên mặt Vân Thường, sức lực càng ngày càng lớn, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào gò má ấm áp của cô, điên cuồng cướp lấy nhiệt độ trên đó.

Lưng Vân Thường dán chặt vào tường, thân thể cứng ngắc, hô hấp cũng gần như dừng lại, âm thanh của cô có vẻ run rẩy, cổ họng khô rát đáng sợ, há miệng, vất vả lắm mới nói ra được một câu: "Sao...sao cậu lại. ở đây?"

Nơi này là khu vực phòng bệnh cao cấp, người bình thường căn bản không vào được, rốt cuộc sao Lâm Ngạn có thể tìm đến đây? Hơn nữa. Quan trọng nhất là, cậu ta tới đây để làm gì?

"Đương nhiên là tôi tìm chị!" Anh ta dừng một chút, nhìn sắc mặt trắng bệch của Vân Thường, lại tăng thêm một câu, "Vân Quang Phương bảo tôi tới. Nhưng mà tôi cũng rất nhớ chị, chúng ta đã một tháng không gặp rồi!"

Vân Thường không nghe được những lời phía sau của anh ta, ba chữ Vân Quang phương đã đủ để đoạt đi tất cả lực chú ý của cô.

"Có chuyện gì? Tôi đã không còn quan hệ gì với ông ta nữa rồi." Tim của Vân Thường đập bịch bịch, mặc dù không nhìn thấy người này, nhưng áp lực anh ta mang đến lại đủ để đánh cô suy sụp trong nháy mắt.

"Thật là vô tình mà." Lâm Ngan chắc chắn cảm thấy một tiếng, chợt cúi người dùng hai cánh tay vòng Vân Thường vào trong khuỷu tay của mình, hô hấp lạnh lẽo giống như động vật bò sát trong bóng tối, chậm rãi phun bên tai Vân Thường: "Dù cho là đối với tôi hay là đối với ba chị Hoặc là bất cứ kẻ nào?"

Anh ta nói tới đây chợt ngừng lại, ánh mắt đen tối khóa tại chiếc cổ trắng nõn thon dài của cô, giống như trên đó có cái gì mãnh liệt hấp dẫn sự chú ý của anh ta vậy.

"Chúng ta đâu gì cũng là "một đêm vợ chồng, ân nghĩa trăm năm", có đúng không, chị hai?"

Thân thể Vân Thường run lên, hàm răng cắn chặt môi dưới môi miễn cưỡng khắc chế được mình, không để mình sụp đổ.

Tim bị lời của anh ta đâm đau nhói, vết thương chôn dấu tận đáy lòng bị anh ta cứng rắn bôi mủ, đau đến mức cả người đều run rẩy.

Vốn cho là sẽ không bao giờ tiếp xúc với người kia thêm một lần nào nữa, nhưng trời cao hình như luôn không ưu ái cô. Mỗi khi cuộc sống của cô có những giây phút khá hơn, luôn có rất nhiều việc ngoài ý muốn kéo tới đánh vỡ hạnh phúc này.

"Tại sao không nói chuyện? Không muốn gặp lại tôi?" Trên mặt Lâm Ngan treo nụ cười, nhưng trong mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo, anh ta nhìn lướt qua phòng bệnh của Lục Diệp, tàn bạo trong con ngươi lại tăng vọt: "Anh ta tốt vậy sao, tốt đến mức khiến chị quên hết mọi chuyện?"

Hai chữ Lục Diệp này giống như là một ánh lửa trong ngực tối âm u không thấy mặt trời, nháy mắt liền kéo Vân Thường ra khỏi hắc ám.

Đúng, bây giờ không giống lúc trước nữa, cô đã không còn là một Vân Thường mù lòa, chỉ có thể mặc cho người ta ăn hiếp. Cô có Lục Diệp, còn có tròn tròn của bọn họ.

Cô sẽ không sợ những người đó nữa! Những nhục nhã, cay đắng phải chịu ngày trước cô đều muốn đòi lại tất cả!

Vân Thường nắm chặt quả đấm, che giấu lớp mồ hôi ướt át trong lòng bàn tay, chợt ngẩng đầu lên.

"Lâm Ngan." Cô giờ tay lên vuốt tóc, mượn cơ hội lấy tay che đi sự hốt hoảng trong mắt: "Dù cho cậu có nói xằng nói bậy, đổi trắng thay đen, cũng không cái biến được sự thật cậu là tên cường gian!"

Giọng nói của cô bình tĩnh, không hề nghe ra được chút sợ hãi nào. Đây là lần đầu tiên cô thản nhiên như thế trước mặt anh ta sau sự kiện kia. Nói ra rồi, Vân Thường lại phát hiện, quá khứ nghĩ lại mà sợ ngày trước hình như cũng không còn dọa người vậy nữa.

Đồng tử Lâm Ngan co rút lại, trên gương mặt trẻ trung, anh tuần tràn đầy áy náy cùng giãy giụa, tia cợt nhả cùng gây sự vừa rồi trong nháy mắt bị ép xuống: "Tôi nói rồi tôi chỉ là uống say! Hơn nữa." Anh ta có chút khổ sở nhắm hai mắt lại: "Tôi không có. không hề làm gì cả?"

"Đừng tới tìm tôi nữa." Trong mắt Vân Thường là một mảnh trắng xóa: "Chuyện đó cũng đã qua rồi, Vân Quang Phương cũng được, cậu cũng thế, tôi đều không muốn gặp."

Lâm Ngan chợt bắt lấy cánh tay Vân Thường, sức lực lớn đến mức khiến Vân Thường bị đau không thôi, làm thế nào cũng không thoát được.

"Chị đang sợ sao? Sợ anh ta biết được quan hệ của chúng ta?"

"Tôi không có quan hệ gì với cậu! Cũng không có quan hệ gì với Vân Quang Phương!" Âm thanh Vân Thường vọng lại trong hành lang vắng vẻ ở bệnh viện, có vẻ lạnh lẽo mà bất nhẫn.

Giống như một thanh đao băng sắc bén xẹt qua trái tim Lâm Ngan, vừa lạnh lại vừa đau.

Anh ta cười lạnh, bật thốt lên lời nói bén nhọn chính mình cũng sợ hãi: "Đúng vậy! Bây giờ chị đã bám được người có tiền! Dĩ nhiên nhìn chúng tôi thấy chướng mắt!"

Vân Thường hất tay anh ta ra, tức giận trong lòng gần như muốn xé toang lồng ngực.

"Ý cậu là muốn tôi phải đối xử tốt với người cha đã bán tôi với giá hai mươi vạn cùng người em trai suýt nữa thì cưỡng bức tôi?" Âm thanh của cô không lớn, lại giống như cực kỳ thù hận, từng chữ từng câu đều như được nặng từ trong kẽ răng ra: "Nằm mơ!"

"Vân Thường! Tôi."

"Ở đây là phòng bệnh cao cấp, người ngoài không được phép vào, nếu như cậu còn không đi tôi sẽ gọi người đến." Vân Thường nắm chặt tay cầm của phòng quản lý, vừa định mở cửa, nhưng lại như chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại nhìn Lâm Ngạn nở nụ cười thần nhiên: "Mặc kệ Vân Quang Phương bảo cậu tới tìm tôi làm gì, tôi đều không quan tâm. Đứng rồi, đừng quên nói giùm cho ông ta, tôi đã biết mất mình rồi cuộc là xảy ra chuyện gì rồi, nếu như ông ta còn có chút lương tâm, về sau không cần phải liên lạc với tôi nữa!"

Nói xong, cô không cho Lâm Ngạn có cơ hội mở miệng, đẩy cửa đi vào phòng quản lý.

Lần này, ai cũng đừng nghĩ cô là quả hồng mềm mà tha hồ ức hiếp như trước! Lâm Ngạn không được! Vân Quang Phương lại càng không được!

Lâm Ngạn đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn cô đẩy cửa đi mất, đáy mắt giăng kín hối hận, hốc mắt cũng bị ép phát hồng.

Hồi lâu, anh ta dựa trán lên vách tường lạnh lẽo, ôm chặt tim, ngay cả bả vai cũng suy sụp gục xuống.

Lâm Ngạn đến khiến cả ngày nay tâm tình của Vân Thường có chút không yên, may là Lục Diệp ở bên người, cười cười nói nói nên trong lòng cô mới thoải mái hơn một chút.

Lúc ăn cơm tối, bởi vì vết thương nên Lục Diệp không thể ăn quá nhiều thức ăn mặn, vì vậy bà Lục chỉ sai phòng bếp làm vài món thanh đạm cùng cháo đưa tới cho anh.

Nhưng thức ăn của Vân Thường lại hoàn toàn khác biệt, bà Lục chỉ sợ dinh dưỡng của cô không đủ, những thứ bỏ đường đều được làm bằng nhiều cách khác nhau, quả thật là muốn nuôi Vân Thường thành một con heo nhỏ.

Lục Diệp luôn không thích thức ăn chay, lúc này nhìn mấy món trước mặt Vân Thường, lại nhìn sang của mình, càng thêm ăn không vô. Anh vốn định miễn cưỡng ăn một chút, nhưng mà đôi lập cũng thực quá mãnh liệt mà.

"Khụ khụ, Vân Thường." Lục Diệp giả vờ ho một tiếng, gọi Vân Thường lúc này đang bày biện bát đĩa.

"Sao vậy? Vết thương đau hả?" Tay Vân Thường run lên, đôi đũa thiếu chút nữa rơi xuống đất, cô bây giờ quả thật giống như là một con chim sợ cành cong, chỉ cần Lục Diệp vừa lên tiếng, thần kinh liền lập tức tiến vào trạng thái căng thẳng, chỉ sợ vết thương của Lục Diệp lại đau đớn.

Lục Diệp bị phản ứng của cô làm cho vui vẻ, nhưng vẫn cố ý giả bộ đáng thương, hừ hừ hai tiếng dịch người tới trước mặt Vân Thường: "Ừ, hơi đau một chút."

Vân Thường vừa nghe, lập tức nóng ruột: "Vậy làm sao bây giờ? Em đi tìm bác sĩ!" Nói xong cô liền đứng lên.

May mà Lục Diệp nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại: "Không sao đâu." Sợ cô quá lo lắng lại giải thích một câu: "Sau khi phẫu thuật đau đớn chỉ là bình thường thôi."

"Có thật không?" Vân Thường nửa tin nửa ngờ, sợ anh đau còn mạnh miệng chịu đựng.

Lục Diệp ừ một tiếng, sau đó dày mặt nói: "Vân Thường, thức ăn này thực thanh đạm nhì!"

Vân Thường không hiểu: "Bị thương không phải luôn muốn ăn nhẹ hay sao?"

"Anh ăn không vô." Lục Diệp thèm thường nhìn về phía mấy món ăn bên kia của Vân Thường: "Muốn ăn thịt."

"Nhịn một chút, vết thương khép lại sẽ được ăn ngon hơn."

"Anh chỉ ăn một miếng thôi." Thiếu tá Lục đoán chắc Vân Thường sẽ mềm lòng, âm thanh tội nghiệp giống như một chiếc lông vũ, khẽ gãi gãi vào lòng Vân Thường.

"Chỉ ăn một miếng?"

"Ừ!"

Vân Thường gấp một miếng thịt, bởi vì không nhìn thấy, tay chỉ có thể đưa lên phía trước rồi dừng lại ở giữa không trung: "Như vậy được không?"

Vừa dứt lời, miếng thịt trên chiếc đũa đã vào trong miệng Lục Diệp.

Thiếu tá Lục tuyệt đối là một động vật ăn thịt, một miếng dĩ nhiên sẽ không thỏa mãn, kế tiếp lại quán quít ăn vạ, rốt cuộc cũng thành công gạt được nửa bát thịt, lúc này mới vừa lòng lau khóe miệng một cái.

Ăn cơm xong, bác sĩ lại tới kiểm tra tình trạng vết thương của Lục Diệp, xác định không có gì khác thường mới rời đi.

Vân Thường đi tắm, Lục Diệp buồn chán nằm ở trên giường, buổi trưa lúc nhiệt độ trong ngày cao nhất đã lau qua người, nên buổi tối cũng không cần vệ sinh lại lần nữa.

Không biết lúc nào thì vết thương của mình mới có thể lành, Lục Diệp thở dài một cái, cảm giác chỉ nhìn được lại không ăn được này thật đúng là khó

chịu!

Buổi tối, lúc đi ngủ, Thiếu tá Lục lại không an phận. Luôn muốn lửa gạt Vân Thường lên giường mình, nhưng nói kiểu nào cô cũng không đồng ý.

Bây giờ Lục Diệp phải dưỡng thương, mắt của cô không nhìn thấy, nếu như không cẩn thận đụng phải vết thương của anh, vậy thì xảy ra chuyện lớn rồi.

Nhưng Vân Thường đã đánh giá thấp quyết tâm của Thiếu tá Lục, anh thấy Vân Thường không tới, liền di chuyển thân thể muốn đi qua!

Như vậy sao được! Vân Thường bị hành động của anh hù sợ. Gối đầu cũng không cảm liền ngoan ngoãn chạy đến bên giường Thiếu tá Lục, rón rén nằm lên.

Rốt cuộc đưa được bà xã lên giường, Thiếu tá Lục ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người Vân Thường, thoải mái thở dài một tiếng, bây giờ anh không dám nằm nghiêng, chỉ có thể nằm ngang, liền dúi đầu Vân Thường lên bả vai mình.

Vân Thường không dám động mạnh, chỉ có thể để mặc cho anh xoay ngang xoay dọc, suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn là không yên lòng, liền dặn dò Lục Diệp: "Nếu em ngủ không cẩn thận đụng phải anh, anh nhất định phải gọi em đó."

Trong mắt Lục Diệp tràn đầy dịu dàng, chỉ cảm thấy tim cũng sắp mất theo những lời này của cô, anh đưa tay nắm lấy bàn tay đang ngoan ngoãn đặt bên người của Vân Thường, giọng nói trầm thấp vang lên trong bóng tối: "Vân Thường."

"Hả?"

"Hôn anh được không?"

Mới không cần! Vân Thường nóng mặt, lặng lẽ dịch đầu ra ngoài. Vừa hơi nhúc nhích liền bị Thiếu tá Lục phát hiện.

"Vân Thường." Giọng nói của người đàn ông trầm thấp, còn mang theo sự khàn khàn đặc hữu sau cơn bệnh nặng. Ngữ điệu mềm hơn bình thường rất nhiều, nghe tự động có chút đáng thương, còn có một chút khiến cho người ta đau lòng.

"Em không muốn hôn anh sao?"

Vân Thường hơi hoảng, chịu đựng xấu hổ giải thích: "Không, không phải, em." Cô suy nghĩ một chút, trong đầu chợt lóe lên ý tưởng: "Em không nhìn thấy, không hôn được!"

"Không sao, em nằm sát lên người anh là được rồi."

Còn có lý do gì đây? Không có. Vân Thường mang khuôn mặt đỏ hồng thận trọng dịch người về phía Lục Diệp, vừa động vừa hỏi Lục Diệp có đụng phải anh không.

Lục Diệp cũng kiên nhẫn, từng chút một chỉ đạo cô.

Đợi đến khi thân thể Vân Thường rốt cuộc cũng mặt đối mặt với Lục Diệp, hai người đều có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

"Cứ như vậy, cúi đầu." Giọng Lục Diệp càng nói càng nhỏ, nhưng lại có sự cuốn hút chết người. Vân Thường khẽ cúi đầu, nhưng không chuẩn xác hôn được đôi môi Lục Diệp, mà là đụng phải gò má của anh.

"Bên trái một chút." Lục Diệp giơ tay lên sờ mặt cô, lòng bàn tay nóng hổi.

Cánh môi giằng co, giúp nhau trong lúc hoạn nạn, nhịp tim hai người cũng trở nên dồn dập, âm thanh bùm bùm trong đêm đen có vẻ càng thêm rõ ràng.

Lục Diệp nghĩ, cuộc đời của anh, đến đây đại khái chính là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ngày thứ hai mươi

Edit: Fuly.

Trong bệnh viện không khí quả thật không tốt chút nào, Lục phu nhân sợ Vân Thường ở trong phòng bệnh cả ngày sẽ buồn bực, khó chịu liền dẫn cô đi xuống lầu tản bộ.

Cơ sở thiết bị ở Bệnh viện Trung tâm được trang bị vô cùng tốt, phòng bệnh cao cấp ở lầu sáu, phía dưới chính là một khoảng sân rộng, trong sân có một

hồ sen, mặc dù bây giờ chưa nở hoa, nhưng vẫn xanh um một mảnh, cũng không biết được nuôi là loại thủy sinh vật chịu rét gì.

Mặc dù Lục Diệp rất muốn Vân Thường ở cùng mình nhiều hơn, nhưng anh cũng không phải là người ích kỷ, liền vui vẻ để Lục phu nhân dẫn Vân Thường đi.

Bên ngoài đã có chút khí Xuân, gió Bắc vốn lạnh lẽo cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, còn mang theo hơi thở ướt át, thổi vào mặt rất thoải mái.

Bên ngoài cũng đã đầy màu xanh, mặc dù còn chưa tới mức làm choáng ngợp tầm mắt, nhưng cũng khiến người ta không thể dễ dàng bỏ qua.

Vân Thường ngồi ở bờ hồ sen, chớp mũi người được mùi hương thơm mát, tinh thần cũng sáng khoái hơn.

“Mẹ, khi nào Lục Diệp có thể xuất viện ạ?” Những lời này Vân Thường không dám hỏi trước mặt Lục Diệp, chỉ có thể lên hỏi Lục phu nhân.

Lục phu nhân nở nụ cười, trong mắt như trút được gánh nặng: “Nhanh thôi, chờ khoảng chừng một tuần lễ nữa, thân thể Lục Diệp sẽ tốt hơn. Vết thương kia nhìn dọa người, nhưng trên thực tế cũng không quá mức nghiêm trọng.”

Còn không quá nghiêm trọng sao, khiến tim của cả nhà cũng vút vào chảo dầu sôi một lần rồi đấy.

Vân Thường hình như cũng bị tốc độ khôi phục của Lục Diệp làm cho kinh hãi, “Thật sao ạ?”

“Ừ” Lục phu nhân cười híp mắt nói: “Từ nhỏ thân thể Lục Diệp đã không tệ, ngược lại con đó...” Bà nhìn mắt của Vân Thường một cái, “Mẹ đã hỏi viện trưởng rồi, trị liệu bốn ngày một lần, viện trưởng nói nếu như khôi phục tốt, sau hai lần trị liệu là có thể nhìn thấy.”

Thân thể Vân Thường cứng đờ, có chút không dám tin: “Nhưng con bây giờ vẫn chưa nhìn thấy gì cả.” Tối đen, toàn bộ vẫn là một mảnh tối đen.

Lục phu nhân sờ sờ đầu của cô, an ủi: “Nào có thần kỳ như vậy.”

Vân Thường yên lặng gật đầu một cái, trong lòng vẫn không ôm hy vọng quá lớn.

“Có lạnh không? Mẹ mua thêm cho con vài đôi găng tay.” Lục phu nhân xoa xoa hai tay cô, vẫn cảm thấy nhiệt độ bây giờ có chút thấp.

“Không cần, không cần đâu ạ.” Vân Thường lắc đầu liên tục: “Không quá lạnh đâu mẹ, mà cũng đã sắp đến mùa xuân rồi.”

“Sao lại không chứ!” Nói xong Lục phu nhân nhanh chóng đứng lên: “Bên kia có siêu thị, mẹ sẽ về ngay, con ngồi ở đây chờ mẹ một lát.”

Lục phu nhân là một người tính tình nóng nảy, chờ đến lúc Vân Thường muốn ngăn cản, bà đã sớm sai chân đi rồi.

Vân Thường bắt đầu dĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở tại chỗ đợi bà.

Cô đúng là không lạnh, cảm giác được người ta thương yêu này thật sự là quá ấm lòng, khiến cho người ta muốn đắm chìm, tốt đến mức hận không thể móc luôn cả tâm ra.

Lục phu nhân còn chưa quay lại, Vân Thường buồn chán ngồi ở bên hồ sen, nơi này sờ sờ, nơi kia vuốt vuốt, thậm chí có loại cảm giác muốn khám phá kì lạ.

Vừa lúc đó, bên tai chợt vang lên một giọng nói quen thuộc: “Vân Thường.”

Âm thanh của người kia bởi vì say rượu lâu ngày mà có vẻ khàn khàn khó nghe, giống như phòng ốc đã lâu năm chưa tu sửa, chỉ khẽ kéo một phát liền phát ra thanh âm chói tai.

Thân thể vốn buông lỏng của Vân Thường nhất thời căng thẳng, hai tay cô nắm thật chặt bờ hồ, sức lực lớn đến mức gần như muốn khảm cả ngón tay vào đó.

“Ông tới đây làm gì?”

“Con nói gì vậy, ta là cha con, chẳng lẽ đến quyền lợi gặp con gái mình cũng không có?” Vân Quang Phương phát ra một tiếng cười khó nghe, tiến tới trước mặt Vân Thường, mùi rượu nồng nặc khiến hô hấp Vân Thường gần như ngừng lại.

“Con bây giờ sống thật không tệ nhỉ.” Vân Quang Phương nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vân Thường mấy lần, thấy quần áo cô mặc toàn là loại cực tốt thì hai mắt liền sáng lên.

“Vân Thường, con cũng không nên quên gốc, đưa cho ông đây chút tiền tiêu xài đi!”

Vân Thường tức giận đến mức cả người cũng phát run, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, gần như có thể phát ra tiếng. Cô gắt gao kiềm chế ngọn lửa trong người để không phải hét lên.

Người trước mặt này là cha của cô, vậy mà từ nhỏ đến lớn, ông ta chưa từng thực hiện một chút trách nhiệm của người làm cha nào.

Lúc cô lên tiểu học, Vân Quang Phương đã bốn lần vào ngục giam, lý do có đủ loại, đánh nhau, có ý đồ cưỡng gian, cướp bóc.

Trong lòng ông ta, căn bản chưa từng có chút khái niệm nào về chữ “cha” này. Từ nhỏ đến lớn, đều là mẹ mang cô vượt qua tất cả khó khăn, cực khổ.

Trong nhà nghèo, cả tháng trên bàn com không thể xuất hiện nổi chút thức ăn mặn nào, vậy mà Vân Quang Phương đi ra ngoài ăn một bữa lại có thể tiêu tốn hết tiền sinh hoạt phí một tháng.

Lúc cô lên cao trung, Vân Quang Phương càng thêm tệ hại hơn, tiền mẹ cô kiếm được gần như đều bị ông ta cầm đi ăn chơi, uống say rồi về nhà nằm thối ra giường, cái gì cũng không thèm để ý.

Nhà cô ở giữa thôn, nước rất hiếm, phải đến miệng giếng cách đó hơn trăm dặm để lấy nước, mỗi khi Vân Thường tan giờ học về nhà, nhìn thấy bóng lưng gầy nhỏ của mẹ đang gánh hai thùng nước thì liền hận không thể chém Vân Quang phương một đao!

Nhiều lần khuyên mẹ ly hôn, lại luôn không có kết quả, Vân Thường chỉ có thể dùng cố gắng lớn nhất để giúp mẹ làm việc, mong có thể san sẻ bớt gánh nặng cho bà.

Nhưng, đến khi mẹ vì quá mức mệt nhọc mà bị tai nạn dẫn đến tử vong, Vân Thường thật sự cảm thấy chẳng còn chút hy vọng nào để sống.

Những ngày đó, trừ việc nhìn những di vật của mẹ mà rơi lệ ra cái gì cô cũng không làm được.

Vừa nhắm mắt lại, liền cảm thấy như mẹ đang ở ngay trước mặt, dịu dàng cười với cô, Vân Thường, Vân Thường, dậy đi, ăn cơm thôi. Vậy mà vừa mở mắt, trừ khoảng không trống rỗng ra thì chẳng còn gì cả.

Một tháng sau, khi cô vất vả lắm mới có thể không còn rơi nước mắt, Vân Quang Phương chợt nói ông ta muốn lấy vợ.

Chỉ một tháng, mẹ của cô mới đi một tháng, người đàn ông không có trái tim này liền muốn cưới người phụ nữ khác.

Vân Thường không ngăn cản ông ta, ngăn cản cũng vô dụng, ngay trong đêm cô liền thu thập hành lý, chuẩn bị đến trường học. Khi đó, giấy thông báo trúng tuyển của cô đã được gửi đến, học phí mẹ lên để dành được đủ cho cô chống đỡ một học kỳ.

Không có mẹ, cô cũng không thể ở trong ngôi nhà kia nữa.

Vậy mà kế hoạch chạy trốn này cũng “chết non” vì bị Vân Quang Phương phát hiện, đêm đó Vân Quang Phương đánh cô đến gần chết, dùng dây lưng, dùng băng ghế để đập, cho tới ngày Vân Quang Phương tái giá cô thậm chí cũng không thể ngồi dậy được.

Những ngày kế tiếp càng như “bước trên băng mỏng”, Vân Quang Phương không xem cô là con gái, mẹ kế bắt bẻ mọi điều, chỉ có người em trai Lâm Ngạn mẹ kế mang đến là đối xử với cô xem như không tệ.

Vân Thường cũng không nhớ mình khóc tỉnh khỏi giấc mộng bao nhiêu lần, rốt cuộc nhìn đến ngày tựu trường kia, cô gần như cực vui mà khóc. Vân Quang Phương không muốn cho cô học đại học, một đồng cũng không cho, thậm chí muốn bắt cô ở nhà đi làm nuôi gia đình, vẫn là Lâm Ngạn giúp cô trốn đi, vì vậy mới có thể đến kịp ngày tựu trường.

Bốn năm đại học, cô chưa bao giờ trở về nhà, càng không xin Vân Quang Phương lấy một đồng. Thời điểm khó khăn nhất, ba ngày cô chỉ uống nước lạnh lút dạ, nhưng rốt cuộc cô vẫn có thể chịu đựng đến khi tốt nghiệp, còn tìm được một công việc thật tốt.

Cô cho là vận rủi trong cuộc sống của mình đến đây là kết thúc, ai ngờ vừa làm việc được nửa năm, lại xảy ra tai nạn xe cô dẫn đến mất bị mù, không thể không bị đuổi về nhà.

Vân Quang Phương vô cùng bất mãn với việc cô cả ngày chỉ ở nhà mà không làm gì, nhiều lần muốn đuổi cô ra khỏi nhà, nói là mình không dư tiền để nuôi một đứa vô dụng.

Vẫn là Lâm Ngạn che chở cô, vì vậy cô mới có thể yên ổn ở nhà được mấy tháng.

Tất cả bước ngoặt là từ lần Lâm Ngạn say rượu, anh ta đè cô dưới thân vừa cởi quần áo của cô vừa nói thích cô, Vân Thường liều mạng phản kháng, nhưng làm thế nào cũng đánh không lại một người đàn ông khỏe mạnh.

Thật ra thì cô nên cảm tạ Vân Quang Phương, thời điểm mấu chốt, Vân Quang Phương vốn đã đi ra ngoài chợt trở lại, nhìn thấy tình huống của bọn họ sững sờ một chút, sau đó liền tiến tới cho Vân Thường mấy bạt tai, đánh cô thành chấn thương sọ não nhẹ.

Mặc dù cô và Lâm Ngạn không có liên hệ máu mủ, nhưng tên vẫn ở trên cùng một họ khẩu.

Cha của cô, cha ruột của cô, nhìn cô mở miệng ra là một tiếng kỹ nữ, tiện nhân, chẳng những mắng cô, còn mắng mẹ cô.

Vân Thường thế mới biết, Vân Quang Phương sở dĩ đối xử với cô và mẹ cô như vậy, cũng là vì hoài nghi lúc ông ta ngồi tù mẹ cô có tư tình với người khác, hoài nghi cô không phải là con gái ruột thịt của ông ta.

Vân Thường cũng không hiểu sao Vân Quang Phương có thể liên lạc được với Lục phu nhân, đợi đến khi cô biết tất cả đều đã kết thúc. Cô bị cha của cô bán, bán với giá hai mươi vạn.

Hơn nữa, ngày cô bị mang đi đó, ông ta còn đích thân nói cho cô biết, về sau cho dù có đói chết cũng không được đến tìm ông ta, quan hệ giữa bọn họ coi như chấm dứt.

Ký ức đó giống như một chiếc mặt nạ đầy máu, hơi vạch ra là có thể nhìn thấy vết thương đáng sợ bên trong. Vân Thường chỉ cần nghĩ đến giờ phút này khoảng cách giữa cô và Vân Quang Phương gần như thế, tức giận trong lòng tựa như một ngọn lửa ngập trời, cháy hừng hực. Nóng cháy đến mức hận không thể xóa sạch tất cả dấu vết xuất hiện của Vân Quang Phương!

“Tôi không biết ông... ông đi đi.” Thân thể Vân Thường run rẩy, nhưng vẫn gắt gao đè nén cảm xúc đang muốn bộc phát của mình xuống, cúi đầu lạnh nhạt nói.

“Hừ, mới rời nhà mấy ngày liền quên ông đây hả?” Vân Quang Phương hừ lạnh một tiếng “Tao cũng vậy không cần nhiều, khoảng hai, ba vạn là được, Vân Thường, tao cũng đã nuôi mày một lần, đừng không?”

Vân Thường gần như bị ông ta làm cho tức cười: “Ông nuôi tôi? Tôi là do mẹ nuôi lớn! Ông nuôi đều là những người phụ nữ bên ngoài kia!”

“Mày!” Vân Quang Phương tức giận giơ tay lên, mắt thấy sắp rơi xuống mặt Vân Thường, lại nhớ tới mình bây giờ phải cầu cạnh cô, liền tức giận buông tay.

“Vân Thường, tao biết mày không xem tao là cha, mày cho tao năm vạn! Không, ba vạn, tao liền đi ngay lập tức, không bao giờ tới tìm mày nữa, mày thấy thế nào?”

“Tôi không có tiền.” Âm điệu của Vân Thường không thay đổi, lạnh gần như có thể kết thành băng: “Một đồng cũng không có!”

“Vân Thường! Mày đừng rệu ròi không uống muốn uống rượu phạt!” Giọng điệu của Vân Quang Phương tàn nhẫn, giống như người ông ta đang nói không là con gái của mình mà là kẻ thù: “Mày cũng không muốn để cho người Lục gia biết chuyện của mày và Lâm Ngạn chứ!”

Ngực Vân Thường phập phồng kịch liệt, chỉ cảm thấy máu cả người đều vọt lên đầu, lực đạo mạnh mẽ đến mức khiến cho cả người cô có chút choáng váng.

Cô gắt gao nắm chặt quả đấm, vất vả lắm mới khiến mình giữ vững được tư thái bây giờ: “Ông muốn làm gì thì cứ làm đó đi.”

Vân Quang Phương không ngờ tới cô thế nhưng mềm không được cứng không xong, trong khoảng thời gian ngắn chẳng thốt nổi nên lời. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Vân Thường, tay phải hận không thể trực tiếp vung lên!

Nhưng khi liếc mắt về hướng siêu thị thì ông ta cố đè lại kích động trong lòng mình. Vợ và đi vòng qua hồ sen, chỉ để lại một câu mang theo thâm ý ác độc: “Sẽ không dễ dàng như vậy đâu, mày chờ đó cho tao!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Ngày thứ hai mươi mốt (một)

“Tâm tình không tốt à?” Buổi sáng, kiểm tra xong, Lục Diệp động động thân thể, liếc mắt liền thấy Vân Thường đang ngồi ở bên giường ngẩn người.

Lúc Vân Thường không vui, cô không thể hiện ra mặt, cũng không “giận chó đánh mèo” lên người khác, chỉ làm mỗi việc duy nhất là ngẩn người, cũng không biết trong bộ óc nhỏ đó của cô đang nghĩ những gì.

Lục Diệp hiểu rõ tính tình của cô, vào lúc này, nhìn bộ dạng mặt hồn mất vía kia, liền biết nhất định cô đã gặp phải chuyện gì đó.

Mạch suy nghĩ của Vân Thường bị cắt đứt, nhìn Lục Diệp cười lác lác đầu: “Không có, miệng vết thương thế của anh còn đau không?”

Trong lòng Lục Diệp biết cô đang lánh tránh vấn đề, nên cũng không cố chấp nữa: “Đã không còn đau từ lâu rồi, không sao đâu.” Vết thương nhỏ này thật ra không tính là gì, chỉ do vị trí đặc biệt, nên mới có vẻ hơi nghiêm trọng chút thôi.

“Đúng rồi.” Lục Diệp lột một quả hạnh nhân nhét vào miệng Vân Thường: “Lát nữa Bùi Quân và Giản Viễn Đường sẽ tới đây.”

Vân Thường sững sờ: “Bọn họ cũng tới đây?”

“Ừ.” Lục Diệp có chút bất đắc dĩ, cũng không phải là chuyện lớn lao gì, nhưng mà đây là một mảnh tâm ý của anh em, nên không tiện từ chối.

“Chắc là các di cũng sẽ tới.” Lục Diệp thấy Vân Thường đã ăn xong quả hạnh nhân trong miệng, lại dứt thêm cho cô một quả nữa: “Có thể sẽ có rất nhiều người, em đừng sợ, cứ tự nhiên như bình thường là được.”

Lời này khiến Vân Thường dở khóc dở cười, có gì mà cô phải sợ chứ. Nhưng, cô gái Bùi Văn Văn kia cũng sẽ đến đây sao? Vân Thường cảm thấy tâm tình mình lại buồn thêm một chút.

Cô không phải là một người nhỏ mọn, Lục Diệp quả thật rất xuất sắc, rất dễ khiến phụ nữ có hảo cảm, việc này không có gì để “ăn dấm”.

Nhưng thích đến độ trắng trợn như Bùi Văn Văn cũng thật có chút quá đáng.

Chẳng phân biệt được trường hợp, chẳng phân biệt được địa điểm, tùy theo ý mình mà nói lung tung, lại coi trời bằng vung, phách lối đến mức khiến cho người ta ngứa răng, một cô gái như vậy, vô luận có thích Lục Diệp hay không, Vân Thường cũng sẽ đối xử với cô ấy theo kiểu “kính nhi viễn chi”.

“Em biết rồi.” Vân Thường rút khăn giấy ra lau chỗ thức ăn không cẩn thận bị dính ra khóe miệng: “Nhưng mà.” Cô chân chờ một chút mới tiếp tục nói: “Mấy ngày trước em đã tới Bùi gia.”

Lục Diệp nhú nhú mày, trong đầu hiện ra bóng dáng cô nhóc điệu ngoa của Bùi gia kia: “Mẹ dẫn em đến à?”

“Ừ.” Vân Thường gạt đầu một cái, trên mặt nổi lên một tầng hồng nhạt, nhìn đáng vẻ này là đang xấu hổ đến cực điểm.

Lục Diệp đang cảm thấy kỳ quái, liền nghe được giọng nói có chút ấp úng của Vân Thường: “Ừm. . . cô bé. Bùi Văn Văn đó . . . thích anh.”

Khụ, xem chút nữa Lục Diệp bị hạnh nhân trong miệng làm sặc. Thật ra thì số lần anh đã gặp Bùi Văn Văn không nhiều lắm, là mấy lần đến Bùi gia chúc tết có thấy qua mà thôi.

Ai biết cô nhóc kia chột nổi điên gì, cứ luôn đuổi theo anh nói thích anh.

Tuy rằng hai nhà là *thế giao, Bùi Văn Văn còn là em gái của bạn thân, nhưng ấn tượng của Lục Diệp về cô nhóc này cũng không quá tốt. Anh không thích những cô nhóc quá mức ồn ào, hơn nữa Bùi Văn Văn bị người Bùi gia cưng chiều quá mức, luôn xem mình là trung tâm, quả thật giống như công chúa sống trong tháp ngà.

*Thế giao: có quan hệ nhiều đời.

Nhưng mà, đôi mắt sâu đen của Lục Diệp hơi híp lại, bây giờ Vân Thường nói với anh những chuyện này là có ý gì? Chẳng lẽ là ghen?

Nghĩ như vậy, Lục Diệp liền cảm thấy tâm tình buồn bực vì cả mấy ngày nay luôn phải nằm ở trên giường nháy mắt đã tiêu tán sạch sẽ.

Ở trong lòng len lén vui về một hồi, Lục Thiếu tá mới nghiêm mặt giả vờ ngạc nhiên: “Hả? Anh không biết.”

Aizz? Vậy mà anh lại không biết? Lấy tính tình của Bùi Văn Văn mà không trắng trợn thổ lộ sao? Điều này sao có thể! Trên mặt Vân Thường viết rõ hai chữ “hoài nghi”.

Lục Diệp thấy cô không tin, vội vàng bồi thêm một câu: “Anh thật sự không biết, anh còn không nhớ rõ hình dạng cô ấy thế nào nữa mà, em tả cho anh nghe thử xem.”

EQ của đàn ông thường thấp hơn phụ nữ, nếu Lục Thiếu tá chỉ nói câu thứ nhất, không thêm mấy lời phía sau, Vân Thường gần như đã tin tưởng.

Nhưng câu bổ sung thêm này quả thật chính là “giấu đầu lòi đuôi”, Vân Thường lập tức hiểu, Lục Diệp là đang nói造谣!

Lục Thiếu tá còn chưa biết mình đã bị Vân Thường vạch trần, trong lòng vẫn vui sướng hài lòng nghĩ, mặc dù anh đã hơn ba mươi tuổi còn chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng vẫn có người thích đấy thôi! Như vậy không biết Vân Thường có ghen hơn không nữa? Vậy tối nay anh có thể có yêu cầu quá đáng hơn hay không đây?

Đáng tiếc Lục Thiếu tá đã vui mừng quá sớm.

“Thì ra là anh không biết.” Vân Thường cười dịu dàng, trong đôi mắt hạnh có gợn sóng lay động: “Vậy cứ xem như em chưa nói gì đi.”

Không đúng! Không phải như vậy! Lục Thiếu tá trợn mắt. Vân Thường phải nên vừa ăn dấm vừa miễn cưỡng nói chuyện với mình về Bùi Văn Văn mới đúng? Sau đó mình có thể kiên định nói cho cô biết lần nữa: anh chẳng hề có chút ấn tượng nào với Bùi Văn Văn cả!

Rõ ràng phải theo kịch bản như vậy mới đúng!

Lục Thiếu tá rối rắm, đang suy nghĩ làm sao để vở kịch trở lại đúng đường, cửa phòng bệnh liền bị người ta mở ra.

“Cậu cũng thật có năng lực đấy, Lục Diệp.” Tường Bàn Vệ đi tới đầu giường Lục Diệp bả vai nhẹ nhàng đẩy một cái, cười nói: “Quanh năm bán chim còn có thể bị chim mổ vào mắt, chắc chắn, mắt mất . . . !”

Lục Diệp chưa kịp đáp lời, Bùi Quân liền chen miệng nói: “Nhìn kìa, đáng thương chưa, đến ngồi cũng không nổi.”

“Hai người các cậu nói đủ chưa! Lục Diệp đã đáng thương lắm rồi.” Giản Viễn Đường đi tới đầu giường đặt thuốc bổ cùng trái cây mang đến xuống:

“Bây giờ thấy thế nào?”

“Rất tốt.” Lục Diệp bị nhạo báng như vậy nhưng mặt không đỏ tím không đập nhanh, vẫn là khuôn mặt than kiếm lời như cũ.

“Nghe nói em dâu mang thai, chúc mừng.” Giản Viễn Đường quay đầu nhìn Vân Thường: “Nếu là con gái thì có thể gả cho con trai Tường Bân Vệ làm vợ rồi.”

Bà xã của Tường Bân Vệ đã mang thai được tám tháng, qua siêu âm nên biết được đứa nhỏ là con trai

“Câm miệng.” Lục Diệp hung hăng trợn mắt nhìn Giản Viễn Đường một cái, bảo bồi nhà anh còn chưa ra đời đã bị người ta đề ý, làm gì có lý đó!

Thực che chở nha! Giản Viễn Đường chắc lưỡi, vừa định nói gì đó với Vân Thường, liền nghe thấy cạnh cửa truyền tới giọng phụ nữ cao vút đầy hưng phấn.

“Anh Diệp, em tới thăm anh đây!”

Nhất thời, người cả phòng đều đau đầu nhức óc. Bùi Quân cũng có chút khó xử, anh ta liếc mắt nhìn qua Vân Thường, rồi len lén nói với Lục Diệp: “Từ chối không được, đành phải cho con bé đi cùng.”

“Anh Diệp, anh còn đau không?” Bùi Văn Văn vừa vào đã chạy thẳng tới đầu giường, mở lời hỏi han đầy ân cần: “Em đã muốn đến từ sớm, nhưng mà mẹ cứ không cho.”

Cô bấu môi, cũng là vì chuyện lần trước, cho nên mẹ mới không cho cô đến, nhưng cô không nói sai cái gì. Người phụ nữ này vốn vì tiền nên mới gả cho anh Diệp là sự thật!

“Rất tốt.” Lục Diệp vẫn kiên trì trả lời bằng hai chữ.

Bùi Văn Văn quét mắt nhìn bốn phía trong phòng bệnh, chợt hét lớn: “Sao lại không có hộ sĩ đến đây chăm sóc anh?” Cô ta có chút phần hận liếc Vân Thường một cái, giọng nói thấp hơn vài lần, nhưng vẫn đủ khiến người chung quanh nghe được: “Để một người mù ở chỗ này thì làm được gì chứ!”

Cô ta vừa dứt lời, mặt của Lục Diệp liền trầm xuống, Bùi Quân thầm kêu không ổn, anh biết Lục Diệp đã thực sự tức giận, vừa định mở miệng nói gì đó để chuyển đề tài, nhưng bị Lục Diệp cắt đứt.

“Cô là ai?” Ánh mắt của Lục Diệp sắc bén, con ngươi sâu đen chăm chú nhìn Bùi Văn Văn: “Vợ tôi như thế nào liên quan gì tới cô?”

Tất nhiên anh không thể không biết Bùi Văn Văn là ai, cũng biết Nhị lão Bùi gia luôn luôn xem cô con gái không để có này như bảo bối, nhưng mà hai chữ “người mù” kia thật sự đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh.

Chuyện mắt của Vân Thường không nhìn thấy, luôn là vấn đề khổ sở nhất vô lực nhất tồn tại sâu trong lòng anh. Ở Lục gia, không người nào không cẩn thận chú ý từ ngữ, chỉ sợ chạm đến lòng tự trọng của Vân Thường.

Vậy mà bây giờ, trước mặt nhiều người như vậy Bùi Văn Văn lại dám ngạo mạn lớn tiếng châm chọc cô, vũ nhục bảo bối trong tim anh.

Lửa giận trong lòng Lục Diệp bùng phát như thủy triều, ngay trước mặt hai người anh em cùng Bùi Quân, liền thốt ra những lời không chút nể tình, chẳng thèm chừa lại chút thể diện nào cho Bùi Văn Văn.

Mặt của Bùi Văn Văn vừa trắng vừa xanh rồi lại hoàn toàn biến thành đỏ, nước mắt đọng đầy hai con ngươi, khó xử đến mức gần như không có chỗ trốn, cô ta làm thế nào cũng không ngờ đến Lục Diệp lại nói ra những lời như vậy!

Bùi Văn Văn nghĩ mãi cũng không hiểu, rõ ràng Lục Diệp không hề thích những người Lục phu nhân an bài, nhưng tại sao lại đối xử với Vân Thường tốt như vậy? Là bởi vì đứa bé trong bụng cô ta sao?

Không khí trong phòng bệnh đột nhiên trở nên vô cùng xấu hổ, cảnh náo nhiệt hòa thuận vừa rồi chỉ mới một thoáng đã như bị đóng băng lại. Nhưng Lục Diệp lại giống như hoàn toàn không phát hiện ra, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, không có chút nhượng bộ nào.

“Được rồi.” Bùi Quân tiến lên kéo Bùi Văn Văn: “Tôi mang Văn Văn ra ngoài trước, các cậu cứ nói chuyện tiếp đi.”

Bùi Quân không vì chuyện này mà tức giận với Lục Diệp, dù sao tính khí em gái mình thế nào anh ta hiểu rất rõ, vì vậy liền nhìn Vân Thường cười cười rồi kéo Bùi Văn Văn.

“Đừng có đi đến đâu cũng khiến cho Bùi gia xấu hổ!” Vừa ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt của Bùi Quân liền lạnh xuống: “Em cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, nên hiểu chuyện một chút đi.”

“Em thế nào?” Bùi Văn Văn lau nước mắt: “Là em thích anh Diệp trước! Sao có thể để cho cô ta dễ dàng đoạt đi như vậy! Hơn nữa còn là một người phụ nữ vừa mù vừa hám lợi!”

“Người ta như thế nào không liên quan gì tới em, em quản bản thân mình cho tốt đi.” Bùi Quân nhàn nhạt liếc Bùi Văn Văn một cái, xoay người rời đi, chỉ để lại một câu: “Ba mẹ cũng không thể che chở cho em được cả đời.”

Đầu Bùi Văn Văn lúc này như nồi nước đang sôi, căn bản chẳng nghe lọt lời của Bùi Quân dù chỉ là một chữ. Cô ta cảm thấy mình không sai, sai chỗ nào? Cô ta thích ai thì có quyền thổ lộ với người đó, làm phiền đến ai chứ?

Cô ta vừa tức giận vừa xấu hổ, lau nước mắt xong liền bước theo hành lang đi ra ngoài.

Vừa lúc đó, cô ta chợt nhìn thấy một người đàn ông trung niên ăn mặc bản thủ đang lén lút quanh cửa phòng bệnh của Lục Diệp.

Bùi Văn Văn lặng lẽ đi tới, nắm chặt cánh tay ông ta chất vấn: “Ông là ai?”

Mặc dù Lục Diệp nói với cô ta những lời quá đáng, nhưng cô ta vẫn rất thích anh, tất nhiên sẽ không để cho một người khả nghi thế này lén lút quanh phòng bệnh.

Từ sáng sớm Văn Quang Phương đã đến phòng bệnh cao cấp ở tầng này, ông ta đã trốn nợ bài bạc một thời gian rồi, nên tất nhiên chuyện tránh khỏi tầm nhìn của người khác không tính là việc gì quá khó, tron như lươn vậy, đến những người cho vay lãi suất cao cũng không bắt được ông ta, huống chi là bác sĩ y tá trong bệnh viện.

Vốn tưởng rằng có thể thừa lúc Văn Thường ra ngoài, thông qua uy hiếp lấy được một ít tiền, ai biết lại bị một con nhóc bắt được.

Tính tình của Bùi Văn Văn từ trước đến giờ luôn ngang ngạnh, thấy Văn Quang Phương không nói lời nào, liền trầm giọng: “Rốt cuộc ông là ai? Nếu không nói tôi sẽ báo cảnh sát!”

Cấp độ của Bùi Văn Văn tất nhiên kém hơn Văn Quang Phương rất nhiều, nhưng mà bây giờ Văn Quang Phương đã cùng đường rồi, đoán chừng nhìn thấy tên ăn mày ở trên đường cũng có thể vơ vét sạch tiền bạc của người ta, vì vậy cũng không giấu diếm nữa, hất tay Bùi Văn Văn ra, giương mặt lên nói: “Tao là cha của Văn Thường, cha vợ của Lục Diệp!”

Nhìn cách ăn mặc của Bùi Văn Văn ông ta liền biết, đây nhất định là một con nhóc có tiền, hơn nữa nếu có thể đến đây gặp Lục Diệp, thì ắt hẳn cũng có quan hệ không tệ với Lục gia, như vậy nói không chừng ông ta có thể moi được tiền từ người con nhóc này.

Cha của Văn Thường? Là người đàn ông bán con gái kia? Bùi Văn Văn chán ghét liếc mắt nhìn Văn Quang phương, cảm thấy bàn tay vừa chạm vào người ông ta dường như cũng đang ngứa lên.

Người cặn bã như vậy dù chỉ một câu cô ta cũng không muốn nói nữa! Liền nhanh chóng rút tay về xoay người rời đi.

Ai ngờ Văn Quang Phương thế nhưng tro mặt ra trực tiếp chặn Bùi Văn Văn lại.

“Ông muốn làm gì?” Bùi Văn Văn cau mày nhìn ông ta.

“Mày và Lục Diệp là bạn à? Tao là cha vợ của Lục Diệp, cho tao mượn ít tiền trước đi, sau này sẽ bảo Lục Diệp trả lại.”

Ha, sao lại có loại người không biết xấu hổ đến mức này? Bùi Văn Văn chút nữa bị ông ta làm cho tức cười. Vừa định mở miệng châm chọc, nhưng trong đầu chợt lóe lên ý tưởng, đột nhiên nảy ra một chủ ý.

Cô ta gạt gạt khóe miệng, trên mặt hiện lên vẻ âm trầm không phù hợp với số tuổi: “Ông rất thiếu tiền sao? Vậy chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Ngày thứ hai mươi một (hai)

“Khó chịu sao?” Buổi tối, Lục Diệp nằm ở trên giường ôm lấy Văn Thường, bàn tay dịu dàng vỗ về tựa như trấn an cô, con tức tích tụ trong lòng vẫn chưa tiêu tán.

Anh cực kì tiếc nuối, lồng ngực ngột ngạt gần như không thở nổi, hận chẳng thể khám cả người cô vào trong máu thịt, dung nhập cùng thân thể của chính mình, để cô không thể xa rời anh dù chỉ là nửa phút, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội cười nhạo cô, khi dễ cô nữa!

Văn Thường của anh tốt như vậy, vừa dịu dàng vừa khéo hiểu lòng người, nhưng không biết tại sao, luôn phải chịu nhiều khổ sở hơn người khác.

Chỉ cần nhắm mắt là Lục Diệp lại nghĩ đến vẻ mặt cùng những lời hôm nay của Bùi Văn Văn, tràn đầy miệt thị và khinh thường.

Ở dưới mắt anh mà cô còn bị uất ức nhiều đến thế, vậy khoảng thời gian lúc anh còn chưa xuất hiện thì sao? Một mình cô đơn độc đã phải chống chọi cực khổ đến mức nào?

Lòng ngực Lục Diệp càng lúc càng đau đớn, ngay cả hô hấp cũng hơi tắc nghẽn.

Vân Thường, Vân Thường, Vân Thường của anh, Vân Thường của anh.

“Không khó chịu.” Vân Thường hít mắt hương thụ từng cái vuốt ve của anh, cảm nhận sự đau lòng trong từng nhịp đập của con tim người bên cạnh, lồng ngực tràn đầy ấm áp.

“Thật ra thì lúc đầu cũng có chút khó chịu.” Cô tránh vết thương của Lục Diệp ra, thận trọng tựa đầu vào ngực anh: “Nhưng lâu dần thì thành quen, bây giờ nghe đã không còn cảm giác nữa, anh đừng lo, dù bọn họ có nói thế nào em cũng không để ý.”

Người không có quan hệ nhiều như vậy, cô lại chỉ có một trái tim, đặt trên thân thể người cô quan tâm nhất còn không đủ, đâu còn dư dả mà phân cho người khác.

“Lục Diệp, anh đừng tức giận.” Cảm nhận được hơi thở của anh đột nhiên trở nên nặng nề, Vân Thường vội vàng vươn tay vỗ vỗ ngực cho anh, chỉ sợ anh xúc động lại làm cho miệng vết thương hở ra: “Chúng ta sống là việc của chúng ta, bọn họ nói gì kệ họ.”

Lục Diệp cảm thấy cổ họng khô rát, một câu cũng không nói ra được. Lúc trước anh đã biết cô là một người hiểu lý lẽ, lại không nghĩ rằng cô có thể thông hiểu đến trình độ này.

Nhưng tính tình đậm đặc như vậy, là phải chịu qua bao nhiêu lần đau đớn cùng châm chọc mới có thể luyện được đây? Lục Diệp chẳng dám tưởng tượng.

“Vân Thường, chúng ta phải chữa khỏi mắt cho em” Sau đó nhìn thật kỹ những người đã từng cười nhạo châm chọc cô.

Vân Thường cười khê: “Được.” Chữa khỏi là có thể nhìn thấy anh đầu tiên, không chữa khỏi cũng không sao, có anh ở bên người, cô không sợ gì cả.

Buổi tối, trong phòng bệnh yên tĩnh, rèm cửa sổ không kéo chặt, ánh trăng mềm nhẹ như nước len lỏi vào từ khe hở, tạo thành một dải vàng nhạt trên sàn nhà, ánh sáng vốn lạnh lạnh cũng nhuốm một tầng ấm áp.

Trong vầng sáng nhạt màu này, trên giường bệnh có hai người đang ôm chặt lấy nhau nằm cùng một chỗ. Giống như nơi đây, lúc này, không phải là bệnh viện ai ai cũng muốn tránh, mà là địa điểm bọn họ đang hưởng tuần trăng mật.

Phản tình yêu cùng hạnh phúc đó khiến cho ánh trăng cũng trở nên xấu hổ nhu hòa hơn.

Thân thể Lục Diệp ấm áp, Vân Thường được anh ôm như vậy liền nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, vừa định lui ra khỏi ngực anh, liền bị Lục Diệp nhanh nhẹn kéo lại.

Vân Thường khẽ mở mắt, âm thanh vừa mềm vừa ngọt, giống như một viên kẹo đường chỉ cần nếm một miếng là lan đến tận đáy lòng.

Lục Thiếu tá nuốt nước miếng một cái, cố gắng đè nén sự kích động ở nơi nào đó, nghiêm mặt nói: “Anh muốn đi vệ sinh một lát.”

Đi vệ sinh một lát. Ai? Đi vệ sinh? Đại não Vân Thường lập tức tỉnh táo, trở mình bò dậy bật đèn ngủ, rồi mò mẫm bước xuống đất, khăn trương đưa tay cho Lục Diệp: “Anh cẩn thận một chút, nắm lấy tay em này.”

Lục Diệp ừ một tiếng, cẩn thận ngồi dậy, chậm rãi bước xuống. Thật ra thì vết thương của anh khôi phục rất tốt, nhưng dù thế Lục Diệp cũng không dám có động tác gì quá lớn, sợ vết thương nứt ra, như vậy trong khoảng thời gian nghỉ kết hôn của anh và Vân Thường, anh thực sự chỉ có thể nằm ở trên giường, cái gì cũng làm không được.

Vân Thường không bài xích việc giúp Lục Diệp ở những phương diện cá nhân thế này, cũng không quá xấu hổ, dù sao cái gì cô cũng không nhìn thấy, cũng lắm chỉ giống như một cây gậy hình người dành cho Lục Diệp. Có từng thấy cây gậy nào biết xấu hổ chưa? Tất nhiên là chưa rồi!

Chỉ là lúc hai người ở cạnh nhau, Lục Thiếu tá sẽ thường thường nghĩ tới một vài điểm quan trọng khiến người ta khó lòng tưởng tượng nổi, tỷ như bây giờ.

“Tự anh làm đi.” Vân Thường muốn giẫy khỏi tay Lục Diệp trốn về phía sau, nhưng lại không dám động, sợ chạm phải miệng vết thương của anh, chỉ có thể đỏ mặt lắc đầu cự tuyệt.

Nhưng mà da mặt dày của Lục Thiếu tá là được luyện thành từ trong súng đạn, Vân Thường căn bản đâu không lại anh.

“Lúc anh duỗi tay sẽ chạm đến vết thương.” Lục Thiếu tá nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhanh, liếc phản ứng của Vân Thường một cái, chột buông tay cô ra, âm thanh lại trầm thấp rõ ràng hơn.

“Vậy để tự anh làm thôi, ai ——”

Lòng Vân Thường buộc chặt, vội vàng đè lại tay của anh, “Sao vậy? Sao vậy? Đụng tới vết thương rồi hả? Có chảy máu không?”

“Không có, nhưng nếu lại động nữa chỉ sợ.”

Lời của anh còn chưa nói hết, liền bị giọng nói sôt ruột của Vân Thường cắt đứt.

“Em giúp anh! Anh đừng cử động!”

“Ừ.” Lục Thiếu tá giả bộ trầm giọng “ừ” một tiếng, trên thực tế khóe miệng đã sắp kéo đến tận mang tai rồi.

Mắt Vân Thường không nhìn thấy, Lục Diệp lại cố ý không hướng dẫn cô, cô chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình mà “ra tay”.

Kết quả tay không chạm vào hông Lục Thiếu tá, mà ngược lại đặt lên mông người ta.

Lục Thiếu tá rèn luyện, làm nhiệm vụ quanh năm, thịt trên người cứng rắn bền chắc, thịt ở mông cũng không ngoại lệ, sờ không thoải mái chút nào. Vân Thường “á” một tiếng, vội vàng đưa tay dời đến ngang hông.

Lục Diệp cao hơn Vân Thường mười mấy cm, hơn nữa Vân Thường sợ chạm phải miếng vết thương của anh, chỉ có thể tận lực giảm nhẹ sức ở tay, eo cũng cong xuống.

Lục Diệp mặc bộ quần áo bệnh nhân mỏng manh, vào lúc này chỉ cảm thấy bụng dần nóng lên, hô hấp của cô nhẹ nhàng mà ấm áp theo cấp số nhân phun vào nơi nhạy cảm nhất của anh, dễ dàng câu khối lửa nóng vắt và lấm anh mới nhìn được ra ngoài.

Hương thơm dịu ngọt cùng khoái cảm trong trí nhớ va vào nhau, làm từng tế bào trên người anh như sống dậy, cảm giác hư không lan tỏa khắp tứ chi bách hải.

Rất nhanh liền khiến thân thể Lục Diệp “tỏa nhiệt”.

Thực sự rất muốn đi vệ sinh sao? Mắt Vân Thường đỏ bừng, nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc “giải thoát” cho “thứ gì đó” đã đột nhiên đứng thẳng của Lục Diệp.

“Anh. tự anh điều chỉnh phương hướng đi.”

Cô cực kỳ xấu hổ, mấy ngày trước bởi vì vết thương Lục Diệp chưa được tốt, không thể hoạt động, mà mắt của cô lại không nhìn thấy, nên Lục phu nhân mời hộ lý tới để chăm sóc cho anh.

Vì vậy, việc giúp anh đi vệ sinh này, vẫn là lần đầu tiên cô làm.

Trong phòng vệ sinh dĩ nhiên không phải là điểm tốt để làm gì đó, vì vậy Lục Diệp không làm khó Vân Thường nữa, vội vàng giải quyết nhu cầu sinh lý, giúp Vân Thường rửa tay xong, liền nhanh chóng trở lại giường.

Khoảng khắc đặt đầu xuống gối kia, Vân Thường lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, mặc dù mắt không nhìn thấy, nhưng vừa rồi. thật sự là đến đầu cũng không dám ngẩng lên nữa.

“Vân Thường.” Vân Thường giật mình, mỗi lần Lục Diệp dùng loại giọng điệu mang theo thỉnh cầu này nói chuyện với cô, thường chẳng có chuyện gì tốt.

Vì vậy lần này Vân Thường quyết định đánh đòn phủ đầu, cô giả bộ bình tĩnh nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi!”

Lục Thiếu tá giống như không nghe thấy lời của cô vậy, đặt đầu lên bả vai người ta cọ xát, đàn ông hơn ba mươi tuổi đầu rồi, còn mặt dày làm nũng!

“Khó chịu.”

“Khó chịu chỗ nào?”

Bây giờ Lục Thiếu tá là đại gia, một câu khó chịu liền có thể khiến cho Vân Thường sợ mất hồn mất vía hơn nửa ngày.

“Chỗ này.” Lục Diệp kéo tay Vân Thường đặt xuống hạ thân: “Chỗ này khó chịu.”

Vân Thường giật mình một cái, giống như là chạm phải nước nóng, vội vàng rút tay về.

Mặt cô đỏ như bị lửa thiêu, lắp ba lắp bắp nói: “Nhìn. Nhìn một chút.”

Lục Thiếu tá công trên kích dưới, đôi môi nóng bỏng hôn xuống lỗ tai Vân Thường, rồi đến cổ, âm thanh ở trong bóng tối cực kỳ đè nén: “Nhìn không được thì sao?”

Vân Thường rút đầu một cái, cố nén sự run rẩy, vắt và lấm mới nặn ra được một câu: “Bác sĩ. Bác sĩ nói không thể làm những việc vận động mạnh.”

Nói xong lời này, Vân Thường xấu hổ đến mức hận không thể chôn đầu vào luôn trong gối cả đời khỏi phải ra nữa!

Dĩ nhiên Lục Diệp biết rõ tình trạng vết thương của mình, cũng hiểu nếu muốn “làm gì đó” thì còn phải chờ thêm mấy ngày, nhưng dù không ăn được thịt

thì anh cũng phải uống được canh chứ!

Vì vậy liền vô si hơn, càng thêm ra sức khi dễ Vân Thường. Vân Thường đáng thương chẳng dám phản kháng, chỉ có thể mặc cho Lục Thiếu tá muốn làm gì thì làm.

Đến khi Lục Diệp thỏa mãn rồi, mới thưởng cho Vân Thường một cái hôn lên trán, mở miệng y hết đại gia:

“Được rồi, ngủ đi.”

Mùi vị bị “nghen” quả thực là không dễ chịu, Lục Thiếu tá chưa thỏa mãn thờ dài, ngửi mùi hương thơm ngát trên người Vân Thường nặng nề đi vào giấc ngủ.

.....

“Hôm nay sao vậy?” Lâm Ngạn cau mày nhìn một bàn thức ăn ngon, chán ghét liếc Vân Quang Phuong một cái, quay đầu lại hỏi mẹ mình.

“Ông đây có tiền! Ăn ngon một bữa thì sao chứ!” Vân Quang Phuong gặm sườn gặm đến mức tay, miệng đều đầy mỡ, nhìn khiến người ta cực kì kinh tởm.

Lâm Ngạn bật cười một tiếng: “Tiền vay nặng lãi đã trả xong rồi à? Đừng để đến khi bị người ta đuổi giết rồi đẩy tôi đây lên làm bia đỡ đạn.” Vừa nói anh ta vừa kéo ghế ngồi xuống, nhận lấy đôi đũa mẹ mình đưa đến gấp một miếng nấm hương, vị cực kì thơm ngon.

Đây là món Vân Thường thích nhất, mỗi lần được ăn trong đôi mắt xinh đẹp của cô đều tràn đầy ý cười, vẻ mặt thỏa mãn kia giống như lấy được cả thế giới vậy.

Lâm Ngạn há mồm cắn miếng nấm hương tron mềm, ánh mắt dần trở nên âm đạm, ăn không ngon, trong miệng đầy cay đắng.

“Mày nói gì vậy!” Vân Quang Phuong dần mạnh ly rượu xuống bàn, muốn trừng Lâm Ngạn một cái, nhưng rốt cuộc vẫn không dám, chỉ có thể tức giận thu hồi ánh mắt.

“Bắt đầu từ hôm nay đòi tao sẽ lên hương!”

Dứt lời, ông ta có chút lo lắng nhìn Lâm Ngạn một cái, giống như muốn lấy thêm can đảm liền nốc hết ly rượu, lặp lại lần nữa: “Sẽ lên hương!”

Cả đời này, số lần Vân Quang Phuong giao du với bọn xã hội đen không ít, số lần bị người ta cầm súng đuổi theo đòi nợ cũng cực nhiều, nhưng ông ta vẫn thoát được. Tuy nhiên, đối với đứa con riêng này, Vân Quang Phuong quả thực cực kỳ sợ hãi, giống như là chuột nhìn thấy mèo vậy.

Vân Quang Phuong đã từng thấy cảnh Lâm Ngạn mang theo thủ hạ đoạt địa bàn với những bang phái khác, về liều mạng đó, như thật sự không muốn sống nữa vậy. Từ đó về sau, Vân Quang Phuong không dám đụng đến Lâm Ngạn nữa, thậm chí những lúc không cần thiết, cũng không muốn nói chuyện với anh ta.

Lâm Ngạn cười khẩy một tiếng, không thèm đáp lời Vân Quang Phuong. Đối với vẻ khác thường kia của ông ta cũng chẳng chút để ý, dù sao cũng chỉ là mấy chuyện liên quan đến bài bạc, nói không chừng, ngày mai, trên bàn com lại liền xuất hiện dưa muối cháo loãng.

Bữa tiệc này Vân Quang Phuong ăn cực kỳ thỏa mãn, nghĩ đến việc về sau chẳng những cuộc sống được bảo đảm, còn có tiền dư để đi sòng bạc chơi cho đã ghiền, liền tràn đầy hưng phấn.

Qua ba lần rượu, mặt Vân Quang Phuong đã đỏ bừng, mơ mơ màng màng nằm ở trên bàn, trước mắt ông ta chợt thoáng qua gương mặt của Vân Thường.

“Ai, đứa bé đáng yêu xinh đẹp như vậy, tại sao lại là con gái của Vân Quang Phuong!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chẳng có chút nào giống cả”

“Chắc chắn, còn chưa biết là con ai đâu, tên Vân Quang Phuong coi tiền như rác kia, giúp người khác nuôi con còn không biết.”

“Đúng vậy, bà còn không biết đâu, con bé đó cực kỳ thông minh, con trai tôi học cùng lớp với nó, nói con bé là học sinh xuất sắc toàn diện, đến đám nam sinh cũng không sánh nổi. Bỗng vào thứ không có đầu óc như Vân Quang Phuong có thể sinh ra được một đứa con gái như vậy sao? Nằm mơ đi!”

Hừ, Vân Quang Phuong “hừ” một tiếng, miệng, mũi đầy mùi rượu. Cho là ông đây sẽ giúp người khác nuôi con sao? Vân Quang Phuong ông đây thông minh như vậy làm sao có thể!

Nhưng là đứa con gái này cũng rất tốt, tối thiểu dựa vào nó, nửa đời sau của ông đây cũng chẳng cần phải lo gì nữa. Vân Quang Phuong lau miệng, thỏa mãn ợ một cái, lão đảo đứng dậy đi vào phòng.

Ông đây phải nghĩ thử xem, nên đi đâu để tìm người có tiền mua đứa con gái tốt này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ngày thứ hai mươi hai (1)

Trung tuần tháng Tư, thời tiết hay thay đổi. Vừa lúc này trời đang nắng to, nhưng một giây sau có thể sẽ chuyển sang mưa rào.

Lâm Ngạn đút tay vào túi quần, cà lơ phất phơ lang thang trên đường, trong thành phố này, đã có rất nhiều thế lực hắc đạo thuộc về anh ta, nhất là khu địa bàn vừa đoạt được kia, quả thực là vô cùng “màu mỡ”, có vô số quán rượu, sòng bạc, nếu làm xong, đó sẽ là ngày anh ta bắt đầu “thiết lập giang sơn” của mình.

Mặc dù tuổi không lớn, nhưng anh ta quả thực là người biết nhìn xa trông rộng.

Cứ tiếp tục những tháng ngày chém giết như thế này là chuyện anh ta không muốn làm nhất, mặc dù dưới trướng có vô vàn anh em thuộc hạ, mỗi ngày đi theo phía sau nghe anh ta sai bảo, nhưng đây vẫn là những việc không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Thậm chí có những người nhắc còn phun nước bọt, nói một tiếng: Hừ! Chỉ là mấy tên côn đồ cắc kè mà thôi!

Anh ta không phải là Vân Quang Phương, nên không muốn sống theo kiểu “được ngày nào hay ngày ấy”. Anh ta có trí tuệ, biết nhìn xa trông rộng, lại có dã tâm, quan trọng hơn là, anh ta không cam lòng cả đời cứ phải núp mãi trong bóng tối.

Lâm Ngạn ngừng đầu liếc nhìn mặt trời đã bị mây đen bao phủ, biết trời sắp đổ mưa liền sai bước nhanh hơn. Anh ta cũng không muốn về nhà mỗi ngày, trên thực tế anh ta chẳng hề có chút cảm giác gì với ngôi nhà kia. Anh ta ghét Vân Quang Phương, chán ghét đến mức hận không thể khiến cho ông ta biến mất mãi mãi! Thế nhưng anh ta lại không thể không trở về.

Lúc Vân Quang Phương uống say thì “lục thân bất nhận”, nên bất cứ lúc nào mẹ anh ta cũng có thể bị ngược đãi.

Anh ta căn bản không thể hiểu được suy nghĩ của mẹ mình, sao bà ấy cứ nhất định muốn sống cùng một người không bằng cảm thú như Vân Quang Phương vậy chứ. Anh ta bây giờ đã có năng lực mang đến cho bà một cuộc sống tốt hơn, bọn họ chẳng cần phải chịu khổ như trong quá khứ nữa.

Nhưng dù cho Lâm Ngạn có thuyết phục như thế nào, mẹ anh ta vẫn quyết tâm đi theo Vân Quang Phương.

Thật là cố chấp! Trong mắt Lâm Ngạn xẹt qua một tia giễu cợt.

Mưa đã bắt đầu rơi, từng hạt lạnh lạnh, nện xuống người, thâm nhập vào quần áo, gió xuân mang theo hơi ẩm cùng áp áp, khiến cho những hạt mưa vừa rơi xuống kia cũng như bị hâm nóng lên.

Nói mẹ mình cố chấp còn anh ta sao lại không chứ? Biết rõ kể từ sau vụ việc kia Vân Thường không bao giờ muốn nhìn thấy mình nữa, lại vẫn không thể buông cô được.

Vốn nghĩ rằng có thể cho cô sống những ngày thật tốt, ai ngờ anh ta chỉ đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về đã là vật còn người mất.

Cô lại bị Vân Quang Phương bán! Bán cho một người đàn ông hơn cô chín tuổi!

Giây phút biết được tin tức này, Lâm Ngạn hận không thể băm thầy Vân Quang Phương làm ngàn mảnh! Nếu không phải mẹ anh ta ngăn cản, có lẽ bây giờ Vân Quang Phương đã thành một nắm đất nằm tro trên núi hoang rồi.

Anh ta biết mình không xứng với cô, nhưng trong lòng vẫn có ảo tưởng, thậm chí sau khi mất cô không nhìn thấy, trong lòng anh ta thế nhưng mơ hồ có một loại hưng phấn không thể cho ai biết.

Bởi vì cô như vậy đã không còn hoàn mỹ như lúc trước, anh ta cũng càng thêm yên tâm thoải mái đến gần cô, có được cô.

Ngày đó quả thật anh ta uống say, nhưng ý thức vẫn còn rất tỉnh táo, anh ta biết mình đang làm cái gì, cũng không có phút giây nào muốn dừng lại.

Nếu như cô trở thành người của anh ta, có phải về sau sẽ không bao giờ rời khỏi anh ta nữa? Có phải cô cũng sẽ yêu anh ta dù chỉ là một chút?

Cầu mà không được thật sự là một chuyện quá đau khổ, đau khổ đến mức chính anh ta cũng không dám chịu đựng thêm một giây phút nào nữa.

Vì vậy liền buông thả bản thân, cho dù bị cô kịch liệt phản kháng cũng không ngừng lại.

Anh ta biết, ngày đó nếu không phải do Vân Quang Phương, chuyện này khẳng định đã thành.

Anh ta cảm thấy có chút may mắn, cũng có chút thất vọng. Trong lòng rất mâu thuẫn, không biết mình rốt cuộc nghiêng về phía nào.

Chị, chị hai. Cô lớn hơn anh hai tháng. Nên phải gọi cô là chị, tất cả mọi người đều bảo anh gọi cô là chị!

Lâm Ngan đẩy cửa ra, cả người mang theo khí lạnh bước vào nhà, thúc đi ngang qua nơi đã từng là phòng ngủ của Vân Thường anh ta khẽ liếc nhìn bên trong một cái. Chỗ này đã rất lâu không ai ở, mẹ anh ta cũng không quét dọn, bụi đã phủ thành một lớp khắp phòng.

Bên trong còn có những thứ cô đã từng dùng, chiếc đèn nhỏ cũ kĩ, chiếc giường đơn nhỏ hẹp.

Lòng Lâm Ngan giống như bị một bàn tay to siết chặt, rất đau đớn, chỉ hít thở thôi cũng có thể ngửi được mùi máu tươi.

Người kia. mạnh hơn anh ta, mạnh hơn anh ta nhiều, gia thế tốt, lại có danh vọng, hơn nữa bây giờ bọn họ đã kết hôn, anh ta còn có cái gì để tranh với người kia đây?

Anh ta tựa vào vách tường đầy bụi bặm, cả người như bị rút cạn sức lực, đẩy về một mối.

“Tiểu Ngan, con về rồi à?” Bà Lâm mở cửa phòng bếp ra bước tới, trên người mang theo mùi khói dầu nhàn nhạt. “Com sắp xong rồi, con đói chưa? Trong tủ lạnh có hoa quả đấy, ăn trước một chút lót bụng đi.”

Lâm Ngan cau mày lắc đầu một cái: “Con không đói, Máy hút khói lại hỏng rồi à? Ngày mai đi mua cái mới đi!”

Vật dụng trong nhà này đã vô cùng cũ rồi, lúc đầu khi kiếm được tiền anh ta đã mua một ngôi nhà mới, muốn dẫn mẹ mình đến đó ở, không ngờ nói thế nào bà cũng không chịu đi, nhất định muốn để dành ngôi nhà đó cho anh ta cưới vợ.

Đến cả vật dụng cũng không cho anh ta mua, chỉ sợ tổn tiền của anh ta.

Mẹ Lâm Ngan đối xử với anh ta rất tốt, tốt quả thật gần như là nuông chiều. Anh ta rất cảm kích, nhưng không cách nào báo đáp lại ngang bằng được. Mỗi khi nhớ tới mẹ mình cùng Vân Quang Phương đánh nắng, chửi rủa Vân Thường, nỗi hận cổ gắng áp chế trong lòng kia lại dâng lên lần át mọi thứ tình cảm khác.

“Không cần, không cần!” Bà Lâm nghe vậy “thụ sùng nhược kinh”, vội vàng khoát khoát tay: “Tiền của con con cứ giữ đi, mẹ.”

“Vân Quang Phương đâu?” Lâm Ngan không để bà ta nói tiếp, ánh mắt liếc về phía phòng ngủ: “Còn đang ngủ?”

“Nào có!” Bà Lâm thất chặt dây buộc tạp dề hơn một chút, sau đó xoay người trở về phòng bếp: “Sáng sớm hôm nay, sau khi con đi ông ta cũng ra ngoài rồi.”

Vân Quang Phương đang có mưu tính gì đây? Sao bỗng dưng lại siêng năng như vậy? Lâm Ngan cau mày suy nghĩ một lát, càng lúc càng cảm thấy bất thường, chắc chắn ông ta đang có âm mưu gì đó.

Nhưng mà anh ta chẳng có chút hứng thú nào với đồng chuyện kia của Vân Quang Phương, nên cũng không tìm hiểu thêm, ăn cơm trưa qua loa rồi lại ra cửa.

.....

Bây giờ Vân Thường đã không học chữ nổi nữa, thứ nhất là không có thời gian, mỗi ngày cô đều muốn ở trong bệnh viện làm bạn với Lục Diệp, thứ hai là Lục Diệp cùng Lục phu nhân đều không tán thành việc cô tiếp tục đi học.

Dù sao đã chính tai nghe được tin tức mất cô có thể chữa được, dưới tình huống này còn học chữ nổi, chỉ có thể khiến tâm tình Vân Thường càng thêm buồn mà thôi.

“Để anh đi cùng em” Lúc Vân Thường muốn đi châm cứu, Lục Diệp cũng cố gắng xuống giường, muốn đi với Vân Thường.

Vết thương của anh đã không còn đau nữa, được dùng thuốc tốt nhất, nên dù bây giờ có di chuyển cũng không thành vấn đề.

“Không cần, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Giọng của Vân Thường tuy nhẹ, nhưng lại mang theo một tia kiên định không thể cự tuyệt.

Đối với việc cô kiên quyết không muốn cho anh cùng đi châm cứu này, Lục Diệp thật sự cảm thấy rất bất đắc dĩ. Anh chỉ muốn nhìn qua quá trình trị liệu của cô một chút mà thôi, nhưng dù nói gì cô cũng không đồng ý.

Tuy tính tình Vân Thường tốt, nhưng chuyện đã quyết định tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi, Lục Diệp biết hôm nay không thể thuyết phục được, chỉ đành phải thôi.

Anh ngồi lại giường, cầm tờ báo bên cạnh lên, nhanh chóng lật qua mấy trang: “Vây em về sớm một chút.”

Vân Thường đồng ý xong, liền tự mình đi đến phòng bệnh sát vách.

“Hôm nay cảm thấy như thế nào?” Viện Trưởng mang kính lão, hạ châm vô cùng tinh chuẩn.

“Vẫn như mọi khi thôi ạ.” Giọng của Vân Thường không mang theo thất vọng, cũng không nóng nảy, vẫn dịu dàng ôn nhu như cũ.

“Chờ một lát hãy mở mắt.” Viện Trưởng không nói tốt cũng chẳng nói xấu, khẽ xoay chiếc kim trên đầu Vân Thường, rồi lại hạ xuống thêm một cây châm nữa.

Vân Thường “vâng” một tiếng, nhắm mắt lại chờ đợi châm cứu kết thúc.

Lúc sắp xong, cửa phòng bệnh chợt vang lên tiếng gõ, Lục phu nhân cầm túi xách rón rén đi vào, quen thuộc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh quan sát.

“Mắt muốn khỏi hẳn còn cần thời gian bao lâu?” Lục phu nhân chống cằm, nhìn Viện Trưởng hỏi.

Viện Trưởng chăm chú nhìn đầu Vân Thường, rút từng cây châm ra xong, lúc này mới trả lời: “Không có thời gian cụ thể, Trung y không giống Tây y.”

Lục phu nhân nhìn ông bữu môi, đứng lên đỡ Vân Thường: “Đi thôi, mẹ dẫn con đi mua bánh bao, ở gần bệnh viện thôi, rất ngon.”

Vân Thường cười gật đầu: “Vâng.” Chiếc bánh bao nhân nắm hương thịt gà hôm qua quả thật ăn rất ngon, nắm hương tron mềm thịt gà thơm nức, bên trong còn có chút nước sốt, cắn một cái hương thơm liền tràn đầy khoang miệng.

Vân Thường chỉ nghĩ đến đây, đã cảm thấy ứa nước miếng. Vợ vàng kéo cánh tay Lục phu nhân, cùng bà đi xuống lầu.

Cửa hàng bánh bao kia không lớn, buôn bán lại vô cùng tốt, Lục phu nhân dẫn Vân Thường tới trước cửa quán, để cô ngồi xuống cạnh mấy người khách đang ăn bánh, còn mình thì chen lên mua bánh bao.

Mùi thơm của bánh bao sục nức, Vân Thường ngồi ở bên ngoài cửa hàng, ngửi được hương thơm này, mấy con trùng tham ăn trong bụng liền bị câu ra.

Cô nuốt nuốt nước miếng, buồn chán ngồi một chỗ, chờ Lục phu nhân trở lại.

Vừa lúc đó, Vân Thường cảm thấy cánh tay đau nhói, âm thanh của Vân Quang Phương chợt vang lên bên tai: “Vân Thường, đi với cha!”

Trong lòng Vân Thường hoảng sợ, vội giẫy khỏi tay ông ta đứng dậy: “Ông tới đây làm gì?”

Giọng nói của Vân Quang Phương rất nhỏ, giống như đang cố ý đè nén gì đó, có vẻ cực kỳ âm trầm: “Mau đi với tao!”

“Tại sao tôi phải đi theo ông, tôi và ông không còn bất cứ quan hệ nào hết! Ông buông ra!” Vân Quang Phương tìm đến cô tuyệt đối không có chuyện gì tốt! Không phải thiếu tiền chính là bị người ta đòi nợ!

Giọng Vân Thường lạnh lùng: “Ông còn không buông ra, tôi sẽ kêu lên.”

“Không còn cách.” Vân Quang Phương nhỏ giọng lầu bầu một tiếng, chợt vươn tay lấy khí thế “sét đánh không kịp bưng tai” che chặt miệng Vân Thường, nháy mắt với ngó hèm bên cạnh một cái.

Cửa hàng bánh bao đông người, nhưng ai cũng cúi đầu muốn mua bánh bao trước người khác, nên chẳng ai chú ý đến chuyện xảy ra phía bên này, mấy người đàn ông kèm hai bên một người phụ nữ đi càng lúc càng xa.

Lục phu nhân xách theo bánh bao khẽ lau tảng mồ hôi rỉ ra trên đầu, đang chuẩn bị gọi Vân Thường về nhà, vừa ngẩng đầu lại phát hiện chỗ Vân Thường ngồi lúc nãy bây giờ lại chẳng còn ai!

Lòng bà chấn động, nhanh chóng kéo tay một người bên cạnh hỏi: “Có nhìn thấy cô gái vừa ngồi chỗ này không? Vóc dáng rất cao, tóc được búi lên.”

Người nợ không kiên nhẫn lắc đầu một cái, hất tay Lục phu nhân ra tiếp tục chen tới trước.

Liên tiếp hỏi mấy người đều nói không nhìn thấy, lòng Lục phu nhân dần dần trầm xuống.

“Xin hỏi, di đang muốn tìm chị vừa rồi hả?” Một cô bé rụt rè đi tới trước mặt Lục phu nhân, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn: “Vừa rồi cháu thấy chị ấy bị mấy chú to lớn đỡ đi về phía bên kia rồi!”

Lòng của Lục phu nhân run lên: “Lúc nào vậy?”

Cô gái nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Cũng lâu rồi”

Đầu Lục phu nhân “oanh” một tiếng, đại não trống rỗng, vội lấy điện thoại di động ra gọi cho Lục Thượng tướng, âm thanh run rẩy “Ông xã, xảy ra chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Ngày thứ hai mươi (2)

Lục Diệp ngồi ở đầu giường lật lật tờ báo quân sự giết thời gian, thỉnh thoảng lại giơ cổ tay lên liếc mắt nhìn đồng hồ.

Đã lâu vậy rồi, sao cô còn chăm chú chưa xong? Chẳng lẽ mắt lại xảy ra vấn đề gì ngoài ý muốn sao? Lục Diệp chẳng thể kiên nhẫn nổi nữa, anh để tờ báo xuống, nhắc người khỏi giường, đẩy cửa sải bước ra ngoài.

Cửa phòng khám bệnh đã đóng chặt, Lục Diệp còn nhớ, Vân Thường không muốn để anh nhìn thấy cô chăm chú, nên chỉ có thể kẻ sát người vào cạnh cửa liếc qua gian phòng.

Bên trong chỉ có hai ba bác sĩ trẻ tuổi đang ngồi ở trên giường thảo luận gì đó, dáng vẻ rất kịch liệt. Lục Diệp không từ bỏ ý định, mở khe cửa lớn hơn một chút, ánh mắt sắc bén quét qua mỗi m² của phòng khám, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Vân Thường.

Cô đã đi đâu rồi? Lục Diệp hơi nghi ngờ. Vân Thường vốn không hay ra ngoài, chỉ những khi chiều muộn mới xuống khuôn viên tản bộ với mẹ anh, phần lớn thời gian còn lại cô đều ở trong phòng bệnh.

Lục Diệp lặng lẽ đóng cửa phòng khám lại, cau mày tựa vào vách tường trên hành lang, cảm thấy chỗ gì đó hơi kì lạ. Mẹ anh không ở đây, Vân Thường cũng không thấy.

Phòng bệnh thường ngày luôn náo nhiệt hình như cũng lập tức trầm lặng xuống. Lục Diệp khẽ chống trán, chậm rãi đi tới phòng viện trưởng.

"Vợ cháu đâu? Đi mua bánh bao với mẹ cháu chưa về à?" Lão Viện Trưởng ngẩng đầu lên khỏi đồng ảnh chụp X quang của người bệnh, ánh mắt xuyên qua lớp kính lão đặt lên người Lục Diệp: "Vết thương của cháu khôi phục không tệ, khoảng ngày mai là có thể xuất viện rồi."

"Vâng." Lục Diệp khẽ sờ qua vết thương trên ngực mình, tâm tình buồn bực vì không tìm thấy Vân Thường cũng nhờ những lời này của lão Viện Trưởng mà tiêu tán không ít. Anh khẽ gật đầu chào lão Viện Trưởng một cái, sau đó liền bước ra khỏi phòng làm việc của ông.

Anh vốn nghĩ là, thời gian nghỉ kết hôn còn lại có thể mang Vân Thường đến những nơi khác chơi một chút, mặc dù quanh năm anh sống trong quân đội, nhưng nhờ vào những người chiến hữu ở khắp mọi miền, cũng biết không ít nơi có phong cảnh đẹp.

Thế nhưng việc bị thương này đã cắt đứt tất cả kế hoạch của anh, trừ việc ở trên giường dưỡng thương ra anh chẳng thể đi đâu được. Chỉ có thể bồi thường cho Vân Thường sau thôi.

Trong mắt Lục Diệp dâng lên một tia tiếc nuối, nhưng mà hai người ở nhà cũng rất tốt, tối thiểu thời thời khắc khắc anh đều có thể nhìn thấy cô, lại không bị người ngoài tới quấy rầy.

Lục Diệp trở lại phòng bệnh, thật sự là quá nhàm chán, liền rót ra một ly nước nóng cầm trong tay, mở TV lên, không có tiết mục gì khơi gợi được sự hứng thú của anh. Lục Diệp ấn lung tung lên chiếc điều khiển, trong lòng oán trách mẹ anh cả trăm lần.

Biết rõ bọn họ chỉ còn ở bên nhau được một thời gian ngắn nữa thôi, còn muốn lừa vợ anh ra ngoài! Thật là, về sau không bao giờ nên cho Vân Thường đi với bà nữa!

Đang suy nghĩ, điện thoại đặt ở trên chiếc bàn đầu giường chợt vang lên, Lục Diệp nhắc máy, là cha anh.

"Com tối lát nữa sẽ có người đưa tới cho con, tối nay Vân Thường ở cùng mẹ con, tự chăm sóc mình cho tốt."

Không tới? Tại sao? Lục Diệp siết chặt điện thoại: "Có chuyện gì sao?"

"Trong bệnh viện ở không thoải mái, nên muốn cho con bé về nhà một ngày."

Giọng nói của thượng tướng Lục có chút khàn khàn, càng khiến Lục Diệp cảm thấy hơi khác thường, dường như chuyện không đơn giản như vậy.

Còn muốn hỏi tiếp, nhưng thượng tướng Lục đã cúp máy.

"Đừng khóc." thượng tướng Lục lau nước mắt cho bà Lục, lòng ngón tay thô ráp, chạm vào khiến bà Lục có chút đau, mang theo vẻ thô lỗ đặc hữu của một người đàn ông.

"Đều là tại em." bà Lục luôn kiên cường, nhưng vào lúc này lại có chút không chịu nổi, nếu không phải bà cố ý dẫn Vân Thường đi mua bánh bao, con bé cũng sẽ không bị người ta bắt đi. Nếu như xảy ra việc gì, đừng nói là Vân Thường, mà cửa kia của Lục Diệp bà cũng qua không nổi.

"Được rồi, khóc cũng vô dụng, đừng khóc nữa, nhìn thật khiến người ta phiền lòng!" thượng tướng Lục chưa bao giờ biết nói lời nhỏ nhẹ, sự quan tâm của ông kỳ quái mà cứng rắn. Nếu không phải đã sống chung với nhau nhiều năm như vậy, bà Lục đã bị những lời này của ông làm tức chết.

"Nơi đó hẳn là có CCTV, anh đã cho người điều tra rồi, cảnh sát cũng đã báo, đội trưởng là cấp dưới của anh ngày trước, em yên tâm, nếu như vậy còn không tìm được người thì bọn họ cũng đừng mong làm việc nữa!"

Hai con người của thượng tướng Lục đen thẫm lại, đôi mắt già nua sáng loáng lấp lánh, vẻ sắc bén vẫn chưa hề bị suy giảm.

Bà Lục không lên tiếng, chỉ là nắm khăn tay cúi đầu, nước mắt lại rơi xuống.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, mỗi phút mỗi một giây đều là đau khổ, thượng tướng Lục đã lâu chưa đụng tới thuốc lá cũng hút liền hết điếu này tới điếu khác, chưa hề ngừng lại dù chỉ là một lúc, bà Lục cũng không ngăn ông lại như ngày thường.

Trong thư phòng đều là mùi thuốc lá, ở thời khắc khẩn trương này, càng khiến cho lòng người ở bên trong thêm nóng nảy.

Đêm dần khuya, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, bên ngoài gió thổi lạnh lẽo, người đi trên đường cũng phải rút cổ lại, tận lực lui người vào lớp áo khoác, nện bước chân vội vã đi về nhà.

Ở phía Bắc thành phố, trong một kho hàng đã bỏ hoang từ lâu, Vân Thường bị người ta dùng khăn tay bịt miệng, chỉ có thể trợn to hai mắt, gắt gao nắm chặt tay, nghe Vân Quang Phương xem cô như một món hàng mà bàn giá cả với người ta lần nữa.

"Một lời thôi, hai mươi vạn!" Vân Quang Phương đưa ra hai ngón tay, một chút cũng không muốn nhượng.

"Không được!" Một người khác lắc đầu, dáng người của hắn ta nhỏ gầy, lưng khểnh, nên khiến thân thể lại càng thêm nhỏ, trên khuôn mặt thật dài là đôi mắt ti hí, trông trắng rõ ràng nhiều hơn trông đen, vừa nhìn liền biết là một người vô cùng gian xảo.

"Cô ta là người mù, cũng không còn là xử nữ, quá mắc, xử nữ bây giờ đáng giá bao nhiêu chứ!"

Vân Quang Phương trừng mắt: "Mày nhìn cho rõ đi! Dung mạo của con gái tao thuộc loại thượng hạng! Hơn nữa còn tốt nghiệp đại học danh tiếng, nếu không phải thiếu tiền tao cũng không nỡ bán đâu!"

Người nọ trợn trắng mắt, trong đó đều là vẻ khinh thường: "Ông anh à, nghe ông nói kia, chúng tôi cần một đứa sinh viên để làm gì? Dù sao cũng là bán đến nơi xa xói hèo lãnh làm đầu cho người ta, chỉ cần là phụ nữ có thể sinh con là được!"

Dứt lời, hắn ta quay đầu nhìn Vân Thường một cái.

Bây giờ đã là đêm khuya, trong kho hàng chỉ thấp hai cây nến, ánh sáng leo lét chập chờn, Vân Thường mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng. Cả người còn được bao phủ bởi phong độ đặc hữu của người trí thức, cho dù là lúc này nhếch nhác bị trói trên mặt đất, vẫn có một loại mỹ cảm khó thành lời.

Người nọ nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt chột lóe qua một tia tham lam.

Hắn ta đã làm việc buôn bán này nhiều năm vậy rồi, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp phải một người phụ nữ xinh đẹp như thế, hơn nữa không giống với những đứa xử nữ không được động vào kia, người phụ nữ này vốn đã không còn hoàn bích, vậy thì ngủ với người ta một lần hay hai lần có chỗ nào khác biệt đâu!

Vân Quang Phương đã lăn lộn ở sông bạc nhiều năm, cũng rèn luyện được một thân bản lĩnh nhìn sắc mặt mà nói chuyện, lúc này vừa thấy vẻ mặt của đôi phương, liền biết ngay hắn ta đang có ý đồ không đúng đắn gì với Vân Thường.

Hai con mắt ông ta xoay tròn, tính toán.

"Thế nào, con gái của tao là mỹ nhân thuộc hàng thượng hạng đó." Vân Quang Phương nhếch môi chỉ chỉ Vân Thường: "Không phải là tao thổi phồng, mà thật sự là quanh nhà tao chẳng đứa con trai nào mà không thích nó! Như vậy đi, tao thấy mày cũng là người thành thật, mười lăm vạn, không thể ít hơn nữa!"

Người nọ mặc dù thèm thuồng sắc đẹp của Vân Thường, nhưng mười lăm vạn đúng là quá nhiều, người ở mấy chỗ nghèo nàn đó nhiều lắm chỉ ra khoảng năm vạn để mua vợ, mười lăm vạn thì dù có đẹp như thiên tiên cũng không ai muốn!

Chỉ là. đưa đến mấy chỗ xa xôi nghèo nàn kia không được, thì cũng có thể đưa đến hộp đêm! Hắn ta có biết quản lý của một hộp đêm cao cấp, nơi đó có chỗ dựa tương đối vững chắc, chỉ cần đi vào thì đừng nghĩ tới chuyện trở ra!

Hắn ta sờ sờ cằm, trên mặt lộ vẻ khó xử: "Không được, mười lăm vạn căn bản không được! Tôi cũng không muốn nói nhiều với ông, mười vạn đi! Được thì bán! Không được thì thôi đi!"

Chuyện này. Lập tức bị người ta chém xuống chỉ còn 1/3 giá ban đầu, Vân Quang Phương nhức nhối không dứt, nhưng bán người là phạm pháp, cho dù đó là con gái ông ta.

Nếu bỏ lỡ người mua này, thì không biết lúc nào thì mới có thể bán được nó đi! Dù sao cũng là mua bán không vốn, ít hơn thì ít hơn vậy! Huống chi con nhóc kia cho mình cũng không ít.

Nghĩ tới đây, Vân Quang cắn răng: "Được!"

Đêm hôm khuya khoắt, ở Lục gia, đèn đuốc sáng rõ, người giúp việc, tài xế, cảnh sát ra vào không dứt, vừa nhìn liền biết đã xảy ra chuyện bất thường.

"Đây là cha của Vân Thường!" bà Lục chỉ vào màn hình máy vi tính, chột hét lên.

"Tuyệt đối không sai! Chính là ông ta!" Bà bỗng nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, mười ngón tay gắt gao nắm chặt góc bàn, bờ môi run rẩy, hiển nhiên là đã phần nộ đến cực điểm: "Là ông ta bắt Vân Thường đi!"

Đội trưởng đội cảnh sát cũng sợ, nhưng không dám hỏi quá nhiều, gan anh ta không đủ to tới mức ra vẻ quá hứng thú với việc nhà của thượng tướng Lục.

"Xác nhận được mục tiêu là tốt rồi! Thủ trưởng phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ nhanh chóng bắt được tội phạm, tìm ra con cháu ngài!"

Thượng tướng Lục gật đầu một cái, trên mặt vẫn đầy vẻ nghiêm túc, ông tự tay vỗ vỗ bả vai đội trưởng đội cảnh sát: "Nhờ cả vào cậu!"

Lục Diệp nằm trên giường bệnh trần trọc trở mình, vẫn không thể tin được nguyên nhân tới nay Vân Thường không đến, Vân Thường luôn luôn giữ chữ tín, rõ ràng trước khi đi đã hứa sẽ trở về sớm rồi, có nguyên nhân gì đặc biệt đến mức khiến cô nuốt lời đây?

Hơn nữa điện thoại cũng không gọi được, Lục Diệp nắm di động trong tay, dựa vào đầu giường ngồi dậy. Nhấn số gọi cho Vân Thường lần nữa, vẫn là tắt máy.

Anh cau chặt lông mày, bộ não tự giác phân tích như khi phân tích tình hình quân địch lúc làm nhiệm vụ.

Như vậy, nếu có tình huống bất ngờ nào đó phát sinh, nguyên nhân nhất định xuất phát từ mẹ anh, có thể là bỗng dưng nổi hứng kéo Vân Thường tham gia buổi tụ hội gì đó, song lần này người gọi điện thoại lại là cha anh!

Vấn đề là ở đây, cha anh luôn không quan tâm đến những việc này, đều là do mẹ ép buộc, lần này lại phá lệ là vì sao? Hơn nữa mẹ anh luôn thẳng tính với người nhà, nếu có buổi tụ họp nào đó, không gọi điện thoại nói cho anh biết mới là lạ!

Tim Lục Diệp đập càng lúc càng nhanh, anh là tinh anh trong binh đội đặc chủng, không chỉ phải có một thân bản lĩnh khiến người khác tin phục, đầu óc còn phải nhanh nhạy hơn nhiều so với người thường.

Màn hình di động vẫn sáng, đã gần đến bình minh, khoảng thời gian Vân Thường rời khỏi anh đã sắp sáu tiếng.

Lòng ngực Lục Diệp vừa ngọt ngào vừa hốt hoảng, lo lắng dâng tràn như một ngọn lửa lan trên đồng cỏ, cháy hừng hực cả một khoảng trời.

Bỗng nhiên, anh vớ lấy điện thoại, trực tiếp nhảy xuống giường! Vết thương chưa lành hẳn bị kéo căng gây đau đớn, thế nhưng anh lại chẳng còn tâm trí để ý đến nó nữa.

Lục Diệp vừa kéo cửa vừa chạy ra ngoài, bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình bị gió thổi phồng, khắp người đều lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến trái tim Lục Diệp cũng run run.

Anh đón một chiếc taxi chạy thẳng tới Lục gia, trong mắt của Lục Diệp lạnh lẽo lên ánh sáng, đôi lông mày anh tuấn nhíu chặt, tốt nhất. . . . không nên có người lừa anh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ngày thứ hai mươi ba (1)

"Lục Diệp?! Sao con lại về đây?!" Lục phu nhân ngẩng đôi mắt đầm lể, kinh ngạc nhìn đứa con trai đang đẩy mọi người ra đi tới, trong lòng thầm kêu không ổn.

"Vân Thường đâu?" Đôi con ngươi đen thẳm của Lục Diệp nhìn thẳng vào Lục phu nhân: "Vân Thường ở đâu?"

"Mẹ. . . . không phải mẹ bảo con ở lại bệnh viện ư, sao con." Lục phu nhân lúng túng không trả lời được. Ánh mắt mãnh liệt của con trai giống như một thanh kiếm bén nhọn, đâm thẳng vào tim bà, không tiếng động tố cáo việc bà sơ sót.

"Vân Thường ở đâu?" Trong đáy mắt Lục Diệp chứa đầy lửa giận, tình cảm bị đè nén hơn sáu giờ liền bùng ra cùng một lúc, gần như muốn ép đôi con ngươi đen sẫm kia thành màu đỏ!

Lục phu nhân bị ánh mắt của anh làm cho kinh ngạc, không tự chủ lùi về sau một bước, nước mắt vừa ngừng lại tiếp tục rơi xuống.

"Anh đang làm gì đó? Tạo phản sao?" Lục Thượng tướng đưa tay ôm lấy lưng Lục phu nhân, âm thanh nghiêm nghị khác thường: "Vân Thường bị cha con bé bắt cóc rồi."

Vừa dứt lời, sắc mặt của Lục Diệp liền trầm xuống, gân xanh trên trán nhanh chóng nổi lên, giật giật đầy dữ tợn, bắp thịt toàn thân căng cứng, giống như một cánh cung đã bị kéo căng, chỉ trong nháy mắt sẽ lao vút ra ngoài.

Nhìn bộ dạng này của anh, sao Lục Thượng tướng lại không biết anh đang nghĩ cái gì, ông trừng mắt nói: “Anh đừng ảm ỉ nữa, yên lặng ngồi ở nhà đi! Không tìm thấy Vân Thường, trong lòng chúng ta cũng sốt ruột chẳng khác gì anh, nhưng bây giờ anh đi ra ngoài thì làm được gì chứ? Gây phiền thêm sao?”

Lục Diệp không nói lời nào, chỉ gắt gao cắn răng, tiếng nghiến răng vang lên trong phòng khách đang yên tĩnh, càng khiến lòng người ta thêm hốt hoảng.

“Đừng cắn răng!” Lục Thượng tướng nhướn mày, quát lớn. Lúc Lục Diệp đang vô cùng tức giận hoặc là vô cùng căm hận thường không tự chủ cắn răng, Lục Thượng tướng không thích thói xấu này của anh, nhưng ông đã cố gắng uốn nắn hai mươi năm cũng chẳng thấy chút thay đổi nào.

Nào Lục Diệp nổi tung, Lục Thượng tướng nói gì anh căn bản không nghe vào. Vân Thường bị bắt cóc? Lại là do cha của cô bắt!

Là lỗi của anh, anh nên sớm đề phòng mới phải! Nếu cha Vân Thường đã có thể bán cô cho mình, khẳng định đó chẳng phải là hạng người tốt đẹp gì! Anh phải nên nghĩ tới điều này từ sớm mới đúng!

Lục Diệp chột lút qua Lục Thượng chạy lên lầu, mặc cho Lục Thượng tướng đứng phía sau tức giận quát lớn cũng không ngừng lại!

Từ trước đến giờ anh luôn không phải là kẻ chỉ ngồi yên một chỗ mà chờ đợi, dù thế nào, anh cũng muốn tự mình đi tìm cô, chỉ như vậy anh mới có thể an tâm!

Lục Diệp kéo ngăn tủ đầu giường, lấy ra cây súng bắn tia trước giờ vẫn nằm yên trong đó, sự lạnh lẽo trong đáy mắt gần như có thể kết thành băng.

Lục Thượng tướng thấy con trai vác súng chạy ra ngoài hết sức tức giận, nhưng thân thể ông đã không còn cường tráng như năm đó nữa, cho dù bây giờ Lục Diệp đang bị thương, ông cũng chẳng thể đuổi kịp anh.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Diệp nhảy lên chiếc xe việt dã hung hãn, như một làn khói biến mất trong tầm mắt ông.

“Khốn kiếp! Thật là khốn kiếp!” Lục Thượng tức giận gần như nghẹn thở, lúc trẻ tính tình ông rất nóng nảy, già rồi mới hiền hòa hơn đôi chút, hôm nay bị Lục Diệp giáng cho một kích như vậy, nhất thời bộc phát ra.

“Nhìn xem bộ dạng của nó đi! Có chút nào giống người đã trưởng thành không!” Trong con ngươi Lục Thượng tướng lóe lên lửa giận, tiện tay nhấc một chiếc ly sứ tinh xảo trên khay trà lên ném mạnh xuống đất!

“Chỉ một mình nó lo lắng sao? Nói năng kiểu gì vậy chứ! Em nhìn ánh mắt vừa rồi của nó đi, cứ như chúng ta là kẻ thù của nó không bằng?!”

Bị Lục Diệp náo loạn như vậy, nên ngay cả sự tức giận khi Vân Thường bị bắt cóc của Lục Thượng tướng cũng trút luôn xuống người anh.

“Lão Lục, anh yên tĩnh chút đi!” Lục phu nhân kéo Lục Thượng tướng qua ấn xuống ghế sa lon, vuốt lồng ngực của ông giúp ông thuận khí: “Lục Diệp cũng là do quá nôn nóng thôi, lúc này rồi anh còn so đo với con nó làm gì. Thiệt là!”

Vô quyết dây có móng tay nhọn, cho dù Lục Thượng tướng có lửa giận ngập trời thì cũng chẳng nở phát lên người Lục phu nhân, chỉ có thể yên lặng ngồi ở đó, thờ hồn hèn.

“Nấu một bình trà, cầm thêm một cái cốc nữa tới đây.” Lục phu nhân vừa nói với người giúp việc, vừa vuốt vuốt huyệt thái dương, lau khô vệt nước mắt còn vương lại, sau đó bà tựa người vào bả vai Lục Thượng tướng: “Được rồi, anh đừng nóng giận nữa, tìm thấy Vân Thường mới là quan trọng nhất.”

Lục Thượng tướng nặng nề thở ra một hơi, không nói chuyện nữa.

Lục Diệp biết mình vác súng ra ngoài như bây giờ là trái luật, nhưng thời khắc này anh chẳng còn đủ tâm lực để nghĩ đến những chuyện đó nữa. Hiện tại, anh chỉ muốn tận dụng từng giây từng phút để tìm kiếm Vân Thường mà thôi!

“Yên tâm đi, anh Lục, cứ để em lo!”

“Lục Diệp? Được! Chuyện nhỏ!”

“Vâng! Anh Diệp yên tâm! Nhất định sẽ tìm được chị dâu!”

.....

Anh gọi vô số cuộc điện thoại, những người có thể nhờ cậy đều duyệt qua hết một lần, nhưng anh vẫn lo lắng! Lo lắng gần như nghẹn thở!

Người cha không bằng cảm thú kia có ngược đãi cô không? Bây giờ cô đã ăn cơm chưa? Có đói bụng không? Có lạnh không?

Lục Diệp đỏ mắt, như một tên điên lái xe xông thẳng ra ngoài, vừa rồi cha anh gọi điện thoại nói cho anh biết Vân Thường bị đưa đến vùng ngoại ô, nhưng địa điểm cụ thể thì vẫn chưa xác định được.

Dù cho có phải lật từng tấc đất lên cũng không sao! Chỉ cần có thể tìm được cô, thì có phải trả giá lớn hơn nữa anh cũng tuyệt đối không chút do dự!

Động cơ chiếc Hummer đen nổ vang, giống như một tia chớp, lao thẳng lên trời, âm thanh bén nhọn gần như có thể phá vỡ bóng đêm đen đậm lúc này.

.....

Vân Quang Phương thế nhưng không ở nhà? Làm sao có thể?

Đã nhiều năm sống cùng nên có thể nói Lâm Ngạn hiểu rất rõ con người Vân Quang Phương. Mặc dù ông ta là một kẻ khốn kiếp, nhưng ở những lúc không bị người ta truy đuổi đòi nợ, mỗi buổi tối ông ta nhất định phải về nhà.

Đây cũng không phải do ông ta có ý thức trách nhiệm gì đó với gia đình mình, mà là ông ta sợ chết, ở bên ngoài luôn không thể ngủ được, chỉ sợ ai đó thừa dịp ông ta ngủ say mà ám hại.

Lâm Ngạn chăm chọc nhếch môi, ông ta nghĩ mình là ai chứ? Người nào thêm quan tâm cái mệnh hạn tiện đó của ông ta!

Lâm Ngạn lật người, kéo chăn chặt một chút, không hiểu sao, anh ta có cảm giác tối nay cực kỳ lạnh.

Anh ta nhắm mắt lại, đang chuẩn bị ngủ, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, âm thanh trong đêm khuya thanh vắng nghe cực kỳ chói tai. Lâm Ngạn nắm lấy điện thoại, có chút bức mình nhấn nút nghe.

“Ngạn ca, bây giờ anh đang ở nhà sao?”

Lâm Ngạn ghét nhất là bị quấy rầy lúc ngủ, vào lúc này thái độ vô cùng ác liệt: “Có chuyện gì nói mau! Không thì biến”

“Vừa rồi em đến quán bar có nhìn thấy Vân Quang Phương lén lút mang theo một người đến, em sợ ông ta lại gây ra chuyện gì đó nên gọi báo cho anh một tiếng.”

Lâm Ngạn cau mày: “Mang theo ai?”

“Không biết, không thấy rõ, quá tối.” Âm thanh bên kia điện thoại hơi dừng, hình như có chút chần chờ: “Chẳng qua vừa rồi em có hỏi thăm, hình như Vân Quang Phương có liên lạc với Bò Cạp!”

Bò Cạp chính là tên buôn người trong kho hàng kia, hần tinh ranh như khi, làm việc buôn người đã nhiều năm vậy rồi nhưng chưa bị ai bắt, mọi người trên giang hồ đều gọi hần ta là Bò Cạp.

Đại não Lâm Ngạn nhanh chóng chuyển động, chẳng trách mấy ngày nay Vân Quang Phương lại hào phóng như vậy, thì ra là kiếm được một vụ làm ăn!

Nhưng việc này cũng chẳng quan hệ gì đến anh ta, Vân Quang Phương muốn tìm chết thì cứ đi! Anh ta sẽ rất vui nếu thấy Vân Quang Phương vào ngục! Cả đời này không nhìn thấy ông ta nữa thì càng tốt!

Lâm Ngạn gấp một cái, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, không có.”

Lời còn chưa nói hết, liền bị âm thanh bên kia điện thoại cắt đứt, “Ngạn ca.” Người nợ có chút chần chờ, nhưng vẫn là cắn răng nói ra: “Em nghe nói người Vân Quang Phương muốn bán là một cô gái.”

Lâm Ngạn nheo mắt, trở mình ngồi dậy: “Nói tiếp!”

“Em cảm thấy chuyện này có chút kì lạ, người kia. Ngạn ca, không phải chị anh đã từng bị bán một lần rồi sao, hơn nữa em nghe nói hình như tối nay Lục gia cũng đang tìm người nào đó, em chỉ muốn.”

Người nợ nuốt nước miếng, nghe tiếng hô hấp đột nhiên trở nên nặng nề của Lâm Ngạn, bỗng có chút thấp thỏm. Đám người đi theo Lâm Ngạn chính chiến ai mà không biết, chị kẻ Lâm Ngạn chính là người mà anh ta yêu.

“Nói hết một lần cho xong!” Giọng của Lâm Ngạn đã trở nên âm trầm mà thô bạo.

Người nợ cũng không dám dừng, một hơi nói ra suy luận của mình: “Không phải Vân Quang Phương muốn bán chị anh lần thứ hai đấy chứ?”

Chết tiệt! Vân Quang Phương!

Lâm Ngạn nghiêng đầu kẹp điện thoại, vội vã mặc quần, vừa khoác áo vừa chạy ra ngoài.

“Biết Vân Quang Phương ở đâu không?”

“Biết, biết.” Người nợ luôn miệng trả lời: “Em đã phái người giám sát ông ta rồi, sau khi đến ngoại ô, xe của ông ta chạy về hướng nhà Bò Cạp!”

“Làm rất tốt!” Trong mắt Lâm Ngạn chợt lóe qua một tia sáng lạnh, anh ta nhanh chóng cúp điện thoại, lái xe chạy thẳng tới nhà Bò Cạp.

“Anh Diệp! Phía sau vòng xuyên chỗ quán bar Lâm Nguyệt! Nơi đó có một ngôi nhà nhỏ, là ở chỗ đó!”

Nhận điện thoại xong, Lục Diệp nhanh chóng quay đầu xe, chạy thẳng tới vòng xuyên: “Người anh em, cảm ơn nhiều.”

Thời gian trôi qua một giây, Vân Thường lại càng nguy hiểm thêm một phần! Lục Diệp quả thật hận không thể bay đến Bắc thành ngay lập tức, cảm giác sốt ruột như bị chiên trên chảo dầu nóng thế này sắp bức anh đến điên rồi!

Không nên để cô rời khỏi anh một bước nào nữa! Một giây cũng không thể! Ngực vừa trướng lại vừa đau, không biết là bởi vì vết thương nứt ra hay là bởi vì cái gì khác, hai tròng mắt Lục Diệp đỏ ngầu, từ bên trong lóe lên ánh sáng bức người, nếu Vân Thường của anh bị thương tổn dù chỉ là một chút, anh nhất định sẽ băm thây Vân Quang Phụng!

“Đếm đi, đây là mười vạn.” Bò Cạp lấy ra một va li tiền mặt cho Vân Quang Phụng, kẻ làm nghề này như bọn họ cho tới bây giờ luôn không dùng chuyển khoản, dù là thời điểm nào cũng luôn sử dụng tiền mặt.

Vân Quang Phụng cười hắc hắc, ngồi xổm xuống phun nước bọt ra tay, chẳng ngại phiền toái mà đếm từng tờ một!

Chỉ là đếm khoảng mười phút, ông ta liền mệt, đành phải cài nút va li lại, ra về yên tâm nói với Bò Cạp: “Được rồi, tôi tin chú! Người giao cho chú, từ nay về sau không có quan hệ gì với tôi nữa.”

Bò Cạp gật đầu một cái, ước gì Vân Quang Phụng đi nhanh chút.

Vân Quang Phụng cũng theo ý nguyện của hắn, xách theo va li đi, nhìn cũng chưa từng nhìn Vân Thường một cái.

Vân Thường ngồi ở trên mặt đất lạnh lẽo, tay chân đều bị trói, miệng cũng bị chặn lại, cảm nhận được tên buôn người kia từng chút đến gần mình, tưởng tượng đến chuyện sắp xảy ra cô vừa tức giận lại vừa sợ hãi.

“Ai u, Vân Quang Phụng thế nhưng có thể sinh ra được một đứa con gái đẹp như vậy sao! Chắc chắn, thật là đẹp mê người.”

Tên đàn ông cười bí ối, vừa cời quần vừa thưởng thức gương mặt của Vân Thường.

Dây lưng roi xuống nền xi măng phát ra một tiếng kêu thanh thúy, Vân Thường gắt gao nắm chặt quả đấm, móng tay gần như cào rách lòng bàn tay, ý đồ của người này quá rõ ràng, nhưng dù có chết cô cũng sẽ không để hắn ta được như ý!

“Đừng nắm, anh nhìn sẽ đau lòng.” Trong đôi mắt của Bò Cạp chứa đầy vẻ dâm loạn.

Hắn ta đè chặt Vân Thường xuống, ánh mắt lưu luyến trên đôi môi đỏ tươi ướt át của cô: “Cái miệng nhỏ nhắn này. Không biết nếm được sẽ là tư vị gì đây.”

Đã từng lăn lộn ở thành phố này một thời gian khá dài, nên Lâm Ngạn khá quen thuộc với những địa điểm nơi đây, xe anh ta thuận lợi lướt thẳng một đường đến nhà Bò Cạp.

Lâm Ngạn nhanh chóng xuống xe, đá văng cửa chính xông thẳng vào trong! Hôm nay anh ta đã hạ quyết tâm, nếu ai dám ngăn cản, anh ta liền bắn chết người đó!

Trong nhà Bò Cạp có nuôi một con chó săn to lớn hung mãnh, hình ảnh của nó đập vào thị giác lúc đêm khuya thế này quả thật khiến cho người ta thấy kinh hãi, nhưng Lâm Ngạn lại chẳng thêm liếc nó một cái, chỉ chăm chú vọt thẳng vào trong.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến anh ta gần như phát điên, người con gái anh ta chỉ dám lén ái mộ ở đáy lòng, lúc này, lại bị tên đàn ông bí ối kia đè ở phía dưới, quần áo thiếu chút nữa cũng bị cởi ra!

Máu cả người bỗng xông thẳng lên não, Lâm Ngạn phẫn nộ vọt tới, đưa tay nhắc người Bò Cạp lên, tung cước đập mạnh hắn ta vào góc nhà, liều mạng giờ sống bắn mấy phát.

“Lục Diệp. Là anh sao?”

Anh ta đến gần Vân Thường, cởi áo khoác ra đắp lên người cô, ôm chặt cô vào lòng.

Thiếu chút nữa. chỉ kém chút nữa thôi.

Nhưng còn chưa kịp nói chuyện, lời nói mang theo tiếng khóc nức nở của Vân Thường giống như là một chậu nước lạnh, dội thẳng xuống đầu anh ta.

Lâm Ngạn lấy lại bình tĩnh, ghi sát gương mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh của Vân Thường vào ngực mình, giọng nói cứng rắn, nhưng không khó khăn để nghe ra tình cảm ẩn chứa trong đó: “Không phải anh ta, là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngày thứ hai mươi ba (2)

Lâm Ngan Vừa dứt lời liền cảm thấy thân thể Vân Thường đột nhiên cứng đờ, ngay cả âm thanh nức nở vừa rồi cũng như bị cái gì đó chặn đứt vậy.

Nắm tay Lâm Ngan siết chặt, tim giống như cũng bị động tác của cô làm cho đóng băng, sự rét buốt chua xót đâm thẳng vào trong cơ thể, vừa đau lại vừa lạnh.

Miệng anh ta khẽ nâng lên nụ cười khổ, yết hầu động đậy mấy lần, vất vả lắm mới nặn ra được một câu: “Yên tâm, tôi tôi đưa chị trở về.”

Anh ta biết cô không tin mình, thậm chí còn rất sợ. Là chính bản thân anh ta đã làm sai, anh ta phải chấp nhận. Anh ta sẽ không giải thích quá nhiều, bởi vì khi đó đúng là anh ta có ý định không tốt.

Đây đại khái chính là trừng phạt đi. Lâm Ngan cúi đầu nhìn lướt qua thân thể đang run rẩy của Vân Thường, ngực như bị cái gì đó chặn lại khiến cho hô hấp tắc nghẽn.

“Tôi đưa chị về Lục gia.” Lâm Ngan gia tăng sức lực trên cánh tay, nhắc thân thể Vân Thường lên, nhìn lướt qua Bò Cạp sống dở chết dở ở góc tường, lại nhấn mạnh một câu.

Vân Thường không lên tiếng, cô cứ như vậy co rút ở trong ngực Lâm Ngan, không biết là do bị dọa sợ hay do không muốn trả lời anh ta. Cô chỉ yên lặng, mặc cho Lâm Ngan ôm mình chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Cô đúng là bị sợ hãi, nhưng không đến mức vì vậy mà không thể nói chuyện. Cả đời này của cô đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, nên dù hôm nay có bị kinh hãi như vậy, mọi thứ cũng sẽ dần trôi qua như lúc trước mà thôi.

Đại não còn chút choáng váng, nhưng vẫn đủ để cô tỉnh táo suy nghĩ. Nhịp tim của Lâm Ngan đập ngay tại bên tai, bùm bùm, vừa vội vừa nhanh, thậm chí so với cô còn nhanh hơn.

Anh ta đi có chút chậm, bước chân nặng nề, giống như trong ngực đang gánh chịu sức nặng của toàn thế giới.

Gió đêm rất lạnh, vừa ra khỏi cửa liền điên cuồng phát vào mặt Vân Thường, sự rét buốt tận xương chui vào trong lớp quần áo. Cô cắn răng không để cho mình run lên, cất giọng khàn khàn nói ra câu đầu tiên từ khi gặp Lâm Ngan.

“Cậu thả tôi xuống, để tự tôi đi.”

Vân Thường không phải là một người vong ơn phụ nghĩa, hôm nay nếu không có Lâm Ngan, bản thân cô muốn chạy khỏi đây là không có khả năng. Nhưng vừa nghĩ tới Lâm Ngan cũng từng đối xử như vậy với cô, cảm kích trong lòng liền bị thống khổ và hận ý đánh tan không còn mảnh giáp.

“Mắt của chị không nhìn thấy, không tiện.” Ngờ điệu của Lâm Ngan không thay đổi, cũng chẳng hề có chút ý định để Vân Thường xuống. Chỉ là ôm cô từng bước một đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua xe của mình, bước chân của anh ta hơi dừng một chút, do dự mấy giây, nhưng vẫn không dừng lại.

“Bây giờ rất khó bắt xe, hơi lạnh đó, chị ráng chịu một chút.”

Rốt cuộc vẫn không nở buông cô xuống, qua hôm nay, có lẽ mình chẳng còn cơ hội để thấy cô nữa. Lâm Ngan hạ quyết tâm, cho dù là biết cô rất lạnh, nhưng vẫn cố ý ôm cô bước đi.

Rất lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh, lạnh đến tim cũng như đông lại, Vân Thường cảm thấy hình như trong từng nhịp thở đều mang theo những mảnh băng vụn, giống như có thể đông cứng cả người cô thành một pho tượng băng.

Cô nắm thật chặt quả đấm, muốn lưu lại sự ấm áp cuối cùng trong lòng bàn tay.

Như vậy không được, cô không thể ngã bệnh! Tuyệt đối không thể! Mặc dù bé cưng của cô còn chưa tới một tháng, nhưng toàn bộ hi vọng đối với cuộc sống của cô đều ký thác hết vào sinh mệnh bé nhỏ này.

Chính cô như thế nào cũng không sao cả, nhưng tuyệt đối không thể làm bé cưng bị thương!

Vân Thường nhắm hai mắt lại, giống như dốc hết toàn bộ dũng khí, dùng sức nhích thân thể lại gần ngực Lâm Ngan.

Thân thể Lâm Ngan run lên vì động tác của cô, tim gần như muốn bật ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động đến gần anh ta kể từ sau sự kiện kia! Chỉ vì động tác này của cô, dù tối hôm nay anh ta có chết ở đây cũng là đáng giá!

Lâm Ngan ôm chặt Vân Thường, sự mừng rỡ tột cùng trong lòng trong lòng gần như ép nước mắt anh ta chảy ra. Đáng giá, thật sự rất đáng giá.

“Vân Thường.” Anh ta chợt lên tiếng gọi tên cô, âm thanh có vẻ run rẩy: “Thật xin lỗi. . . .”

Vân Thường sững sờ, trong nháy mắt liền hiểu anh ta đang nói gì. Cô không đáp lời, không phải là không muốn tha thứ cho anh ta, mà là lòng của cô đã sớm bị cuộc sống mài mòn thành vừa cứng vừa thô.

Tuy đã đoán trước được, nhưng tim anh ta vẫn rất đau. Lâm Ngạn ôm Vân Thường đi vào bóng tối, trơ mắt nhìn một chiếc xe taxi hiếm hoi chạy qua bên cạnh.

Anh ta thích cô, quả thật rất thích.

Từ lúc còn nhỏ, cô đã là nhân vật nổi danh ở xóm bọn họ, không chỉ bởi vì cô có một người ta nổi tiếng xấu xa, mà còn vì thành tích gần như hoàn mỹ cùng tính tình.

Cô giống như là vật sáng trong bóng tối, hấp dẫn tất cả tầm mắt của mọi bậc cha mẹ.

Gần như tất cả các bậc cha mẹ lúc dạy dỗ con mình, đều sẽ nhắc tới tên Vân Thường, ngữ điệu đó, có hâm mộ, có ghen tỵ, cũng có tiếc nuối.

Từ nhỏ anh ta đã là một đứa trẻ phản nghịch, bị Thầy giáo cùng vô số phụ huynh tới tìm nhiều lần, là một đứa trẻ mà người lớn gần như ghét nhất.

Vân Thường luôn là một cô gái ngoan trong miệng mẹ anh ta, vậy nên tất nhiên khiến anh ta cực kỳ chán ghét. Anh ta thậm chí còn ác ý nghĩ rằng, nếu ngày nào đó gặp phải cô trên đường, anh ta nhất định phải giáo huấn cô cho thật tốt!

Nhưng sau này, khi anh ta thật sự gặp được cô. Ánh mắt lại dính vào trên người cô một khắc cũng không rời.

Lâm Ngạn vĩnh viễn không thể quên được cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Vân Thường. Cô mặc một chiếc áo len cao cổ màu đỏ, trước ngực là một con nai nhỏ dùng sợi màu tạo thành, hoạt bát mà lạnh lợi.

Cô thư thái đứng ở trên giảng đài tự giới thiệu mình, cô nói, tôi là Vân Thường. “Vân tương y thường hoa tương dung, Vân Thường”. Sau đó cô liền cười, ấm áp mà nhu hòa, yên lặng, không có sự phản nghịch đặc hữu của những bé gái thời kỳ trưởng thành, cô giống như là một dòng nước xanh ấm áp, vừa ngọt vừa đẹp lại vừa tinh khiết, trong nháy mắt liền thấm ướt trái tim Lâm Ngạn.

Từ đó về sau, anh ta liền bắt đầu thời thời khắc khắc chú ý cô, thậm chí đến những thói quen nhỏ chính cô cũng không phát giác anh ta lại biết rất rõ ràng.

Lúc cô đang khăn trương thường hay sờ đỉnh đầu, gặp phải đề bài không biết làm sẽ cắn đầu bút, sẽ lên nhìn sách ngoại khóa trên lớp sử.

Cô luôn đứng hạng nhất, nhân duyên của cô rất tốt, cô thi đậu trường trung học tốt nhất trong thành phố.

Nhưng anh ta lại không có đủ khả năng theo cô vào trung học, anh ta thôi học, bắt đầu dạo quanh trên con đường phía sau trường học của cô, nhưng lúc may mắn sẽ thấy cô, thấy cô mặc đồng phục học sinh màu chàm, đi cùng mấy nữ sinh khác.

Dù là thời điểm nào, anh ta cũng đều có thể nhận ra cô trong đám nữ sinh mặc đồng phục giống nhau từ cái nhìn đầu tiên, chính xác đến mức cả anh ta cũng cảm thấy giật mình.

Chuyện sau đó trùng hợp thiếu chút nữa khiến cho anh ta phát điên, mẹ anh ta tái hôn, đối tượng lại là ba cô!

Anh ta không có chút vui mừng nào, bọn họ cứ như vậy trời xui đất khiến thành người cùng một hộ khẩu, mà cô, biến thành chị của anh ta, lớn hơn anh ta hai tháng.

Từ niên thiếu là u mê đến sau khi lớn lên là thảm mền, tim của anh ta thật sự bị đoạn tình cảm tối tăm không ánh mặt trời này làm cho quá khổ, cho tới khi anh ta đánh cuộc tất cả mà đổ toàn bộ sự thống khổ đó ra.

Lâm Ngạn từng bước một đi về phía trước, nghiêm túc mà cố chấp, giống như là con đường thảm mền anh ta đã đi nhiều năm, dù có mệt mỏi có lạnh hơn đi nữa, cũng cố chấp bước tiếp.

“Vân Thường.” Anh ta khăn trương nuốt nước miếng một cái. Nói ngay đi, nói cho cô biết tất cả, từ lần đầu tiên anh ta thích cô, toàn bộ nói hết cho cô nghe đi!

“Tôi.”

Anh ta há miệng, mới vừa thốt ra một chữ, phía trước chợt lóe lên ánh đèn ô tô, đâm vào hai con người khiến anh ta chẳng thể nào mở mắt ra được. Cánh tay anh siết chặt, vừa định lùi lại ven đường, liền nghe thấy âm thanh phanh xe khẩn cấp vang lên.

Bánh xe ma sát mạnh với mặt đường, phát ra âm thanh bén nhọn chói tai. Ngay sau đó, Lâm Ngạn chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh nhào tới, giây kế tiếp, người trong ngực đã bị người vừa bỏ nhào tới đoạt đi.

“Vân Thường.” Lục Diệp gắt gao ôm Vân Thường, trong miệng lầm bầm gọi tên cô, giống như như vậy là có thể đem lo âu và đau lòng của chính mình truyền đến lòng cô vậy.

“Em làm sao vậy? Ông ta có ngược đãi em hay không? Có đánh em không?” từ trước đến giờ Lục Diệp là một người kiêu ngạo, nhưng lần này quả thực là quá mức lo lắng, từng vấn đề một giống như những hạt đậu được rang chín, thì nhau bắn ra ngoài.

Nghe được âm thanh Lục Diệp, sự giả vờ trấn định trong cả buổi tối của Vân Thường nhanh chóng sụp đổ, rốt cuộc cô vẫn chỉ là một người phụ nữ, gặp phải chuyện như vậy sao có thể không sợ hãi đây.

Cô ôm chặt cổ Lục Diệp, đầu tựa vào trong ngực anh, yên lặng rơi lệ.

Trước ngực nhanh chóng ẩm ướt, Lục Diệp bị tiếng khóc của cô làm cho tim cũng run rẩy. Hắn không thể chịu khổ, đau lòng thay cô. Anh không biết an ủi người khác, chỉ có thể dùng sức ản cả người cô về phía mình, khô khốc nói: “Đừng khóc, đừng khóc, anh đang ở đây, đang ở đây, ngoan.”

Lâm Ngạn đứng ở phía sau ngơ ngác nhìn Lục Diệp cùng Vân Thường, tim như bị một chiếc gai nhọn đâm vào, đau đến tan lòng nát dạ. Đúng rồi, cô không cần, dù là trường hợp nào cũng đều không cần anh.

Trong quá khứ, cô kiên cường, tự mình chịu đựng tất cả, mà hiện tại, cô có người chồng yêu thương, cũng có người nhà mới, anh ta hình như. đã không còn cách nào chen vào vào cuộc sống của cô.

“Chúng ta về nhà, đừng khóc nữa.”

“Anh sẽ không bỏ qua cho ông ta! Đừng khóc, em có lạnh không? Chúng ta vào xe thôi.”

“Nghe lời, đừng khóc nữa, thấy em khóc lòng anh rất khó chịu.”

.

Người đàn ông kia nhất định rất thương cô, tuy những lời an ủi rất vụng về nhưng ngay cả anh cũng đều có thể dễ dàng nghe ra được sự đau lòng ản chứa trong đó, Lâm Ngạn quay đầu, lau khôé mắt, bước chân lao đảo đi về phía xa.

Cô sống rất tốt, so với Vân Quang Phương, so với mẹ anh ta, so với anh ta đều tốt hơn rất nhiều, mà anh ta. Đời này nhất định chỉ có thể đứng ở nơi xa yên lặng nhìn cô, vẫn luôn như vậy. Từ nhỏ đến bây giờ.

Trong xe có máy điều hòa, vừa ảm lại vừa thoải mái, chỉ chốc lát đã xua sạch khí lạnh trên người Vân Thường, Lục Diệp ngồi ở ghế tài xế, anh không lái xe, mà là ôm chặt Vân Thường, thỉnh thoảng lại sờ tóc của cô, bày tỏ ản ủi.

Vân Thường khóc xong rồi, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, nhưng người lại rất mệt mỏi, cô tựa vào ngực Lục Diệp, đến mắt cũng không mở ra nổi.

Lục Diệp đã nhận ra trạng thái lúc này của cô, liền rón rén chuyển cô qua chỗ ngồi, thắt dây an toàn, chuẩn bị lái xe về nhà.

Dù là chuyện gì cũng phải chờ cho cô nghỉ ngơi tốt rồi hãy nói.

Giữa lúc mơ mơ màng màng gần như ngủ thiếp đi, Vân Thường bất chợt nghĩ tới một chuyện, cô ngừng đầu: “Lục Diệp, em trai em. Lâm Ngạn cứu em ra ngoài, cậu ta vẫn còn ở bên ngoài, anh tiễn cậu ta đoạn đường đi.”

Lục Diệp ừ một tiếng, đẩy cửa xuống xe, sắc trời đen như mực, chỉ có những chiếc xe tải chạy vội trong đêm, mang theo từng luồng gió lạnh.

Anh mượn ánh đèn vàng mờ nhìn khắp mọi nơi, trên đường trống rỗng, trừ những điểm sáng le lói chỗ quán bar ra thì chẳng còn bóng người nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngày Thứ Hai Mười Bốn

“Vân Thường đâu?” Lúc Lục Diệp từ trên lầu xuống, Lục phu nhân nhìn trái ngó phải, không thấy bóng Vân Thường không nhận được mở miệng hỏi.

Tối qua lúc Lục Diệp bế Vân Thường về, hai ông bà hoảng hồn, lại không dám hỏi quá nhiều, đành để Lục Diệp bế Vân Thường lên lầu nghỉ ngơi.

Lúc đó đã gần sáng, tuy tìm được Vân Thường về rồi nhưng thượng tướng Lục và Lục phu nhân vẫn không ngủ ngon, mới sáng sớm đã vác cặp mắt thâm quầng bỏ dậy, đang ngồi trong phòng khách uống trà thanh não thì thấy Lục Diệp đi xuống.

Vừa khéo, nhân cơ hội Vân Thường không có đây hỏi xem rốt cuộc tối qua xảy ra chuyện gì.

“Đang ngủ.” Lục Diệp đặt mông ngồi xuống cạnh thượng tướng Lục, thò tay cầm tách trà trên bàn làm một hơi hết sạch, bấy giờ mới chậm rãi thở ra, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, không biết là do mất ngủ cả đêm hay do gì khác.

“Tối qua...” Lục phu nhân không nắm chắc thái độ của con, chần chờ một lát cuối cùng vẫn hỏi. Mặc kệ ra sao, ít nhất phải để ông bà biết chuyện thế nào.

Lục Diệp nhướn mày, tối qua xảy ra chuyện gì Vân Thường đã kể hết với anh, không hề giấu diếm. Anh nghe mà hận không thể lập tức cầm dao băm vằm Vân Quang Phụng, lão ta đúng là cực phẩm trong đám cận bá! Sống lãng phí không khí, chết ô nhiễm đất đai!

Vân Thường là con gái ruột của lão, sao lão có thể tàn nhẫn với Vân Thường như thế, năm lần bảy lượt làm ra chuyện không bằng súc sinh! May mà tối qua Lâm Ngạn đến kịp, nếu không...

Lục Diệp siết chặt nắm đấm, trong mắt xẹt qua chút hối hận. Thời điểm Vân Thường gặp nguy, anh còn không bằng một người dung!

Có điều quả thật phải cảm kích Lâm Ngạn, sống lưng Lục Diệp ưỡn thẳng, quay sang nhìn thượng tướng Lục, đôi mắt đen nhánh toát ra ánh sáng lạnh toát chết chóc.

“Con nhất định không tha cho Vân Quang Phụng!”

Thượng tướng Lục gật đầu, hóp nhẹ một ngụm trà, đương nhiên không thể tha! Người nhà họ Lục đâu có dễ ăn hiếp như thế!

Thấy con không nói gì, Lục phu nhân nôn nóng xoay vòng vòng, hận không thể cạy miệng Lục Diệp ra ngay.

May mà Lục Diệp biết tính mẹ mình, chưa chờ bà hỏi lại lần nữa đã nói hết mọi chuyện.

Lục phu nhân nghe mà lông mày dựng ngược, tức run người. Thật là khốn kiếp mà! Vân Thường là con dâu bà, thế mà bị ức hiếp ra nông nỗi này!

Trong bụng cô còn có đứa bé, nếu sơ sẩy ra chuyện gì thì Lục phu nhân không dám nghĩ tới hậu quả!

Đừng tưởng Lục phu nhân là phụ nữ, thời khắc mấu chốt khá là quyết đoán, và lại Bộ Cạp làm thế với Vân Thường hoàn toàn chạm đến giới hạn của Lục phu nhân.

Phàm là phụ nữ, không có ai không cảm hận loại chuyện đó.

“Vân Quang Phụng và gã buôn người kia ở đâu?” Lục phu nhân đứng bật dậy, chộc nhà họ Lục còn muốn bình an vô sự? Nằm mơ!

“Đội hình sự.” Lục Diệp không cần mẹ, cũng đứng lên theo, chuyện này tuyệt đối không xong được!

“Được rồi!” Thượng tướng Lục đặt mạnh tách trà lên bàn, cau mày liếc trước ngực Lục Diệp, không tán thành: “Con đừng đi theo, ở nhà với Vân Thường đi. Chút chuyện này ba với mẹ con không làm được chắc?”

Thượng tướng Lục ngừng một lát, thờ dãi: “Có phải vết thương toác ra rồi không? Đi bệnh viện băng lại đi!”

Ông không nói Lục Diệp còn không phát hiện, giờ nhắc nhở lập tức cảm thấy vết thương đau rát, anh cúi đầu nhìn, băng gạc đã thấm đẫm máu rồi.

Chuyện này nhằm nhò gì, Lục Diệp không để ý, ngược lên, giờ anh càng muốn đi gặp hai tên đầu sỏ kia hơn.

Miếng thịt trên người mình rớt xuống, Lục phu nhân nhìn là biết ý nghĩ của Lục Diệp. Bà không thô lỗ quát tháo lớn tiếng như thượng tướng Lục, chỉ nhỏ nhẹ khuyên nhủ, nói tình trạng Vân Thường hiện giờ còn chưa ổn, con nên ở bên cạnh nó, bằng không nhất định Vân Thường sẽ sợ. Mấy chuyện này để mẹ và ba xử lý.

Vốn Lục Diệp không muốn ở nhà nhưng nghĩ lại cũng đúng. Mới xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn tâm trạng Vân Thường bất ổn, anh nên ở bên cô bèn gật đầu đồng ý.

Lúc Lục Diệp bị Lục phu nhân lôi đến bệnh viện trung tâm tìm viện trưởng kiểm tra vết thương, ông viện trưởng già nhìn vết thương nứt ra dựng râu tròng mắt, họ làm bác sĩ ghét nhất là mấy người chà đạp thân thể mình.

Thành ra cũng không vui vẻ với Lục Diệp, lúc băng bó cũng mạnh tay hơn. May mà Lục Diệp giỏi nhẫn nại, cứng rắn chịu đựng không kêu một tiếng.

Bao nhiêu năm qua tuy Vân Quang Phụng nhậu nhẹt cờ bạc cái gì cũng làm nhưng đã lâu lắm không vào đồn ngồi rồi. Và lại già rồi, lá gan không bằng thời trẻ nữa, đối mặt với một phòng cảnh sát hình sự đàng đàng sát khí có chút kinh hồn bạt vía.

Vốn định xen mồm pha trò phui sạch vụ này, nhưng càng căng thẳng thì càng sai nhiều, đến cuối cùng thành ra lắp ba lắp bắp nói một câu hoàn chỉnh cũng không xong.

Đến khi thượng tướng Lục và Lục phu nhân tới thì, Vân Quang Phụng khom lưng ủ rũ, đã khai hết toàn bộ sự việc từ đầu tới cuối.

Mua bán người, bắt cóc, một trong hai tội này thôi đã đủ cho Vân Quang Phụng ăn đủ rồi. Nhưng Lục phu nhân vẫn chưa hả giận, rác rưởi như vậy

nên nhốt cả đời!

Lần đầu tiên bà khuyến khích thượng tướng Lục dùng quan hệ, nửa ngày là tra rành mạch tất cả những chuyện Vân Quang Phương đã làm qua, ngay cả trộm gà hàng xóm lúc nào cũng bày hết lên bàn.

Hết vụ phạm pháp này đến vụ khác, càng tra càng nhiều. Vân Quang Phương nom nớp lo sợ bị hình sự thăm vắn lần nữa, càng lúc càng tuyệt vọng.

“Tôi là ba Vân Thường!” Rốt cuộc, hàng rào tâm lý của Vân Quang Phương sụp đổ, lão đã bị thăm vắn liên tiếp mười hai tiếng đồng hồ trong ngày rồi, vấn đề này dính lấy vấn đề kia chặt chẽ cơ hồ bức điên lão.

Lão điên cuồng bứt mớ tóc nhóp nhép của mình, thỉnh linh nhào tới dưới chân Lục phu nhân: “Bà bảo Vân Thường tới gặp tôi! Vân Thường sẽ không kiện tôi!”

Sao có người vô sỉ tới mức này? Lục phu nhân hận không thể dùng sức đá lão một cái cho hả giận, vất vả lắm mới dần được con giận trong lòng, bà lùi lại mấy bước, ôm ngực cao cao tại thượng nhìn Vân Quang Phương, ánh mắt khinh bỉ trắng trợn.

“Ba? Lão cũng xứng?”

“Tôi đẻ nó nuôi nó, cho nó kiếm tiền nuôi tôi thì đã sao?” Vân Quang Phương gần như điên cuồng, bắt đầu nói năng bậy bạ “Đằng nào cũng cũng là đồ lỗ vốn!”

Lục phu nhân tức quá bật cười, xách túi lên quay lưng định đi, ở chỗ này với Vân Quang Phương đúng là tự tìm tức!

Vân Quang Phương thấy Lục phu nhân muốn đi liền hoảng, lấy hết sức lực muốn xông lên khổ nỗi bị hình sự đứng bên khống chế, đành trơ mắt nhìn Lục phu nhân mở cửa.

“Không phải tôi! Không phải tôi! Là con nhỏ đó! Là con nhỏ đó kêu tôi làm!”

Lục phu nhân vừa định đóng cửa thì nghe Vân Quang Phương ở đằng sau gào lên.

Bà chột giật mình, không tin lời Vân Quang Phương lắm nhưng bà muốn xem, lão này còn nói láo được tới cỡ nào!

Vân Quang Phương thấy Lục phu nhân quay lại, lập tức lấy lại tinh thần, thờ hồn hèn, lắp bắp: “Lục phu nhân... bà, bà tha tôi đi... là con nhỏ đó, bảo tôi bắt Vân Thường đi... thật, thật đó...”

Đội trưởng hình sự đứng bên nhúm mày, thô lỗ ấn Vân Quang Phương xuống ghế, quát: “Con nhỏ nào? Nói rõ ràng!”

Nói đến đó anh dừng lại, nhỏ giọng đi một chút, dụ dỗ: “Nếu thật sự có chủ mưu, cùng lắm lão chỉ bị người ta sai khiến, tội sẽ giảm nhiều lắm.”

Vân Quang Phương nuốt nước miếng, ngơ vờ nhìn đội trưởng: “Thật chứ?”

Đội trưởng hình sự gật đầu: “Thật.”

Vân Quang Phương rũ mặt xuống, còn có phần do dự. Lão không biết tên con nhỏ kia, nhưng ngày hôm đó lúc nó đàm phán với lão có nói, lão cần phải đem chuyện này xuống mồ! Bằng không nó tuyệt đối trả thù ác liệt!

Vân Quang Phương không hề xem thường câu nói của con nhỏ đó vì nó nhỏ tuổi, ngược lại, lão cảm thấy ánh mắt nó có mấy phần ác độc, cho dù cười cũng không ngoại lệ.

Nhưng bây giờ, bao nhiêu chuyện lão làm đều bị moi ra hết, không biết bị xử bao nhiêu năm nữa, không cẩn thận cả đời này đều bóc lịch trong tù, sống thế còn không bằng chết! Còn để ý báo thù với không báo thù cái gì!

Nghĩ đến đó lão nghiêng răng bất chấp, nghênh đón ánh mắt của đội trưởng.

Vân Thường ngủ không yên ổn, mơ mơ màng màng cứ thấy ác mộng. Trong mơ bị người ta truy đuổi, tỉnh lại đổ mồ hôi lạnh toàn thân, không tự chủ được gọi tên Lục Diệp.

“Anh đây.” Lục Diệp ôm cô trong lòng, vuốt lưng cho cô dễ thở.

Bấy giờ Vân Thường mới thở hắt ra, chỉ có Lục Diệp bên mình cô mới thấy yên tâm được.

Mơ màng cả đêm, mồ hôi bê bết, không thoải mái, Vân Thường vịn vẹo trong lòng Lục Diệp, thì thầm: “Em muốn tắm.”

Lục Diệp ngăn người, kể đó ừ một tiếng, bồng ngang Vân Thường lên đi thẳng vô phòng tắm.

Lần tắm rửa này, Vân Thường hầu như không động tay, Lục Diệp tỉ mỉ rửa ráy mỗi chỗ trên cơ thể cô, xong mới dùng khăn lông lau khô lại bồng cô trở về giường.

Tóc Vân Thường chưa khô, thành ra Lục Diệp cũng không cho cô nằm xuống, chỉ đỡ cô dựa vào đầu giường, kêu người làm bưng bữa sáng lên.

“Còn khó chịu không?” Lục Diệp sờ trán cô hỏi.

Vân Thường lắc đầu, nghĩ nghĩ lại gật đầu, trong lòng vẫn thấy chột dạ.

“Không sao, qua cả rồi.” Lục Diệp xót cô nhưng lại không biết diễn tả thế nào, đành không ngừng hôn lên khóe môi cô, hận không thể giấu cô vào trong tim mình, để người khác không thể làm hại cô được nữa.

“Lục Diệp...” Vân Thường ôm eo anh, gối đầu lên bờ vai rộng của anh, trong lòng có chút hoảng hốt “Mắt em hơi đau...”

Sắc mặt thượng tướng Lục và Lục phu nhân rất khó coi, đi ra khỏi đội hình sự, kêu tài xế lái thẳng tới nhà họ Bùi.

Cứ tưởng chẳng qua Vân Quang Phương thấy tiền sáng mắt, muốn bán con kiếm tiền, ai ngờ sau lưng còn có Bùi Văn Văn nữa!

Cô gái này năm nay mới hai mươi hai, vừa lên năm tư, còn chưa ra khỏi tháp ngà trường học nữa, thế mà quá ác độc!

Xui khiến kẻ xấu đi hại người, còn là nhà cô chú rất thân với ba mẹ mình nữa! Lục phu nhân nghĩ mãi không thông, vì sao đứa bé này còn nhỏ mà bụng dạ đã xấu xa như thế!

Có điều lần này bất kể thế nào, bà cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta nữa. Cho dù mẹ cô ta năn nỉ cũng không được!

Xe tiến vào cổng nhà họ Bùi, mắt Lục phu nhân xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ngày Thứ Hai Mười Lăm 1

“Sao rồi? Từ hôm qua tới giờ cô ấy cứ nói đau mắt.” Lục Diệp căng thẳng đứng bên nhìn viện trưởng chậm rãi kiểm tra mắt Vân Thường.

Viện trưởng không trả lời, vươn tay đẩy cặp kính lão, vạch mi mắt Vân Thường lên, cây đèn pin nhỏ trong tay rọi thẳng vào mắt Vân Thường.

Người Vân Thường run lên, đau nhức bén ngót đột ngột lan ra toàn thân, nếu nói trước đó chỉ thấy hơi đau thì bây giờ thật sự là đau quá.

“Có cảm giác?” Viện trưởng tắt đèn, chậm rãi ngồi xuống ghế, liếc về mặt nôn nóng của Lục Diệp, hiền từ hỏi.

“Còn đau hơn lúc ở nhà nữa.” Vân Thường nói, nghĩ nghĩ lại bổ sung: “Giống như bị kim đâm vậy, đau nhói.”

Viện trưởng gật đầu, không nói tốt cũng chẳng nói xấu, chỉ nói: “Tiếp tục đến châm cứu, không được ngừng, đau cũng nhịn, không có cách nào khác, nhớ lấy tay xoa mắt!”

Dây thần kinh sinh trưởng đương nhiên là đau, huống chi còn là chỗ nhạy cảm như mắt nữa. Viện trưởng cười tít mắt sờ cằm, không lâu không lâu nữa.

Lục Diệp luôn lạnh lùng bình tĩnh nhưng giờ lại không nhịn được, anh tiến lên một bước, chống hai tay lên bàn, nhìn chòng chọc viện trưởng, có vẻ hung thần ác sát: “Đến tốt cùng là làm sao?”

Viện trưởng còn tức giận vì ngày hôm qua anh làm nứt vết thương, giờ thấy anh nôn nóng như kiến bò trên chảo, cảm thấy chơi vui càng làm bộ làm tịch.

Ông lúc lắc đầu, rề rà đáp: “Chuyện này không thể kết luận liền được, còn phải xem tình huống hồi phục. Cháu xem cháu kia nhóc con, đi bộ đội lâu như vậy, tính tình vẫn rèn không xong.” Nói rồi ông tháo kính lão xuống, tỉ mỉ quan sát Lục Diệp từ đầu tới chân một lượt.

Tức chết người không đèn mạng “Nghe nói cháu lên thiếu tá rồi? Tính nết này không được đâu nhé, không được!”

Mặt Lục Diệp tối sầm, đôi mắt đen nhánh như sóng thần dồn lên mặt biển, bình tĩnh lại ẩn chứa gió bão đủ khiến đất trời thất kinh.

Không phải anh hẹp hòi, bị chọc ghẹo hai câu sẽ tức. Chẳng qua anh luôn canh cánh trong lòng việc Vân Thường không nhìn thấy, mà viện trưởng lại dùng chuyện này để chọc ghẹo thật sự làm anh tức giận.

Viện trưởng thấy hết lửa giận của anh, trong lòng âm thầm sung sướng, không kích thích Lục Diệp nữa mà quay sang kéo Vân Thường ngồi xuống chiếc ghế cạnh mình.

Lấy một cuộn băng gạc trong tủ khử trùng ra, tỉ mỉ quấn quanh mắt Vân Thường.

Làm gì thế nhỉ? Vân Thường không hiểu lắm sao tự đứng lại quấn băng quanh mắt cô? Mắt cô đâu có bị thương đâu.

Cô đưa tay sờ lớp băng dày cộp, viện trưởng quấn không chặt lắm, cô không hề thấy khó chịu, chỉ là hành động đột ngột này làm cô khá tò mò.

“Quấn trước đã, mấy ngày nữa lại tháo xuống.” Viện trưởng bày ra vẻ thần bí khó lường, ông sờ đầu Vân Thường “Nhìn mấy ngày, không quấn lâu lắm đâu.”

Vân Thường nghe xong gật đầu, cô không thấy khó chịu, vốn mắt đã không thấy rồi, quấn thêm một lớp cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến cô bèn ngoan ngoãn dạ một tiếng “Cảm ơn viện trưởng.”

Hề là người già đều thích con trẻ, Vân Thường ngoan ngoãn thông minh, nhà viện trưởng lại toàn đám cháu trai cứng nhắc, đương nhiên là cực kỳ khao khát cháu gái như áo bông nhỏ rồi.

Lập tức bị Vân Thường làm mềm lòng, cũng không nhẫn tâm làm khổ hai vợ chồng nữa “Yên tâm đi, mắt không sao.” Tuy gần như nắm chắc trăm phần trăm nhưng ông làm bác sĩ bao nhiêu năm, xưa giờ không dám nói cứng.

Bởi vì thật tình không nhìn được cảnh bệnh nhân từ mong chờ tới tuyệt vọng, nên ông nói chuyện luôn chừa đường lui. Nhưng bây giờ nhìn hai người căng thẳng khiến cả người cứng ngắc, tự dưng ông không nữa.

Làm bác sĩ mấy chục năm rồi, tất nhiên ông tự tin vào y thuật của mình, xác định trăm phần trăm còn có thể nhắm lần được chắc?

Thế là bất chấp, nói luôn.

Đồng tử mắt Lục Diệp co lại, nháy mắt lập tức hiểu ý viện trưởng. Anh hớn hờ nhìn Vân Thường, nắm chặt tay cô, lực mạnh đến nỗi gần như bóp vụn xương tay mềm mại của cô.

Không sao, không sao! Vậy tức là nói mắt cô sẽ lành! Lục Diệp nhắm mắt, cơ mặt hơi rung vì kích động. Thiếu tá Lục trước giờ luôn bình tĩnh, núi Thái Sơn có sụp cũng không biến sắc, bỗng nhiên hốc mắt uрон ướt.

Mừng rỡ như bão táp điên cuồng đột nhiên ập tới, dễ dàng tập kích cả người anh, máu sôi trào trong huyết quản, xông thẳng lên đầu. Giọng Lục Diệp run lên, bất chấp viện trưởng còn ngồi trước mặt, ôm Vân Thường vào lòng.

“Vân Thường, mắt em sẽ lành, em nghe thấy chưa?”

Cô sẽ không bị người khác cười nhạo nữa, đi đường cũng không va đụng nữa, càng quan trọng hơn là, cô có thể thấy anh rồi! Bản thân trong mắt cô sẽ không là một mảnh trống rỗng nữa, mà chân thật tồn tại!

Đây mới là nhân tố chủ yếu khiến anh không ức chế được tình cảm của mình!

Vân Thường hãy còn ngỡ ngác, cô có thói quen nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu nhất, trước đó căn bản không hi vọng xa vời mắt mình sẽ có ngày thấy lại ban mai.

Bây giờ trong tình huống không hề chuẩn bị lại nghe được tin tức này, đầu óc nhất thời như bị bom nổ trúng, trống rỗng, căn bản không sao suy nghĩ được.

Chỉ dựa vào bản năng níu lấy bả vai Lục Diệp, môi run run không nói được lời nào, nước mắt bất giác thấm qua lớp băng gạc dày chảy ra ngoài.

Chờ đến khi hai người vớt vát điều chỉnh lại tâm trạng mình, chuẩn bị về nhà nói cho thượng tướng Lục và Lục phu nhân nghe tin tức tốt này thì bị người nhà họ Bùi chặn ở ngoài cổng bệnh viện.

Hôm qua Lục phu nhân đến nhà họ Bùi, không giữ thể diện cho bọn họ chút nào, đi vào không nói một chữ. Trước mặt toàn bộ người nhà họ Bùi bấm điện thoại, gọi vào số đội trưởng hình sự, lạnh lùng nhìn Bùi Văn Văn đang dính trong lòng Bùi phu nhân ăn trái cây, nói từng chữ một: “Đã tìm thấy chủ mưu bắt cóc, ở nhà họ Bùi.”

Nói xong gọn gàng tắt điện thoại, làm người nhà họ Bùi há hốc mồm, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có Bùi Văn Văn nháy mắt trắng bệch.

Sau khi làm rõ nguyên nhân hậu quả, người nhà họ Bùi cũng biến sắc song nói sao Bùi phu nhân cũng không tin con gái mình sẽ làm ra chuyện như vậy.

Con bà bà hiểu lắm, tuy bình thường tính hơi ngang tợn, chiều chuộng tợn nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ác độc như vậy! Nhất là trong tình huống con bé biết Vân Thường đang mang thai nữa!

Và lại, bình tĩnh mà nói, cho dù con bà là chủ mưu sai khiến Vân Quang Phương bắt cóc Vân Thường thì sao, hiện tại không phải Vân Thường bình an vô sự rồi à? Huống chi nếu Vân Quang Phương không muốn, con bà có xui khiến gì cũng vô dụng!

Vì thế sau khi cảnh sát hình sự tới, thái độ của Bùi phu nhân đặc biệt cứng rắn, căn bản không cho họ đụng tới Bùi Văn Văn.

Nhà họ Bùi là gia đình ra sao, chồng bà tuy bây giờ đã nghỉ hưu nhưng đầu sao cũng từng là nhân vật quan trọng trong quân đội, tuy còn chưa so được với thượng tướng Lục nhưng che chở con gái mình thì dư sức.

Với lại mình và Lục phu nhân như chị em ruột bao nhiêu năm nay, cùng nhau vượt qua nỗi đau khổ vì chồng sống chết không rõ, lại giúp đỡ nhau đi tới ngày nay, chẳng lẽ còn không bằng một con bé mới vào cửa nhà họ Lục chắc?

Bùi phu nhân tin chắc Lục phu nhân chỉ làm ra vẻ, muốn hù dọa Bùi Văn Văn thì không lo ngại gì nữa. Vừa cương quyết không cho hình sự tới gần thêm một bước vừa đưa mắt cầu xin Lục phu nhân, hi vọng bà làm đến đó là thôi.

Song Lục phu nhân không mấy may động lòng, mặt lạnh như băng “Chị Vương, chị muốn cản trở người thi hành công vụ à? Muốn anh Bùi tuổi già còn không giữ được khí tiết sao?”

Mỗi năm thời điểm này trung tướng Bùi sẽ quay về quê nhà ở Đông Bắc ở một thời gian, rèn luyện sức khỏe, hiện giờ không có nhà. Còn may mà ông không ở, nếu ông biết chuyện này, dám đánh chết tươi Bùi Văn Văn lắm.

Bùi phu nhân nghe Lục phu nhân nói mà giật mình, lập tức hiểu được lần này Lục phu nhân không nói chơi. Trong lúc bà ngẩn người, đội hình sự đã nắm bắt thời cơ, dẫn độ Bùi Văn Văn lên xe cảnh sát, nghênh ngang đi mất.

Bùi phu nhân ngây ngốc nhìn công, đầu lòng ứa máu, tiếng con gái kêu khóc vang vọng bên tai, con gái bà yêu thương hơn hai mươi năm đã bao giờ chịu tội thế này?

Nhưng bà nói tốt nói xấu cỡ nào, thậm chí cuối cùng còn trở mặt, Lục phu nhân và thượng tướng Lục đều không hề lay chuyển.

Cứng mềm đều không xong, Bùi phu nhân không dám kinh động trung tướng Bùi, đành gọi điện cho Bùi Quân, kêu anh về ngay trong đêm, ngày hôm sau liền dắt anh tới công bệnh viện chặn người.

“Cô Vương làm gì thế?” Lục Diệp kéo Văn Thường ra sau che chở cô, sầm mặt nhìn Bùi phu nhân, thuận tiện liếc Bùi Quân đứng bên, ánh mắt nhất thời lạnh thêm.

Bùi Quân cũng bất đắc dĩ, tuy anh cảm thấy em gái mình nên bị dạy dỗ một lần, nhớ cho lâu nhưng mẹ anh khóc van xin anh, sao anh không tới cho được?

Huống hồ cô bé con mới bao lớn, nghĩ được ý đồ như thế phỏng chừng do xem phim quá nhiều, hù dọa là được rồi. Nếu nhốt vào tù thật thì quá đáng quá.

“Tiểu Lục à, cô Vương nhìn cháu lớn lên từ bé, thương cháu như con mình vậy.” Bùi phu nhân vừa nói vừa chùi nước mắt “Văn Văn còn nhỏ, huống chi không phải Văn Thường vô sự rồi sao, cháu bỏ qua một lần đi, về nhà nhất định cô sẽ dạy nó đàng hoàng!”

“Được rồi, Lục Diệp, nể mặt anh đi, con bé không chịu khổ được, lần này bị hoảng sợ nhiều lắm rồi.” Bùi Quân cũng lên tiếng phụ họa.

Lục Diệp nhìn chăm chăm Bùi Quân, dường như lần đầu tiên biết người anh em này vậy. Bọn họ nói nhẹ như không, mở miệng ra là Văn Thường không sao, đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Nhưng họ có biết hay không, nếu hôm đó Lâm Ngạn tới trễ một bước hậu quả sẽ thế nào?

Nhỏ? Hai mươi hai tuổi mà còn nhỏ? Mẹ nó chứ không hiểu chuyện! Gân xanh trên thái dương Lục Diệp nổi lên, huyết thái dương căng lên đau nhói, Văn Thường nhà anh từ mười mấy tuổi đã bắt đầu bôn ba kiếm sống rồi!

Hôm nay anh tuyệt đối không nhượng bộ! Một bước cũng không!

Lục Diệp dặt tay Văn Thường, không nhìn Bùi phu nhân và Bùi Quân thêm giây nào nữa, vòng qua họ ấn điều khiển xe hơi “Con gái em gái nhà các người là bảo bối, vợ tôi cũng là bảo bối, dựa vào đâu bảo tôi phải nhượng bộ?”

Anh cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Bùi Quân, mắt sắc như dao “Bằng không tôi tìm người bắt cóc Bùi Văn Văn, lại kiếm vài tên cường hiếp cô ta, sau đó quay về cầu xin các người tha thứ, các người tính sao?”

Lục Diệp bỗng nhiên hung tợn làm Bùi phu nhân run rẩy, há miệng song không thốt được một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ngày Thứ Hai Mười Lăm 2

Không biết là bị câu nói của Lục Diệp làm hoảng hay là cảm thấy chột dạ, Bùi phu nhân không cần Lục Diệp nữa, ngay cả Bùi Quân nhất thời cũng im re.

Lục Diệp thuận lợi lái xe chở Vân Thường về nhà, thông báo tình hình mắt Vân Thường cho Lục phu nhân nghe.

Nghe xong tin này, rốt cuộc mặt Lục phu nhân lộ ra chút vui mừng.

Cho dù Bùi Văn Văn làm ra chuyện khôn kiếp như thế nhưng nói sao thì bà và Bùi phu nhân cũng là chị em bao nhiêu năm, hôm nay vì con mà trở mặt, sao lòng bà dễ chịu được.

Lục phu nhân còn nhớ một ngày của nhiều năm về trước, thượng tướng Lục và trung tướng Bùi đều đi miền Tây Nam chống lũ, mưa to liên tiếp không ngừng, liên tục có tin xấu truyền về.

Bà gần như suy sụp tới nơi. Lúc đó, là Bùi phu nhân ôm chần gối tới ngủ với bà, hai người phụ nữ nom nớp thấp thòm vượt qua một đêm, dựa vào đối phương, vất vả lắm mới chống đỡ được.

Tình bạn mấy chục năm, bây giờ chỉ chốc lát đã chấm hết.

Lục phu nhân thở dài, nhưng bất kể thế nào, bà phân biệt rõ ràng, chuyện lần này không thể dễ dàng cho qua như thế được!

Nếu bây giờ Bùi Văn Văn không nhận được bài học thích đáng, Bùi phu nhân vẫn che chở cô ta như cũ, vậy sau này thì sao? Lần này là bắt cóc, lần sau có phải muốn giết người luôn không?

Lục phu nhân kéo tay Vân Thường, cẩn thận nhìn cô một lượt, trong lòng càng thêm kiên định, bất luận ra sao, không thể để Vân Thường chịu uất ức!

Con bé đã khổ lắm rồi, bây giờ nếu cả nhà họ Lục họ cũng không làm được chỗ dựa cho nó thì nó khó mà không nảy sinh tuyệt vọng với tình thân.

Lục phu nhân ngừng đầu dặn người làm, kêu cô ta bùng tổ yến mới chung lên. Vất vả lắm gương mặt nhỏ nhắn của Vân Thường mới có tí thịt, bị hành hạ như vậy giờ lại gầy đi rồi, tiếp tục như vậy làm sao được? Chẳng những thân thể cô không chịu nổi mà đứa bé trong bụng cũng không đủ chất dinh dưỡng.

Vân Thường không thích ăn tổ yến, chắc tại trời sinh không phải số giàu sang, cô không thích ăn mấy món đồ bổ kia, nhưng đó là tấm lòng của Lục phu nhân, cô lại không nỡ làm bà lo lắng đành kiên trì ăn uống, bây giờ mới theo Lục Diệp lên lầu.

Về tới phòng ngủ, Lục Diệp rửa tay chân sạch sẽ bò lên giường, để Vân Thường gối lên đùi anh, vụng về mát xa chung quanh mắt cho cô.

Viện trưởng đã nói, như vậy có thể giảm bớt đau đớn, còn có thể thúc đẩy tuần hoàn máu vùng mắt, rất có lợi cho quá trình hồi phục của mắt Vân Thường.

Hễ là thứ tốt cho Vân Thường, Lục Diệp đều không từ chối. Tuy bây giờ anh cũng vừa học vừa mò nhưng chung quy cũng không kém bao nhiêu.

Anh giảm nhẹ lực đạo nơi tay, nhẹ nhàng mát xa chung quanh mắt Vân Thường, vừa ấn vừa chú ý nét mặt của Vân Thường.

Nếu cô không tự chủ được nháu mày, tức là lực hơi mạnh. Nếu cô hưởng thụ, toàn thân sẽ buông lỏng, sức nặng gối trên đùi anh cũng hơi tăng lên một chút.

Để Lục Diệp mát xa cho mình, Vân Thường hơi ngại, cô còn chưa quên Lục Diệp bị thương, chỉ muốn anh nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Chỉ là mắt cô không thấy, Lục Diệp lại luôn khẳng định vết thương của anh đã lành rồi, cô cũng không nghi ngờ gì nữa bởi vì Lục Diệp chưa gạt cô bao giờ.

“Chỗ này, cảm giác thế nào?” Mát xa nửa tiếng đồng hồ, Lục Diệp dừng tay, di chuyển sang bụng dưới của Vân Thường, dè dặt cẩn thận mát xa như sợ làm quả trứng trong bụng hoảng hốt.

Sức nóng trên tay anh xuyên qua quần áo tới bụng cô, cảm giác dễ chịu lạ lùng, Vân Thường mỉm cười nắm tay Lục Diệp “Không có cảm giác.”

Đúng là không có thật, nếu không phải kết quả kiểm tra của bệnh viện sờ sờ ra đó, cô còn không tin mình có thai đâu.

Cũng có thể là tại bé cưng nhỏ quá, tóm lại là chả có cảm giác đã mang thai tí nào.

“Thật à?” Lục Diệp bán tín bán nghi. Tuy rằng anh chẳng hiểu gì về lĩnh vực này nhưng phản ứng ồ ồ ghen anh có biết, Vân Thường chẳng có cảm giác gì là sao? Sao đứa bé này ngoan thế!

“Nhỏ quá.” Có vẻ như Vân Thường đoán được thắc mắc của anh, “Bình thường phải ba tháng mới có phản ứng.”

Hóa ra là thế, Lục Diệp ngộ ra, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm bụng Vân Thường, lẩm bẩm: “Muốn con trai? Không, con gái đi, không đúng, muốn con trai.”

Rốt cuộc là thích trai hay gái? Vân Thường dờ khóc dờ cười, cũng hơi lo lắng. Từ nhỏ đã sống trong gia đình trọng nam khinh nữ, bị Văn Quang Phương đánh chửi đủ đường.

Bây giờ cô có thai, sắp làm mẹ rồi, mặc kệ là trai hay gái cô đều thương cả, nhưng Lục Diệp nghĩ sao? Anh vẫn thích con trai hơn à?

“Lục Diệp, con trai con gái với anh mà nói khác biệt lớn lắm hả?” Vân Thường vẫn không nhịn được mà hỏi.

Lục Diệp chẳng hề nghĩ ngợi, nói chắc như báp: “Rất lớn!”

Vân Thường thót tim, cổ họng khô khốc “Vì sao?”

Lục Diệp cau mày, có vẻ xoắn xuýt, nghĩ một hồi mới đáp khô khan: “Con gái khó nuôi.”

“Không phải giống nhau sao?”

Giọng thiếu tá Lục kiên định: “Đương nhiên không giống rồi! Con trai có thể tha hồ đập!”

Nếu sinh con gái, giống Vân Thường, một đôi mắt hạnh đen nhánh long lanh, vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, ai mà nỡ đánh? Con trai không giống, da dày thịt thô, đánh mấy cũng không đau lòng!

Vân Thường bị anh chọc cười, có kiểu giáo dục con thế à? Con trai là có thể tha hồ đánh? Không được à! Có điều bây giờ rốt cuộc là trai hay gái còn chưa biết, cô tạm rộng lượng không tranh luận với anh.

Hai người lại nói một lát, Lục phu nhân liền sai người kêu họ xuống ăn tối.

Mấy ngày nay ở bệnh viện Lục Diệp ăn toàn canh súp nước lã, thật sự nhịn hết nỗi rồi, vừa nghe có cơm ăn lập tức kéo Vân Thường xuống lầu, không biết còn tưởng anh nhịn đói mấy bữa rồi!

Nhà họ Lục ăn cơm luôn nói cười rộn rã, hòa thuận vui vẻ. Lục phu nhân biết Vân Thường thích ăn nắm bèn múc cho cô một chén canh xương hầm nắm Trà Tân, nguội rồi mới đẩy tới trước mặt cô, nhìn cô múc từng muỗng mà cao hứng hơn cả mình ăn nữa.

Người một nhà đang ăn ngon miệng, Bùi phu nhân đột ngột tìm tòi. Lần này không biết sao Bùi Quân không đi theo, chỉ có một mình Bùi phu nhân, hai mắt sưng đỏ, sắc mặt xám xịt, nhìn nhếch nhác thấy rõ.

Lúc trước nếu có chị em thân thiết tới thăm, Lục phu nhân nhất định rất hào hứng nhưng lần này, bà thật sự không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với Bùi phu nhân.

“Em Tề, chị chỉ có một đứa con gái này thôi...” Bùi phu nhân vừa vào đã khóc với Lục phu nhân, “Từ nhỏ chị đã không nỡ đánh nó rồi, mắng cũng không nỡ, nó là cục cưng cả nhà cưng chiều, bây giờ bị nhốt ở đồn cảnh sát một ngày rồi, không biết sợ tới mức nào nữa.”

Sợ? Vậy Vân Thường thì sao? Lúc đó bị bắt cóc, bị hiếp bức, con bé sợ cỡ nào? Bùi Văn Văn chẳng qua ngồi đồn có một ngày mà thôi, huống hồ ai chẳng biết cô à là con gái rượu của trung tướng Bùi, ai dám làm gì à?

Lục Diệp cảm thấy trái tim lạnh giá, không phải con mình thì không xót, có thể xem như cỏ rác sao?

“Chị Vương, không cần nói gì nữa.” Lục phu nhân đặt đũa xuống đứng dậy: “Tôi hỏi chị một câu thôi, Văn Văn đến đồn cảnh sát một chuyến, còn được người ta hầu ăn hầu uống mà chị đau lòng tới mức này rồi, vậy Vân Thường nhà chúng tôi thì sao? Con bé đáng bị bắt cóc ư?”

Bùi phu nhân lộ vẻ xấu hổ, ấp úng: “Cái đó... không phải chị tới xin lỗi Vân Thường rồi thôi, Văn Văn còn nhỏ, nó đã biết lỗi rồi...”

Lục phu nhân nhắm mắt, ban nãy mềm lòng nhất thời lại cứng rắn lên: “Chị Vương...”

Bà còn chưa nói nốt nửa câu sau, chuông cửa đột ngột reo lên, người làm mở cửa ra nhìn, hóa ra là trung tướng Bùi đi Đông Bắc rèn luyện!

“Bà ở đây làm gì? Không mất mặt à?!” Nhìn bộ dạng nước mắt nước mũi ròng ròng của vợ, chân mày trung tướng Bùi hằn tít, mồm miệng quát.

Bùi phu nhân ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn chồng đột nhiên quay về, không nói được lời nào.

“Về nhà ngay!” Giọng trung tướng Bùi vốn to, bây giờ cô tình cao giọng càng điếc tai “Đàn bà biết cái gì? Mau về nhà! Tôi ở đây uống mấy ly với anh Lục!”

Bùi phu nhân há miệng muốn nói, thỉnh thoảng thấy sắc mặt trung tướng Bùi đành ngượng ngùng gật đầu với người nhà họ Lục rồi quay đi.

Trung tướng Bùi ngồi ở nhà họ Lục đến nửa đêm, uống một bàn rượu, bây giờ mới than với thượng tướng Lục: “Anh Lục à, tôi chỉ có một đứa con gái, có một đứa thôi!”

Ông mở cặp mắt lơ lơ nhìn thượng tướng Lục “Tuy nó làm tôi thất vọng nhưng đầu gì cũng bùng bô đổ đái chắm nó khôn lớn, nếu nó có, có tốt xấu gì...” Trung tướng Bùi quơ chai rượu bên cạnh tợp một miếng, ợ lên, rồi nói tiếp: “Anh bảo tôi làm sao mà sống đây!”

Thượng tướng Lục trầm mặc không nói, ông biết ý của anh em là gì, nhưng chuyện này bảo ông ra mặt thế nào đây? Nếu ông hứa với ông ấy, sau này đừng nói không có mặt mũi nhìn con, con dâu, ngay cả cháu nội chưa chào đời ông cũng chẳng có mặt mũi nào.

Trung tướng Bùi hãy còn lải nhải không dứt, “Anh Lục, nể mặt anh em bạn già đi, tôi xử lý con nhóc kia, cho dù mẹ nó cản tôi cũng xử! Lần này xem tôi có đánh chết nó không!”

Thượng tướng Lục cầm ly rượu lên nốc một ngụm rượu trắng “Anh Bùi, không phải tôi nhẫn tâm, thật sự là...”

Ông chưa nói hết, cửa phòng khách bị đẩy bật ra, Lục Diệp đứng ở cửa, ngược sáng, ánh mắt lạnh tanh nhìn họ.

Thượng tướng Lục im bật, con trai ông từ nhỏ đã rất bướng, quyết định chuyện gì cho dù ông có quát roi đánh chết nó nó cũng không sửa, lần này thật sự ông không nhúng tay được.

Ài, già rồi già rồi, chuyện của thanh niên để chúng tự giải quyết đi. Thượng tướng Lục uống rượu trắng ăn thịt vịt, dứt khoát ngậm miệng làm thinh.

“Ài, Tiểu Lục, Tiểu Lục à.” Trung tướng Bùi ngoác tay với Lục Diệp, vẻ mặt hối lỗi “Lần này là chú có lỗi với cháu!”

Lục Diệp nhường mày không nói, gương mặt tuấn tú luôn nghiêm túc cứng ngắc, sải bước đi tới trước mặt trung tướng Bùi.

“Chú Bùi,” Giọng nói trầm thấp của Lục Diệp không hiểu sao giờ phút này lại thêm mấy phần kèm chế “Cháu biết Văn Văn còn nhỏ, không hiểu chuyện, lần này làm sai rồi,” Anh hơi cúi đầu nhìn thẳng vào mắt trung tướng Bùi, đôi mắt sắc bén vừa đen vừa sáng “Cháu lập tức gọi điện kêu đội hình sự thả ra, cháu không truy cứu nữa.”

Trung tướng Bùi giật mình, men say trên người bốc đi quá nửa, ánh mắt nhìn Lục Diệp cũng thay đổi “Cháu ngoan, cháu ngoan, chú cảm ơn cháu.”

“Nhưng...” Đột nhiên khóe môi Lục Diệp nhếch lên một nụ cười cứng ngắc, dưới ánh đèn nhìn đặc biệt khủng khiếp “Cháu có một yêu cầu...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngày Thứ Hai Mười Sáu

“Lục Diệp, phải làm vậy thật hả?” Văn Thường bùng tách trà tới gần miệng, nghĩ nghĩ lại thả xuống mím môi, hơi do dự hỏi.

Lục Diệp gật đầu, nhếch môi nở nụ cười tàn khốc, cay nghiệt dọa người “Cần phải thế.” Nói xong, anh cúi đầu quan sát nét mặt Văn Thường “Em không nhẫn tâm?”

Văn Thường lắc đầu, cô đâu phải Đức Mẹ, sau khi bị làm nhục kinh hồn bạt vía như thế mà còn không căm hận kẻ đầu sỏ, có điều cách này có thể làm được à?

Có vẻ Lục Diệp nhận ra nghi hoặc của cô, bàn tay to xoa xoa đầu cô, đôi mắt đen sáng khiếp người “Yên tâm đi!”

Bùi Văn Văn ở trong nhà giam tuy không bị ngược đãi nhưng cô ta tự do quen, trước giờ muốn làm gì là làm, có bị quản chế thế này bao giờ! Đã vậy ba bữa ăn trong đồn cảnh sát khó nuốt muốn chết, căn bản cô ta không ăn được miếng nào!

Cô ta vừa đói vừa giày vò, còn phải đối phó với hết lượt thăm vấn này đến lượt khác của hình sự, mất đi vòng sáng của nhà họ Bùi, cô ta chỉ là một cô gái bình thường, sao chịu được chứ?

Huống chi không khí trong đồn cảnh sát bản thân nó đã khiến người ta hoảng sợ rồi, dường như bất kể là ai, chỉ cần vào đồn cảnh sát, mặt âm u trong lòng đều bị khuếch đại vô hạn, từ đó thần kinh đặc biệt căng thẳng.

Tổ chất tâm lý tốt có lẽ còn chống đỡ được, tâm lý không tốt, chỉ vài tiếng là không chịu đựng được rồi.

Vồn vện nửa ngày, hàng rào tâm lý của Bùi Văn Văn đã sụp, cả người bị vây trong trạng thái nôn nóng, thậm chí còn loáng thoáng xuất hiện khuynh hướng cực đoan.

Nhưng cho dù là vậy, đội hình sự cũng không dám thả người. Tuy Bùi Văn Văn là con gái rượu của trung tướng Bùi nhưng cô ta đã đủ mười tám tuổi,

phạm tội thì phải chịu hình phạt, huống chi mặt trên còn có một thượng tướng Lục đề xuống.

Ai dám thả người? Muốn chết hả?!

Lúc Bùi Văn Văn sắp chịu hết nổi thì, cô ta lại được thả ra!

Tâm trạng thay đổi quá nhanh chóng, con người cô ta có chút điên cuồng. Lúc được Bùi phu nhân đón về thì hết khóc lại cười, y hệt người điên.

Nhưng, tâm trạng tiêu cực của cô ta còn chưa phát tiết hoàn toàn thì Bùi phu nhân nói cho cô ta biết Lục Diệp muốn hẹn cô ta đi xem phim.

Bùi Văn Văn sướng rơn, thiếu điều lật cả nhà lên! Cả đêm nào là thử quần áo, nào là trang điểm, không biết làm sao cho đẹp, đến nửa đêm còn chưa ngủ, căn bản không thấy được về mặt lo lắng không thôi của cha mẹ.

“Xin lỗi anh Diệp, em tới trễ.” Dù mới giữa tháng tư, Bùi Văn Văn lại mặc một cái váy đầm ngắn cùn màu xanh da trời, khoác áo không tay màu trắng, dưới chân xỏ đôi giày cao gót xanh lá kiểu Maroc [12], mặt trang điểm sơ sơ.

Cả người quả thật giống như nhành liễu xuân mới nảy mầm, non chảy nước. Mặc dù là cành liễu đó bây giờ đang run lẩy bẩy trong gió rét song vẫn xinh đẹp như cũ.

Nhất là dáng vẻ co ro lúc lạnh, hễ là đàn ông ai thấy mà không bắt nhãn, hận không thể lập tức cởi áo khoác choàng lên người giai nhân ngay.

Nhưng Lục Diệp chỉ sầm mặt, đầu gật một cái thật khề tỏ ý đã nghe thấy. Đến một cái liếc mắt cũng không có, dường như Bùi Văn Văn là một cục sinh ven đường tùy tiện quơ tay là có cả đồng, bỏ thì một ánh mắt đều lãng phí vậy.

Bản thân trang điểm tí mẩn bị người mình thích phốt lờ như thế, Bùi Văn Văn tủi thân vô cùng, cô ta chạy lon ton theo Lục Diệp, cười nịnh nọt, nửa hờn dỗi nửa oán trách “Anh Diệp, mình vào rạp chiếu phim thôi, em lạnh quá hà.”

Cô ta cho rằng Lục Diệp nghe được lời cô ta sẽ có chút tỏ vẻ, không cần anh cởi áo khoác cho cô ta, ít nhất quan tâm cô ta một câu là tốt rồi. Song Lục Diệp không nói cũng chẳng làm gì, chỉ quay lưng sai bước đi tới cửa rạp chiếu phim.

Bùi Văn Văn cắn môi, cực kỳ không cam lòng song không dám nói thẳng với Lục Diệp, đành bất chấp đuổi theo.

Dù sao ít nhất hiện giờ anh Diệp nguyện ý đi xem phim với cô ta, tình cảm không thể một lần là xong, cô ta phải tiến từng bước một.

À mà kia tính cái gì? Có biết anh Diệp thời gian dài, tốt với anh Diệp bằng cô ta không? Chẳng phải có bầu thôi sao? Có gì quan trọng đâu? Cô ta cũng có thể!

Mắt Bùi Văn Văn lóe lên thù hận ngút trời song nhìn thấy Lục Diệp mua một bịch bắp nổ to thì chuyển thành ngọt ngào tràn ngập, anh Diệp là của cô ta! Không ai được giành!

Trong rạp vắng ngắt, không một bóng người, Bùi Văn Văn đi vào cứ cảm thấy kỳ quặc. Rạp chiếu phim này có tiếng với hiệu ứng 3D âm thanh nổi, người lúc nào cũng đông, sao hôm nay chỉ có hai người họ?

Cô ta đảo mắt, chẳng lẽ anh Diệp đặc biệt bao trọn vì cô ta?

Cô ta len lén liếc Lục Diệp đang đi bên cạnh, cứ việc tối om om, tìm vẫn đập thỉnh thoảng không ngớt. Người đàn ông này nghiêm túc nhưng không cứng nhắc, cường tráng mà không đồ dãn, là lựa chọn kết hôn tuyệt nhất trong lòng cô ta, thế nên cho dù hiện tại anh đã kết hôn, cô ta cũng tuyệt đối không bỏ cuộc!

Trong rạp tối đen, Lục Diệp và Bùi Văn Văn ngồi ở hàng đầu tiên, màn hình lớn còn chưa sáng, khoảng cách giữa hai người tuy gần song không thấy rõ nét mặt đối phương.

“Đeo vào.” Lúc Bùi Văn Văn vừa thấp thòm lại vừa háo hức thì, giọng nói trầm trầm của Lục Diệp đột nhiên vang lên, tiếp đó, Bùi Văn Văn cảm thấy sống mũi nặng nặng, Lục Diệp đã gắn cặp kính 3D lên mũi cô ta.

Anh Diệp tự tay đeo kính cho mình? Bùi Văn Văn như được uống mật, ngọt ngào làm cả người lâng lâng, màn hình sáng lên lúc nào cô ta cũng không phát hiện.

“Đại Mao, lại đây, tới chỗ chị này.” Vân Thường ngồi xồm trên nền phòng khách, vỗ vỗ hai tay, cô không thấy Đại Mao ở đâu đành dùng cách này thu hút sự chú ý của nó.

May mà Đại Mao thân với cô, Vân Thường vừa kêu liền lon ton chạy tới.

Đại Mao bây giờ không còn cồi bần thiêu như lúc mới nhặt được nữa, bộ lông trắng tuyết vừa sáng vừa bóng, thân mình tròn vo, mắt to đen ướt rượt, có cái vẻ hồn nhiên dễ thương đặc trưng của chó con, thật sự là ai gặp cũng thích, ngay cả người làm trong nhà thường ngày thấy nó cũng không nhin được mà ngồi xuống vuốt lông cho nó.

Vân Thường ôm Đại Mao đã tắm rửa thơm phức vào lòng, vuốt ve bộ lông mềm mượt của nó, cảm thấy hình như cún con này lại nặng thêm không ít.

Chẳng biết có phải lúc bé đói phát sợ rồi không mà khát vọng với đồ ăn của Đại Mao vượt xa mọi thứ. Bất kỳ lúc nào, cho dù mới ăn no xong, chỉ cần có người cho ăn nó sẽ cố sống cố chết nuốt xuống.

Vân Thường cực kỳ lo lắng thói quen này của nó, ngày nào cũng muốn uốn nắn, kết quả lâu như vậy vẫn chưa sửa lại được.

Trong lòng Vân Thường rất ấm, ngay cả tấm thảm trải sàn cao cấp cũng không ấm bằng, Đại Mao sung sướng lim dim mắt, cẳng chân mềm xuống, cuộn tròn trong mình Vân Thường nhắm mắt ngủ mất.

Vân Thường sờ sờ đầu nó, có chút nhảm chán thờ dài, chừng nào Lục Diệp mới về?

“Không, không!” Bùi Văn Văn ngã ngồi trên ghế, người gập thành góc dị dạng, ngay cả cái kính 3D to uyech cũng không giấu được nét mặt kinh khủng.

“Coi cho kỹ.” Lục Diệp ngồi vững như Thái Sơn, hai tay như gọng kềm sắt giữ chặt thân hình Bùi Văn Văn, cưỡng ép thị giác tuyệt đối rõ nét của cô ta nhìn lên màn hình đầm máu.

Đáng sợ quá! Thật đáng sợ! Mặt Bùi Văn Văn tái mét, cô ta không dám nhắm mắt, cô ta cực kỳ sợ Lục Diệp trừng phạt, chỉ có thể mở to mắt nhìn màn hình, tim cơ hồ muốn vọt ra khỏi cổ họng, lòi ra khỏi mắt.

Cô ta không sao ngờ được Lục Diệp lại đưa cô ta đến xem cái này. Toàn thân run lập cập, đầu đau muốn vỡ ra, tay chân lạnh buốt, đã tê dại hết rồi, giống như không phải của mình nữa, vừa đơ vừa cứng ngắc.

Từng cảnh đầm máu trên màn hình hãy còn tiếp diễn, một băng cướp tàn bạo hung hãn xả súng vào đứa bé ngơ ngác. Trong nháy mắt, gương mặt ngây thơ non nớt của đứa bé bị đạn nổ tan nát.

Máu thịt tung tóe, cái đầu nhỏ của đứa bé như một quả loa kèn màu máu, há cái mồm to gào thét muốn nuốt chửng cô ta!

“Á!!!” Rốt cuộc Bùi Văn Văn không chịu đựng nổi thét lên, cả người sụp đổ, nằm gục trên ghế không ngừng co giật, căn bản không cần Lục Diệp đề nữa, hiện giờ đứng dậy cô ta cũng không đứng nổi.

Chẳng những nhìn bằng mắt, còn đeo kính 3D, cái cảm giác đặt mình vào vị trí đó, Bùi Văn Văn nom nớp sờ đầu mình, không... không phải mình, đầu mình vẫn còn...

Cô ta khóc hu hu, la hét, ánh sáng màn hình phản chiếu khuôn mặt cô ta, một màu xám ngoét chỉ có người chết mới có. Giống như bị người rút hết sức sống một cách bất ngờ, chỉ còn lại cái xác rách nát.

Lục Diệp ngồi bên lạnh lùng nhìn Bùi Văn Văn như trò hề, không có chút thương hại.

Một tay anh tóm lấy cánh tay Bùi Văn Văn, tay kia bóp một nắm bắp lớn hung hăng nhét vào miệng Bùi Văn Văn, kề tai cô ta chậm rãi hỏi: “Đây là quá trình bắt cóc giết con tin, xem hay không?”

Hình ảnh trên màn hình đã tạm dừng, vừa vặn là cảnh con tin bắt cóc ngã trong vũng máu, Bùi Văn Văn kinh hoàng liếc màn hình một cái, thân mình run cầm cập rút ra đằng sau, bắp nỏ trong miệng ướt đầm bởi nước miếng, có cảm giác dính dính một cách quỷ dị, giống như là... máu!

Dạ dày cô ta co rút, nước chua xộc lên, cảm giác tôm lợm cũng càng lúc càng dữ dội...

Giọng Lục Diệp vừa trầm vừa thấp, dường như đè ép trăm ngàn cảm xúc tiêu cực, ép cô ta rớt thẳng xuống địa ngục: “Coi cẩn thận! Nhớ kỹ vào!”

“Không, không... tôi không muốn xem! Không muốn xem!”

“Ồ?” Lục Diệp cười lạnh, càng túm chặt cánh tay cô ta hơn “Không muốn xem? Tôi quên, cái trò bắt cóc này cô đã làm qua rồi.”

Bỗng nhiên anh nhẹ giọng, dùng một loại ngữ điệu quý dị khiến người ta sởn tóc gáy nhẹ nhàng vang lên bên tai Bùi Văn Văn: “Đầu tiên bọn bắt cóc rút súng ra, kề bên thái dương của cô, sau đó...”

Anh ngừng lại, nhìn về mặt càn kinh hoàng của Bùi Văn Văn, một tay làm thành hình khẩu súng ẩn nơi thái dương cô ta “Có phải rất sợ không?”

“Phải, phải...” Nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt Bùi Văn Văn, cô ta hoàn toàn đắm trong thế giới Lục Diệp ám thị.

“Nhưng mà không có ai tới cứu cô...” Giọng Lục Diệp càng nhỏ nhẹ, như một cái lưới nhện dính dính lạnh lạnh trong gió, trói cả người Bùi Văn Văn trong đó, không thể trốn chạy.

“Không, không phải! Ba tôi! Mẹ tôi... anh tôi...” Bùi Văn Văn gần như nuốt chửng bắp nỏ trong miệng, nói năng lộn xộn không đầu không đuôi, bắt đầu há mồm thờ dốt, bộ dạng đó không khác gì người phát bệnh tim.

“Bọn họ đều mặc kệ cô rồi!” Lục Diệp khẽ nói.

Không chờ Bùi Văn Văn phản bác, giọng Lục Diệp đột ngột cất cao, gấp gáp, như con sóng khổng lồ hùng dũng đánh xuống vách đá, nặng nề đập vào

ngực Bùi Văn Vãn “Ngay lúc này thì, păng! Viên đạn bắn vào đầu cô!”

“Á!!” Bùi Văn Vãn đột ngột ôm đầu điên cuồng nhào xuống đất, vừa lăn lộn vừa kêu đau. Tiếng la thảm thiết hoàn toàn như bị trúng đạn thật vậy. Cô ta vừa lăn vừa nôn mửa, nền nhà sạch sẽ bị cô ta ói đầy thứ dơ bẩn, bản thân cô ta cũng dính đầy mình đầy mặt, giống như vừa ngoi từ hố phân lên vậy.

Lăn lộn mấy vòng, bỗng nhiên mắt cô ta trợn trắng, không thờ được hơi nào, ngất luôn.

Bấy giờ Lục Diệp mới bình tĩnh đứng dậy khỏi ghế, từ trên cao nhìn xuống Bùi Văn Vãn mấy giây, rồi mới thông dong móc điện thoại ra: “Tiến vào, dẫn em gái anh đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ngày Thứ Hai Mười Bảy 1

Thời tiết cuối tháng tư, ánh nắng chan hòa, gió nhẹ ảm áp, đẹp tới mức con người ta cảm thấy dễ chịu tận cõi lòng.

Khắp nơi đều là sắc xanh bừng bừng, hoa hồng trong vườn hoa sau nhà họ Lục cũng bắt đầu đâm chồi, mềm mại phơi mình đón gió, dường như muốn đuổi sạch hơi thở chết chóc đã ngẹn cả mùa đông.

Lúc mẹ Vân Thường còn sống thích nhất là hoa cỏ cây cảnh. Đáng tiếc điều kiện trong nhà không cho phép, bà chỉ có thể chọn hoa hồng mạnh mẽ chịu đất nhất, trồng hai bên cửa sổ nhà mình.

Mùa hè, gió thổi qua, hương thơm lọt qua cửa sổ vào nhà, quả thực khiến người ta say ngất ngây.

Bây giờ nghe được vườn hoa nhà họ Lục có hoa hồng, Vân Thường nhất định muốn đi xem.

Mảnh đất này của nhà họ Lục, nói là vườn hoa, thật ra không hề chăm sóc tí mĩ. Thượng tướng Lục và Lục phu nhân đều không thích hoa cỏ, cũng chỉ sai người trồng đại vài loại, định kỳ nhổ cỏ, không để nó thành đất hoang mà thôi.

Vân Thường ở nhà họ Lục lâu như vậy, người trong nhà không ai nhắc tới, cho dù tàn bộ cũng chỉ dẫn cô đến công viên trong khu này.

Bây giờ đột nhiên từ miệng Lục Diệp biết trong nhà có một nơi như thế, hơn nữa còn có hoa hồng, cô không kềm lòng được, mới sáng sớm đã kéo Lục Diệp xuống lầu, chạy ra vườn hoa.

Tuy nói là xuân mệt thu mỏi nhưng hai người đều không phải người lười biếng, giờ giấc sinh hoạt vẫn như trước nay, đều là dậy sớm, ngủ sớm, cũng khá mạnh khỏe.

Nói là xem, kỳ thật Vân Thường đâu nhìn thấy, dưới sự hướng dẫn của Lục Diệp, dè dặt cẩn thận sờ chồi hoa hồng non mới nhú, trong lòng kích động.

Lục Diệp không hề biết hoa hồng có ý nghĩa gì với Vân Thường, nhưng hiếm khi thấy cô thích thứ gì như thế, anh cũng cao hứng theo.

Có điều, Lục Diệp cau mày, hơi sầu lòng. Một khi ngày phép của anh chấm dứt, Vân Thường nhất định theo anh đi bộ đội. Doanh trại của họ trong núi, là một nơi vừa hoang vu vừa bí ẩn, ở đó chẳng có hoa hồng gì hết, hái một đóa hoa dại cũng phải leo vách núi. Phải làm sao đây?

Có điều anh còn chưa kịp nghĩ lâu, điện thoại đổ chuông, cầm lên xem, là Bùi Quân.

Tay Lục Diệp khựng lại, có phần chần chừ. Sự việc đi tới nông nỗi này, anh không biết nên đối mặt thế nào với người anh em hai mươi mấy năm này.

Có khó xử, có áy náy nhưng tuyệt không hối hận, cho dù có lần sau, anh vẫn lựa chọn thủ đoạn đó.

Con người Bùi Văn Vãn này, ngạo nghễ lại tùy hứng, từ tế khuyến nhủ tuyệt đối không lọt tai. Anh không thể làm tới mức tìm người bắt cóc Bùi Văn Vãn hù dọa một bận thật, nhưng cần phải để cô ta nhận lấy trừng phạt lớn nhất từ sự việc này.

Bằng không rất có khả năng cô ta còn nảy sinh ý đồ khác, cho dù Vân Thường lập tức theo anh về bộ đội nhưng cái loại tiểu nhân này, thật sự khó mà dè phòng.

Anh không thể để chuyện này lặp lại lần nữa. Vân Thường là bảo bối của anh, là mạng của anh! Đến chừng đó anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Thế nên anh cần phải tiêu diệt sạch mọi nguy hiểm có khả năng sẽ xảy ra.

Anh xuất thân là lính đặc chủng, đương nhiên đã qua rèn luyện tâm lý, biết nên làm thế nào để đào móc nỗi sợ sâu thẳm nhất trong lòng một con người ra, cũng có thể nắm chắc mức độ.

Vì thế anh điều một cuộn phim tuyệt mật ghi cảnh bắt cóc giết con tin chân thật tới, dùng hiệu ứng 3D chiếu cho Bùi Văn Văn coi, để cô ta tự thân thể nghiệm đến tột cùng bắt cóc là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ! Anh muốn ghi một dấu ấn khắc sâu trong lòng cô ta, khiến cô ta chân chính hoảng sợ! Khiến từ nay về sau chỉ cần cô ta nghĩ đến hai chữ bắt cóc này là sợ hãi không thôi, theo đó cũng sợ luôn cả anh!

Thật ra, muốn hủy hoại một người rất đơn giản, hôm qua Lục Diệp chỉ cần hơi tăng mức độ ám thị sâu thêm một chút, phỏng chừng Bùi Văn Văn hoàn toàn hỏng!

Có điều anh không thể, không phải anh lương thiện gì, làm đặc chủng nhiều năm như vậy, hai chữ lương thiện sớm đã đứt duyên với Lục Diệp rồi.

Đó là bởi vì nhà họ Lục và nhà họ Bùi quen thân nhiều năm như thế, luôn giúp đỡ nhau tiến lên, anh không thể phớt lờ tình nghĩa hơn ba chục năm nay được.

Chần chừ thì chần chừ, rốt cuộc anh không thể không nhận điện thoại.

“Chuyện gì?” Lục Diệp nắm tay Văn Thường, vừa đi trở về vừa hỏi.

“Ra đây, chỗ cũ, anh muốn gặp chú.” Giọng Bùi Quân không hề khách sáo, chẳng trừu tượng nói kháy như thường ngày nữa. Nói xong câu này, mặc kệ Lục Diệp đồng ý hay không, tút một tiếng cắt điện thoại.

Lục Diệp dùng chân, lòng mày chau thành một cục.

“Đi đi anh!” Lúc này, bỗng nhiên Văn Thường lay lay cánh tay Lục Diệp.

Lục Diệp làm cho cô cái gì cô biết cả, bất hòa giữa hai nhà cô cũng biết.

Tuy đều là người nhà họ Bùi nhưng Bùi Quân và Bùi Văn Văn là hai người khác nhau.

Với lại cô không phải đoá hoa trong nhà kính, tuy cuộc sống vất vả khiến cô cắt gai trên người đi, song cô vẫn sẽ đâm người, vẫn biết bảo vệ mình.

Lục Diệp đề tâm cô như vậy, cô rất vui song cũng không có nghĩa cô nguyện ý thấy anh vì cô mà bỏ qua những thứ trần quý khác.

Lục Diệp nghe xong quay đầu nhìn Văn Thường. Có lẽ mấy ngày nay được mẹ anh vỗ béo, khí sắc Văn Thường rất tốt, khuôn mặt trắng hồng, nhìn thấy được cả lông tơ bé li ti trên mặt, dưới ánh mặt trời chiều rọi nhìn mon mon hấp dẫn.

Mắt cô hãy còn quần một lớp gạc trắng, anh không nhìn thấy đôi mắt hạnh long lanh song có thể tưởng tượng ra, nhất định là mắt cô mỉm cười, ánh mắt dịu dàng ấm lòng.

Sao lại thích cô thích đến mức này chứ? Lục Diệp tham lam nhìn Văn Thường, suy nghĩ.

Tình cảm thật là một điều kỳ lạ, lúc cô cao hứng anh cũng cao hứng theo, cô khổ sở, anh hận không thể dâng mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này đến trước mặt cô, đôi lấy nụ cười của cô.

Không chấp nhận được người khác ức hiếp cô, không thể thấy cô bị ủy khuất, cô rơi một giọt nước mắt là khoét tim anh một lỗ, bên trong tối đen rớt đầy gió lạnh.

Dường như tâm tình của mình đều bị một nụ cười một ánh mắt, cảm xúc chột vui chột giận của cô dắt đi. Không cảm thấy sợ, ngược lại còn thích cảm giác này không thôi.

Lục Diệp đưa tay vuốt ve mặt Văn Thường, mặt cô mịn màng nõn nà, như quả trứng gà luộc vừa bóc vỏ. Lục Diệp sờ chưa đã ghiền, dứt khoát ôm luôn vào lòng, mặt dày mày dạn không buông tay.

Cử chỉ của anh làm Văn Thường ngớ người, phản ứng lại liền vòng hai tay ôm lấy eo anh, hơi ngước lên, chọn một tư thế thật thuận tiện cho anh sờ.

Đáng vẻ cô ngửa mặt cho anh mặc sức sờ lấy lòng thiếu tá Lục, cái tên mặt dày này được rèn dưới họng súng nên đương nhiên chẳng biết xấu hổ là gì.

Vừa cúi đầu liền chiếm lấy môi Văn Thường, trần trọc quần quýt, hôn nghiêm túc, ra sức, trong trong ngoài ngoài đều không bỏ qua. Xong rồi còn quyến luyến liếm cánh môi ướt sũng của Văn Thường không chịu thôi.

Thật muốn, thật muốn thu nhỏ cô lại, mang theo bên mình từng giây từng phút, lúc nào muốn hôn muốn sờ cũng tìm thấy người!

Chẳng mấy khi thiếu tá Lục trẻ con một lần, giây lát sau sắc mặt lại khó coi rụt lùi về một bước, nặng nề khụ một tiếng trong sự ngạc nhiên của Văn Thường, bối rối nói: “Chúng ta về nhà.”

Nói rồi đất Vân Thường vội vàng về phòng ngủ, tư thế đi đường nhìn sao cũng thấy mất tự nhiên...

Khụ khụ, mới sáng sớm, đàn ông không chịu nổi trời chốc, thiếu tá Lục phát sầu, hung hăng chà xát người anh em đang phần chân của mình dưới vôi hoa sen.

Bụng chửi thầm Bùi Quân, đồng thời cũng nảy ý xấu, vết thương của mình hẳn là không có vấn đề gì, vậy tối nay...

Mặt Bùi Quân có vẻ tiêu tụy, nhìn thấy Lục Diệp thì không nói một lời, chỉ chộp lấy chai rượu trên bàn thả vào lòng Lục Diệp, ý tứ khỏi cần nói.

Lục Diệp cũng không giả mồm, mở nắp uống với Bùi Quân, đến khi một chai rượu chảy hết vào bụng, bấy giờ Bùi Quân mới lên tiếng: “Chú thật là, làm cả nhà anh long trời lở đất.”

Lục Diệp nhướn mày nhìn anh.

Bùi Quân cười khổ “Bây giờ Văn Văn căn bản không dám ở một mình, cũng không dám ngủ, nhắm mắt lại là nói thấy người chết máu me đầm đìa, tối nào mẹ anh cũng ở cùng nó, không dám rời một bước.”

“Làm sai thì phải bị trừng phạt.”

“A...” Mặt Bùi Quân đột nhiên đỏ rực, không biết do uống say hay do gì khác, “Lục Diệp, lần này chú thật quá đáng. Mẹ anh đã kêu anh liên hệ bác sĩ tâm lý, Văn Văn thật sự quá hoảng sợ rồi.”

Hai tay Lục Diệp bắt chéo, giọng nói bình thản, dường như không thấy Bùi Quân thất thố “Vân Thường cũng rất hoảng, tối nào cũng phải ôm tởm mới ngủ được.”

Thiếu tá Lục đã luyện bản lĩnh không biết xấu hổ tới đỉnh cao, rõ ràng hể lên giường là anh quấn lấy người ta, nhất định phải ôm Vân Thường mới ngủ, thế mà bây giờ tinh bơ nói những lời này!

Có điều hiển nhiên câu này rất hữu dụng, Bùi Quân mới rồi kích động nháy mắt chẳng còn phát câu được nữa.

Anh bức bối vô đầu, biết mình vô lý.

Hồi lâu tợp một hơi rượu, tự giễu: “Anh em bao nhiêu năm, thế mà anh không biết chú ác với người nhà thế đấy!”

Lục Diệp thần nhiên như cũ, không chịu yếu thế đáp lại: “Anh em bao nhiêu năm, tở cũng không biết cậu lại dung túng em gái mình làm hại người nhà thế đấy.”

Lục Diệp không phải người ưa so đo, nhưng hể đụng tới Vân Thường, anh liền giống một con sư tử phát giác nguy hiểm, nháy mắt sẽ vuron vuốt sắc nhọn, ai dám làm hại vợ anh thì hãy chuẩn bị sẵn sẽ bị anh giương vuốt tát chết!

Bùi Quân ghen hòng, thật ra trong lòng anh cũng chẳng trách Lục Diệp thật, dù sao em gái mình là cái dạng gì anh biết. Chẳng qua anh cứ muốn thắng võ mồm một tí, như vậy lòng mới dễ chịu đôi chút.

Không dè, Lục Diệp trước giờ không giỏi ăn nói bỗng nhiên như biến thành một người khác, không chịu nhường lấy một bước.

Bùi Quân thở dài. Thôi, chuyện này với Văn Văn mà nói có lẽ là chuyện tốt. Nếu con bé có thể vượt qua trở ngại lần này, nhất định sẽ thay da đổi thịt. Nếu không vượt qua, cũng không trách được người khác, nói như Lục Diệp là đáng đời.

Trút bỏ được gánh nặng tâm lý, Bùi Quân bỗng cảm thấy cả người nhẹ tênh. Anh cầm chai rượu lên cùng mạnh với Lục Diệp, uống một hơi hết sạch.

Lục Diệp kinh ngạc, nháy mắt hiểu được ý Bùi Quân. Anh cũng bắt chước Bùi Quân uống sạch rượu còn dư, mặt rớt cuộc thả lỏng mấy phần.

Sau này vẫn là anh em.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ngày Thứ Hai Mười Bảy 2

Lục Diệp đi cả ngày, đến tối mới loạng choạng bỏ về nhà, vừa vào cửa đã bị Lục phu nhân bỏ cho một chường vào gáy, bị đuổi thẳng vào phòng tắm.

Đợi anh đi ra, nhà bếp đã nấu xong canh tỉnh rượu, không nóng không lạnh, vừa vặn uống được. Lục Diệp bất chấp bụng bát canh lên uống ừng ực, mấy hớp là uống xong.

Sau đó nhanh nhẹn thả bát xuống phóng lên lầu tìm Vân Thường. Lục phu nhân nhìn mà tròn trố mắt.

Thằng ranh này biết rõ mình đang bị thương còn uống rượu, ý vào tuổi trẻ cường tráng là không để ý à? Chà đập thân thể như thế, sớm muộn gì cũng hủy!

Bà ngẩng đầu nhìn đầu cầu thang, tuy Lục Diệp uống không ít rượu nhưng động tác khá nhanh, vèo một cái là mất dáng. Thật đúng là có vợ quên mẹ.

Lục phu nhân hết cách, vẫy tay kêu người làm dọn bát, mình thì đi vào thư phòng thượng tướng Lục.

Gần đây thượng tướng Lục ham mê đánh cờ vây trên mạng, mỗi tội bản thân chơi dở ẹc, đánh ván nào thua ván đấy, thế mà còn không chịu thôi.

Ngày nào cũng ôm cái máy tính, cứ phải đợi bà kêu mới làm như bị khoét thịt tắt máy, không tình nguyện đi ngủ.

Lục phu nhân xách tai thượng tướng Lục lôi ông ra khỏi thư phòng, lửa giận bốc lên, một già một trẻ, không người nào làm bà bớt lo!

Lúc Lục phu nhân tức giận thì lực phá hoại khá nặng. Đứng tướng bình thường thượng tướng Lục nghiêm mặt, bộ dạng ông trời số một ta số hai thể thôi, thực tế, nếu Lục phu nhân nổi nóng, ông không dám rên một tiếng, điển hình bị vợ xỏ mũi.

Lục Diệp không say. Anh và Bùi Quân không uống miết, uống một lát cảm thấy chán liền gọi Giản Viễn Đường tới, Trương Bản Vệ ra nước ngoài chưa về nên lần này gặp nhau thiếu mất một.

Vân Thường gặp chuyện Giản Viễn Đường cũng biết, nhưng sự kiện này thật sự khó xử, cả hai đều là anh em, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, anh không có cách xen vào.

Anh cũng nghe nói thủ đoạn Lục Diệp trừng trị Bùi Văn Văn. Anh không cảm thấy có gì sai, nếu đổi lại vợ anh bị bắt cóc, còn suýt bị cưỡng hiếp, nói không chừng anh phản ứng còn kịch liệt hơn Lục Diệp ấy chứ.

Nhà họ Bùi ra sức che chở hành vi của Bùi Văn Văn làm anh thấy thật trơ trẽn. Con nhỏ đó gây ra họa lớn như vậy, phản ứng đầu tiên không phải là dạy dỗ nó đàng hoàng mà là tiếp tục che chở, sau này còn ra thế nào nữa?

Thành thử, tuy ngoài mặt Giản Viễn Đường không nói gì nhưng trong lòng thì âm thầm khen Lục Diệp. Chẳng qua giữ thể diện cho người anh em kia anh mới ngậm miệng giả câm thôi.

Ba người ăn trưa xong lại đi chơi golf một lát. Lục Diệp quanh năm ở quân đội, thời gian tiếp xúc với golf không dài lắm nhưng đánh còn hay hơn Bùi Quân và Giản Viễn Đường nữa. Hai người nhìn mà tròn mắt há mồm, không thể không thừa nhận trên thế giới này có cái không thể nào vượt qua được, gọi là thiên phú.

Lục Diệp chỉ đánh mấy gậy, sợ đụng đến vết thương nơi ngực nên thời gian còn lại ngồi xem Bùi Quân và Giản Viễn Đường đánh. May mà tính tình anh rèn từ trong quân, cho dù ngồi một ngày thế này cũng không thấy chán.

Buổi tối, ba người lại tụ lại uống một chén. Bùi Văn Văn gây ra chuyện như vậy khiến mọi người đều cảm thấy không vui, thành thử không ai kèm giữ, uống hơi nhiều.

Lục Diệp còn đỡ, Giản Viễn Đường uống không biết trời trăng gì, ôm phục vụ gọi mẹ, mắt mặt hết sức! May mà là phòng bao riêng, chỉ có mấy người họ chứng kiến.

Lúc Lục Diệp vào phòng ngủ, Vân Thường đang ngồi trên giường cời băng gạc trên mắt. Buổi tối trước khi ngủ phải tháo ra, sau đó sáng sớm quấn lên lại.

Thật ra tác dụng chủ yếu là cản sáng. Ban ngày ánh sáng quá mạnh, mắt Vân Thường đang trong giai đoạn hồi phục, không chịu nổi ánh mặt trời chiếu thẳng, thậm chí ánh đèn cũng không được.

Lục Diệp cũng không bật đèn. Rèm cửa còn chưa kéo, ánh trăng như nước chảy qua cửa sổ, thành thử trong phòng không hề tối.

“Anh uống canh xong rồi? Có đau đầu không?” Vân Thường đã tháo gạc xuống, vừa quần vừa hỏi Lục Diệp.

Lục Diệp lắc đầu rồi mới nhớ Vân Thường không thấy, nói thêm “Không đau.”

Anh đi tới đối diện Vân Thường, cầm lấy gạc trên tay cô, quần ngay ngắn gọn gàng lại, đặt lên đầu giường.

Buổi tối Vân Thường có thói quen ăn xong đi dạo. Thông thường cô đều đi dạo về rồi mới tắm, thuận tiện giặt băng gạc luôn, thay một cuộn băng sạch khác quần mắt.

Cuộc sống của cô luôn chỉnh tề nề nếp, sạch sẽ, cho dù không nhìn thấy cũng không làm bản thân lười thôi lếch thếch.

Lục Diệp ngồi xổm xuống bỗng Vân Thường lên đặt lên giường, liền đó cẩn thận đè người lên, cho dù uống rượu anh vẫn không quên, trong bụng cô còn có một.

Vân Thường hơi sững sốt, óc cô còn chưa phản ứng được Lục Diệp muốn làm gì, thế là ngơ ngáo hỏi “Anh làm gì thế?”

Lục Diệp nheo mắt, không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại cúi đầu chặn môi cô lại, mượn ba phần men rượu đùa bốn lưu manh, thuận tiện dụng hành động trả lời vấn đề của Vân Thường.

Lục Diệp hôn luôn mạnh mẽ nhiệt liệt, chỉ hôn sâu không thôi đã làm Vân Thường nhũn người ra.

Đại khái ở phương diện này đàn ông có thiên phú trời cho, tuy Lục Diệp làm không nhiều lần lắm nhưng đã nắm chắc tinh túy trong đó.

Biết trước khi làm phải lấy lòng Vân Thường trước, dỗ Vân Thường cao hứng rồi mình mới thoải mái được.

Anh vừa hôn cô, tay vừa vạch vạt áo ngủ Vân Thường ra luồn vào, chụp lên mềm mại của cô xoa nắn tới lui, cuối cùng hai ngón tay kẹp lấy đầu vú đàn cứng lên của cô xoa nắn.

Ngực Vân Thường là nơi nhạy cảm, nào chịu được giày vò như thế, chỉ chốc lát mặt đã đỏ bừng, thở hổn hển nói đừng.

Cũng không phải không muốn thật mà là lo lắng cho bé cưng trong bụng. Mang thai ba tháng đầu phải đặc biệt chú ý, nếu không cẩn thận sẽ sảy thai, Vân Thường không dám lấy con mạo hiểm.

Một tay Lục Diệp bợ sau lưng Vân Thường, khẽ nâng nửa thân trên của cô lên, nhanh nhẹn cởi váy ngủ cô ra, hôn lần từ khoe môi xuống dưới, đồng thời còn không quên đồ đánh cô, nói anh có chừng mực, sẽ không làm bé cưng bị ảnh hưởng.

Vân Thường hãy còn lưỡng lự, bé cưng chưa đầy tháng trong bụng là máu là thịt trong lòng cô, không ai có thể động.

Chỉ là cô còn chưa kịp phản đối, đầu vú đã bị Lục Diệp ngậm vào miệng, mút liếm chụt chụt, thỉnh thoảng đầu lưỡi còn khéo léo xoay tròn bên trên.

Người Vân Thường run rẩy, cảm giác tê dại nháy mắt lan khắp toàn thân, eo mềm oặt, không gọi dậy nổi chút sức lực nào, lần này hoàn toàn mặc Lục Diệp muốn làm gì thì làm.

Ngực cô trắng nõn cao vút, độ lớn vừa phải, đầu vú hồng nhạt, vừa đẹp vừa dễ thương. Tuy lúc này không nhìn thấy nhưng chỉ riêng dư vị lần trước đã đủ làm Lục Diệp kích động rồi.

Tay anh từ từ trườn xuống dưới, bàn tay mạnh mẽ chỉ trong mấy giây đã cởi bỏ quần lót của Vân Thường, ngón tay cũng mò xuống dưới.

Mặt Vân Thường đỏ ửng, đôi mắt hạnh đen nhánh ướt rượt, theo động tác của Lục Diệp, tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ yêu kiều bật ra không dần nổi.

Ở trên giường, Vân Thường không quá cởi mở, luôn thích kềm nén âm thanh động tình của mình, lúc không nhịn nổi nữa mới hừ hừ mấy tiếng bằng mũi.

Mềm dịu đáng yêu đè nén đến cực điểm, Lục Diệp nghe mà đầu đầy mồ hôi, bên dưới đã sắp bùng nổ rồi, người như ngọn lửa, hận không thể lập tức tiến quân thần tốc, hung hăng càn quét một trận.

Song cần phải nhịn, ít nhất phải để cô chuẩn bị tốt.

Cuối cùng, lúc tiến vào được cả hai người đều thở phào. Lục Diệp là nhịn dữ quá, còn Vân Thường là bị Lục Diệp hôn dữ dội đến phát hoảng.

“Nhẹ chút...” Một tay Vân Thường vòng qua cổ Lục Diệp, một tay thân mật vuốt ve cơ bụng anh, giọng mềm mại dịu dàng, quyến rũ làm tim Lục Diệp như muốn nổ tung.

Không thể nhịn hơn được nữa!

Thiếu tá Lục chờ cô vừa thích ứng liền chống hai tay bên hông cô mà cử động.

Anh không dám làm mạnh quá, đành nhẫn nại chậm rãi tiến lên.

Vân Thường quen với cách làm tình như gió táp mưa sa của anh, lần này dịu dàng lại có cảm giác khác biệt.

Dần dần cô cảm nhận được động tác của anh, linh hội được cảm giác nước sữa giao hòa giữa họ. Hình như mỗi một giác quan đều theo động tác của anh từ từ khuếch đại, ngay cả khoái cảm cũng tăng lên gấp mấy lần.

Dáng người Lục Diệp rất đẹp, lúc làm tình, cơ ngực cứng rắn lên, phủ một lớp mồ hôi mỏng, nhìn đặc biệt gợi cảm. Tuy Vân Thường không thấy song luôn thích vuốt ve cơ ngực và cơ bụng anh.

Lục Diệp không chịu nổi cô trên cột như thế, lại không dám làm quá dữ, đành một bên ra vào, một bên hung hăng hôn cô, nhanh chóng hôn ra một đám dầu tây nho nhỏ trên ngực cô.

Có lẽ là trong tiềm thức động vật giống đực luôn có ý tưởng đánh dấu lãnh địa của mình thế này. Lục Diệp đặc biệt thích lưu lại dấu hôn trên người Vân Thường, nhìn vết hồng do mình tạo ra phủ trên làn da trắng nõn của cô, cảm giác thật đặc biệt.

“Ôm chặt anh.” Giọng Lục Diệp trầm thấp khàn khàn, hòa với tiếng rên rỉ mê hồn của Vân Thường, quả thật là hấp dẫn đòi mạng.

Đầu óc Vân Thường đã u u mê mê, Lục Diệp nói sao hay vậy, nghe lời quần cánh tay mềm mại của mình lên thắt lưng cường tráng của Lục Diệp, hòa theo động tác càng lúc càng nhanh của anh.

Tư vị cao trào thật sự là quá quá tuyệt vời, Lục Diệp chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng hết lên, mỗi lỗ chân lông đều mở hết cỡ tham lam hít lấy không khí mới mẻ.

Sương đến run cả người, hồi lâu anh mới hoàn hồn lại.

Lục Diệp đôi lâu quá, song chỉ làm một lần. Anh thật sự không có kinh nghiệm, sợ không tốt cho con đành một lần là xếp cờ im trống.

Tuy ngoài miệng anh chưa nói bao giờ nhưng thực ra trong lòng cực kỳ mong đợi đứa con này.

Trước đây, anh chưa từng nghĩ mình cũng có ngày kết hôn sinh con, cũng không sao lý giải được vì cái gì có người yêu con tới mức có thể dùng mạng mình để đổi.

Nhưng đến phiên mình rồi, rốt cuộc anh phát hiện, chính mình cũng sẽ nóng ruột nóng gan vì sinh mệnh nhỏ còn chưa đầy một tháng này, sợ nó đau nó xót.

Thậm chí lúc có một mình, anh còn lén lút tra từ điển, nghĩ tên đặt cho bé cưng, vừa nghĩ vừa cao hứng trong dạ, tâm tình đó như uống mật vậy, ngọt cực kỳ, cũng cực kỳ say lòng người.

Dọn dẹp xong xuôi, anh gần như quỳ bái hôn lên bụng dưới Vân Thường, dè dặt ôm cô vào lòng, giọng dịu dàng như suối nước nóng ngày đông.

“Ngủ đi.” Cục cưng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ngày Thứ Hai Mười Tám 1

Kết quả phán xử Vân Quang Phương đưa ra rất nhanh, không biết vì sao tiền phạt được miễn, chỉ phán hai mươi năm.

Bây giờ Vân Quang Phương đã năm mươi rồi, chờ hai chục năm nữa ra tù là bảy mươi, với lại tình huống đột phát trong tù thiếu gì, một lão già gần đất xa trời, trong hoàn cảnh ác liệt như thế dựa vào đâu có thể sống yên thân hai mươi năm?

Lục Diệp giấu Vân Thường đi đội hình sự một chuyến, đưa tặng mấy cây thuốc lá và rượu xịn. Lúc quay về, trên mặt mãi treo nụ cười khiến người ta nhìn cứ thấy sồn tóc gáy.

Phạm nhân không phải cứ nhàn nhã ngồi trong tù là xong, bọn họ phải lao động.

Người có quan hệ đi vào sẽ được phân công việc nhẹ nhàng, không có quan hệ hoặc là gia thế bối cảnh không đủ cứng rắn, đi vào thật đúng là đến địa ngục.

Lục Diệp đặc biệt dặn dò đội trưởng hình sự, không cần Vân Quang Phương đi làm gì khác, chỉ cần cho ông ta đi làm tắm xia răng.

Tưong công việc này rất nhẹ nhàng?

Có lẽ đối với người trẻ tuổi mà nói công việc này thật không sai nhưng đối với lão già như Vân Quang Phương, công việc này đúng là muốn lấy mạng lão!

Khác không nói, mất lão bây giờ đã bắt đầu mờ rồi, mà làm tắm xia răng đòi hỏi phải nhanh tay lẹ mắt, mắt và tay nhất định phải phối hợp nhịp nhàng, bằng không căn bản không hoàn thành được lượng công việc một ngày.

Vân Quang Phương mất mờ, tắm xia răng lại nhỏ xiu tron trượt, làm mấy chục phút là mắt bắt đầu chảy nước, càng muốn nhìn rõ càng không thấy đường.

Nhiệm vụ một ngày không hoàn tất thì thế nào? Vậy thì người trong đội phải hoàn thành giúp lão, bằng không cả đội đều bị phạt.

Cứ thế tiếp diễn vài ngày, người trong đội sẽ không hài lòng. Vốn dĩ họ có thể nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ nhưng Vân Quang Phương lại cản chân bọn họ.

Trong tù không có cái gọi là đồng tình, đổi cách nói, bị tóm vào đây đa phần không biết cái gì gọi là đồng tình hết.

Cứ như thế, cuộc sống của Vân Quang Phương còn êm xuôi được nữa không? Một ngày ba bữa đều bị cướp giật, căn bản ăn không no. Buổi tối đi ngủ, phát hiện đệm giường của mình không biết bị ai hút nước, ngủ mùi, khai ngứa.

Ngay cả đi đường bình thường, không cẩn thận sẽ bị một đám người xô ngã xuống đất.

Quả thật Vân Quang Phương khổ không nói nổi, bao nhiêu bận trông mong cai tù tới quản giáo một chút nhưng cảnh sát trại giam cứ như bị mù, căn bản làm lơ không thấy.

Ngán ngẩm mấy ngày, Vân Quang Phương như già đi chục tuổi, dùng mắt thường cũng có thể thấy tóc trắng trên đầu tăng lên nhanh chóng.

Lão ngồi tù rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào bị ức hiếp như lần này. Vân Quang Phương làm người giống như cá chạch vậy, căn bản không dễ đắc tội với ai.

Lần này nơi nơi đụng phải đình, tất cả mọi người đều không ăn chiêu này của lão.

Lúc này, lão hối hận thật sự, nếu mình không bắt cóc con ranh chết toi kia cũng không đến nông nỗi này.

Cuộc sống bên ngoài tuy không giàu có nhưng ít nhất về nhà có cơm nóng, có giường ấm, còn ở đây, quả thật là một chút hi vọng sống tiếp cũng không có!

Song kẻ ác đều có kẻ ác dày vò, lúc lão làm đủ chuyện xấu xa, chỉ mơ đến cuộc sống giàu sang mà không nghĩ tới hậu quả, giờ lưu lạc đến cơ sự này cũng đừng oán trách người khác.

Sáng sớm hôm nay Vân Thường cảm thấy trước mắt hình như có tia sáng chớp nháy, tuy rất mờ hồ nhưng đối với người đã sinh hoạt trong bóng tối nửa năm nay mà nói, cảm giác không khác gì mặt trời chói chang giữa trưa.

Mới đầu, Vân Thường tưởng mình nhầm, không dám mừng rỡ cũng không dám rêu rao, song len lén thử rất nhiều lần, phát hiện không phải cô nhầm!

Cô kích động đến mức cả người đều run, nước mắt bất giác chảy xuống, nhanh chóng ẩm ướt lớp băng gạc.

Có thể nhìn thấy thật rồi? Vân Thường ngồi ngáy trên giường, người cứng đờ như khúc gỗ. Thở hổn hển hồng hộc, gần như bị máu đột ngột dồn về não làm cho ngộp thở.

Cô không dám cử động, sợ vừa động sẽ thoát khỏi giấc mơ.

“Sao vậy em?” Lục Diệp đẩy cửa bước vào thấy thế hoảng hồn, vội vàng chạy vào. Anh vừa mới xuống lầu bàn với mẹ để họ dọn về nhà mình song lại bị mắng lần nữa.

Không ngờ mới vào phòng liền thấy Vân Thường khóc, Lục Diệp cau mày suy nghĩ, mình đâu có làm gì chọc cô tức giận đâu, nói vậy, chắc là do mang thai?

Anh xem lướt trên mạng rất nhiều tin tức ở lĩnh vực này, rất nhiều người nói tâm trạng phụ nữ có thai hay thay đổi, hờ ra là đau lòng chảy nước mắt.

Lục Diệp đi lại nhẹ nhàng sờ lớp gạc ướt đẫm của Vân Thường, muốn dỗ dành cô không ngờ lại bị Vân Thường nghiêng đầu tránh né.

Lục Diệp khựng lại, lòng dâng lên cảm giác hoảng loạn. Cô giận anh rồi? Không muốn để ý tới anh nữa? Ngay cả chạm cũng không cho anh chạm vào?

Vân Thường chưa hề kháng cự anh đụng chạm, cô giống như nước, có thể rộng mở lòng mình đón nhận tất cả của anh, cũng đủ khả năng bao dung anh hết thảy.

Thế nhưng bây giờ, cô không cho anh đụng vào! Lục Diệp chỉ cảm thấy miệng anh khô ran, lòng vừa chua vừa xót, liếm liếm môi, vát và lăm mớ nhả được mấy chữ “Vân Thường, anh...”

Nào biết nói chưa xong đã bị Vân Thường chụp mạnh lấy tay. Giọng cô không lớn, còn hơi rung rung nhưng lại như sét đánh giữa ngày hè quang đãng, nổ âm bên tai anh, khiến cả người anh đứng đờ ra trong nháy mắt.

Cô nói: “Lục Diệp, em, mắt em hình như có thể nhìn thấy rồi...”

Lục Diệp đờ đẫn mặc cho Lục phu nhân lôi lên xe đi bệnh viện, giống như mất hồn vậy, ngay cả ánh mắt sắc bén ngày thường cũng tan rã.

Cô có thể nhìn thấy? Có thể nhìn thấy thật rồi? Sao nhanh vậy? Không, không phải, sao tới đột ngột vậy...

Chờ tháo lớp gạc rồi là cô ấy có thể thấy mình, đến chừng đó cô ấy sẽ nói gì?

Không đúng! Nếu cô ấy bất mãn với bộ dạng mình thì làm sao? Lục Diệp bất giác đưa tay sờ mặt mình.

Anh chẳng trắng trẻo tí nào, mặt mũi cũng không nhắn nhủ, cô ấy sẽ thích chứ? Lỡ cô ấy không thích thì phải làm sao?

Thiếu tá Lục đáng thương, càng nghĩ càng lo, cuối cùng thậm chí đứng ngồi không yên. Con người xưa nay luôn đứng ngồi thẳng lưng vững vàng, giờ phút này cứ như bị sâu chui vô người vậy, mông nhích tới nhích lui, không sao bình tĩnh được.

Cuối cùng Lục phu nhân ngửa mặt, tặng cho anh một chường, bắt anh thành thật ngồi yên.

Không có mắt nhìn gì hết, không thấy Vân Thường khăn trương thành cái dạng gì rồi à? Lòng bàn tay ẩm ướt hết, nó không giúp an ủi thì thôi, còn đi theo gây rối thêm! Thật là không có tiền đồ gì cả!

Đừng nói, Lục Diệp bị Lục phu nhân đập đúng là ngoan ngoãn ngồi yên thật, có điều ánh mắt vẫn không ngừng liếc trộm Vân Thường, cơ bắp toàn thân căng cứng, nhìn là biết vẫn căng thẳng.

Lục phu nhân liếc xéo anh một cái, bụng chửi thầm con không có tiền đồ, vợ đều là của anh rồi! Có tên trên họ khẩu nhà anh! Còn chạy đi đâu được nữa? Có gì mà phải lo?! Thật là!

Bà lắc đầu, mặc kệ Lục Diệp, quay sang nhỏ nhẹ an ủi Vân Thường.

“Sao rồi? Từ sáng sớm liền nói trước mặt mơ hồ có ánh sáng.” Lục phu nhân đẩy Vân Thường đến trước mặt viện trưởng, hấp tấp hỏi.

“Hồi phục rất khá.” Viện trưởng sờ cằm, cười tí mắt nói.

Ông cời lớp gạc quanh mắt Vân Thường “Mắt có đau không?”

Vân Thường lắc đầu, nuốt nước miếng, tim đập thình thịch.

“Cởi từng lớp một ha! Cởi một lần mắt sẽ không chịu nổi.”

Đứa bé này kỳ thật cũng coi như có phúc, tiết trời hôm nay âm u, như muốn đổ mưa vậy, hoàn toàn không thấy mặt trời. Nếu có nắng, vậy phải đợi qua ngày hôm sau mới tháo băng hoàn toàn được.

Viện trưởng rất nhẫn nại, cách nửa tiếng tháo một lớp băng. Vân Thường chỉ cảm thấy tim mình lung lay theo cử động của ông, khăn trương không dám thở mạnh.

Lúc còn một lớp gạc cuối cùng, Lục Diệp đứng phắt dậy khỏi ghế, gây tiếng động lớn tới mức tất cả người trong phòng viện trưởng đều giật nảy.

Lục phu nhân vừa muốn mắng anh mấy câu thì thấy anh xô ào cửa chạy ra ngoài, tốc độ nhanh y như mô tô.

Lục phu nhân và viện trưởng nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Con chị làm sao thế?” Viện trưởng vừa tháo gạc cho Vân Thường vừa hỏi Lục phu nhân.

“Ai biết! Bị điên rồi!” Lục phu nhân bức bối đáp. Thằng ranh kia từ lúc lên xe đã không bình thường rồi. Có điều bà cũng đoán được chút ít, phỏng chừng là sợ Vân Thường thất vọng với tướng mạo mình nên mới căng thẳng.

Thằng ngu! Lúc không nhìn thấy đã đi theo anh rồi, giờ nhìn thấy còn chê anh được chắc?

Lục phu nhân không đếm xỉa đến Lục Diệp, chỉ nhìn chằm chằm mắt Vân Thường không chớp, còn một lớp cuối cùng thôi, kỳ thật bà cũng căng thẳng.

Lúc Lục Diệp chạy ra, Vân Thường biết nhưng cô không có thời giờ đâu mà nghĩ vì sao anh lại chạy.

Hiện giờ toàn bộ tâm tư cô đều tập trung cả vào mắt.

Không phải mơ! Thật sự không phải nằm mơ! Cô có thể thấy rồi!

Mỗi lớp băng gạc được cởi ra, ánh sáng trước mắt cô cũng càng lúc càng rõ, không hề cảm thấy đau nhức, có lẽ cách xử lý của viện trưởng phù hợp, lần nào cũng chờ cô thích ứng rồi mới tháo gạc tiếp.

Còn một lớp cuối cùng! Kỳ thật lớp này với hoàn toàn cởi bỏ chẳng có gì khác biệt lắm, bởi vì gạc rất rất mỏng, thậm chí cô có thể thấy làn da Lục phu nhân đang ngồi cạnh cô. Tuy còn không thấy rõ dung mạo của bà nhưng là một người hoàn chỉnh, hơn nữa không phải màu đen! Có màu sắc!

Vân Thường siết chặt bàn tay, cô có thể thấy rồi! Có thể thấy Lục phu nhân mặc một cái áo màu hồng nhạt, một cái quần màu trắng tinh!

Cô tự mình nhìn thấy! Không phải tưởng tượng!

“Lốp cuối cùng, nhắm mắt lại.” Viện trưởng vừa nhắc nhở Vân Thường, vừa chậm rãi cởi bỏ lốp trời buộc cuối cùng trên mắt cô.

Lông mi Vân Thường run run, lâu thật lâu cũng không dám mở mắt. Lục phu nhân nôn nóng nhắc nhở cô, bảo cô không cần sợ, mở mắt ra nhìn nhưng cô không dám.

Lục Diệp không có đây... nếu anh ở bên cô, cô sẽ không sợ đến vậy. Anh đi đâu rồi? Sao còn chưa quay lại?

Vân Thường cắn môi ngồi ở đó, đầu hơi cúi gằm.

Ngay lúc đó, cửa phòng viện trưởng bị đẩy bật ra nghe rầm một tiếng, Vân Thường bị âm thanh này kích động run lên, bất giác mở mắt ra nhìn.

Gương mặt đàn ông anh tuấn như trong tưởng tượng của cô, trán rộng, mũi cao.

Lúc này vành mắt hoe hoe đỏ, ánh mắt nhìn cô vừa kích động, vừa thấp thòm.

Anh há miệng, mang theo hai trăm phần trăm e dè mà lên tiếng, giọng hơi khàn như đang đè nén gì đó “Vân Thường, anh, anh là Lục Diệp... em, em có nhìn thấy anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ngày Thứ Hai Mười Tám 2

Tim Lục Diệp đập thình thịch, ngực như nhét một cái trống đánh đùng đùng, khiến cho anh không sao bình tĩnh lại được.

Anh giống như tín đồ bị treo lơ lửng giữa không trung, nơm nớp lo âu chờ Đức Chúa phán xét anh.

Vân Thường không trả lời anh, chỉ nhìn anh không chớp mắt, từ từ thất thần.

Vô số lần cô tưởng tượng trong đầu rốt cuộc mặt mày Lục Diệp như thế nào, bây giờ chính mắt nhìn thấy, cô lại phát hiện, tưởng tượng trước đó của mình hoàn toàn không miêu tả được thần thái của người đàn ông này lấy nửa phần.

Tỷ như hiện giờ, anh đứng thẳng người nơi đó, không làm gì cả nhưng lại như tùng xanh trong tuyết, thẳng tắp thu hút ánh mắt mọi người.

Khí thế đội trời đạp đất đó dường như muốn phá vỡ gian phòng nhỏ nhỏ này, bốc thẳng lên mây! Đó là khí chất đặc biệt chỉ có quân nhân, trải qua máu lửa gió sương tẩy rửa mới có, khiến người ta sùng bái kính nể.

Thịch thịch, tim Lục Diệp đập càng lúc càng nhanh, dưới cái nhìn không chớp mắt của Vân Thường, vành tai từ từ ửng đỏ, cô ấy, cô ấy nhìn anh thế làm gì? Nhìn ngược quá đi mất...

Vội lại sao cô ấy không nói chuyện? Rốt cuộc ấn tượng đầu tiên của cô ấy về anh là thế nào? Nói anh nghe đi mà! Mấy chữ thôi cũng được!

Tim Lục Diệp như bị mèo cào, như thiêu như đốt.

Hay là anh mở miệng hỏi cô? Nhưng nên nói sao giờ? Vân Thường, trông anh thế nào? Không được, thẳng thắn quá! Anh nói không được!

Hay là nói, Vân Thường em có hài lòng về anh không? Không đúng! Nói vậy cũng không ổn! Đồng người thế này cơ mà!

Thiếu tá Lục căng thẳng đến hoảng, gờ tay định vỗ đầu mình, phát hiện Vân Thường hãy còn nhìn mình chưa thu hồi ánh mắt lại len lén thả xuống.

A!!! Rốt cuộc cô ấy nhìn cái gì thế?

Thiếu tá Lục cơ hồ mất kiểm soát biểu cảm trên mặt mình, đủ loại tâm tình đan xen, đua nhau dồn lên đầu, xung kích làm anh đỏ mặt tía tai.

Hết nhin nổi rồi!

Bỗng nhiên anh nhào tới trước mặt Vân Thường, lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, chụp lấy cánh tay Vân Thường. Mấy giây sau, Lục phu nhân và viện trưởng chỉ nghe một tiếng đóng cửa, chớp mắt lần nữa thì Vân Thường đã bị Lục Diệp cuốn chạy mất.

“Xem con bà kia!” Viện trưởng hất cằm nhìn cửa, vẻ mặt khinh bỉ “Chắc chắn, cái nết này, thật là...” Bao lớn rồi còn bộp chộp như thế, ông đã nói tính

nó còn chưa rèn kỹ mà.

Lục phu nhân cũng cảm thấy biểu hiện của Lục Diệp thật quá mất mặt nhưng mất mặt thì mất mặt, người nhà có thể cười, người ngoài không được à.

Thế là nhường mảy cười: “Lục Diệp nhà chúng tôi bụng dạ thẳng thắn, không ù lì như ai kia, hồi đó thích con gái nhà người ta mà im ru không nói, kết quả người ta lấy chồng rồi lên lút trốn bên ngoài khóc...”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa!” Viện trưởng già xấu hổ, chuyện năm nào năm nào rồi mà cứ hờ ra là lỗi ra tính nọ cũ, ông sợ cái bà này thật rồi!

Lục phu nhân hừ khế, cầm giỏ xách tao nhã quay lưng định đi.

“Khoan khoan, bà khoan đi vội!” Viện trưởng vội vàng can bà lại “Mất con nhóc kia còn phải chăm cứu một đợt nữa, không thể ngừng, chờ thẳng nhóc nhà bà cao hứng đủ rồi thì kêu nó đưa người lại đây cho tôi gấp!”

Lục phu nhân gật đầu, lần này không ghen hòng ông nữa. Sự tình liên quan tới mất Vân Thường, người nhà họ Lục ai cũng lên tinh thần.

Lục Diệp chân dài đi mau, Vân Thường không theo kịp anh, đến cuối cùng chỉ có thể ôm lấy anh từ đằng sau, chơi xấu không cho anh đi.

“Lục Diệp, em đi hết nỗi rồi.” Mặt Vân Thường dán trên lưng anh, cảm thụ nhịp tim mạnh mẽ của anh, lòng an tĩnh.

Lục Diệp há miệng song không nói chuyện. Anh không dám nói, sợ tim vọt ra khỏi miệng.

Anh mong chờ cô có thể nói gì đó với anh, cho dù một câu em cảm thấy anh rất khá cũng tốt nhưng mà cô cứ như anh như thế, không nói gì hết!

Thiếu tá Lục rầu rĩ, lại thừa kế tính sĩ diện của thượng tướng Lục, thời khắc quan trọng bất luận ra sao cũng không chủ động được, nhin đỏ cả mặt.

Vân Thường đoán được ít nhiều ý nghĩ của anh, cô hơi ngược lên nhìn gáy anh, lơ đãng phát hiện, lỗ tai anh đỏ rồi!

Vân Thường mỉm môi cười, thả tay đi vòng qua trước mặt Lục Diệp, trong ánh mắt kinh ngạc trốn tránh của Lục Diệp như thể lần đầu họ gặp nhau, nâng mặt anh lên.

“Anh rất đẹp trai.”

Lục Diệp quay ngoắt đi, anh nhắm mắt, hầu kết lặn lên lộn xuống, ngực phập phồng kịch liệt, một lát sau mới bình tĩnh lại được.

Anh kéo Vân Thường vào lòng ôm chặt, cổ làm bộ hung dữ: “Đương nhiên!”

Vân Thường nghe xong mỉm cười, không so đo với anh, lặng yên hưởng thụ vòng ôm của anh.

Người đàn ông của cô thật đáng yêu.

Hai người thân thiết đủ rồi, vừa từ trong góc chui ra liền bị Lục phu nhân tóm gáy, đưa Vân Thường thẳng tới phòng viện trưởng. Lục Diệp như cục kẹo mạch nha đi theo sát gót, Lục phu nhân nhìn mà bụng chưa lè.

Lần này chăm cứu Vân Thường không e dè Lục Diệp nữa, anh ngồi bên nhìn viện trưởng găm từng cây kim lên đầu cô, lòng đau nhói.

Anh thật muốn chịu tội thay cô, dù sao anh da dày thịt béo không để ý mấy thứ này. Chứ Vân Thường của anh trắng trẻo nõn nà, da dẻ trơn mịn mon mon, anh còn không dám đụng mạnh, sợ đau cô.

Thế mà bây giờ, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn cô chịu khổ.

Có điều sắp ổn rồi, chỉ còn một đợt trị liệu nữa thôi, sau này có anh bên cô, nhất định sẽ chăm sóc cô chu đáo!

Vân Thường chăm cứu xong Lục Diệp liền đưa cô về nhà, không phải nhà họ Lục mà là căn nhà nhỏ của họ.

Đây là ngày đầu tiên cô nhìn thấy lại, anh ích kỷ muốn chiếm lấy ánh mắt cô, để trong mắt cô chỉ có một mình anh! Ai cũng không thể! Ngay cả ba mẹ anh cũng không được!

Vân Thường vốn định về nhà họ Lục gặp thượng tướng Lục nhưng Lục Diệp cương quyết không đồng ý, cô cãi không lại anh, cuối cùng đành thỏa hiệp.

Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất cô có thời gian giảm xóc.

Đã nhiều ngày rồi họ không về nhà, nóc tủ bám đầy bụi. Vân Thường quen đường thuộc lối lặn vào nhà tắm, tìm khăn lau bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Lục Diệp không cho cô làm, giành lấy khăn lau, cương quyết ra lệnh cho Vân Thường chỉ cần ngồi xem, một mình anh làm là được rồi.

Vân Thường muốn phản đối song bị tốc độ làm việc của thiếu tá Lục làm cho ngơ ngời, ngơ ngáo ngồi trên sofa, nhìn Lục Diệp mở cửa sổ, nào là lau bàn nào là lau sàn, cuối cùng thu dọn nhà cửa sạch tinh tươm.

Cá tính Lục Diệp không lè mề, lại huấn luyện trong bộ đội ra, việc nhà con con với anh mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhấc tay một cái là xong.

Về mặt Vân Thường lấy lòng Lục Diệp, anh rửa tay xong ngồi xuống bên cạnh cô. Cánh tay dài duỗi ra, ôm Vân Thường trong lòng, đầu cọ tới cọ lui nơi hõm cổ người ta làm nũng.

Lòng Vân Thường bây giờ như chìm trong nước ấm, ấm áp quá thật khiến cả người khoan khoái hẳn ra, những cảm xúc âm u giấu kín ở mỗi góc ngách trong thân thể đều bị động tác này của Lục Diệp xua đi sạch sẽ.

Cô đưa tay sờ mái tóc ngắn ngủn, còn hơi nhột tay của anh, ngoẹo đầu ấn lên mặt anh một nụ hôn nhột nhạt.

Lục Diệp lập tức như bị bóng nước sôi, ngồi thẳng lưng lên, ánh mắt lấp lánh mừng vui cơ hồ muốn trào ra, há miệng muốn nói gì thì điện thoại Vân Thường lại đổ chuông.

Điện thoại Vân Thường bình thường đều để trung bày, cơ bản chẳng mấy khi dùng tới. Không dè ở thời điểm quan trọng này lại reo, mặt Lục Diệp đen lại song không cần Vân Thường nghe máy.

Thì ra là hộp mặt bạn học! Vân Thường ngắt điện thoại cau mày trầm tư.

Lớp trưởng lớp họ tổ chức một buổi gặp mặt bạn học đại học, nói là tốt nghiệp một năm rồi, không biết mọi người ra đời thế nào, hi vọng bạn học cùng khóa đều đến, mọi người gặp nhau trò chuyện.

Vừa vặn 1 – 5 sắp tới, cơ bản mọi người đều được nghỉ, sớm không bằng khé, hộp mặt tổ chức vào 1 – 5.

“Sao vậy, không muốn đi?” Lúc nhận điện thoại thì Lục Diệp ngồi bên, đương nhiên cũng nghe được nội dung. Anh thấy vẻ mặt Vân Thường có hơi rối rắm bèn hỏi.

Vân Thường gật đầu “Em không muốn đi.”

Đi nhất định sẽ gặp Lưu Trân Ny, cô không sợ cô ta mà là không thích qua lại với loại người này. Huống gì lúc học đại học cô chẳng có bạn bè nào chơi thân cả.

Khi đó gần như toàn bộ thời gian rảnh của cô đều dùng để đi làm thêm, chỉ có lúc ngủ mới thấy mặt bạn cùng phòng ký túc, đừng nói gì tới phát triển quan hệ xã giao gì đó.

Ngược lại lúc đi làm thêm quen không ít người. Đáng tiếc sau khi mất có vấn đề, điện thoại bị Văn Quang Phương tịch thu, giờ cũng mất liên lạc luôn.

Lục Diệp không hiểu rối rắm của cô lắm “Không muốn đi thì đừng đi!” Dù sao trời đất bao la, cô vui vẻ mới quan trọng nhất.

Vân Thường lắc đầu, cô dám cam đoan, với tính tình của Lưu Trân Ny, chắc chắn sẽ gọi tới bắt cô phải đi.

Quả nhiên, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu Vân Thường thì, điện thoại lại reo.

Không biết Lưu Trân Ny tìm đâu ra được số điện thoại mới của cô, mở miệng ngậm miệng đều là nhớ cô, bảo cô 1 – 5 nhất định phải đến.

Lưu Trân Ny mà nhớ cô? Vân Thường cười nhạo, e là muốn mượn cơ hội làm nhục cô một trận thì có.

Vốn Vân Thường không muốn đi, bị cô ta âm ỷ như vậy đâm nổi cáu, đầu óc nóng lên liền đồng ý.

Ngắt điện thoại rồi, Vân Thường tội nghiệp rúc mình trong sofa, ôm gối ôm co thành một cục, gương mặt nhỏ nhắn phát sần. Quá xúc động rồi, không nên đồng ý mới đúng, với lại còn phải dẫn người nhà theo, chẳng lẽ Lục Diệp sẽ vui vẻ đi theo cô tham gia loại hộp mặt nhảm chán này?

Đừng nói, Lục Diệp bằng lòng thật!

Anh cọ tới bên cạnh Vân Thường, ôm cả cô lẫn gối, trầm giọng: “Anh đi với em.”

Hả? Vân Thường nghi hoặc ngược nhìn anh, theo như hiểu biết của cô về Lục Diệp, anh không giống người thích kiểu tụ họp này mà.

Quả thật Lục Diệp không thích, nhưng anh nhớ cái gã Chu Nhân Trạch gì đó cũng là bạn học của Vân Thường! Tuy không phải cùng ngành nhưng tốt xấu gì cũng treo cái mào bạn học.

Lỡ hôm đó gã cũng đi thì làm sao? Vợ anh nuôi xinh xinh đẹp đẹp, nồn nà mon mơn, bây giờ mắt cũng lành rồi, không biết bao nhiêu gã mơ ước nữa!

Đối tượng đề phòng đầu tiên chính là cái gã Chu Nhân Trạch kia! Rõ ràng biết Vân Thường kết hôn rồi còn dây dưa không dứt! Anh không thể rời Vân Thường một bước, đề phòng tất cả những kẻ ý đồ bất lương!

“Mắt em mới lành, cần người chăm sóc.” Ồ... thật ra anh cũng không yên tâm mắt Vân Thường.

Vậy à, Vân Thường gật đầu, cười với Lục Diệp “Tốt rồi, 1 – 5 anh đưa em đi nha.” Đến chừng đó có Lục Diệp bên cạnh, tâm tình cô còn khá khảm chút.

Nụ cười của cô làm Lục Diệp hoa mắt, chậm chạp sán lại trước mặt Vân Thường, cúi đầu chiếm lấy môi cô, lại một trận trần trọc liếm mát.

Xong rồi, mới cụng trán vào trán Vân Thường: “Trả lại em.”

Hở? Mặt Vân Thường đỏ ửng, ngược mắt nhìn anh khó hiểu, đôi mắt hạnh xinh đẹp đầy sương mù lượn lờ, vừa mềm mại vừa quyến rũ.

Tìm Lục Diệp gạt thích một cái, môi lại ấn lên “Trả nụ hôn vừa rồi của em, cái này là anh hôn em, đợi lát nữa cũng phải trả lại...”

Lý lẽ gì vậy! Vân Thường tức cười với anh, muốn phản bác, há miệng, lại tạo cơ hội cho Lục Diệp, đầu lưỡi nhanh chóng lén vào miệng cô, công chiếm thành trì, đầu đá lung tung, mạnh mẽ chiếm đoạt hơi thở của cô, đường khí của cô.

Tức thì, mọi âm thanh đều biến mất giữa răng môi giao hòa, chỉ còn tiếng nỉ non phong tình tràn ngập căn phòng...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Ngày Thứ Hai Mười Chín 1

Sáng hôm sau Vân Thường và Lục Diệp dậy sớm, vội vàng vàng chạy về nhà họ Lục. Lần này thượng tướng Lục đích thân gọi điện thoại tới, vị tướng già trầm giọng, sắc mặt bất nãn, cách một cái điện thoại còn nghe ra được.

Vân Thường hơi hoảng. Bình thường lúc thượng tướng Lục không nổi nóng thì nghiêm mặt, toàn thân từ trên xuống dưới toát ra khí thế gia trưởng, nếu nổi nóng vậy xong đời rồi?

Ngược lại Lục Diệp vẫn tỉnh bơ như cũ, thậm chí trên đường còn dừng lại một lát mua đồ ăn sáng cho Vân Thường.

Anh biết tính ba anh, chỉ cần không chống đối ông, bình thường rất khó nổi cáu, huống chi còn có mẹ anh đó nữa, lừa có lớn mấy cũng phải tắt, sợ cái gì?

Lúc hai người về tới nhà, thượng tướng Lục đang thẳng lưng ngồi trên sofa xem báo, thi thoảng còn nhúc nhích, có điều trang báo kia nửa ngày chẳng thấy lật.

Lục Diệp đi tới gọi một tiếng ba, thừa lúc thượng tướng Lục vênh râu trừng mắt chuẩn bị nổi giận thì vội vàng kéo Vân Thường tới trước mặt, nói mất Vân Thường lành rồi.

Lỗi tại thượng tướng Lục dựng lên, lập tức bị câu này dời lực chú ý, vội vàng ngẩng đầu đánh giá Vân Thường.

Thượng tướng Lục và Lục Diệp không giống nhau lắm, mặt mũi ông thô kệch hơn, mày rậm mũi to, mặt vuông vắn, Lục Diệp là sự kết hợp với Lục phu nhân, mặt mũi có mấy phần tinh tế, nhìn càng rắn rỏi tuấn tú hơn thượng tướng Lục.

Song khí thế toàn thân hai người thì y hệt nhau, rắn rỏi kiên cường, nhìn là biết từ quân đội ra. Cho dù hiện tại thượng tướng Lục đã già, khí thế này cũng không suy giảm, ngược lại theo năm tháng hun đúc càng thêm đậm chất.

Vành mắt Vân Thường ươn ướt, ngoan ngoãn gọi ba.

Thượng tướng Lục nghe cô gọi mà thoải mái tận cổ họng, nào còn tức giận nữa, lần đầu tiên nở nụ cười, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình “Lại đây, ngồi đây với ba.”

Nói rồi lại nhìn Lục Diệp trước mặt, bực bội: “Con đứng đó làm gì nữa, y như cây cột! Nên làm gì thì làm đi, ba nói chuyện với Vân Thường lát đã.”

Thượng tướng Lục luôn có ý kiến với việc Lục Diệp cao hơn ông nửa cái đầu, giờ thấy anh đứng đó, mắt nhìn Vân Thường lom lom là tức mình, ông còn có thể xoi tái Vân Thường được chắc? Thằng chết toi này!

Lục Diệp không muốn đi, anh cảm thấy cho dù anh nhìn Vân Thường từng giây từng phút đều không nhìn đủ, càng đừng nói là để cô rời khỏi tầm mắt anh.

Có điều khi Vân Thường đưa mắt ra hiệu cho anh, anh đành phải không cam lòng sai chân bỏ đi. Tự anh cũng cảm thấy kỳ, hình như chỉ cần Vân Thường có yêu cầu gì, anh đều không nhẫn tâm từ chối.

Chỉ cần bị đôi mắt hạnh đen nhánh trong suốt của cô nhìn, bảo anh làm gì anh cũng chịu!

Lúc này Lục Diệp còn chưa ý thức được, cho dù có lúc anh và thượng tướng Lục không vừa mắt nhau nhưng hai cha con đều tuyển cùng một con đường, một con đường không có lối về tên là thê nô...

“Khụ, mắt... còn đau không?” Thượng tướng Lục không biết cách quan tâm người khác lắm, cũng không thường nói mấy kiểu này, lúc mở miệng có hơi kỳ cục, giả vờ giả vịt ho mấy tiếng mới nói được.

Vân Thường lắc đầu, sờ mắt mình “Ba, ba yên tâm, hồi phục rất tốt. Viện trưởng nói lại châm cứu mấy ngày là không còn vấn đề gì nữa.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Giọng thượng tướng Lục có chút cảm thán, đứa bé này chịu quá nhiều trắc trở rồi, rốt cuộc cũng vượt qua được.

Bất quá tái ông mắt ngựa phúc họa khôn lường, sau này chắc chắn cuộc đời đứa bé này sẽ càng khá hơn.

Thượng tướng Lục không nhận được sờ đầu Vân Thường, lần đầu tiên ông có cử chỉ thân mật này với đám con cháu.

Thật ra cũng không thể trách ông, hồi trước trong khu toàn là mấy thằng ranh lì lợm, nước mũi lòng thông suốt ngày treo cây gây họa, nhìn mà hận không thể bộp cho một phát, đào đâu ra ham muốn thân thiện với chúng nữa.

Vân Thường không giống thế, con bé ngoan ngoãn, hiểu chuyện, thông minh, trắng nõn trắng nà, nhìn là thích rồi. Lúc trước thượng tướng Lục thường hay vừa hút thuốc lá vừa suy nghĩ, sao mình không đẻ một đứa con gái nhỉ.

Từ sau khi Vân Thường về đây, tâm tình mong ngóng con gái của thượng tướng Lục dời cả sang người Vân Thường, thương yêu cô như con gái mình.

Còn Lục Diệp hả? Con trai không phải để đánh để mắng sao? Bé gái dễ thương như Vân Thường mới cần cưng nựng trong lòng bàn tay!

Từ nhỏ Vân Thường đã không được hưởng thụ tình thương của cha. Bàn tay thượng tướng Lục to lớn mạnh mẽ, mẹ cô không thể cho cô điều đó. Tim cô run run, cảm thấy mình vào nhà họ Lục là sự thiên vị lớn nhất đời này mà ông trời dành cho cô.

“Ba, bây giờ con hoàn toàn không sao rồi.” Vân Thường cười rạng rỡ với thượng tướng Lục “Cái gì cũng nhìn thấy hết, sau này còn có thể pha trà cho ba uống!”

Thượng tướng Lục yêu trà, mẹ Vân Thường lại sinh ra ở xứ trà, tay nghề pha trà rất bài bản. Lúc Vân Thường còn bé xíu đã theo mẹ học, tuy không thấu đáo như mẹ cô nhưng tốt xấu gì cũng tính tạm tạm.

“Ồ, tốt! tốt!” Thượng tướng Lục nói liền hai chữ tốt, cao hứng muốn bay lên trời. Quả nhiên con gái vẫn tốt, giống Lục Diệp, đời nào nói pha trà cho ông uống? Cả ngày từ sáng tới tối cứ đờ mặt ra, nhìn như ai thiếu nó tám triệu bạc ấy!

Thiếu tá Lục đáng thương, bị so sánh với Vân Thường, địa vị trong lòng thượng tướng Lục trong nháy mắt biến thành rác.

Nói là sau này pha trà cho ông uống, thượng tướng Lục lại không kịp chờ, cứ bắt Vân Thường pha ngay bây giờ. Vân Thường cũng theo ý ông, cảm thấy lúc này tính thượng tướng Lục thật giống Lục Diệp.

Rốt cuộc uống được trà Vân Thường tự tay pha, thượng tướng Lục sững vênh đuôi lên trời, chỉ cảm thấy trà hôm nay sao mà dễ uống thế, uống một ngụm là miệng thơm ngọt, kết quả một tách trà uống một tiếng đồng hồ, đến cuối cùng lạnh rồi còn không nở đỏ, giọt cuối cùng cũng chui vô bụng.

Thượng tướng Lục bám Vân Thường không tha, đang cân nhắc làm sao thuyết phục cô, để cô và Lục Diệp dọn về nhà họ Lục thì thấy Lục Diệp từ trên lầu đi xuống.

Anh mặc một cái áo gió đen mỏng, quần cũng màu đen nốt, cả người nhìn vừa cao ráo thẳng tắp vừa lạnh lùng, anh tuần vô cùng.

Lục Diệp trước nay không để ý chuyện ăn mặc lắm, toàn mặc đại một bộ đồ là ra cửa, hiếm khi trọng thể thế này. Vì thế cả Vân Thường và thượng tướng Lục đều lấy làm khó hiểu, hai người nhìn anh chăm chăm, không biết anh định làm gì.

“Anh đi ra ngoài một chuyến.” Lục Diệp nhìn Vân Thường “Đi gặp một người, lập tức về liền.”

Hơ? Gặp ai mà long trọng thế nhỉ? Có điều Lục Diệp không nói, cô cũng không hỏi. Chẳng có gì phải lo cả, hai người chung sống bao nhiêu ngày nay rồi, Lục Diệp là người thế nào cô rõ ràng.

Bèn gật đầu “Vậy anh đi đi, giữa trưa có về ăn cơm không?”

“Về.”

“Lái xe cẩn thận.” Vân Thường không quên dặn anh.

Lục Diệp gật đầu, sai chân ra khỏi nhà.

“Nó định đi gặp ai nhỉ?” Thượng tướng Lục đã lớn tuổi, không ít thì nhiều có chút trẻ con, cực kỳ tò mò với người con muốn đi gặp.

Vân Thường lắc đầu, “Con cũng không biết.”

Vân Thường không sao ngờ được, Lục Diệp đi gặp Lâm Ngan.

Đương nhiên, kỳ thật Lâm Ngan không hề muốn gặp anh.

“Cám ơn cậu.” Lục Diệp hiếm khi cảm ơn ai, không chỉ vì tính cách của anh vốn thế mà thực tế, anh cũng chẳng có việc cần ai giúp đỡ. Thành ra có thể nghe được một tiếng cảm ơn của thiếu tá Lục thật là hiếm có.

Có điều Lâm Ngan không buồn cảm kích.

“Không cần anh cảm ơn.” Mặt anh ta lạnh tanh, đá xoạch cái ghế qua một bên, không thèm mời Lục Diệp ngồi “Tôi giúp Vân Thường vì tôi muốn thế, cô ấy cũng không nói gì hết, mắc gì anh tới cảm ơn?”

Thật ra anh ta biết, chẳng những Vân Thường sẽ không cảm ơn, thậm chí còn hận anh ta. Nhưng anh ta thật không muốn nghe cái tên này cảm ơn! Cảm giác này thật sự quá tồi tệ, quả thật là không ngừng nhắc nhở anh ta, cô đã là vợ người khác, là người một nhà với người ta, căn bản không dính gì đến Lâm Ngan nữa!

Sao em trai Vân Thường cứng đầu thế nhỉ? Chân mày thiếu tá Lục chau lại, xem ra rất khó giải quyết, hay là trẻ con làm mình làm mẩy?

Anh nghĩ nghĩ, giọng điệu lại nhỏ nhẹ đi một chút “Tôi thật tình cảm ơn cậu, chị cậu cũng thế, nên...”

Anh nói chưa xong, Lâm Ngan bỗng nhiên như mèo bị giật phải đuôi, ngoao một tiếng là xù lông. Anh ta từ trên giường giật bắn người dậy, khàn giọng rống lên “Mẹ nó anh nói cái gì? Cô ấy không phải chị tôi! Không phải chị tôi! Cô ấy sẽ không cảm ơn tôi! Anh cút! Cút cho tôi!”

Rống xong, anh ta như mất hết sức lực, ôm ngực thở hồng hộc, chỉ là ánh mắt nhìn Lục Diệp còn mang theo địch ý tràn ngập.

Đến mức này rồi, Lục Diệp cũng ý thức được chỗ nào không đúng.

Theo lý thuyết, ở thời khắc nguy ngập đó, Lâm Ngan cứu Vân Thường chứng tỏ rất để ý cô. Anh cứ tưởng rằng tình cảm chị em giữa họ rất thắm thiết nhưng hiện tại xem ra, hình như không phải thế...

Lục Diệp lùi lại một bước, đôi mắt đen nhánh nặng nề nhìn Lâm Ngan.

Có lẽ là cảm ứng trời sinh của đàn ông với tình địch, thiếu tá Lục xưa nay luôn chậm chạp, giờ phút này bỗng nhiên nhìn ra được gì đó.

Anh cứ thế bình tĩnh nhìn Lâm Ngan, nửa ngày mới rít qua kẽ răng “Cậu thích cô ấy?”

Dứt lời, Lâm Ngan mới rồi còn như con thú bị xiềng đang gãy dựa đột nhiên đỏ mặt lên, song vẫn miễn cưỡng duy trì khí thế của mình “Liên quan gì anh? Anh là cái thá gì?”

Lâm Ngan không ưa Lục Diệp, gia thế tốt, địa vị cao thì đã sao? Chẳng phải hơn ba mươi còn không cưới được vợ? Bất quá là mua Vân Thường về rồi, nếu chờ anh ta có tiền có địa vị, nhất định sẽ cướp Vân Thường về!

Có điều Lâm Ngan quên, trên đời này có một câu là, gừng càng già càng cay, anh ta chê Lục Diệp già, Lục Diệp càng muốn cay chết anh ta!

Lục Diệp vuốt vuốt nút áo, gương mặt xưa nay luôn nghiêm túc bỗng nhiên nặn ra một nụ cười dọa người, lộ cả hàm răng trắng bóc đều đặn, sáng loáng chọc đau mắt Lâm Ngan.

Anh nói: “Tôi là cái thá gì á? Trên pháp luật, trên thực tế tôi đều là chồng Vân Thường!” Anh ngừng lại, ánh mắt âm u lạnh lẽo “Còn cậu, cả đời này chỉ là em trai cô ấy thôi!”

Thiếu tá Lục thành tinh rồi, không học mà biết làm sao để đạt hiệu suất cao nhất, phương pháp tốt nhất, biện pháp hiệu quả nhất, hung hăng đã kích tình địch của mình!

Lâm Ngan nghe anh nói xong, xoẹt một cái mặt hoàn toàn tái nhợt.

Thiếu tá Lục sờ cái đầu đỉnh ngấn ngón, lòng sướng ron, ranh con! Kích thích chết này! Còn dám mơ tưởng Vân Thường nhà tao nữa, lần càng xa càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngày Thứ Hai Mười Chín 2

Từ nhà Lâm Ngan đi ra, tâm tình Lục Diệp cực tốt, mục đích lần này đến là để cảm ơn Lâm Ngan, ai dè lại phát hiện ra bí mật động trời này!

Đã vậy anh còn cực kỳ thông minh chọc thủng bí mật này, tiêu diệt một tình địch tiềm tàng!

Thiếu tá Lục dùng xe trong ga ra, hai tay đút túi quần, một bên hừ hừ bài ca Tinh Trung Báo Quốc, một bên hí hửng đi lên lầu tìm Vân Thường.

Anh không biết Vân Thường có hay Lâm Ngan thích mình hay không, dù sao anh không định nói cho cô biết.

Vì thế thiếu tá Lục nghiêm mặt nói láo, chủ động cho Vân Thường biết mình đi gặp một đồng đội cũ. Sợ Vân Thường nghi ngờ, còn đặc biệt giải thích mình đổi quần áo vì sợ đồng đội kia thấy quần phục mà đau lòng.

Ăn mặc chỉnh tề tưởng đi gặp người nhà vợ, đến cuối cùng lại phát hiện mình đi gặp tình địch, còn lâu mới cho cô biết!

Vân Thường không hề nghi ngờ tiếp thu cách nói này của anh. Thật ra lời nói của Lục Diệp có rất nhiều sơ hở, nếu chú ý tuyệt đối phát hiện được. Có điều Vân Thường không mấy hứng thú chuyện anh đi đâu, gật đầu cho qua.

Mất Vân Thường lạnh rồi, Lục Diệp đang tính dẫn cô đi chơi mấy ngày, kết quả ý tưởng còn chưa nói ra đã nghe Vân Thường bảo, lát nữa châm cứu xong sẽ đi mua quần áo với mẹ anh.

Mua quần áo chứ gì, Lục Diệp đồng ý cả hai tay, nhưng vì sao đi với mẹ anh mà không phải là anh?

Anh muốn nói, anh đi với em, mua xong anh xách đồ cho em, nhưng không nói ra miệng được. Nghĩ nửa ngày mới rặn được một câu “Anh lái xe đưa hai mẹ con đi!”

Không dè Vân Thường lại từ chối!

Cô nói: “Không cần đâu, mẹ bảo anh ở nhà chơi cờ với ba, đề tài xế chò đi là được.”

Mấy ngày trước, Lục phu nhân sợ thượng tướng Lục cứ ôm máy tính chơi cờ mãi sẽ hỏng mắt, đặc biệt nhờ người mua cho ông một bộ cờ vây. Tuy cờ mua về rồi nhưng không có đối thủ cũng là một chuyện đau đầu.

Tuy Lục Diệp biết lại không thích đánh cờ với ba. Nếu thắng, ba anh sẽ vĩnh rầu rùng mặt không vui, nếu cố ý giả thua nhường ông, bị nhìn ra lại ăn mắng một trận.

Thế nên anh trốn còn không kịp, sấn lại trước mặt thượng tướng Lục làm chi!

Lục phu nhân thấy Lục Diệp không chịu đánh cờ với thượng tướng Lục, liền chơi xấu, vừa vặn Vân Thường đi họp mặt bạn học cần mua áo mới, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, tự mình dẫn Vân Thường đi trung tâm thương mại, cho Lục Diệp ở nhà.

“Mắt em mới vừa lành, anh đi coi chừng em.” Thiếu tá Lục kiên trì, nhất quyết đòi đi theo!

Vân Thường mở tủ, tìm một cái áo sơ mi mỏng, quay lưng về phía Lục Diệp cấp tốc cởi quần áo, mặc đồ vào, bấy giờ mới quay qua đáp: “Anh ở nhà với ba đi, ba mới nói với em không tìm được người đánh cờ.”

Được rồi, Lục Diệp biết, lần này Vân Thường cứng rắn không cho anh đi.

Tuy anh không vui nhưng cũng hết cách, đành chাম mút tí đỉnh trước khi Vân Thường đi, tìm điểm cân bằng mới được.

“Đừng phá mà!” Vân Thường dè tay Lục Diệp mắng khê.

“Không phá.” Thiếu tá Lục mặt dày, nắm ngược lại, dè tay Vân Thường trong lòng bàn tay mình, tay kia nhanh nhẹn luồn vào trong áo cô, chậm rãi xoa nắn.

Đùi Vân Thường nhũn ra, không chịu nổi trêu chọc dai dẳng như thế, mặt đỏ lên, hơi thở cũng loạn, ngược mắt tội nghiệp năn nỉ Lục Diệp: “Mẹ còn chờ em dưới lầu, đừng quậy nữa mà.”

Tay thiếu tá Lục dùng sức, cởi nút áo ngực Vân Thường ra, vén áo sơ mi lên vùi đầu vào đó, bờ môi nóng bỏng dán lên làn da non mịn của cô, ra sức mút, nói giọng mơ hồ: “Không sao...”

Hai vạt áo trước bung ra, tay Vân Thường bấu lấy vai Lục Diệp, cái cổ thon dài trắng nõn hơi ngửa ra sau, độ cong tuyệt đẹp mà quyến rũ, ánh mắt Lục Diệp càng sâu thẳm, môi cũng tăng thêm sức lực.

Đến cuối cùng, Lục phu nhân chờ không kịp lên gỗ cửa, Lục Diệp mới tha cho Vân Thường, thân mật chải vuốt lại tóc mai hơi rối, lại gài nút áo ngực cho cô, chỉnh lại quần áo ngay ngắn, bấy giờ mới hôn lên khóe môi cô một cái “Đi đi.”

Hơi thở Vân Thường rối loạn, mặt như hoa đào, ánh mắt mù sương, lấy lại tinh thần một lát mới ra khỏi phòng.

Cô vừa đi, nét mặt nghiêm túc của thiếu tá Lục lập tức không giữ được nữa, cởi quần nhào vào phòng tắm, dục vọng như lửa nóng nhưng đầu óc thì tỉnh táo.

Không biết chừng nào tiểu yêu tinh trong bụng cô mới ra đây, cứ như vậy hoài không được, nghẹn chết mất! Thiếu tá Lục mở vò sen, lần đầu tiên này sinh oán niệm với bé cưng mình mong chờ.

Lục phu nhân dạo phố thì bước chân đặc biệt nhanh nhẹn, trẻ tuổi như Vân Thường cũng đi theo không kịp.

Vội lại, mắt Vân Thường vừa lạnh, cơ hồ sốt ruột muốn nhìn thế giới chung quanh, đủ loại màu sắc hỗn loạn đua nhau ủa vào mắt cô, quả thực khiến cô bận tít tít, thành ra không bắt kịp tốc độ của Lục phu nhân.

Cuối cùng vẫn là Lục phu nhân giúp cô lựa chọn quần áo đi họp mặt, một bộ váy trễ ngực màu bạc hà.

Da Vân Thường trắng mịn, dáng cao, vóc người lại đẹp, mặc màu bạc hà vừa mới mẻ vừa xinh đẹp, nhìn mà Lục phu nhân cảm thán không thôi. Vân Thường nhà bà, đi ra ngoài nói là người mẫu người ta cũng tin!

Mua quần áo xong, Lục phu nhân lại dẫn Vân Thường đi làm tóc. Đứng nhìn Lục phu nhân lớn tuổi như thế, chứ trình độ thời thượng thì chẳng mấy người trẻ tuổi bì được bà đâu.

Màu sắc kiểu dáng lưu hành mỗi quý bà đều sành sỏi. Và lại bình thường Lục phu nhân chú trọng bảo dưỡng, nhìn rất trẻ trung, đi cùng với Vân Thường không ai biết là mẹ con.

Tóc Vân Thường dài lắm, chất tóc mềm mại, vừa óng vừa mượt, khiến nhà tạo mẫu tóc khen không ngớt, không nỡ phá hỏng mái tóc óng mượt như thế.

Đến cuối cùng chỉ sậy sơ sơ phần đuôi tóc, uốn sơ sơ, kết hợp với đôi mắt hạnh của Vân Thường, gợi lên cảm giác xinh tươi vô cùng.

Thành thử lúc Vân Thường về nhà, Lục Diệp nhìn ngây ngẩn, nửa ngày mới hoàn hồn lại.

Đương nhiên, cái mặt nghiêm túc của thiếu tá Lục rất dễ che giấu, nên Vân Thường không phát hiện anh nhìn mình tới ngó người.

Tối giờ cơm, Vân Thường ăn ít hơn thường ngày. Hôm nay, lâu lắm rồi cô mới dạo phố lần đầu, tuy rất hưng phấn nhưng eo mỗi chân nhũn, mệt không muốn cục cựa.

Lục Diệp thấy vậy cũng không ép cô ăn nhiều, bản thân anh cũng và vợ mấy miếng liền cùng Vân Thường lên lầu.

Vân Thường thật sự mệt quá mức, đi tắm thiếu chút ngủ luôn trong bồn tắm. May mà Lục Diệp đi vào kịp thời, lau khô cô vợ ướt đẫm người, bọc lại đặt lên giường, lại sấy tóc cho cô mới đi cô ngủ.

Thời gian còn sớm, Lục Diệp không buồn ngủ lắm. Sợ ồn đến Vân Thường liền chạy xuống lầu lên mạng. Nhiều ngày rồi anh không về bộ đội, không biết bên đó có tin tức gì không.

Đáng tiếc trên mạng đưa toàn mấy tin vô thưởng vô phạt, chẳng có tính thực chất gì cả.

Thiếu tá Lục thờ dài, vừa tính tắt mạng thì điện thoại để kế bên bỗng rung đồm chuông.

Cầm lên nhìn, là số lạ. Lục Diệp nhú mày, không muốn nghe, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn ấn nút nhận. Đạo này xảy ra quá nhiều chuyện, lỡ có tình huống quan trọng gì thì sao?

“Lục Diệp, cậu mau về bộ đội gấp!” Đầu bên kia vang lên giọng đàn ông khàn đặc, vừa khó nghe vừa chói tai, y như tiếng cưa gỗ vậy, đau cả màng nhĩ.

Lục Diệp khựng lại một lát mới sững sốt hỏi: “Lý Bác?”

Lý Bác, cùng cấp với anh, đều là thiếu tá, trong quân quan hệ của hai người cực kỳ tốt, năng lực cũng tương đương. Nếu không phải thể lực Lý Bác kém Lục Diệp một chút thì có lẽ sẽ là một huyền thoại khác của quân đội rồi!

“Là tó,” Lý Bác dựa vào tường thờ dốc một hơi mới trầm giọng nói: “Kim Lợi, gã buôn ma túy lần trước cậu bắt về, trốn rồi.”

“Cái gì?” Lục Diệp hoàn toàn không dám tin vào lỗ tai mình nữa. Một đội đặc chủng toàn là tinh anh canh chừng tầng tầng lớp lớp mà lại để một tên buôn ma túy cơ bản không khác người bình thường là mấy chạy mất?! Nói nghe cứ như kể chuyện tiếu lâm ấy!

“Thật đó.” Sắc mặt vốn không tốt của Lý Bác càng thêm khó coi “Người phụ trách soát người là một cảnh sát hình sự mới điều tới, không đủ kinh nghiệm, không soát ra thuốc nổ giấu trên người. Giữa trưa hôm qua gã chạy mất, chúng ta tổn thất ba anh em.”

“Bây giờ cậu ở đâu?”

“Trên đường truy bắt.” Lý Bác quệt mồ hôi trên mặt, nốc mấy ngụm nước, thấm họng rồi mới nói: “Tớ lo gã sẽ tìm cậu trả thù.”

Kỳ thật nào chỉ lo không. Lý Bác cơ hồ khẳng định, trăm phần trăm Kim Hung sẽ tìm Lục Diệp báo thù.

Lúc họ thăm vãn gã, bất luận dùng cách gì gã cũng không rên một tiếng, chỉ đến khi nhấc tới em gã, gã mới có phản ứng.

Lý Bác đoán, em gã nhất định rất quan trọng với gã. Mà em gã lại bị Lục Diệp bắn hạ, quan trọng nhất là, từ tuyến đường gã chạy trốn cho thấy, gã gần như không kịp chờ mà muốn tiến vào thành phố Lục Diệp ở...

“Hiện tại tớ đang ở vùng ven thành phố cậu, gần như mỗi con đường đều có người của chúng ta canh giữ, nhưng ai biết liệu có chuyện không may gì không, cậu về bộ đội đi.”

Lý Bác vung tay quăng chai nước suối rỗng vào thùng rác. Tiếng bộp vang trong đêm đen yên tĩnh nghe đặc biệt vang dội, cơ hồ kinh động những lính đặc chủng đứng gác đằng xa.

“Gã không cần mạng nữa rồi.”

Lục Diệp mím môi không nói, bàn tay càng lúc càng siết chặt điện thoại. Anh vẫn luôn biết, cái nghề này của họ chẳng những gặp phải nguy hiểm vô cùng lớn lúc thi hành nhiệm vụ, còn phải chuẩn bị sẵn sẽ bị tội phạm, bọn buôn ma túy báo thù bất cứ lúc nào.

Trước đó anh chưa bao giờ sợ, chẳng qua là phần tử phạm tội mà thôi, anh đã bắt được chúng một lần thì lần thứ hai cũng có thể bắt được!

Nhưng bây giờ không giống...

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên lầu, anh có vợ, có con, họ đều cần anh bảo vệ!

Ba mẹ anh tuy lớn tuổi nhưng căn bản không cần anh lo lắng.

Đừng nhìn ba anh bây giờ sống an nhàn thế thôi, do nguyên nhân nghề nghiệp, chắc chắn trong bóng tối có phần tử tinh anh bảo vệ, mẹ anh đương nhiên cũng nằm trong phạm vi đó.

Lúc trước nhà họ cũng xảy ra không ít chuyện song ba mẹ anh đều vượt qua cả. Gia đình này của họ, tuy hiện tại nhìn âm áp hài hòa song đều trải qua máu me đau đớn mới đổi lấy ngày hôm nay.

Đến thời điểm thật sự nguy hiểm, chỉ có một mình Vân Thường...

“Tớ không đi.” Lục Diệp nói với đầu kia “Các cậu làm tốt nhiệm vụ của mình là được.”

Chuyện còn lại anh giải quyết! Anh đã để cô gặp nguy hiểm một lần rồi, tuyệt đối không có lần thứ hai!

Lục Diệp ngắt điện thoại quay về phòng ngủ, nhìn gương mặt say giấc nồng của Vân Thường, lòng càng thêm kiên định.

Bảo vệ cô đang hoảng! Chỉ có cô, không ai có thể động vào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ngày Thứ Ba Mười 1

Hôm nay Lục Diệp dậy từ sớm, đi thư phòng thượng tướng Lục trước, nói chuyện với thượng tướng Lục nửa tiếng đồng hồ mới ra, sau đó cả bữa sáng cũng không ăn liền đi ra ngoài.

Lúc Vân Thường dậy không tìm thấy Lục Diệp, tướng anh ra ngoài rèn luyện nên cũng không để ý. Ai ngờ chờ nửa buổi sáng cũng không thấy anh về.

Hỏi thượng tướng Lục mới biết anh lại đi gặp đồng đội.

Vân Thường lấy làm khó hiểu, bận này sao Lục Diệp đi gặp đồng đội nhiều thế? Có điều cô biết đó toàn là những anh em mà Lục Diệp có thể giao phó mạng mình nên cũng không mất hứng gì.

Vừa hay Lục Diệp không có nhà, không ai ngăn cản, Lục phu nhân hí hửng đòi dẫn Vân Thường đi chơi. Ai dè mới mở miệng đã bị thượng tướng Lục quát tháo không cho. Lục phu nhân âm ức vô cùng, tuy tính thượng tướng Lục không tốt nhưng bình thường chẳng dễ gì nổi nóng với bà, lần này còn ngay trước mặt Vân Thường nữa chứ. Khi không vô duyên vô cớ to tiếng với bà, quả thật khiến bà không chấp nhận được.

Mắt Lục phu nhân lập tức đỏ lên, ngoảnh đầu đi về phòng ngủ. Mỗi lần Lục phu nhân tức giận không ồn ào không lớn tiếng, chỉ buồn bực một mình, không đếm xỉa tới ai.

Ấy thế nhưng thượng tướng Lục sợ nhất chiêu này. Vợ vừa đỏ mắt là ông hối hận rồi, nhưng lời nói ra rồi như bát nước hắt đi, không thu hồi được.

Con người thượng tướng Lục á, tính tình còn ừ ỉ hơn cả Lục Diệp, đã vậy còn cực kỳ cứng rắn. Nói như Lục phu nhân là cục đá kê trong nhà xí: vừa thúi vừa cứng!

Cho nên bây giờ biết rõ là mình nặng lời vẫn không chịu xuống nước đi xin lỗi Lục phu nhân.

Đành ngồi trên sofa, giả vờ không để ý, cố ý kiếm chuyện nói với Vân Thường. Có điều ánh mắt thi thoảng lại liếc về phía hành lang đã tiết lộ tâm trạng thật của ông.

Vân Thường thấy thế âm thầm cười trộm, bỗng nhiên cau mày đứng dậy nói với thượng tướng Lục: “Ba, con hơi khó chịu, con về phòng trước.” Nói xong, cô còn làm bộ đau đầu, ấn ngón tay xoa thái dương.

Vân Thường bây giờ là đối tượng bảo vệ quan trọng của nhà họ Lục. thượng tướng Lục vừa nghe cô nói lập tức phẩy tay: “Đi đi, mau đi nghỉ một lát, sức khỏe quan trọng hơn.”

Vân Thường gật đầu, quay lên lầu, đi tới góc chết khúc quanh cầu thang, lén lút dừng lại liếc xuống dưới. Quả nhiên thượng tướng Lục rón ra rón rén như ăn trộm đi về phòng ngủ.

Lòng Vân Thường ảm áp dễ chịu, bỗng nhiên thấy hâm mộ hai ông bà. Hai người chung sống bên nhau, bao dung lẫn nhau, hiểu nhau, thỉnh thoảng cãi vã cũng chất chứa tình yêu trong đó.

Không biết cô và Lục Diệp về già sẽ thế nào? Vân Thường vào phòng ngủ, lấy khăn tay lau ảnh chụp trên đầu giường.

Đó là ảnh chụp Lục Diệp hồi mới nhập ngũ, cô lấy từ chỗ Lục phu nhân, tốn bao công sức Lục Diệp mới đồng ý đặt trên đầu giường.

Lúc đó anh mới chừng mười bảy mười tám, nhìn còn rất thanh xuân, môi lại mím chặt, mơ hồ có thể thấy dáng vẻ hiện giờ.

Vân Thường đưa tay chạm vào mặt kính, mỉm cười. Dù sao đời này đã nhận định con người này rồi, phía trước là nước hay lửa, là yêu hay ma, cô đều sẽ cùng anh đi tới.

Buổi chiều Lục Diệp mới về, vừa về liền uống nước ừng ực cứ như vừa từ sa mạc về vậy. Vân Thường nhìn bộ dạng như trâu uống nước của anh, dờ khóc dờ cười, muốn hạ nhiệt độ điều hòa xuống lại bị Lục Diệp dè tay lại.

“Không cần, anh không nóng.” Lục Diệp không cho cô chỉnh. Bản thân anh chịu lạnh giỏi, ngày tuyết lớn mặc mỗi áo ba lỗ còn không thấy lạnh nhưng cô thì không được, lỡ cảm lạnh thì hỏng.

Không nóng? Vân Thường nhìn mồ hôi đầy trán anh, cũng không tranh chấp với anh, thuận tay cầm quạt sách trên bàn quạt mát cho anh, có còn hơn không, chí ít cũng mát nhanh chút.

Lục Diệp đâuỡ để cô quạt, vội vàng cởi quần áo chui vào phòng tắm, xối một vòi nước lạnh, cả người mát mẻ không ít.

Lục Diệp trước giờ không để ý bản thân, tóc còn nhỏ nước đã ra khỏi phòng tắm, ngồi phịch xuống giường thô lỗ chà tóc. Nền nhà bị anh vấy đầy nước, Vân Thường liếc nhìn, há miệng, cuối cùng vẫn không nở nói anh.

Đi xuống lầu mở tủ lạnh lấy mấy quả táo đã rửa sạch, nhét một trái vào tay Lục Diệp, để anh thích ăn lúc nào thì ăn, không muốn ăn thì cầm, chẳng nào cũng mát, có thể hạ nhiệt.

Lục Diệp không muốn ăn táo, ngược lại bị đôi môi đỏ mọng của Vân Thường hấp dẫn, thừa lúc cô nuốt miếng táo xuống, nhanh chóng sán lại hôn trộm một cái, bấy giờ mới hôn hờ cầm táo cắn một miếng.

Vân Thường bị anh hôn thành thói quen, cũng chẳng nói anh, ngược lại dần dần quen với chút thú vui còn con nít giữa hai vợ chồng, chỉ cười với anh, hiền hậu hết mực.

Lục Diệp nhìn mà bụng dạ lại rục rịch, nhưng chưa đợi anh làm thêm cái gì, cửa phòng ngủ đột ngột có tiếng gõ.

Lục phu nhân không đợi hai người trả lời đã đẩy cửa vào, sắc mặt khó coi, xưa nay luôn tươi cười giờ cũng nghiêm lại, khoan nói, dáng vẻ này thật có tướng vợ chồng với thượng tướng Lục.

Vân Thường tưởng Lục phu nhân và thượng tướng Lục còn chưa làm hòa, đang chuẩn bị nói đỡ cho thượng tướng Lục vài câu thì Lục phu nhân trầm giọng: “Bùi Văn Văn tới, các con theo mẹ xuống gặp.”

Chân mày Lục Diệp lập tức chau lại “Ai? Cô ta tới làm gì?”

Về mặt Vân Thường cũng hơi có chút sâu xa, không rõ đã đến mức này rồi, Bùi Văn Văn còn tới nhà làm gì, có điều đã đến thì cô đi gặp, ai sợ ai chứ?

Tuy thường ngày tính Vân Thường rất dễ chịu, thấy ai cũng cười tí mắt nhưng có lúc rất ngang bướng, quả thực là ngang tài ngang sức với thiếu tá Lục!

“Tôi thật sự hết cách rồi,” Một tay Bùi phu nhân nắm Bùi Văn Văn, tay kia lau nước mắt “Mấy ngày nay Văn Văn cứ mơ thấy ác mộng, ngủ cũng không dám ngủ, nhắm mắt lại là nói có ma đuổi theo nó. Đã gặp bác sĩ tâm lý rồi, nói là còi chuông cần tới người buộc chuông.”

Bùi phu nhân nhìn Lục Diệp bằng ánh mắt van xin “Lục Diệp à, Văn Văn không hiểu chuyện, động chạm Vân Thường, nhưng cháu giúp con bé lần này đi! Để nó ở chung với cháu mấy ngày, bằng không cứ thế này Văn Văn sẽ không chịu nổi mất!”

Lục Diệp quay sang nhìn Bùi Văn Văn, ánh mắt sắc bén dưới ánh mặt trời lấp lánh như dao, đâm thẳng vào mắt cô ta.

Bùi Văn Văn nhìn quả thật không khỏe, hai mắt thâm quầng, túi mắt nặng trĩu, trông mắt đỏ gay, sắc mặt cũng tái mét, có lẽ để che giấu sắc mặt không khỏe, còn đặc biệt tô son đỏ, nhìn càng thêm khủng khiếp, chẳng khác nào ác quỷ từ địa ngục bò ra.

Thấy Lục Diệp nhìn cô ta, người Bùi Văn Văn đột ngột co rúm lại, có thể là nhớ tới tình cảnh hôm đó, ánh mắt lập lòe căn bản không dám nhìn thẳng Lục Diệp, run lẩy bẩy trốn sau lưng Bùi phu nhân, so với cô gái ngang ngược ngang cuồng trước đây quả thực là hai người khác nhau.

Ở lại? Ở nhà anh? Phá hỏng mười ngày nghỉ kết hôn còn lại của anh?

Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết không có khả năng!

Thiếu tá Lục hung tợn nghĩ, vừa định mở miệng từ chối thì nghe Vân Thường nói: “Có thể, ở lại đi, em gái anh Bùi cũng là em gái tụi con.”

Lục Diệp nghe xong sững sờ nghiêng đầu nhìn Vân Thường, trong lòng từ từ dâng lên cảm giác bức bối.

Hình như cô không để ý người phụ nữ khác có cảm tình với anh, tính để người đó bên cạnh. Bùi Văn Văn đã từng hại cô, vì sao cô lại đồng ý?

Lục Diệp lập tức xụ mặt, Vân Thường thấy thế vội len lén nắm tay anh ra hiệu cho anh bình tĩnh.

Cô cũng không muốn để Bùi Văn Văn ở nhà mình, thậm chí trong tất cả những người có mặt ở đây cô là người không mong muốn điều đó nhất! Nhưng cô cần phải làm rõ mục đích Bùi Văn Văn tới đây lần này là gì.

Còi chuông cần có người buộc chuông? Nói đùa chắc?

Vân Thường học đại học quản lý nhân sự, nghề này đặc biệt coi trọng tâm lý học, thành ra mỗi năm Vân Thường cần phải học hai môn tâm lý chuyên nghiệp.

Bùi Văn Văn bị Lục Diệp hù dọa tới mức mất ngủ, lúc này nhìn thấy Lục Diệp không nghi ngờ gì là họa vô đơn chí, bất cứ bác sĩ tâm lý nào cũng sẽ không đưa ra đề nghị này!

Thay vì cứ bị người khác ghi nhớ sau lưng, còn không bằng dứt khoát theo ý bọn họ cho cô ta ở lại, là mèo hay chuột đến chừng đó soi cái là biết!

Tuy Lục Diệp có trăm ngàn cái không bằng lòng nhưng Vân Thường dễ dàng như thế đành nhẫn nại nhịn xuống.

Đến khi về phòng ngủ mới đề Vân Thường ra giường, vừa hôn mút cái cổ trắng nõn của cô vừa hung hăng tra hỏi: “Sao lại cho cô ta ở lại?”

Vân Thường bị anh chọc nhột nhột, không kèm được ngoẹo đầu ôm cổ anh cười: “Không cảm thấy cô ta có vấn đề?”

“Vậy cũng không được!”

“Đừng vậy mà... nhột...” Vân Thường chụp vai anh, đẩy anh ra, thấy bộ dạng không tình nguyện của anh, lại ngược lên hôn môi anh, trong mắt xẹt qua một chút xảo quyết “Chúng ta như vậy...”

Thiếu tá Lục nghe xong cau mày hỏi “Được chứ?”

Vân Thường gật đầu “Chờ xem đi!”

Lục Diệp thấy biểu cảm linh động của Vân Thường, tim như bị lông vũ nhẹ nhàng phát qua, nhột nhột vô cùng, hận không thể khắc cô vào trong tim mình.

Từ sau khi mất cô lạnh, tính tình hoạt bát lên nhiều, khiến người ta càng thêm yêu thương. Nếu không phải nhóc con vương vãi trong bụng, anh tuyệt đối không bỏ qua cho cô dễ thế!

“Sao không thương lượng trước với anh?”

“Không có cơ hội mà!”

“VẬY em đền anh!” Thiếu tá Lục ngang ngạnh.

Vân Thường tò mò nghiêng đầu “Đền thế nào?”

“Hôn anh.”

“Không phải anh, anh mới hôn em à?” Vân Thường then thừng, mặt ửng hồng, nhìn càng muốn xoi.

Thiếu tá Lục nuốt nước miếng, không biết xấu hổ tiếp tục yêu cầu “Hôn anh! Mau hôn anh!”

Vân Thường bó tay, hơi ngửa mặt lên, chu môi, hôn bờ môi hơi dày của anh “Như vậy?”

“Sâu chút nữa!” Môi hai người dán vào nhau, hơi thở quẩn quýt, ầm áp mà thật sự hạnh phúc.

Thật là, mắt hạnh Vân Thường mang cười, khẽ nhắm mắt lại, ngậm bờ môi Lục Diệp mút khê.

Lục Diệp ngược mắt nhìn hàng mi dài của cô rung rung, dày mà cong, như cánh bướm xòe cánh muốn bay, vừa mềm mại vừa xinh đẹp.

Nhìn hết nổi rồi, Lục Diệp đảo khách thành chủ, cẩn thận đề lên cô hung hăng hôn một trận, bây giờ mới cảm thấy tiêu bớt cơn ngứa ngáy trong dạ.

Bùi Văn Vãn cứ thế ở lại nhà họ Lục, mặc cho người nhà họ Lục ai cũng có chút khó chịu.

Bữa tối, Bùi Văn Vãn nói sao cũng không chịu ngồi xuống ăn cơm, Lục phu nhân đành phải ăn với cô ta trong phòng dành cho khách, lại giới thiệu trong phòng cho cô ta một lượt mới về phòng ngủ.

Lục Diệp và Vân Thường đều không muốn đếm xỉa đến Bùi Văn Vãn, cũng về phòng ngủ sớm. Dù sao hai người đang giai đoạn ngọt ngào, cho dù ngồi không nhìn nhau cũng không thấy chán.

Trước khi ngủ, Vân Thường sực nhớ hôm nay vội vội vàng vàng về phòng còn chưa đổ thêm nước vào chén cho Đại Mao.

Vốn dĩ có người làm chuyên môn chăm sóc Đại Mao, nhưng từ sau khi mất Vân Thường lành lặn giành lấy nhiệm vụ này, bây giờ đành phải mở cửa đi bận rộn một hồi.

Lo cho Đại Mao xong, Vân Thường đang định lên lầu thì bị Bùi Văn Vãn không biết đứng sau lưng bao giờ chặn lại.

Cô ta mặc váy ngủ màu trắng, hai mắt trừng trừng, kết hợp với gương mặt trắng bệch, dưới ánh đèn nhìn thật sự kinh khủng.

Vân Thường bị cô ta hù cho hết hồn, vất vả lắm mới bình thường trở lại, đang định hỏi cô ta muốn làm gì thì nghe Bùi Văn Vãn cất giọng khàn khàn: “Cô chờ chút, tôi muốn nói chuyện với cô...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ngày Thứ Ba Mười 2

Vân Thường hồ hững, đôi mắt hạnh tròn xoe hơi nheo lại “Nói cái gì?”

Bùi Văn Vãn cắn môi, cũng biết Vân Thường không muốn thấy cô ta song vẫn kiên quyết cản đường Vân Thường: “Tôi muốn, muốn nói với cô chuyện ngày hôm đó.”

Cô ta nói vậy, Vân Thường lập tức hiểu ngay, cô ta muốn nói chuyện bất cóc, nhưng nói cái gì? Có gì hay mà nói? Tất cả đã xong xuôi hết rồi, chỉ khác ở chỗ cô không bị bán đi lần nữa, mà Bùi Văn Vãn, cũng không được đến kết quả cô ta muốn.

“Cô không cần nói!” Bùi Văn Vãn bỗng nhiên ôm đầu, thống khổ nhắm mắt lại, dường như không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Vân Thường “Nghe tôi nói là được!”

Tay phải cô ta túm lấy lưng sofa, bầu lóp vãi bọc cứng ngắt, nửa người dựa cả vào sofa, dường như hai chân không chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể, nửa ngày mới áp ứng mở miệng: “Tôi sai rồi... xin lỗi! Xin lỗi!”

Nghe xong, Vân Thường kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ta, không tin lắm vào tai mình. Từ mấy lần đi lại trước đó cho thấy, Bùi Văn Văn tuyệt đối không phải loại người sai rồi sẽ thành thật nhận sai, thậm chí cho dù cả thế giới nói cô ta sai, cô ta vẫn sẽ khư khư cố chấp, tiếp tục làm theo ý mình.

Sao tự dưng cô ta lại xin lỗi cô? Nếu nói trong đó không có âm mưu gì, Vân Thường không đời nào tin!

“Tôi biết cô không tin tôi.” Người Bùi Văn Văn run rẩy, cả người như lơ lửng trong không trung, lắc lư “Cô biết tôi khổ sở cỡ nào không?”

Cô ta liếc mắt liếc đầu, nước mắt không ngừng ứa ra nơi khóe “Từ sau khi ra khỏi rạp chiếu phim tôi chưa có được giấc ngủ ngon nào, thậm chí không dám nhắm mắt, chỉ cần nhắm mắt lại là cảm giác có người đang chìa súng vào đầu tôi!”

Cô ta nức nở, thời gian dài không ngủ khiến mặt cô ta hết sức tiêu sụy, nhìn như già hẳn đi chỉ trong thoáng chốc.

“Tôi đến mấy bác sĩ tâm lý rồi nhưng vô dụng!” Cô ta quệt nước mắt trên mặt “Tôi thật sự sợ hãi, lúc nào cũng không dám ở một mình, tôi sắp điên mất!”

Bùi Văn Văn bây giờ, nói là xin lỗi Vân Thường, chẳng thà nói là đang phát tiết hoảng sợ và uất ức trong lòng bao nhiêu ngày nay.

Tuy lúc ở nhà, cả nhà họ Bùi đều xoay quanh cô ta nhưng cô ta không có cách nào trút hết tâm tình này, càng là người nhà càng để ý, cũng càng tùy hứng. Để cô ta ở nhà hoài ngược lại nỗi sợ trong lòng cô ta càng tăng.

Bác sĩ tâm lý đã nhận ra vấn đề của cô ta từ sớm, liền mập mờ khuyên bảo cô ta cần phải bộc lộ hết nỗi sợ hãi tận đáy lòng ra, đừng cảm dối mặt, đi xin lỗi người bị cô ta làm hại.

Nhưng, từ nhỏ Bùi Văn Văn đã được nuông chiều quen, xưa nay đều là mọi người chiều theo cô ta, có đời nào cô ta đi xin lỗi người khác?

Mới đầu, cho dù cả đêm không ngủ được, cô ta cũng không muốn xin lỗi Vân Thường.

Do lúc tư vấn tâm lý có quy định, bác sĩ tâm lý cần phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, không đến mức vô cùng khẩn cấp không thể tiết lộ bệnh tình của bệnh nhân.

Thế nên nhà họ Bùi cũng không biết, rốt cuộc vì sao Bùi Văn Văn điều trị bao nhiêu ngày mà vẫn không có hiệu quả, chỉ biết sốt ruột.

Song đến cuối cùng, Bùi Văn Văn thật sự chịu đựng hết nổi, suốt ngày lo lắng sợ hãi và mất ngủ, thậm chí khiến cô ta nảy sinh ảo giác sức sống của mình đang không ngừng chảy mất.

Rốt cuộc cô ta quyết định đến nhà họ Lục, nhưng muốn xin lỗi Vân Thường, việc này cô ta vẫn không cách nào nói thẳng với người nhà, đành phải năn nỉ bác sĩ nói dối giúp cô ta, bấy giờ mới lừa được Bùi phu nhân, thành công đưa cô ta tới nhà họ Lục.

“Tôi sai rồi! Tôi sai thật rồi!” Bùi Văn Văn tròn tròn mắt van vi nhìn Vân Thường “Cô cứu tôi đi, cứ như vậy mãi tôi sẽ chết thật mất!”

Vân Thường nghe xong lộ vẻ châm chọc “Bùi tiểu thư à, cô nói đùa sao, tôi cứu cô? Sao tôi cứu cô đây? Bản thân tôi còn phải chờ người cứu về đây.”

Nói cô hẹp hòi cũng được, ích kỷ cũng thế, cô không có cách nào tha thứ việc cô ta xúi giục Vân Quang Phương bắt cóc cô! Tối hôm đó nếu Lâm Ngạn đến trễ một bước, bây giờ cô sẽ ra sao?

Vân Thường không dám nghĩ, trước mặt Lục Diệp cô luôn làm bộ như không có gì xảy ra, vẫn nói cười vui vẻ nhưng lúc chỉ có một mình, mỗi lần nhớ tới chuyện đó cô đều đỏ mặt mồ hôi lạnh khắp người.

Bùi Văn Văn càng run rẩy dữ hơn. Sự việc đi tới nước này, cái ý nghĩ “đằng nào cũng có ba mẹ chống lưng, có gì ta phải sợ” được gieo trong lòng cô ta từ nhỏ sớm đã lung lay. Tuy còn chưa tới mức thức tỉnh hoàn toàn nhưng lần này cô ta thật sự mơ hồ nhận ra mình quá đáng.

“Tôi sai thật rồi.” Đột nhiên Bùi Văn Văn thả tay ra, loạng choạng đi từng bước về phía Vân Thường, đến khi cách cô không tới nửa mét mới dừng lại “Lúc đó tôi chỉ nghĩ, nếu không có cô vậy anh Diệp là của tôi, nên, nên mới làm ra chuyện đó.”

Nói đến đó, đột nhiên Bùi Văn Văn cười thê lương, cặp mắt xưa nay luôn ngang tàng hống hách thế mà lộ ra chút tang thương. Cô ta cứ cho rằng từ nhỏ đã biết Lục Diệp, cho dù anh không có yêu cô ta thì hẳn là cũng có tình cảm khác biệt.

Nhưng từ sự việc lần này cho thấy, trừ người phụ nữ trước mắt này, hình như anh không buồn nhìn những phụ nữ khác lấy một cái!

Thậm chí đến giờ cô ta vẫn không hiểu, rốt cuộc Vân Thường có gì tốt, lúc đó mắt cô ta còn mù, sinh hoạt còn không tự lo được, đi đâu đều cần người lo lắng, lại vì tiền mới gả cho anh, vì sao anh lại tốt với cô ta như thế?

Chuyện tình cảm ai có thể nói rõ? Như cô ta, rõ ràng gặp gỡ rất nhiều người nhưng lại cứ chú ý đến Lục Diệp lạnh như băng kia.

“Xin lỗi, tôi sai rồi,” Đột nhiên Bùi Văn Văn hít sâu một hơi, khom lưng nói với Vân Thường “Xin cô tha thứ cho tôi.”

Nếu ban đầu hoàn toàn còn vì tâm bệnh của mình, thì hiện tại lòng Bùi Văn Văn, bỗng như mở ra một cánh cửa sổ lớn.

Gió mát tức tức ủa vào trái tim khô héo của cô ta, mang theo sức mạnh hồi sinh của vạn vật, khiến sức mạnh bóng tối vẫn ngoan cố ẩn nấp trong lòng cô ta từ từ không còn chỗ náu thân.

Mắt Vân Thường mù nửa năm, giác quan cực kỳ nhạy cảm, thậm chí có phần không giống người thường. Cô bình tĩnh đứng đó nhìn Bùi Văn Văn một lát, không cảm nhận được ác ý từ cô ta.

Nhưng vậy thì sao chứ? Cô không phải mẹ Maria, cô chỉ là một cô gái bình thường, sẽ ích kỷ, biết yêu biết ghét, lần bắt cóc đó suýt chút nữa đã hủy hoại hạnh phúc cả đời cô, khiến cô bây giờ nhớ lại hãy còn khiếp sợ.

Tha thứ, hai chữ đơn giản biết bao, nhưng muốn chân chính tha thứ, gần như là chuyện không có khả năng.

Cô lùi lại một bước, nhìn thẳng vào mắt Bùi Văn Văn “Cô muốn nói xin lỗi là chuyện của cô, tôi chỉ có thể tiếp nhận lời xin lỗi của cô. Còn như tha thứ,” Cô hơi cúi đầu, mỉm cười “Không phải tôi nói tha thứ là có thể tha thứ.”

Bùi Văn Văn dần tới một bước, tựa hồ không hiểu vì sao mình đã làm tới mức này rồi cô còn không nguyện ý tha thứ cho mình, há miệng muốn nói lại bị Vân Thường ngắt lời.

“Xin lỗi gì gì đó, cô không cần treo bên miệng, nói một vạn lần cũng vô dụng, nhận lỗi không bằng sửa lỗi, hi vọng sau này lúc cô làm việc gì có thể cân nhắc kỹ hơn.”

Nói xong cô quay lưng định đi, đây đã là cực hạn mà cô có thể làm rồi, thứ lỗi cô hẹp hòi, thật sự cô không có biện pháp thân nhiên đối mặt với người như Bùi Văn Văn.

Bùi Văn Văn kiên trì đuổi theo, kéo tay Vân Thường không cho cô đi, còn định nói nữa thì trước mắt bỗng hoa lên, định thần nhìn lại thì thấy Lục Diệp mặt mày hằm hằm.

“Tôi cảnh cáo cô, Bùi Văn Văn.” Lục Diệp ngắm nghía Vân Thường từ trên xuống dưới một lượt, thấy cô không bị tổn thương gì, trái tim lơ lửng mới thoáng buông xuống.

Anh ngừng đầu hung tợn nhìn Bùi Văn Văn, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, như lần hàn băng ngàn năm, chỉ nhìn một cái là khiến cả người Bùi Văn Văn lạnh buốt.

“Đừng cho là tôi không có biện pháp, cho dù Bùi Quân là anh cô cũng thế!” Anh áp đầu Vân Thường vào ngực mình, từng câu từng chữ, nói được nghiêng răng nghiêng lợi song bình tĩnh lạ thường “Lúc tôi muốn giết chết cô, quân cô là ai!”

Nói xong câu này, anh khom lưng bế ngang Vân Thường lên, hai cánh tay cẩn thận đỡ lấy người Vân Thường, đi từng bước lên lầu.

Bước chân anh vững vàng mạnh mẽ, dường như trong lòng anh đang ôm bảo bối đáng trân trọng nhất trên thế gian này.

Bùi Văn Văn ngơ ngác nhìn bóng lưng họ, đột nhiên ôm mặt ngồi xổm xuống nền nhà khóc hu hu.

Hóa ra tất cả những chuyện mình làm chỉ như một trò hề, ngoài việc khiến người ta chê cười mà ra, cái gì cũng không có được!

Nực cười cô ta còn tưởng mình như vậy sẽ được đến tình yêu cô ta mơ ước! Người đàn ông này chưa từng chú ý đến cô ta, một lần cũng chưa!

Tín ngưỡng kiên trì bao nhiêu năm nay đột nhiên sụp đổ, Bùi Văn Văn khóc không kèm chế được, sợ hãi trong lòng ngược lại giảm đi nhiều lắm.

Sau này cô ta sẽ không thích anh nữa, chẳng qua là một người đàn ông mà thôi. Đàn ông trên đời này thiếu gì, cô ta sẽ không cố chấp treo cổ trên một cái cây nữa.

Bùi Văn Văn đứng lên, nước mắt mờ mịt nhìn hướng Lục Diệp biến mất. Cô ta thật sự nghĩ thông suốt rồi, sẽ không cố chấp nữa, từ nay về sau cũng sẽ không tùy hứng nữa. Cô ta không biết mình có sửa được những tính xấu kia không nhưng cô ta sẽ nỗ lực.

Cô ta là con gái nhà họ Bùi, không thể làm ba mẹ và anh trai mất mặt được! Chỉ là, chuyện cô ta đã làm sai trước đó, cô ta thật sự hối hận, cho dù Vân Thường không chấp nhận cũng thế, cô ta vẫn muốn xin lỗi.

“Cô ta có làm gì em không?” Vừa vào phòng Lục Diệp đã vội vàng cởi quần áo Vân Thường ra, sợ Bùi Văn Văn động tay động chân trên người cô.

Anh làm Vân Thường dở khóc dở cười, vừa vịn vịn người cự tuyệt vừa đẩy anh ra “Không có thật mà.” Cô đâu phải bánh bao, im lặng mặc người ta ăn hiếp chứ! Thật là!

“Thật chứ?” Thiếu tá Lục lo muốn chết luôn.

Vân Thường gạt đầu, lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, nhón chân hôn lên môi anh “Thật đó.”

Không đợi anh nói chuyện liền chủ động dán môi lên, giọng mềm mại, kèm theo dụ hoặc chết người “Muốn hôn tiếp không?”

Nói chơi! Muốn! Sao không muốn chứ! Hiếm khi vợ chủ động dâng lên tận miệng cơ mà! Thiếu tá Lục giữ gáy Vân Thường, cúi đầu, bắt lấy môi Vân Thường.

Ánh trăng lặng lẽ lên qua khe cửa sổ chưa đóng kính vào phòng, chiếu trên người hai người đang thân mật ôm nhau, vừa vận phụ họa cho tám chữ: ánh trăng trong vắt, người đẹp thành đôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ngày Thứ Ba Mười Một

Lễ 1 – 5 không tính lớn cũng không tính nhỏ. Nhà thượng tướng Lục thỉnh thoảng lại có người tới thăm nhưng mấy chuyện này đều do Lục phu nhân lo liệu, Vân Thường và Lục Diệp không cần ra mặt.

Chẳng mấy khi hai người có cơ hội đi chung với nhau, kiểu gì Lục phu nhân cũng không để chuyện khác cản trở họ.

Vân Thường mặc đồ sửa soạn xong xuôi, quay đầu phát hiện Lục Diệp còn ở trần ngồi trên giường, nhìn mình thâm trầm, không biết đang nghĩ cái gì.

Cô mở tủ áo, lấy bộ âu phục tối hôm kia người làm đã ủi sẵn ra đưa đến gần giường, giục anh “Mặc đồ đi anh!”

Lục Diệp nhủ mày không nói. Cô mặc bộ váy trễ ngực màu bạc hà, tóc dài đen nhánh mềm mại xõa xuống vai, phía trước không để mái, lộ vàng trán đầy đặn nhũn nhụi, làm đôi mắt hạnh xinh đẹp càng thêm đen nhánh long lanh.

Thiết kế trễ ngực vừa vận phô bày bầu ngực đầy đặn của cô, hơi cúi thất lưng là có thể nhìn thấy khe ngực như ẩn như hiện.

Lại còn vòng eo mảnh mai ôm không hết một vòng tay cùng với bắp chân trắng trẻo nữa chứ, bộ váy này quả thật đã làm nổi bật hết ưu điểm trên người cô!

Thiếu tá Lục nhìn mà tim đập như trống, đồng thời cũng có chút mất hứng. Không phải chỉ hợp mặt bạn học vớ vẩn thôi sao? Làm gì phải ăn bận long trọng như thế? Chẳng phải không công cho người khác ăn lời à!

Tư duy của thiếu tá Lục đặc biệt vô cùng, không giống đàn ông bình thường. Người ta đều hi vọng vợ mình ăn vận xinh xinh đẹp đẹp, dẫn ra ngoài tha hồ thể diện! Nhưng lúc này thiếu tá Lục lại hận không thể lột cái váy trên người Vân Thường ra, để cô đổi một bộ đồ bình thường! Đây là vợ anh! Để một mình anh nhìn là được rồi!

Thấy nửa ngày anh không nhúc nhích, Vân Thường cũng không giận, thò tay cầm áo sơ mi trên giường phủ lên vai anh, dịu dàng: “Dang tay ra anh.”

Thiếu tá Lục nghĩ nghĩ, làm theo. Lớn như thế rồi còn để người ta hầu hạ mặc quần áo, mất mặt!

Vân Thường ngồi xổm xuống, gài từng nút áo sơ mi cho anh, bấy giờ mới đứng thẳng dậy “Cà vạt anh tự thắt đi, em không biết làm.”

Thật ra theo Vân Thường thấy, Lục Diệp không cần mặc âu phục. Dáng anh rất đẹp, vai rộng hông hẹp, cơ bắp rắn chắc, mặc gì cũng đẹp cả. Nhưng không biết anh chàng nổi con gì, từ hôm qua cứ âm ỹ đòi mặc đồ tây.

Lục Diệp gật đầu, tóm lại là hoàn hồn, bắt đầu mặc áo xỏ quần, có điều ánh mắt kia, nhìn sao cũng thấy không tình nguyện.

Vân Thường không để ý, tưởng anh bức bối vì dậy sớm, chờ anh mặc xong liền kéo anh xuống lầu ăn sáng.

Lục phu nhân và thượng tướng Lục đều có thói quen dậy sớm. Lúc hai người xuống lầu thì ông bà đã ngồi sẵn bên bàn ăn, Vân Thường nhìn ngang ngó dọc, không thấy bóng Bùi Văn Văn đâu.

Lục phu nhân nhìn ra tâm tư cô, đẩy một cái bánh trứng vàng ruộm ngon lành tới trước mặt cô “Mới sáng sớm đã âm ỹ đòi đi, mẹ kêu tài xế chở cô ta đi rồi.”

Cứ vậy mà đi? Vân Thường và Lục Diệp kinh ngạc trao đổi ánh mắt, cứ tưởng cô ta sẽ ở nhà họ một thời gian chứ, biện pháp hai người nghĩ còn chưa áp dụng kia!

Xem ra cô ta đặc biệt tới xin lỗi thật, Vân Thường cắn một miếng bánh, lòng ngổn ngang.

Địa điểm họp mặt là một nhà hàng khá cao cấp trong thành phố. Lúc nghe cái tên này, Vân Thường còn kinh ngạc một lúc, dù sao không có thông báo nọp tiền, có lẽ là người nào đó trong khoa mời rồi, đúng là hào phóng.

Nhà hàng này Lục Diệp rất quen thuộc. Anh và bọn Giản Viễn Đường tới đây mấy lần, quen đường thuộc nẻo đi tới nơi, dắt Vân Thường đẩy cửa vào trong.

Hai người tới coi như sớm nhưng trong phòng đặt vẫn có rất nhiều người, nghe tiếng đẩy cửa đồng loạt nhìn qua.

Tốt nghiệp mới có một năm, mọi người lại thay đổi kinh người, thậm chí có người Vân Thường nhìn mặt mà không nhớ nổi tên.

Vân Thường khoác tay Lục Diệp vừa mới đi vào một bước thì nghe một giọng nữ có ý cất cao: “Vân Thường! Mắt cậu lành rồi à?”

Chân Vân Thường khựng lại, vẻ mặt không đổi, gật đầu với Luru Trần Ny “Lành rồi.”

Hơ? Thế là sao?

Sau khi Vân Thường tốt nghiệp không có liên lạc với bạn học nữa, thành ra rất ít người trong khóa biết mặt cô từng bị mù.

Luru Trần Ny cao giọng nhắc nhở như thế, nhất thời tiếng xì xầm nổi lên liên tiếp.

“Ồ, các cậu đều không biết à? Vân Thường ấy mà, sau khi tốt nghiệp cậu ấy bị tai nạn xe, mất mù luôn, sau đó từ chức ở CA.”

Giọng điệu Luru Trần Ny cực kỳ tiếc rẻ, nói hết câu mới sức tỉnh ra che miệng, ngượng ngùng nhìn Vân Thường “Xin lỗi nhé Vân Thường, tớ mau miệng quá, cậu không để ý chứ?”

Từ năm nhất Luru Trần Ny đã thích so bì này nọ với Vân Thường, năm đó còn mấy lần trở thành đề tài tán gẫu cho mọi người lúc trà dư tửu hậu. Nhưng bây giờ trước mặt bao người mà vạch trần vết thương của người ta, cũng quá không phúc hậu đi.

Có điều những người có mặt ở đây quen Vân Thường bất quá chỉ ở mức độ gặp mặt gật đầu chào, tự nhiên sẽ không xen vào bệnh vực Vân Thường. Huống hồ lần họp mặt này do Luru Trần Ny mời, dù sao đắc tội ai cũng không thể đắc tội chủ nhân buổi họp này, đúng không?!

Con người Lục Diệp sâu thẳm lạnh buốt, ánh mắt sắc bén như dao cắt lên người Luru Trần Ny, mang theo sát khí đầm máu, nhất thời khiến cả người Luru Trần Ny run lên, mồ hôi lạnh lập tức đổ xuống.

Vân Thường thấy thế biết Lục Diệp tức giận, cô vội lên nhéo lòng bàn tay anh, ra hiệu anh đừng nói.

“Đúng thế, lúc đó mắt tôi không thấy đương nhiên không thể tiếp tục làm ở CA.” Vân Thường hào phóng đón nhận ánh mắt đánh giá của mọi người, quay đầu cười với Luru Trần Ny “Nghe nói sau đó cô cũng vào phòng nhân sự CA hả, khéo thật, trước khi tôi từ chức cũng làm ở phòng nhân sự.”

Tuy Vân Thường nói năng uyển chuyển nhưng không khó nghe ra ẩn ý, Luru Trần Ny nhất thứ cô không cần.

Nụ cười trên mặt Luru Trần Ny cứng đờ, cơ hồ cắn nát hàm răng, cô ta định thần, mấy giây sau mới hoàn hồn lại, cứng ngắc dời đề tài.

“Vân Thường, đây là chồng cậu? Ồi chà, tớ nói số cậu tốt thật đấy, xem này, kết hôn luôn rồi, đầu như chúng tớ,” Cô ta thông thả thờ dãi, ngoắc tay với người trong góc kể bên, nũng nịu nói “Còn không biết chừng nào mới tu thành chính quả đây!”

Vân Thường nhìn hướng ngón tay cô ta, vừa vặn đối mắt với Chu Nhân Trạch.

“Vân Thường, chắc cậu chưa biết hả, tớ và Nhân Trạch đang quen nhau.” Luru Trần Ny chủ động dựa vào người Chu Nhân Trạch mới đi lại, mặt mày ngọt ngào, ánh mắt nhìn Vân Thường thoáng đắc ý và ra oai.

Tuy lúc đi học Vân Thường hơn cô ta, nhưng vậy thì đã sao? Cuối cùng còn không phải mất việc, thậm chí bạn trai cũng bị mình cướp! Xem cô ta còn dựa vào đầu gối võ đương oai với mình!

“Thế à, chúc mừng cô.” Vân Thường hồ hững, nói một câu chúc mừng vô thưởng vô phạt liền quay đầu nhìn Lục Diệp “Lại sofa ngồi nhé anh?”

Lục Diệp gật đầu, dẫn Vân Thường tình bơ đi lướt qua người Chu Nhân Trạch và Luru Trần Ny.

Một à đàn bà ngực to không nào cùng một gã đàn ông còn không được tính là người yêu cũ mà thôi, nhảy nhót làm trò hề thôi mà!

Luru Trần Ny không đoán được phản ứng của Vân Thường lại lạnh nhạt như thế, quả thực như đám một đám vào bóng, con tức nghẹn trong ngực, tiền không được mà lui cũng chẳng xong.

Chu Nhân Trạch nhìn bóng lưng yếu đuối của Vân Thường, không kèm được thương cảm dâng lên trong mắt, ngay cả ánh mắt hàn học của Luru Trần Ny kể bên đều không phát hiện.

Họp mặt bạn bè kỳ thật rất nhàm chán, toàn là tìm người quen biết nói nói cười cười, sau đó tới giờ bắt đầu ăn.

Trong khoa gần như Vân Thường không có bạn bè, lúc này cô thật lấy làm may vì dẫn Lục Diệp đi cùng, bằng không một mình cô ngồi ở đây ít nhiều gì cũng thấy lúng túng.

Lần họp mặt này do Luru Trần Ny và Chu Nhân Trạch mời khách, tuy hai người tốt nghiệp đại học không lâu nhưng thu nhập không ít, một người là nhân tài từ nước ngoài về, một người vào công ty đa quốc gia, so với bạn bè cùng lứa thì cuộc sống khá tốt, thành thử mới xa xỉ như thế.

Đương nhiên trong đó có thành phần khoe khoang rất lớn.

Bữa trưa rất phong phú, Luru Trần Ny và Chu Nhân Trạch mời khách đương nhiên không thiếu được phải đi mời rượu bạn học, mà đứng mũi chịu sào là Vân Thường và Lục Diệp.

Bụng Vân Thường nhét một nhóc con, Lục Diệp đòi nào để cô uống rượu, một mình cắn hết toàn bộ, làm Luru Trần Ny lại nói bóng nói gió một trận.

Trên người Lục Diệp còn vết thương, huống chi mấy ngày trước mới uống với Bùi Quân một chén, Vân Thường không muốn cho anh uống tiếp; Lục Diệp lại hiếm khi cứng rắn trước mặt cô, lỡ đi ám hiệu của cô, ai tới cũng không từ chối, uống hết ly này đến ly khác.

Cuối cùng thiếu chút nữa Vân Thường giằng lấy ly rượu của anh, may mà Lục Diệp biết dừng đúng lúc, thả ly xuống nói xin lỗi liền đi toilet, thuận tiện dắt Vân Thường theo luôn, để một mình cô ở lại bàn rượu, anh không yên tâm.

Lục Diệp vào toilet, đương nhiên Vân Thường không thể đi theo nên đứng ở hành lang bên ngoài toilet chờ anh.

Mới đứng mấy phút liền bị người ta gọi giật lại.

“Rốt cuộc em nhìn trúng anh ta cái gì?” Mặt Chu Nhân Trạch âm u, hoàn toàn không còn bộ dạng cười nhạt lúc gặp thấy nữa.

Vân Thường không ngờ anh ta lại chạy tới hỏi cô vấn đề này, chẳng lẽ trước đó cô nói chưa đủ rõ ràng?

Lục Diệp nhà cô muốn đáng có đáng, muốn ngoại hình có ngoại hình, còn thương cô, cô không nhìn trúng anh mới có vấn đề!

“Chỗ nào cũng ưa hết.”

Vân Thường chải vuốt tóc, nhếch môi nở nụ cười nhạt “Mọi chỗ.”

Chu Nhân Trạch nhìn nụ cười và ánh mắt dịu dàng của cô, hận không thể nhào tới che mặt cô lại!

Anh ta không cam lòng! Không sao cam lòng được! Rõ ràng hẳn là khẳng định một mực yêu anh ta, vì sao đột nhiên thay lòng? Tới bây giờ anh ta vẫn chưa rõ rốt cuộc anh ta có chỗ nào không bằng một cái gã già kia!

“Vân Thường” Chu Nhân Trạch đi tới vài bước, tiến lại càng gần Vân Thường “Thật ra anh quen Luru Trần Ny chỉ vì muốn em ghen, anh...”

Nói chưa xong, anh ta chỉ cảm thấy sau lưng đột ngột đau điếng, chân loạn choạng, nháy mắt ngã lăn ra đất. Đầu gối nặng nề đập trên nền gạch men cứng, đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Ngại quá, uống nhiều.” Lục Diệp khoanh tay trước ngực từ trên cao nhìn xuống anh ta, đôi mắt đen nhấp nháy ánh sáng lạnh buốt.

Anh vừa ra khỏi toilet thì thấy Chu Nhân Trạch lại gần sát Vân Thường, bộ dạng đó dám có khả năng hôn xuống lắm!

Đồ không biết xấu hổ! Còn dám mơ tưởng Vân Thường! Thiếu tá Lục bốc hỏa, cơ bắp căng lên, hận không thể móc súng ra bắn Chu Nhân Trạch luôn!

Chỉ đừng anh ta có một cái mà thôi, thật là lời cho anh ta!

Không phải Chu Nhân Trạch không nhận ra anh cố ý nhưng há miệng mắc quai, chỉ có thể chống đỡ đầu gối và cái lưng đau điếng đứng dậy, mắt vẫn còn nhìn Vân Thường, còn dám không tiếng động tỏ cáo Lục Diệp bạo hành!

Ngon lửa trong lòng thiếu tá Lục càng cháy hừng hực, mặt sa sầm như mây đen bao phủ. Ham muốn chiếm hữu của anh vốn mạnh, hơn ba mươi năm mới gặp Vân Thường khiến anh động lòng, bình thường đều hận không thể thu nhỏ cô lại nhét vào túi áo, lý nào dung được người khác trắng trợn cướp đoạt và phá đám như thế!

Phản từ bạo lực trong lòng cơ hồ hoạt động trong nháy mắt, có điều Lục Diệp cũng không phải người lỗ mãng. Anh mím môi, đột nhiên vươn tay sờ sờ bụng dưới Vân Thường “Nhóc con có phá em không?”

Vân Thường ngẩn ra, kẻ đó lắc đầu “Rất ngoan.”

“Vậy thì tốt.” Lục Diệp trầm giọng phụ họa, còn không quên liếc xéo Chu Nhân Trạch một cái, xem phản ứng của anh ta.

“Em, em có thai rồi?!” Mặt Chu Nhân Trạch thoáng chốc trắng bệch, như gặp ma giữa ban ngày, chỉ vào bụng Vân Thường như mèo bị giẫm phải đuôi, không kềm được hét lên.

“Đúng thế!” Vân Thường gật đầu một cách tự nhiên, nắm lấy bàn tay Lục Diệp đưa tới. Cô biết Lục Diệp cố ý nói chuyện em bé, bé cưng mới một tháng thì phá cái gì chứ? Song vẫn nói tiếp theo ý anh.

Có thai rồi? Còn có thai nữa?! Chu Nhân Trạch sững sờ lùi lại một bước, vai cũng rũ xuống, vô lực dựa vào tường, không nói thêm gì nữa.

“Về nhà!” Trong lĩnh vực đã kích tình địch, thiếu tá Lục không học mà giỏi, hễ đánh là thắng thế mà vẫn không kèm được con ghen.

“Dạ.”

Anh uống không ít, đương nhiên Vân Thường không cho anh lái xe, bèn gọi tài xế trong nhà tới đón họ về.

Từ lúc lên xe Lục Diệp bắt đầu im lặng, rầu rĩ không biết đang nghĩ cái gì.

“Lục Diệp, anh say rồi hả?” Vân Thường chủ động sán lại.

Lục Diệp trầm mặc không nói.

“Say thật rồi?”

Vẫn không nói.

Hình như giận rồi...

Vân Thường xoa xoa thái dương, làm sao đây ta?

Hay là dùng chiêu sát thủ?

Vân Thường vin mặt anh qua, chu môi muốn hôn anh không dè Lục Diệp nghiêng đầu tránh đi, kết quả hôn lên quai hàm anh.

Xem ra giận thật rồi...

“Miệng anh có mùi rượu, hun em.” Vân Thường đang nghĩ cách làm sao dỗ ông chồng làm mình làm mẩy nhà mình, bỗng nhiên thiếu tá Lục rầu rĩ lên tiếng.

Hờ? Vân Thường ngẩng đầu nhìn anh, lại bị anh ôm lấy, đầu vùi vào hõm cổ cô, cọ cọ như chú cún, mơn hoi rượu lộ ra chút yếu đuối hiếm thấy “Sao nhiều người thích em thế...”

Đâu mà nhiều? Không phải chỉ một Chu Nhân Trạch đây dựa lẳng nhằng thôi sao? Vân Thường dờ khóc dờ cười, song vẫn sờ sờ cái đầu đỉnh của anh tỏ vẻ an ủi.

Thấy Lục Diệp không có phản ứng gì, nghĩ nghĩ, kè tai anh gọi “Ông xã...”

Giọng cô vừa ấm vừa mềm, như gió mát lướt qua tai, nháy mắt xua đi chút ghen tị và không cam trong lòng anh.

Thiếu tá Lục đề đầu Vân Thường không cho cô ngoẹo qua, hàm răng sắc bén cọ tới cọ lui trên cổ cô ra oai, lỗ tai lại lặng lẽ đỏ lên.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thiếu tá Lục nhìn vào mắt Vân Thường, cực kỳ nghiêm túc nói: sau này không cho phép em dây vào người đàn ông khác! Không được nhìn bọn họ! Không cho nói chuyện với họ!

Vân Thường...

Thiếu tá Lục: em có nghe không?! Có nghe không!!

Vân Thường (gật đầu qua loa): dạ...

Thiếu tá Lục (?w?): tốt ~ vậy chúng ta chơi em vỗ một anh vỗ một [13] đi ~

[13] Đó là một trò chơi dân gian của trẻ em Trung Quốc, vừa đập tay vào nhau vừa hát đồng dao: Cậu vỗ một, tớ vỗ một, một con mèo ngồi máy bay
Cậu vỗ hai, tớ vỗ hai, hai con mèo thắt bím tóc Cậu vỗ ba, tớ vỗ ba, ba con mèo trèo lên núi ... Còn một khúc dài phía sau nhưng ta lười + __+

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngày Thứ Ba Mười Hai

Còn khoảng một tuần là Lục Diệp phải về bộ đội. Mới sáng sớm, bên quân khu đột nhiên gọi tới, nói nhà mới đã bố trí xong rồi, hỏi anh còn có yêu cầu đặc biệt gì không.

Bên quân khu sắp xếp cho người nhà quân nhân rất thỏa đáng. Một nguyên nhân là vì người bên này làm việc đáng tin cậy, nhưng quan trọng nhất là vì quân nhân kết hôn rất khó khăn, thành thử cấp trên khá khó công sắp xếp cho lính của mình.

Lục Diệp nghĩ mấy giây mới nói: “Cần một cái giường lớn một chút.”

Ý của anh là Vân Thường có thai rồi, sợ giường bộ đội sắp xếp quá nhỏ, hai người ngủ sẽ đè lên Vân Thường. Bây giờ bé cưng trong bụng còn nhỏ nhưng vài tháng nữa, bụng Vân Thường to lên, nếu giường nhỏ quá sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng mà câu này nói ra lại có nghĩa khác, người trung cầu ý kiến bên này khựng lại mấy giây mới đáp lời.

Ngắt điện thoại xong lập tức quay đầu hào hứng nói với người bên cạnh: “Cậu biết sao không, thiếu tá Lục muốn tở bố trí một cái giường lớn nhé!”

“Thật á? Mẹ! Thiếu tá Lục quá dữ rồi! Vậy mua cái lớn nhất!”

“Chắc chắn luôn!”

Hai người nhìn nhau, cười hề hề, trong mắt đầy ẩn ý sâu xa.

Thành ra sau đó, khi Lục Diệp dẫn Vân Thường về bộ đội, được tẩy rửa bằng ánh mắt quý dị của rất nhiều người.

Ví dụ lính phòng hậu cần, phòng kỹ thuật, thậm chí còn có lính đặc chủng mới tới nữa. . .

Tất nhiên Vân Thường không biết Lục Diệp làm cái gì, đang vui hơn hờ chuẩn bị đồ đạc để tuần sau mang theo. Cô có thói quen chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ trước khi đi, như vậy đến chừng đó mới không bỏ sót do lộn xộn.

Lục Diệp ở bên chỉ huy, lúc muốn Vân Thường mang cái này, lúc lại bảo cô đem cái kia.

Vân Thường thì muốn mang đi hết, nhưng đồ đạc thật sự nhiều quá, xách nặng nên chỉ xem lời Lục Diệp như gió thoảng bên tai, cuối cùng cắt bớt đồ đạc của hai người chỉ còn một cái vali cỡ vừa.

Thiếu tá Lục nhìn Vân Thường thu dọn hành lý xong, im lặng đứng cạnh Vân Thường mấy giây, bỗng mở miệng: “Anh có sức.”

Vân Thường: “?”

Thiếu tá Lục: “Có thể xách, em không cần lo cho anh.”

Vân Thường vịn trán, cơ hồ chịu thua phương thức lý giải của người đàn ông này nhưng đối diện với đôi mắt thăm thẳm như biển khơi của Lục Diệp thì đành thỏa hiệp, lại mở vali ra, nhét mấy thứ anh bảo đem theo vào.

Thật tình Lục phu nhân không muốn cho Lục Diệp dẫn Vân Thường đi, tính cơ mật trong bộ đội chỗ Lục Diệp đặc biệt cao, thậm chí vị trí cụ thể ở đâu bà cũng không biết.

Sống trong doanh trại chắc chắn không bị được ở nhà, giờ Vân Thường lại đang có thai, theo ý bà, Vân Thường nên ở nhà mới phải!

Sinh con xong rồi đi cũng được vậy!

Nhưng hề bà nhắc tới chuyện đó, Lục Diệp lập tức bày ra bộ dạng kiên quyết không thỏa hiệp, nói gì cũng nhất định dắt Vân Thường theo!

Nói mấy lần, Lục phu nhân thấy khuyên không được con mình cũng phải thôi.

Chỉ tội cho Vân Thường, con bé mới khỏi mất lại phải đi chịu khổ nữa rồi.

Lục phu nhân sợ hai đứa nhỏ đều ầu ầ, không biết chăm sóc cháu nội bà, một bảo bối của bà.

Vì thế mấy ngày nay bà kêu nhà bếp làm đủ kiểu đồ bỏ cho Vân Thường ăn. Tư thế này, loáng thoáng có xu hướng muốn nhồi nhét hết chất dinh dưỡng nguyên một năm vào người Vân Thường trong vài ngày.

Vân Thường ngại từ chối ý tốt của Lục phu nhân, đành cầm mặt ăn, cuối cùng suýt nữa không thẳng eo nổi, lên lầu cũng không lên được, cùng Lục Diệp xuống lầu đi bộ.

“Tiểu Ngạn!” Bà Lâm vừa mở cửa lập tức hoảng hồn trước cảnh người con đầy máu, hét lên một tiếng diu con vào nhà, đóng cửa lại.

“Đừng, đừng kêu...” Lâm Ngạn dựa lưng vào sofa thở dốc, máu trên bụng nhỏ dọc theo cơ thể gấp nghiêng của anh ta.

“Con, con đi ngay đây...”

Gần đây Lâm Ngạn thật xui xẻo, do vụ địa bàn, không cẩn thận chọc đến bang xã hội đen Thanh Long lớn nhất thành phố này, trước đó tuy anh ta chiếm được không ít chỗ tốt nhưng cũng chỉ làm ăn con con mà thôi!

Nhưng lần này không như trước, đám thuộc hạ bị thắng lợi nhỏ nhặt u mê đầu óc, dám chủ động gây hấn Thanh Long!

Quả thực là muốn chết! Đáng tiếc đời Lâm Ngạn biết thì đã muộn, bang Thanh Long đã xách dao giết tới nơi!

Mấy ngày nay, không biết làm sao, ngoại ô đột nhiên bị một đám đặc chủng chiếm đóng, ngay cả Thanh Long cũng không thể không kiêng dè đám người đó, thành thử không dám dùng súng, chỉ có thể xách dao.

Băng Lâm Ngạn căn bản không đối chọi được với Thanh Long, vồn vện một tiếng đồng hồ là quân lính tan rã, bị người truy đuổi.

Bụng anh ta bị đâm một dao, song không dám ngừng, đành liều mạng chạy trốn.

Vất vả lắm mới trốn về tới nhà, sức lực trên người cạn kiệt, đứng cũng không đứng dậy nổi.

Có điều không thể liên lụy mẹ anh ta, dù anh ta có bất mãn với mẹ mình thì cũng không thể nhìn mẹ xúi quẩy theo!

Mới rồi sở dĩ chạy về nhà hoàn toàn là vì bản năng, bây giờ ngồi xuống, đầu óc tỉnh táo đôi chút mới ý thức được hành vi của mình sẽ mang đến nguy hiểm cho mẹ.

Nước mắt bà Lâm chảy như mưa “Con ra thế này rồi còn đi đâu! Mẹ gọi điện thoại! Đúng, mẹ lập tức gọi cấp cứu...”

“Không được!” Ánh mắt Lâm Ngạn chợt lạnh.

“Không thể đến bệnh viện!”

Nếu đi bệnh viện, hôm nay anh ta hoàn toàn chạy đẳng trời!

Nghĩ đến đây, anh ta chống hai tay lên lưng sofa, miễn cưỡng đứng dậy loạng choạng đi ra ngoài, bất kể đi đến đâu cũng không thể ở lại nhà!

Bà Lâm hét lên, lập tức chụp lấy cánh tay Lâm Ngạn “Con định đi đâu? Con định thế này mà đi ra ngoài? Ở nhà! Không được đi đâu hết!”

Người luôn nghe lời con, giờ phút này đột nhiên cứng rắn hẳn lên. Bà ta chỉ có một đứa con cưng này, nếu con chết, sao bà ta sống cho nổi!

Lúc này thân thể Lâm Ngạn đã cạn kiệt tột độ, bị mẹ túm như thế, lập tức loạng choạng, bỗng nhiên đổ nhào ra sau.

Bà Lâm cả kinh, vội vàng vươn tay kéo Lâm Ngạn. Khổ nỗi Lâm Ngạn là chàng trai hơn hai mươi tuổi, sao bà Lâm kéo nổi.

Đầu đập bốp xuống nền gạch cứng, bản thân anh ta đã mất máu quá nhiều mà choáng váng, lần này thì ngất luôn.

Trước nay bà Lâm chỉ ở nhà nội trợ, đâu đã gặp phải chuyện thế này bao giờ, cả người run lẩy bẩy, tay chân cứng đờ. Nếu không phải có ý chí chống đỡ, nói không chừng cũng ngất theo Lâm Ngạn rồi.

Con không chịu đi bệnh viện, bà ta cũng không dám tùy tiện đưa đi, đành vội vàng cầm ví tiền đi mua thuốc trị thương và băng gạc về.

Bôi qua loa lên miệng vết thương cho Lâm Ngạn, quán băng lại.

Tuy máu ngừng chảy, bà Lâm vẫn không dám rời khỏi Lâm Ngạn một bước. Thời trẻ chồng chết, một mình bà ta vất vả mới nuôi con lớn, sau khi lấy Vân Quang Phương, tuy có lúc bị ăn tát nhưng ít nhất không cần phải lo chuyện ăn no.

Tuy với nhiều người không tính là cái gì nhưng bà ta thấy đủ rồi.

Không ngờ cách đây không lâu Vân Quang Phương lại bị tổng vào tù! Bà Lâm cực kỳ căm hận Vân Thường!

Từ trước bà ta đã không thích Vân Thường, có lẽ là tính đố kỵ trời sanh của đàn bà, mỗi lần thấy gương mặt xinh xắn trắng trẻo của Vân Thường là bà ta lại không nén được suy nghĩ ác độc, nếu lúc nào đó gương mặt này bị tàn phá thì hay quá!

Thành ra sau khi Vân Thường mù, thậm chí bà ta còn ức hiếp Vân Thường thậm tệ hơn cả Vân Quang Phương!

Hiện tại, vì Vân Thường mà Vân Quang Phương bị tổng vào tù, bà Lâm càng ghi món nợ này lên đầu Vân Thường!

Nói sao cũng là ba mình, cho mình sinh mệnh, bán một lần thì đã làm sao?

Bà Lâm ngồi cạnh bên giường Lâm Ngan, vừa ngáp vừa nghỉ.

Đến rạng sáng, bà Lâm chịu hết nổi, gục đầu xuống mép giường ngủ mất. Chỉ là nằm sấp ngủ không thoải mái, bà ta mới chớp mắt tí đã tỉnh vì đau.

Mơ mơ màng màng đắp chăn cho Lâm Ngan, ai ngờ không cẩn thận đụng phải tay Lâm Ngan nhất thời giật nảy, Lâm Ngan sốt cao quá!

Làm sao giờ? Sốt cao có thể chết người! Bà Lâm hoảng hốt chảy nước mắt ròng ròng. Lại không dám đưa con đi bệnh viện, dù sao bà ta cũng biết Lâm Ngan làm gì bên ngoài.

Tiến thoái lưỡng nan, lỡ không cẩn thận mạng con coi như xong!

Đột nhiên bà Lâm đứng dậy lập cập móc điện thoại Lâm Ngan ra, dò từng số điện thoại, lúc nhìn thấy một cái tên mắt nhất thời sáng lên.

Cẩn rằng, cuối cùng vẫn gọi đi!

“Ai vậy?” Vân Thường trở mình, giọng mũi nặng nề.

Tối qua cô quên tắt máy, có điều cũng không có mấy người tìm. Nửa đêm nửa hôm là ai gọi đây?

“Không ai cả.”

Lục Diệp đứng dậy xuống giường, nhanh nhẹn mặc quần áo định đi ra ngoài.

“Lục Diệp, rốt cuộc là ai?” Lúc này Vân Thường cũng đã hơi tỉnh táo, biết nhất định là xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi.

Nhưng ai biết số điện thoại của cô chứ? Hơn nữa còn có thể làm Lục Diệp biến sắc nhanh như thế?

Tay Lục Diệp vẫn nắm cửa chờ ra “Không...”

“Lục Diệp!”

Lục Diệp thờ dãi, quay lại ngồi cạnh giường “Lâm Ngan gặp chuyện rồi.”

Đợi đến khi Lục Diệp vội vàng đưa được Lâm Ngan đến bệnh viện thì đã là ba giờ sáng.

Tình huống Lâm Ngan không lạc quan cho lắm, mất máu quá nhiều, lại xử trí không tốt, người sốt cao một trận là đi nữa cái mạng rồi.

Bà Lâm ngồi ngoài hành lang gào khóc, làm bác sĩ và y tá trực đêm đưa nhau ghé mắt.

Lục Diệp cau mày quát khê “Đủ rồi!” Không biết còn tưởng bà ta vội về chịu tang kia đấy!

“Liên quan...” Bà Lâm nói chưa xong bị Lục Diệp quét đôi mắt sắc lạnh, lập tức nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Lục Diệp xoa thái dương đau nhức, xoay sang nhìn Vân Thường cúi đầu bên cạnh, cời áo mình xuống khoác lên người cô.

“Mặc vào, buổi tối lạnh.”

Vân Thường thờ dãi, không từ chối, liếc nhìn cửa phòng mở một cái, lòng như bị ngâm trong nước mơ, chua chát cơ hồ ứa nước.

Tác giả có chuyện muốn nói:

“Các cậu biết chưa, biết chưa? Trước khi về đây thiếu tá Lục muốn tớ mua cái giường lớn nhất!”

“Wao wao! Thiếu tá Lục thật hào phóng!”

“Không phải! Tớ nói cậu hay...”

“...”

Vân Thường: Lục Diệp, sao họ cứ nhìn chúng ta?

Lục Diệp (...): bọn họ không cưới được vợ nên hâm mộ ghen tị ấy mà!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ngày Thứ Ba Mười Ba

Đêm hôm khuya khoát, tất nhiên Lục Diệp không thể để Vân Thường đứng mãi ngoài hành lang bèn tìm người quen mượn một phòng bệnh cao cấp.

Bà Lâm cực kỳ căm phẫn khi họ không canh chừng Lâm Ngạn, ánh mắt nhìn Vân Thường càng thêm thù hận.

Đúng là đồ hồ ly tinh! Sinh ra chuyên để dụ dỗ đàn ông! Lúc ở nhà thì dụ dỗ con bà ta, cho dù bị bán cũng lừa đàn ông xoay vòng vòng!

Ánh mắt ác ý của bà Lâm, Lục Diệp và Vân Thường đều phát hiện nhưng chẳng ai buồn để ý.

Họ vừa nhận điện thoại lập tức chạy đến nhà Vân Quang Phương, lại đưa Lâm Ngạn đến bệnh viện, còn trả tiền viện phí cho anh ta, thế đã tình nghĩa lắm rồi, dựa vào đâu còn phải chịu đựng bà ta?

Người đàn bà này tưởng mình là ai?

Lục Diệp ôm Vân Thường vào phòng bệnh, vẫn là căn phòng anh nằm lúc trước, nhìn rất quen thuộc. Vân Thường trêu, dạo này họ tới nhiều nhất là bệnh viện.

Giường bệnh rất rộng rãi song Lục Diệp vẫn ôm Vân Thường trong lòng, những ngày tháng bình thân thế này không biết kéo dài được bao lâu.

Chờ sau khi anh về bộ đội, nhất định nhiệm vụ sẽ nối nhau đến, có khả năng mấy tháng họ không thấy mặt nhau được một lần.

Anh biết đề nghị của mẹ là tốt nhất, để Vân Thường ở nhà, có mẹ anh chăm sóc, tuyệt đối sẽ nuôi cô trắng trẻo mập mạp. Nhưng anh không muốn để cô ở nhà, dù biết Vân Thường đi theo anh sẽ khổ, anh cũng không muốn đi một mình.

Đơn vị của họ tuy ở trong núi song điều kiện rất tốt, bởi vì đóng quân nơi đó gần như toàn bộ đều là tinh anh trong tinh anh, đương nhiên nhiệm vụ của họ cũng nguy hiểm hơn binh lính bình thường rất nhiều.

Điều hòa, ti vi, máy tính... tất tật thiết bị giải trí có đủ, trừ việc không thể tự do ra vào, ở đó gần như có thể cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt nhất.

Bằng không Lục Diệp cũng sẽ không khăng khăng đưa Vân Thường đi theo.

Quân nhân bọn họ, bề ngoài oai hùng hiên ngang, phong cảnh vô hạn nhưng đằng sau thật sự rất khổ. Trong đội không ít anh em vất vả mong ngóng mấy ngày nghỉ về nhà thăm vợ con, đến khi quay lại thì râu ria xồm xoàm, ủ rũ nhụt chí.

Không cần hỏi cũng biết là ly hôn rồi, bởi vì vợ không chịu nổi cảnh một năm gặp thì ít cách xa thì nhiều. Cho dù là tình nhân thắm thiết trước khi kết hôn, sau khi cưới cũng chẳng được mấy cặp mỹ mãn.

Ngoài mặt Lục Diệp không có biểu hiện gì nhưng thực tế trong lòng lại sợ hãi mơ hồ.

Để Vân Thường ở nhà, anh cũng đã cân nhắc rất nhiều lần. Có điều anh chứng kiến hôn nhân thất bại nhiều quá, thế cho nên ấn tượng ban đầu làm anh nảy sinh ý nghĩ: nếu không đưa Vân Thường theo, cô sẽ rời khỏi anh!

“Vân Thường, trong bộ đội có thể...” Lục Diệp châm chọc từ ngữ, muốn tìm một từ hình dung thỏa đáng vừa có thể chuẩn bị tâm lý trước cho Vân Thường vừa không hù dọa cô.

“Có chút buồn tẻ.”

Vân Thường gồi đầu lên cánh tay rần rờ của anh, dựa vào khuỷu tay “Em biết, anh đừng lo.”

Có chán mấy cũng không sánh được với những ngày cô mất đi ánh sáng, trong bóng tối ngày cũng như đêm không có tận cùng, một chút hi vọng cũng không nhìn thấy.

Đâu phải cô không chịu khổ được, hướng hồ còn có Lục Diệp bên cạnh.

Lục Diệp ừ một tiếng, không nói gì nữa. Đàng nào người cũng là của anh rồi, bắt luận ra sao đều không thể để cô chạy mất!

Lâm Ngạn không có gì đáng ngại, nhờ vào sức trẻ cường tráng vượt qua được cửa này, sáng hôm đó được chuyển vào phòng bệnh thường, chỉ chờ thuốc mê hết là tỉnh.

Lâm Ngạn không sao, Vân Thường và Lục Diệp không tính ở lại bệnh viện thêm nữa. Lục Diệp là vì Lâm Ngạn làm le vợ mình, đương nhiên không có thiện cảm với anh ta, còn Vân Thường, là vì sự kiện trước kia không thể quên được.

Hai người không bàn mà trùng ý, sau khi tìm bác sĩ hỏi tình hình xong, đi phòng bệnh nhìn Lâm Ngạn còn đang hôn mê xong liền chuẩn bị về nhà.

Ai biết chưa ra khỏi cửa phòng đã bị bà Lâm chặn lại.

“Mày không được đi!” Bà ta chỉ vào Vân Thường hùng hổ “Một mình tao không xoay sở được, mày ở lại chăm sóc Lâm Ngạn!”

Nói năng hùng hồn như thế, quả thực xem Vân Thường như người hầu nhà bà ta vậy.

Vân Thường chẳng có thiện cảm gì với bà mẹ kế này. Con người bà ta thô lỗ, hàng xóm chung quanh không ai chung sống hài hòa được với bà ta, thường xuyên đứng ở cổng chống nạnh chửi bới cả phố, rõ ràng là một người đàn bà đánh đá.

Đối với Lâm Ngạn, bà ta quả thật xem như bảo bối yêu quý nhất, còn với Vân Thường, đúng là mẹ kế trong các mẹ mẹ kế. Lúc Vân Thường không thấy đường, bị bỏ đói, bị đánh là chuyện thường.

Vân Thường không phải Đức Mẹ, mọi chuyện cô đều ghi nhớ trong lòng. Bây giờ thấy bộ dạng vênh vào hống hách của bà Lâm, tức quá bật cười.

“Đó là con bà, liên quan gì đến tôi, dựa vào đâu tôi phải ở lại.

Lâm Ngạn tốt với cô, cô cũng nhớ, nếu không hôm nay cô sẽ không tới. Nếu chỉ dựa vào lòng tốt của anh ta dành cho cô, hôm nay rất có thể cô không bận tâm bà Lâm, ở lại chăm sóc anh ta.

Chỉ là có một số việc, đã xảy ra rồi thì không sao vấn hồi được. Cô có thể móc tiền túi chữa bệnh cho Lâm Ngạn nhưng không thể cho lại phần tình cảm trước đây.

Trông mặt bà Lâm lời ra, ngoác miệng chửi bới “Mày là cái thứ vong ân phụ nghĩa! Mù lâu như vậy, nếu không có chúng tao nuôi mày, không biết mày chết từ cái đời nào rồi!”

Bà ta nói thật sự quá khó nghe, đàn ông như Lục Diệp còn thấy chói tai.

“Đủ rồi!” Lục Diệp quát mắt, lạnh lùng quát.

Bà Lâm bị anh quát run rẩy, nhưng vẫn cố chống “Tao nói cho mày biết, mày tưởng nó là cái thứ gì tốt à? Đồ đĩ thỏa! Lúc ở nhà dụ dỗ Tiểu Ngạn nhà tao không được, bị ba nó đánh không bỏ dậy nổi, tao...”

“Mẹ, câm... câm miệng!”

Lúc này, trên giường đột ngột vọng đến một tiếng yếu ớt, bà Lâm im miệng, lập tức mừng rỡ quay đầu nhìn Lâm Ngạn, bộ dạng hung hãn vừa rồi nháy mắt biến mất.

“Tiểu Ngạn, con thấy sao rồi? Vết thương còn đau không? Muốn ăn gì không?”

Lâm Ngạn không đếm xỉa đến bà ta, khó nhọc nghiêng đầu nhìn Vân Thường, lại nhìn Lục Diệp mặt mày sa sầm, hắt hắt đầu: “Anh đừng hiểu lầm, tôi và Vân Thường không có gì cả.”

Mắt Lục Diệp sâu thẳm như biển, ánh mắt lạnh lẽo khiếp người, môi mím chặt không lên tiếng.

Lâm Ngạn lại quay sang bà Lâm “Mẹ, mẹ đi ra ngoài đi.”

“Nhưng...”

“Nghe con!”

Bà Lâm không cam tâm đi ra, đi ngang qua Vân Thường còn không quên trừng cô, đóng cửa phòng rầm rầm muốn điếc tai mấy người bên trong.

“Là tôi khổ kiếp.” Giọng Lâm Ngạn yếu ớt vô cùng, cơ hồ dựa vào một hơi treo trong lòng mới chống đỡ mà nói nhiều như vậy.

“Là tôi ức hiếp Vân Thường, anh đừng trách cô ấy.”

Lục Diệp không hề biết chuyện giữa Vân Thường và Lâm Ngạn. Lần trước đi gặp Lâm Ngạn, anh cứ tưởng Lâm Ngạn yêu thầm Vân Thường thôi, không ngờ trong đó còn bao nhiêu chuyện như vậy!

Anh như một thằng ngốc, hí ha hí hửng tưởng mình giấu diếm được một bí mật động trời, đến cuối cùng, người bị bịt mắt lại chỉ có mình anh!

Lúc này quả thật Lục Diệp hận không thể xông lên bóp chết Lâm Ngạn!

“Đừng nói nữa.” Mặt Vân Thường như tượng đá điêu khắc trong công viên, vừa lạnh vừa cứng.

Cô túm cánh tay Lục Diệp, bình tĩnh nhìn anh “Anh có đi không?”

Lục Diệp hận thiếu điều cắn nát răng, anh kéo tay Vân Thường khỏi tay mình, nói từng chữ một: “Không đi!”

“Vậy được, anh ở đây một mình đi!” Vân Thường nói xong quay lưng bỏ đi.

“Vân Thường!” Lục Diệp chưa phản ứng, Lâm Ngan nằm trên giường đã hoảng rồi, cũng không biết sức lực từ đâu ra, thình lình gào lên.

Chân Vân Thường không ngừng, tay đã nắm lấy tay vịn cửa.

“Chị!” Lâm Ngan vuron cổ, giọng khàn đặc, mắt giăng đầy tia máu không che giấu được thống khổ “Chị! Em sai rồi, em là đồ khốn...”

Giọng anh ta bỗng nghẹn ngào, mang theo chút yếu thế hiếm thấy “Em biết chị hận em, em... sau này em sẽ không tìm chị nữa, chị... chị sống hạnh phúc...”

Vân Thường hít sâu một hơi, đẩy cửa bước ra.

Hai tay Lục Diệp đút trong túi quần siết chặt, sắc mặt đen sì “Nói rõ ràng cho tôi!”

Sáng sớm tháng năm còn hơi se lạnh, gió thổi qua, lông tơ trên người liền dựng lên. Bệnh viện người tới người lui, vẻ mặt mỗi người không bi thương thì nóng ruột.

Vân Thường đi lướt qua những người này, nhắm hướng ngược lại mà đi, đầu óc càng lúc càng tỉnh táo, trước mắt càng lúc càng mờ hồ.

Gần như cô chưa từng rơi lệ, mẹ cô mất rồi, người yêu thương cô nhất trên thế giới này đã đi rồi, cô khóc cho ai coi.

Chỉ là hiện tại thật sự không kềm được, nước mắt như tự có ý thức vậy, từng giọt từng giọt ra sức chảy ra ngoài, sưng lên khiến cả viền mắt cô đau nhói.

Trong lòng cô chất chứa rất nhiều chuyện, nặng trĩu, có lúc đè ép khiến cô suýt không đứng vững.

Mãi đến khi gặp được Lục Diệp, dựa vào bờ vai nở nang của anh, cô mới cảm thấy lòng nhẹ nhõm đôi chút.

Những chuyện quá khứ đó rất kinh khủng, cô không muốn nhớ lại lần nào nữa. Cô cứ nghĩ rằng vĩnh viễn không có ai nhắc lại nữa, song hôm nay bà Lâm lại trực tiếp đánh phủ đầu cô.

Về mặt Lục Diệp vừa rồi lạnh cỡ nào, quyết tuyệt cỡ nào. Thậm chí giờ cô không cần tỉ mỉ nhớ lại cũng có thể miêu tả từng chi tiết trên mặt anh lúc ấy.

Có phải anh cũng cảm thấy cô rất tệ hại không? Cảm thấy cô đáng đời? Thậm chí cho rằng cô quyến rũ Lâm Ngan?

Vân Thường vô lực dựa vào cột đá ngoài cổng bệnh viện, bỗng nhiên ôm mặt ngồi xỏm xuống.

Một người phụ nữ khóc nức nở trong bệnh viện quá bình thường, người đi đường vội vàng lướt qua, không ai buồn nhìn cô thêm một cái.

Vân Thường lúc này, bỗng nhiên có cảm giác hình như mình lại quay trở lại thời điểm mất ánh sáng. Không ai giúp đỡ, mờ mịt, sợ hãi.

“Khóc cái gì?” Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, liền đó Vân Thường phát giác mình bị ôm vào lồng ngực rộng rãi.

Nước mắt cô không thu lại được, nhanh chóng ướt đầm mớ áo sơ mi nơi ngực Lục Diệp.

“Đừng khóc.” Lục Diệp lau nước mắt cho cô, ngón tay thô ráp xẹt qua mặt cô, nhột nhột, hơi nhói.

“Là lỗi của anh, anh thật sự tức điên rồi.”

Anh không trách cô chút nào, Vân Thường của anh kiên cường, dũng cảm như thế, anh kiêu ngạo vì cô còn không kịp, có lý nào trách cô?

Anh chỉ giận Lâm Ngan, giận tất cả những kẻ đã làm hại cô! Cũng giận mình, vì sao không tìm được cô sớm hơn.

Vân Thường khóc đỏ cả mũi “Tức, tức cái gì?”

“Không có gì,” Thiếu tá Lục bọ mặt cô, hôn lên đôi mắt sưng nước của cô, ngọt ngọt, xen lẫn chua xót.

“Chúng ta về nhà.”

Vân Thường mở to mắt nhìn anh, như đang xác nhận tâm tình anh lúc này “Anh... thật sự, thật sự không giận em sao?”

Hết cách rồi, Lục Diệp than thở trong dạ.

Thình lình bỗng ngang Vân Thường lên, trong ánh mắt quái dị của người qua lại, tình bơ đi ra ngoài bệnh viện “Không nghe lời phải áp dụng thủ đoạn cực đoan!”

Vân Thường túm cánh tay anh, thỉnh thoảng sụt sịt một hai tiếng “Anh, anh thả em xuống!”

“Không!” Thiếu tá Lục là người ương ngạnh, ôm rồi là không thả.

“Thật, thật sự không giận?”

“Anh chứng minh bây giờ?”

Vân Thường lập tức mím môi không nói, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của Lục Diệp, trái tim bất an rồi cuộc buông xuống.

Lục Diệp mở cửa xe, nhún người đặt Vân Thường xuống ghế phụ, mình thì vòng qua, lên xe từ bên kia.

Tức giận hả, có một chút. Nhưng cô là bảo bối, thương còn không kịp, sao nỡ thấy cô rơi nước mắt chứ.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thiếu tá Lục: Vân Thường, Vân Thường, em theo anh về bộ đội, anh bắn súng cho em xem~

Vân Thường: em không muốn xem. . .

Thiếu tá Lục: vậy anh chạy phụ trọng cho em coi!

Vân Thường: em không muốn xem thật mà. . .

Thiếu tá Lục (tan nát): thế em có theo anh về không?

Vân Thường: theo

Thiếu tá Lục (O(*≥▽≤)ツ): bà xã ~ hôn hôn ~

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Ngày Thứ Ba Mười Tư, Ba Mười Lăm

Bước vào tháng năm, khí trời dần dần ẩm ướt, thường thường ba ngày lại có một cơn mưa nhỏ, năm ngày một trận mưa lớn.

Đêm khuya trên phố, người đi lại không nhiều song xe cộ vẫn tới lui như cũ, tiếng còi xe hơi ồn ào hết đợt này đến đợt khác, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chửi rủa ác độc.

Kế bên thùng rác trong một ngõ sâu, một tên ăn mày mặt mày tái xanh, cả người bẩn thỉu không nhìn ra được màu sắc ban đầu, tóc tai cơ hồ rỉ mỡ đang điên cuồng bốc rác.

Lúc phát hiện một mẩu bánh mì cứng hiếm hoi, lập tức như nhặt được báu vật chụp lấy, ngấu nghiến nuốt xuống. Đường như sợ đồ ăn không dễ kiếm này bỗng nhiên mọc cánh bay mất vậy.

Bỗng nhiên xa xa vọng đến một hồi còi báo động, từ xa lại gần, gã ăn mày cứng đờ, dùng tốc độ tuyệt đối không phù hợp với thân hình gầy yếu chui thẳng vào trong đống rác.

Đội một lát, đến khi không nghe thấy tiếng còi kia nữa, lớp rác phủ phía trên mới sột soạt mấy tiếng, gã ăn mày bẩn thỉu từ trong đó chui ra.

Bối rau thối và nước dính trên tóc ra, người nọ đột nhiên cười khùng khục, thè lưỡi liếm mấy thứ dơ bẩn trên tay, gương mặt lộ ra từ mớ tóc kia gầy gò xương, xương gò má nhọn hoắt, nhìn cực kỳ quái dị.

Nhưng chỉ cần nhìn là nhận ra ngay, cái tên ăn mày này là kẻ trốn thoát khỏi tay đặc chủng, Kim Hưng!

Mùi hôi thối tằm lờm xộc lên não, gã khom lưng ỏi dử dãi, bấy giờ mới tựa vào tường thở phì phò.

Gã chạy trốn nhiều ngày nay, vết đạn bị đặc chủng truy kích bắn trên đùi đã mưng mủ thối rữa, mấy ngày nay lại cứ chui ra chui vô trong đống rác, vết thương thậm chí đã hóa giòi.

Từng con từng con nuôi béo ngậy trắng múp, con nào con nấy mọng nước, cứ như ma cà rồng hút lấy chất dinh dưỡng trên người gã.

Kim Hưng cũng mặc kệ chúng, chuyện đến bây giờ, hình như tất cả giác quan trên người đều tự động đóng kín, gã giống như một cái xác sống, không cảm giác được một chút đau ngứa nào.

Trừ ý niệm báo thù cho em càng lúc càng lớn ra, gã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa!

Lúc thực sự không chịu nổi, gã ngồi xồm xuống, thò tay nhéo nhéo mấy con giò lúc nhúc trên đùi. Giò này vừa to vừa béo, dùng tay ấn một cái, trên đùi liền xuất hiện vết ấn lấp lánh.

Cái cảm giác nắm quyền sinh sát loài khác trong tay, thật sự khoái chí khiến người ta phát nghiện.

Báo thù! Nhất định phải báo thù! Kim Hưng siết nắm đấm, ánh mắt toát ra hung ác và quyết tuyệt.

Gã khập khiễng đi ra khỏi ngõ, thò đầu ra nhìn chung quanh, bây giờ mới cẩn thận đi từng bước về phía trước.

“Sếp, đã phong tỏa vị trí rồi!” Lý Bác giành ghế dựa của đội trưởng hình sự thành phố, đang ngồi trong cục hút thuốc lá, thuộc cấp đẩy rầm cửa kích động báo cáo.

Tiếng hét kia suýt làm anh bóng miệng, hưng hăng đá cho tên gốc kia một đá, Lý Bác dập điếu thuốc trên tay “Đi!”

Toán đặc chủng này đều là thanh niên trẻ tuổi, để một tên buồn ma túy chạy thoát khỏi tay họ, đối với họ mà nói là sỉ nhục cực độ. Nghe nói tối nay sắp hành động, người nào người nấy đều lên tinh thần, có mấy người thậm chí để tay trần định đi, bị Lý Bác mắng cho một trận mới ỉu xiu đi mặc đồ.

“Toàn bộ tiền trong thẻ của tao cho mày hết.” Ngán ngẩm mấy ngày, người Kim Hưng thấy được cả xương sườn, nửa đêm đứng dựa vào tường nhìn không khác gì bộ xương khô.

Thế mà kẻ đối diện gã chẳng cảm thấy đáng sợ chỗ nào, ngược lại ánh mắt đầy tham lam.

“Anh Kim, thẻ của anh có ba trăm ngàn chứ mấy, này... cũng quá ít đi?” Gã nhếch môi, ngón cái và ngón trỏ không ngừng chà xát, ý tứ ngầm quá rõ.

“Ha ha.” Kim Hưng cười khàn đặc “Vương Côn, mày đừng tham quá, tao chỉ còn tài khoản này không bị cảnh sát canh chừng thôi, tiền trong tài khoản khác mày dám lấy, tao cho hết!”

Vương Côn nuốt nước miếng, còn lưỡng lự “Nhưng ba trăm, đó là Lục Diệp...”

“Tóm lại làm hay không?” Vết thương trên đùi đau nhức, người sắp chống không nổi rồi, Kim Hưng không muốn dằng dai tiếp với gã.

Quê gã ở miền bắc, quen với Vương Côn từ lâu, chẳng qua về sau gã xuống miền nam buôn ma túy, mà Vương Côn thì gia nhập xã hội đen miền Bắc.

Gã Vương Côn này, chẳng có tài năng gì, nhưng lại cực kỳ tự cao, vừa tham lam vừa ưa kiếm lợi vật, bị người ta kích thích là lập tức tìm không thấy tấm hơi đâu hết.

Lần này nếu không phải gã không chống nổi nữa, gã cũng không đi tìm tên này.

Trông mặt Vương Côn đảo lịa, đó là ba trăm ngàn, ba trăm ngàn trên trời rớt xuống! Chẳng qua là đánh thuốc mê thôi, có gì phải sợ!

Thế là cắn răng đáp ứng “Được! Nể tình trước đây, tao giúp mày lần này!”

Kim Hưng không nói, chỉ nhìn Vương Côn, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ.

“Mẹ nó! Lại tới trễ rồi!” Lý Bác tức suýt bẻ phôi! Đặt mông ngồi phịch xuống đường, lại hút một điếu thuốc.

Cũng không biết cái gã Kim Hưng này làm sao nữa, khả năng chống trình sát cao khủng khiếp, một toán lính đặc chủng được huấn luyện theo sát gót gã, ép sát từng bước mà bắt không được!

Mẹ nó đúng là bất thường, Lý Bác hưng hăng rít một hơi thuốc lá, bực bội chỉ muốn tìm cái gì đó trút ra cho đã.

Mấy ngày trước Lục Diệp tới một chuyến, tìm hiểu tình huống xong là đi. Anh cứ tưởng Lục Diệp sẽ ở lại giúp họ một tay, chỉ dẫn cho họ cũng được, ai dè cậu ta hỏi xong là đi luôn.

Giữ cũng không giữ được! Lý do là về nhà với vợ! Mẹ nó đàn ông kết hôn rồi đúng là chết tiệt! Lý Bác nhảy bật dậy, đập đập súng nơi thất lưng “Tiếp tục đuổi!”

Anh không tin, hai ngày nữa mà bắt không được người anh tự động về bộ đội nộp súng!

Sáng sớm Lục Diệp có thói quen ra ngoài chạy bộ. Nhà họ Lục không ở trung tâm thành phố nhưng cũng không phải ngoại thành, đó là một khu nội

thành tương đối yên tĩnh, đồng thời cũng không quá vắng vẻ, lượng xe qua lại không nhiều lắm.

Mỗi ngày Lục Diệp đều chạy vòng quanh khu nhà mình một vòng mới quay về tắm rửa ăn sáng.

Sáng sớm nay, anh theo lệ thường mặc áo may ô, cổ vắt một cái khăn lông ra ngoài chạy bộ, chạy đến nửa đường, bỗng nhiên từ bên cạnh có một người xông ra.

Bước chân loạn choạng, có vẻ mắt hôn mắt vía.

Thân thể Lục Diệp phản ứng rất nhanh, lùi ra sau một bước tránh người kia.

Người đó không kịp đề phòng đập đầu xuống đất, kêu la thảm thiết, nằm sấp trên đường hồi lâu không dậy nổi.

Lục Diệp nhìn nửa phút, rồi cuộc vẫn đi tới đìu người đó lên “Không sao chứ?”

Người kia ngẩng đầu, trán ứa máu nhỏ xuống, nhanh chóng tèm lem đầy mặt, nhìn cực kỳ khủng khiếp.

“Có cần đi bệnh viện không?”

Người kia dường như có vẻ hoảng sợ khi Lục Diệp lại gần, vội vàng lùi ra sau, né tránh tay Lục Diệp “Không, không cần... cảm ơn.”

Nói rồi định xoay chân chạy, ai ngờ mới được một bước liền lao đảo, nửa người ngã vào người Lục Diệp.

Lục Diệp cau mày, tuy cảm thấy người này biến bản thân ra cái dạng này thật khó tin song vẫn tử tế hỏi lần nữa “Đi bệnh viện hử?”

“Không cần!” Người kia cúi đầu xô anh ra, vừa chùi máu trên mặt vừa chạy mất.

Lục Diệp cũng không bận tâm, đương sự không muốn đi bệnh viện, người ngoài cuộc như anh cũng không thể ép người ta. Liền tiếp tục chạy, còn hai phần ba lộ trình nữa là về đến nhà rồi.

Hôm nay anh muốn tăng tốc một chút, mấy ngày nay hôm nào Vân Thường cũng dậy thật sớm. Lúc anh về cô đã ngồi chờ anh ở bàn cơm rồi, anh không thể để cô ngồi không đói bụng.

Không biết tại sao, Lục Diệp mới chạy một lát liền thấy hơi choáng, anh hắt hắt đầu, trong lòng hơi nghi hoặc.

Chẳng lẽ vì đột ngột tăng tốc? Không lý nào, sức chịu đựng của anh xưa nay rất tốt huống chi cường độ nhiều đây anh thừa sức chịu, có gì đó không ổn.

Càng chạy tới tầm mắt càng mơ hồ, bước chân cũng càng nặng trĩu. Lục Diệp dừng lại bên đường, dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt, muốn mình tỉnh táo lại một chút.

Nhưng không có chút hiệu quả nào, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Có vấn đề! Nhất định kẻ kia có vấn đề! Chuông cảnh báo trong lòng Lục Diệp reo vang! Không phải thủ đoạn cao tay gì, chỉ là thuốc mê xoàng xĩnh, lại khiến anh dễ dàng rơi vào bẫy.

Lục Diệp nín thở, gắng gượng mở mắt nhìn chung quanh. Bây giờ mới khoảng sáu giờ, nơi này lại nằm sau công viên, căn bản không có người!

Không được, cứ thế này tuyệt đối không được! Người kia đánh thuốc mê anh chắc chắn có mục đích! Lục Diệp chống lên một thân cây miễn cưỡng không để mình ngã xuống, bỗng nhiên quyết tâm, dùng đầu vào thân cây.

Đau đớn lập tức áp chế những giác quan khác, Lục Diệp nhân cơ hội này tức tốc chạy ra đường lớn, mới chạy được một nửa lại có xu hướng không cảm cự nổi.

Lúc anh muốn dùng đầu đón làm mình tỉnh táo lần nữa thì sau lưng bỗng truyền đến một sức mạnh đẩy anh lao đảo. Vất vả lắm Lục Diệp mới đứng vững được, gấp gáp thở dốc, quay đầu nhìn.

“Là mày?” Cho dù kẻ kia tóc tai rối bù, quần áo rách rưới, anh chỉ nhìn là nhận ra ngay, gã buồn ma túy anh truy bắt mấy ngày trước!

“Không ngờ hả?” Kim Hưng cười lạnh một tiếng, giọng khàn đặc khó nghe như bánh xe ma sát với mặt đường, “Không ngờ mày có ngày hôm nay hả!”

Kim Hưng đi từng bước tới gần Lục Diệp, “Tao chờ ngày này lâu rồi, rốt cuộc có cơ hội!”

Âm cuối vừa ụt, gã bỏ nhào về phía Lục Diệp, nhanh nhẹn tưởng chừng như hồi quang phản chiếu.

Tuy Lục Diệp bị bỏ thuốc song suy cho cùng là lính đặc chủng đã qua huấn luyện, tuy thân thể nặng trĩu song vẫn né được, thậm chí chớp thời cơ tung một cước đá Kim Hưng qua một bên.

Nhưng Kim Hưng như con nặng trĩu được mùi thịt, như bóng với hình, lại thêm tác dụng thuốc càng lúc càng mạnh, nhất thời Lục Diệp không làm gì

được gã.

Đánh nhau sợ nhất là không cần mạng, hiện tại Kim Hưng lại liều mạng. Thẻ lực Lục Diệp dần dần cầm cự hết nổi, sơ sẩy một cái bị Kim Hưng túm tay cứng ngắc.

Đầu óc càng lúc càng nặng trĩu, thân thể và đầu đều trì trệ như bị khóa lại, mồ hôi Lục Diệp dọc theo má chảy xuống đất.

Bên tai, tiếng cười đắc ý của Kim Hưng càng lúc càng gần. Lục Diệp cắn khớp hàm muốn để mình cầm cự thêm một lát. Đột nhiên cánh tay đau nhói, mơ mơ màng màng cúi đầu nhìn, Kim Hưng đang rút một cái xy lanh rồng quăng qua một bên.

“Không phải mày bắt ma túy sao?” Cơ mặt gã vận vẹo điên cuồng “Đây là methamphetamine mới nhất bá đạo nhất! Bản thân mày cũng nghiện, tao xem mày làm sao bắt ma túy nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ngày Thứ Ba Mười Lăm 2

“Sếp! Thiếu tá Lục!”

Vì thế, khi Lý Bác dẫn người theo đuôi Kim Hưng đuổi tới ngoại ô, mấy người đi trước là lính được Lục Diệp huấn luyện, vừa nhìn liền nhận ra ngay người nằm bất tỉnh nhân sự trên đất là thiếu tá Lục bọn họ luôn kính ngưỡng như thần thánh!

Lý Bác sớm nhận ra Lục Diệp, vì thế chân mày cau lại, cũng không nói nhiều, phẩy tay cho hai người lính bên mình không chế Kim Hưng đang ngồi cười như điên, tự mình đi tới cạnh Lục Diệp, dùng chân đá anh “Nè, Lục Diệp, sao rồi?”

Đá mấy đá, Lục Diệp vẫn không phản ứng.

Lý Bác cảm thấy sự tình không xong, vội vàng ngồi thụp xuống kiểm tra tình huống, ai dè, vừa nhìn thì phát hiện máu chót.

Gần khuỷu tay Lục Diệp có một ống xy lanh!

Kim Hưng làm cái gì? Bán ma túy? Đám buôn ma túy này cùng hung cực ác khiến người ta phẫn nộ! Anh nhấc cánh tay Lục Diệp lên nhìn, vừa nhìn liền thấy lỗ kim nhỏ xíu trên đó.

Giao chiến với bọn buôn ma túy nhiều năm, có thể nói Lý Bác cực kỳ hiểu biết bọn chúng. Cho dù đặc chủng bọn họ trải qua đủ loại huấn luyện mũi nhọn, mỗi năm số người ngã gục trên đường truy bắt không đếm hết được.

Anh cầm ống tiêm lên, kề vào mũi người, tay run lên, lập tức biến sắc.

Lúc này, tự tin như Lý Bác, trong lòng hãy còn sót chút cầu may và không dám tin tưởng.

“Triệu Ân! Lại đây cho tôi!”

“Sếp!” Một người lính mặc may ô nguy trang tức tốc chạy tới, đập gót hành lễ.

“Xem thử, đây là thuốc gì.”

Triệu Ân nổi danh mũi chó trong đội, bất kể là thuốc phiện gì, chỉ cần cậu ta đưa lên mũi người là lập tức phân biệt ra chủng loại thuốc phiện, trước giờ chưa nhầm lẫn bao giờ!

Kỹ năng này từng giúp bọn họ rất nhiều mỗi lần làm nhiệm vụ, còn được cấp trên khen ngợi nhiệt liệt một phen.

“Rõ!”

Triệu Ân cũng không qua loa, nhận lấy xy lanh từ Lý Bác, cẩn thận rút ruột xy lanh ra ngửi.

Xy lanh trong tay rơi bịch xuống đất, Triệu Ân như bị rút hết sức, ngồi phịch xuống đất, ngẩng đầu nhìn Lục Diệp được mấy người lính đỡ dậy, trong mắt thoáng tia hoảng sợ.

“Nói!” Chữ này như thể rít qua kẽ răng Lý Bác, khó nhọc mà khô khan.

Thật ra nhìn thấy cử chỉ và vẻ mặt của Triệu Ân trong lòng anh đã có kết luận rồi, chỉ vì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, anh vẫn còn muốn hỏi một câu cuối cùng.

Song chung quy anh vẫn thất vọng rồi.

“Sếp, là R1!”

Triệu Ân dút lời, những người lính chung quanh lập tức hít hơi, hai người lính bắt Kim Hưng đỏ mắt ngay tức khắc.

Một người tính dễ xúc động nhất thời không nhìn được, hung hăng đâm vào mặt Kim Hưng một nắm.

R1, đó là R1! Đế vương không thể lay động trong các loại chất gây nghiện, chỉ cần dính vào là tuyệt đối không có khả năng cai được, không tới một tháng, một người khỏe mạnh sờ sờ sẽ biến thành một đồng xương trắng.

Thiếu tá Lục, thiếu tá Lục của họ, anh hùng kiên cường rắn rỏi của bộ đội, dẫn bọn họ vượt qua vô số cửa ải khó khăn, quét vô số hang ổ ma túy, hiện tại lại bị tiêm R1!

“Ha ha ha, không phải bọn mày bắt ma túy sao? Tao cho bọn mày bắt!” Kim Hưng cười điên cuồng, tựa hồ tất cả bức tức trong ngực đều trút hết theo tiếng cười này.

“Nó giết em tao! Đứa em duy nhất của tao!” Kim Hưng nhớ tới thời khắc sống còn Kim Hưng quyết liệt đẩy gậy ra, nước mắt chảy ròng ròng.

“Mạng chúng mày đáng tiền! Mạng em tao không đáng! Bây giờ tao đáng rồi! Đáng giá rồi! Kéo một tên thiếu tá lót lưng cho tao, đáng giá!”

Lý Bác hận cơ hồ cắn vỡ răng mình, ánh mắt như dao chọc thẳng vào người Kim Hưng. Anh đi tới trước mặt Kim Hưng hung hăng tát gậy mấy tát, nháy mắt hai má Kim Hưng sưng phù, miệng cũng bật máu.

Lúc Kim Hưng còn muốn kêu gào, anh nhanh nhẹn cởi chiếc vớ đã xỏ mấy ngày nay nhét vào miệng gã.

“Đưa về đồn! Không được trễ nửa một giây!” Lý Bác quay sang nhìn lính của mình, nổi giận “Lần này mà không coi chừng được, con mẹ nó đều tự pằng cho tôi!”

“Rõ!”

R1, R1, quả thực là con ác mộng, Lý Bác chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như lúc này.

Anh đỡ lấy Lục Diệp được diu lên xe, người đàn ông xưa nay luôn chảy máu không rơi lệ giờ phút này hốc mắt đỏ bừng.

Trong giới quân nhân bọn họ, Lục Diệp là sự tồn tại được mọi người ngưỡng vọng, anh xuất sắc khiến người ta muốn ghen tị cũng không ghen tị nổi, vì thế rất nhiều binh sĩ xem anh là tín ngưỡng của mình.

Không có nhiệm vụ anh không hoàn thành! Không có tội phạm anh không bắt được! Hào quang của anh đủ che lấp tất cả mọi người!

Lúc vừa nhập ngũ, anh bị mọi người gọi là con trai thượng tướng Lục, nhưng vèn vèn nửa năm, xưng hô này biến thành tiểu đội trưởng Lục một cách cung kính. Đến cuối cùng, thậm chí rất nhiều người trong quân nhắc đến thượng tướng Lục sẽ sực nhớ ra, ô đây là cha của thiếu tá Lục.

Lục Diệp là tồn tại mà anh kính phục nhất trong kiếp sống quân nhân nhiều năm qua, là động lực khích lệ anh không ngừng vươn lên!

Nhưng người đàn ông dũng mãnh như núi này bây giờ lại bị tiêm R1! Gục trong tay một tên buôn ma túy bình thường!

Lúc này Lý Bác hận không thể hung hăng đâm cho Lục Diệp mấy nắm, hỏi anh vì sao biết rõ Kim Hưng trốn đến đây còn không đề phòng?

Vì sao phạm phải sai lầm đơn giản như thế? Vì sao đột nhiên mất đi tính cảnh giác đặc biệt của đặc chủng?

Đến tận cùng anh có còn xứng làm một tinh binh không? Có xứng làm binh vương của bọn họ không?!

“Sếp, giờ... làm sao đây?” Cậu lính ngồi ở ghế lái phụ quay đầu, nom nớp hỏi.

“Về đội hình sự!”

“Nhưng phía thượng tướng Lục...”

Lý Bác chau chừ một lát mới nói: “Khoan nói với thượng tướng Lục, chờ cậu ấy tỉnh lại tự nói!”

Lần đầu tiên hấp thụ thuốc phiện bá đạo lợi hại như R1, chắc chắn sẽ có phản ứng kịch liệt. Lý Bác rĩ mi, cho dù hiện tại Lục Diệp tỉnh táo chắc chắn cũng không muốn người nhà nhìn thấy một mặt thê thảm của mình...

Huống hồ R1 có một đặc tính trí mạng, đó là sau khi tiêm vào sẽ kích thích ham muốn tình dục gấp mấy lần.

Và lại còn phải thông qua làm tình để giảm bớt, bằng không sẽ nghẹn chết. Nhưng mấy ngày trước anh còn nghe Lục Diệp nói, vợ anh ấy đã có thai rồi...

Lý Bác bực bội gãi đầu, làm sao đây?

Đến đội hình sự, Lục Diệp vẫn chưa tỉnh, có lẽ thuốc mê quá lợi hại, nhất thời áp chế được được tính của R1.

Tên trùm ma túy này cũng có bản lĩnh, chẳng biết mò đầu ra thứ thuốc hiếm thấy này, thế mà bọn họ không tra ra chút vết tích gì.

Phòng làm việc đội trưởng hình sự, không khí nặng nề xơ xác, tất cả mọi người đều lo âu chờ Lục Diệp tỉnh. Duy chỉ có Lục Diệp, yên lặng nằm đó, dường như chưa có gì xảy ra cả...

Lúc ăn sáng, Vân Thường chờ mãi không thấy Lục Diệp, đang sầu não không biết có phải anh lại đi gặp đồng đội không thì thượng tướng Lục nói cho cô hay, Lục Diệp ra ngoài làm việc, không biết chừng nào mới về.

Có lẽ là chuyện dẫn cô về bộ đội mấy ngày nữa, Vân Thường cũng không nghĩ nhiều, ăn xong liền cùng Lục phu nhân đi dạo phố.

Lục phu nhân cứ nói cô sắp phải đi tới nơi sơn cùng thủy tận, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho cô, bằng không đến chừng đó không chuẩn bị tốt.

Vân Thường bị mù nửa năm, tính cách sớm thiên về mặt yên tĩnh. Tuy không thích dạo phố nhưng vài ngày nữa cô phải đi, Lục phu nhân tốt với cô như thế, dù thế nào cô cũng phải đi với bà.

Huống hồ Vân Thường cũng rất thích ở cùng Lục phu nhân. Sau khi cô thi cao đẳng thì mẹ qua đời, cha lại không thương nên cực kỳ khao khát tình thương của cha chú, mà Lục phu nhân vừa vặn lấp đầy chỗ trống trong lòng cô. Thành ra rất nhiều lúc, Vân Thường ý lại Lục phu nhân còn nhiều hơn Lục Diệp.

Đội họ vừa đi, thượng tướng Lục vào thẳng thư phòng, bấm số đội trưởng hình sự.

“Lục Diệp ở chỗ các cậu?”

Đội trưởng thiếu chút nữa quăng điện thoại “Thượng... thượng tướng Lục... vâng, thiếu tá ở chỗ chúng tôi...”

“Người sao rồi?”

“Còn, còn ổn.” Đội trưởng hình sự không nắm bắt được tâm tư thượng tướng Lục, không biết rốt cuộc ông đã biết chuyện Lục Diệp bị tiêm R1 hay chưa, đành dè dặt lựa lời.

“Nói tình hình cho tôi!”

“Cái đó... khá, khá tốt.”

Thượng tướng Lục thấy anh ta ấp a ấp úng thì tức điên vỗ bàn, tính nóng bốc lên “Nói chuyện! Rốt cuộc thắng ranh ấy sao rồi?”

Đội trưởng hình sự lập tức nghiêm trang “Thượng, thượng tướng... thiếu tá Lục cậu ấy, cậu ấy bị tiêm R1...”

Nói xong anh không dám thở, thấp thòm chờ đợi phản ứng của thượng tướng Lục.

Thượng tướng Lục chau mày “Bảo Lý Bác nghe điện thoại!”

Đội trưởng lập tức thay điện thoại cho Lý Bác, bấy giờ mới thở hắt hắt, cảm thấy mạng mình nhặt về được rồi.

Thượng tướng Lục không nổi trận lôi đình như Lý Bác tưởng, cũng không nóng nảy sốt ruột khi nghe con bị tiêm chất gây nghiện mà hỏi bằng quơ vài câu rồi cúp máy.

Tình huống gì thế?

Hỏi anh tin tức về hành tung của Kim Hưng từ đâu ra, còn có đuôi đến khu ngoại ô lúc nào, làm gì?

Cái này thì có liên quan gì với việc Lục Diệp bị tiêm R1?

Lý Bác chống cằm suy nghĩ, cảm thấy sự việc sao có vẻ kỳ lạ...

Anh ngoắc tay gọi cậu lính phụ trách trinh sát sáng nay “Tin tức Kim Hưng sáng nay tra từ đâu?”

Hai người lính đặc chủng phụ trách trinh sát nhìn nhau “Đương nhiên là...” Nói đến đó dường như sức nghĩ ra điều gì, nhất thời im bật.

Đầu bên này, thượng tướng Lục không bình tĩnh như Lý Bắc ngẫm. Ông tắt điện thoại xong lại vội vàng gọi vào một số khác, xác nhận đi xác nhận lại mấy vấn đề rồi mới ngắt máy.

Đặt mông ngồi xuống ghế dựa, thượng tướng Lục chùi mồ hôi lạnh ứa trên trán, hung hăng chửi một câu “Thằng khốn kiếp! Về xem có đánh chết nó không!”

Song đôi mắt xưa nay luôn bình tĩnh giờ phút này lại sáng khiếp người, ngay cả khóe môi luôn mím lại nghiêm túc giờ cũng không nhịn được nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngày Thứ Ba Mười Sáu

“Mùi vị R1 không sai chứ?” Giọng Kim Hưng hề hã vì báo được thù, ánh mắt nham hiểm như một con rắn độc liếm từng tắc lên da Lục Diệp.

Lục Diệp chỉ mặc áo may ô, lộ cơ tay và lồng ngực rắn chắc. Mặt anh nghiêm túc, không mấy may dao động, chẳng chút sợ hãi khi bị tiêm thuốc phiện mạnh.

“Mày nói cái này?” Anh gơ cánh tay lên, nhìn lỗ kim bé xíu.

“Há há, mày không đắc ý lâu được đâu! Chưa nếm thử mùi R1 hả? Nó tuyệt đối có thể khiến mày muốn ngừng mà không được!”

Máu Kim Hưng điên cuồng chảy trong huyết quản, đua nhau dồn lên đầu gối.

Chính là kẻ này! Nó không chút nào lưu tình một phát bắn chết đứa em trai duy nhất của gã! Gã tốn bao nhiêu tâm tư, ăn bao nhiêu đau khổ, bây giờ rốt cuộc cũng báo thù được cho em gái!

Gã có cách giết chết tên đặc chủng này nhưng gã không làm! Gã muốn nó phải bị giày vò hành hạ đến chết, để nó trả lại món nợ giết em!

“Mày đắc ý lắm?” Lục Diệp nhận lấy bộ quần phục một người lính đưa tới, dây kéo kém chất lượng phát ra tiếng cọt kẹt chói tai.

Kim Hưng nghiêng răng “Đương nhiên! Biết mày sắp chết đương nhiên tao đắc ý!”

Lục Diệp nhướng mày, thân hình cao to hơi cúi xuống, kề bên tai Kim Hưng “Ồ, tao sẽ không chết.”

Anh đứng thẳng dậy toét miệng cười “Phải chết là mày.”

“Fuck! Lục Diệp! Tớ đập chết mẹ cậu!” Kim Hưng còn chưa trả lời, cửa phòng giam bị đá một cái rầm.

Hai mắt Lý Bắc bốc lửa xông vào, nhào thẳng tới Lục Diệp.

Tay trái Lục Diệp co lại chụp lấy cổ tay Lý Bắc, khuỷu tay phải cong lên, hung hăng thụi ra sau, khi Lý Bắc còn chưa phản ứng kịp, trực tiếp chặn ngang quạt ngả xuống nền xi măng phòng giam.

Lý Bắc biết mình chẳng kiểm soát được gì từ tay Lục Diệp nhưng thật sự anh nhịn hết nổi rồi!

Bao nhiêu anh em biết cậu ta bị tiêm R1, vừa nôn nóng vừa phẫn nộ, thậm chí nhiều người còn khóc nữa.

Lục Diệp khen ngược, ngủ ngon lành một ngày trời, đến tờ mờ sáng mới tỉnh, trong ánh mắt lo âu của đồng đội, tỉnh bơ nói một câu nhẹ như không “Thuốc đó là giả.”

Có việc này? Ai có thể làm được chuyện đó?!

“Tốt nhất cậu nói rõ cho tớ!” Lý Bắc nhảy bật dậy, chui qua loa bụi bám trên người, tức giận “Tuy một mình tớ không đánh lại cậu nhưng bên ngoài còn có rất nhiều lính nhè!”

Mặc xác Lục Diệp cậu có phải thiếu tá Lục hay không! Chuyện hôm nay thật sự là quá đáng mà! Không giải thích rõ ràng với họ hôm nay đừng hòng ra khỏi cánh cửa này!

Xem mà làm!

Lục Diệp lườm anh một cái, phớt lờ, đi ra cửa, mở cửa!

Quả nhiên

Ngoài cửa hai đội quân đứng chỉnh tề, như đi làm nhiệm vụ, đồng loạt nhất trí khóa ánh mắt trên người anh.

Xem ra đây là nhất định hỏi cho ra?

Lục Diệp kéo mộ cái ghế ngồi xuống, cũng không đóng cửa, quay đầu hỏi Lý Bác: “Quên Tả Hâm rồi hả?”

Lý Bác cũng kéo ghế ngồi đối diện anh: “Cậu tìm cậu ấy?”

Lục Diệp gật đầu: “Hiện tại cậu ấy rất khá.”

Tả Hâm, gián điệp bộ đội Lục Diệp phái đi nằm vùng trong băng xã hội đen thành phố này, hiện tại là cánh tay đắc lực của trùm xã hội đen, đang nổi trội, khá được coi trọng.

Lý Bác quơ hộp quẹt kê bên châm lửa, cắn đầu thuốc lá, không tán thành: “Quá sơ ý, cậu làm thế sẽ khiến cậu ấy bại lộ.”

Vòng khói trắng lượn lờ bốc lên, Lục Diệp cau mày “Dập đi! Tớ có chừng mực.”

Lấy lý do cậu em vợ bị đánh, tìm bang Thanh Long tính sổ đương nhiên không có vấn đề gì nữa!

Lý Bác hừ một tiếng “Sao hả? Nghi kết hôn ở nhà còn biến thành đàn bà nữa? Người không được mùi khói?”

Lục Diệp nhìn Lý Bác ghét bỏ “Vân Thường không thích mùi khói, cậu dập đi, đừng dính lên người tớ.”

Miệng toàn chửi bậy, còn hút thuốc, chẳng trách hơn ba mươi rồi còn không cưới được vợ! Thiếu tá Lục âm thầm phi nhỏ đồng hồ mình một lượt, mới đó đã quên mới tháng trước, anh còn độc thân y chang Lý Bác.

Lý Bác ngó người, mấy giây sau mới phản ứng lại Vân Thường là ai, chửi thầm mẹ nó, tên Lục Diệp này không điên đầy chứ, đàn ông đàn ang mà bị một phụ nữ quần tói mức này? Con mẹ nó quá bất lực!

Anh không cam tâm dập thuốc “Vậy hành tung của Kim Hưng là do Tả Hâm cung cấp cho cậu? Vậy còn R1 thì sao? Là giả thật à? Tớ và Triệu Ân kiểm tra mấy lần rồi.”

Lục Diệp gật đầu, ngược mắt nhìn Kim Hưng đã sắp lờ trông mắt ra ngoài “Giả đó, được tính của R1 bá đạo, mùi vị cũng cực kỳ kích thích, hơn nữa bột phấn không mịn như thế, rất dễ làm giả.”

Thực ra, lúc Tả Hâm bí mật thông báo cho anh, Kim Hưng tiếp xúc với đầu sỏ quản lý thuốc phiện của Thanh Long, muốn mua R1 thì anh đã biết Kim Hưng muốn làm gì.

Anh từng ở Vân Nam năm năm, năm năm ròng rã chuyên bắt bọn buôn ma túy, hiểu biết về thuốc phiện có thể sánh với cấp chuyên gia. Làm giả R1 với anh mà nói không khó.

“Nhưng...” Kim Hưng là kẻ buôn ma túy nhiều năm, cho dù làm giả, trong vòng mấy ngày có thể giả được đồ nhái không có sơ hở sao?

“Bên trong có thành phần anh túc.” Dường như Lục Diệp nhìn ra được thắc mắc của Lý Bác “Hơn nữa chiếm phần lớn.”

Lý Bác cả kinh há hốc miệng “Cậu điên rồi?” Anh túc cũng có thể tùy tiện đựng vào?

Lục Diệp liếc anh, có phần hận không rên sắt thành thép “Anh túc nông dân trồng.”

Lý Bác há miệng, nửa ngày không nói nên lời. Lục Diệp... thật quá gian xảo! Diễn hình một bụng xấu xa!

Anh túc có rất nhiều chủng loại. Ở Trung Quốc, kỳ thật nông dân có thể trồng anh túc nhưng số lượng anh túc mỗi gia đình trồng không được quá năm cây, bằng không sẽ bị trừng trị nghiêm khắc.

Bình thường mà nói, anh túc nông dân trồng đa phần tính chất đều khá ôn hòa, chủ yếu là nông dân trồng để dùng, bình thường dùng không nhiều lắm không tới mức nghiện.

Loại anh túc này tuy bề ngoài không giống với loại bọn buôn ma túy bán nhưng sau khi tỉ mỉ nghiền thành bột thì đúng là thật giả lẫn lộn.

Cho dù là trùm ma túy kinh nghiệm lão luyện cũng không phân biệt được!

Do số lượng nhà trồng anh túc cực ít nên dùng cái này giả bột thuốc phiện căn bản không có khả năng!

Thành ra lúc bọn chúng kiểm tra hàng, có khả năng phán đoán đủ loại nguyên nhân làm giả thuốc phiện, trong mấy chục ngàn trường hợp giả mạo lại độc mỗi loại anh túc cây nhà lá vườn này không xuất hiện.

Có điều Kim Hưng xui xẻo ở chỗ đụng phải Lục Diệp. Thành ra kế hoạch tính toán tỉ mỉ hòng hết, còn tưởng mình đại thắng.

Cao tay! Thiếu tá Lục quá trâu bò! Đám binh lính ngoài cửa nhất thời kính nể! Lập tức quăng chuyện thiếu tá Lục lừa họ chảy nước mắt ra sau ót, chỉ có sùng bái, tư thế này, thậm chí còn thiếu nước vác mặt tới cầu chỉ đạo!

“Giả? Không, không có khả năng!” Kim Hưng điên cuồng vịn vẹo, khả giọng gào rống, hiển nhiên tinh thần đã sắp tới ranh giới sụp đổ.

Lục Diệp đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Kim Hưng bị trối gô một cục “Muốn báo thù? Kiếp sau đi!”

Anh chưa quên, vì một phát súng của gã này, Vân Thường ngồi ngoài hành lang bệnh viện lạnh buốt khóc một đêm. Gã muốn tìm anh báo thù? Anh còn muốn tìm gã đấy!

Không, sẽ không... Kim Hưng chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, như có cây gậy ra sức quấy bên trong, làm màng não gã đau đớn.

Rõ ràng gã thành công rồi, sao lại thế này? Sao tự dừng lại biến thành thế này?

Tay chân Kim Hưng đột ngột co giật, tiếp đó phun ra máu.

Bị Lục Diệp chọc tức ói máu tươi!

Đám lính đứng ngoài đột nhiên ớn lạnh toàn thân, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng lẳng lặng chuồn hết.

Nên làm gì thì làm đi thôi, còn thu thập thiếu tá Lục gì đó, để sắp họ tự xử đi!

Vì thế, lúc Lý Bác quay lại thì thấy ngoài cửa trống trơn, một cái bóng ma cũng không có. Anh tức muốn vẹo mũi, đám ranh này! Thế mà sợ chạy hết rồi!

“Tớ về đây.” Lục Diệp ngược mắt nhìn bóng đêm tối om, trong lòng hơi nôn nóng.

Đã rạng sáng rồi, không biết Vân Thường ngủ chưa nữa.

Lý Bác nhìn bộ dạng anh hận không thể chửi anh một tiếng! Có điều đàn ông đã kết hôn không thể nói lý, anh không muốn chọc giận cậu ta.

“Đi đi.” Chẳng lẽ anh còn giữ cậu ta chắc?! Đúng là gấp quỳ mà!

“Xe đưa tớ dừng.”

“Cái gì? Không được!” Tuy cái xe đó có thể để họ tự do xài, không tính là lấy xe công xài việc tư. Nhưng anh nhìn thấy Lục Diệp là không vui! Không muốn cho mượn!

“Tớ lái đi đây.” Lục Diệp phớt lờ anh, tóm lấy chìa khóa trên bàn như làn khói lướt ra khỏi đồn cảnh sát, lái chiếc xe mang biển quân khu về nhà.

Nhà họ Lục im ắng, đèn hành lang cũng đã tắt. Lục Diệp làm dấu ra hiệu cho người làm lui ra, vòng qua phòng khách đi thẳng lên lầu.

Rón rén mở cửa phòng ngủ. Trong phòng tối thu, hình như Vân Thường đã ngủ rồi.

Lục Diệp nhón chân nhẹ hết mức, cực kỳ cẩn thận cởi quần áo, cúi người nhìn Vân Thường nhắm mắt ngủ say.

Lúc Vân Thường ngủ không thích kéo rèm cửa sổ thật kín mà ưa để hở một bên. Lục Diệp nương ánh trăng lọt qua khe hở này nhìn rõ mặt Vân Thường.

Mặt cô rất bé, cằm không nhọn, hơi hơi tròn trịa, điển hình kiểu mặt trứng ngỗng, lông mi dài, mũi thanh tú. Có mấy lọn tóc nghịch ngợm vương trên mặt, mang theo chút trẻ con.

Lục Diệp cúi người hôn lên mặt cô, ánh mắt dịu dàng chăm chú.

Lần trước vì anh sợ sẩy cô mới gặp phải chuyện như thế, sau này sẽ không bao giờ nữa.

Tất cả mọi chuyện đều có anh giải quyết, mọi khó khăn đã có anh gánh vác. Còn cô, chỉ cần đứng ở nơi anh nhìn thấy được, sống hạnh phúc là tốt rồi.

Anh không cảm thấy vất vả chút nào, mặc kệ là bây giờ hay là lúc cô bị mù. Từ lúc bắt đầu tới giờ, cho dù hai người cùng nhau uống nước ăn cơm đi ngủ anh đều hạnh phúc.

Hạnh phúc đó là do cô mang đến, cũng chỉ có cô có thể làm được. Cả đời này không ai có thể thay thế được.

Lục Diệp ôm Vân Thường vào lòng, điều chỉnh tư thế thoải mái để cô ngủ càng ngon hơn, trong lòng là dịu dàng và an ủi như sóng trào mãnh liệt.

Trong bóng đêm, hàng mi Vân Thường khẽ động, chân mày khòe mắt đều mang theo ý cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ngày Thứ Ba Mười Bảy 1

“Sắp xếp ổn hết rồi?” Thư phòng, thượng tướng Lục nhìn chăm chăm Lục Diệp hồi lâu mới mở miệng hỏi.

Lục Diệp gật đầu “Dạ.”

“Anh tức có ảnh hưởng đến con không?” Tuy là anh tức nhà trồng nhưng cũng là anh tức. Tuy thượng tướng Lục biết con có chừng mực song vẫn không nhịn được hỏi nhiều.

Mấy ngày trước Lục Diệp lừa hai người phụ nữ trong nhà, nói với ông kế hoạch của mình. Thật tình ông không đồng ý cách làm này cho lắm, sợ sảy một cái là bản thân cũng bị kéo vào đó.

Nếu muốn bắt Kim Hưng thật, cần bản không cần làm vậy. Một tên buôn ma túy còn con mà thôi, nhưng Lục Diệp lại kiên trì với suy nghĩ của mình, cuối cùng, thượng tướng Lục thấy nói không được anh cũng thôi.

Từ nhỏ Lục Diệp đã có chủ kiến, thượng tướng Lục thở dài trong lòng. Cái gã Kim Hưng kia tặng cho thẳng ranh nhà ông một viên, đúng là đụng vào sát thân.

Sắc mặt Lục Diệp không đổi: “Không có.”

Thượng tướng Lục ghét nhất là bộ dạng ba cây gậy đánh cũng không ra cục rắm này của con, mặt lập tức đen lại, phẩy tay “Cút ra ngoài đi!”

Lục Diệp cũng không để ý thái độ của ba anh, mím môi, sải chân đi ra ngoài, mới mấy bước lại ngừng, quay đầu nói: “Lát nữa con dẫn Vân Thường đi.”

Thượng tướng Lục tưởng mình nghe nhầm “Con nói cái gì?”

Lục Diệp thẳng lưng, không né tránh đôi mắt đã bắt đầu bốc hơi lạnh của thượng tướng Lục: “Con muốn dẫn cô ấy đi Hải Nam.”

“Sắp về bộ đội rồi, mày còn đi Hải Nam giày vò cái gì?” Thượng tướng Lục hận không thể bỏ đầu con ra, xem trong óc nó rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Mày nói muốn đi Hải Nam hưởng tuần trăng mật, thì đi, ai cũng ủng hộ! Nhưng giờ là lúc nào, chuẩn bị về bộ đội tới nơi rồi, nó lại bắt đầu hành hạ nữa!

Lục Diệp lại kiên quyết, mặc kệ thái độ của thượng tướng Lục “Con lập tức dẫn cô ấy đi, vé máy bay đặt sẵn rồi, trưa nay, nói với ba một tiếng thôi.”

Thượng tướng Lục bị anh chọc tức suýt nữa quăng chén trà vô mặt anh “Muốn đi mày đi một mình! Vân Thường ở nhà!”

Còn có hai ngày, thế mà muốn bắt người đi! Ông bà cung chưa đủ đâu!

“Con muốn dẫn cô ấy đi.”

Lục Diệp nói cực kỳ chắc chắn, có vẻ như trời có sập xuống cũng không thay đổi được suy nghĩ của anh.

Hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, thượng tướng Lục bại trận trước.

“Cút! Cút! Mau cút đi! Đồ chướng mắt!”

Lục Diệp vươn tay chỉnh lại cổ áo quân phục, hạt nút kim loại lấp lánh dưới ánh mặt trời. Anh gấp người, hai chân đập gót, hành quân lễ với thượng tướng Lục “Rõ!”

“Đi Hải Nam?” Vân Thường tròn mắt nhìn Lục Diệp, anh... không nói giỡn chứ?

Một tay Lục Diệp xách túi lớn túi nhỏ Vân Thường đã xếp sẵn, một tay nắm lấy cổ tay Vân Thường “Đi.”

“Nhưng...” Vì sao chúng ta phải đi Hải Nam? Câu kể tiếp chưa nói xong đã bị Lục Diệp tha lên xe.

Đừng thấy bộ dạng nghiêm mặt không sợ trời không sợ đất của Lục Diệp mà lầm, anh chỉ chịu thua mỗi Lục phu nhân. Lần này thừa cơ Lục phu nhân

đang gọi điện trong phòng vội vàng kéo Vân Thường chạy.

Đằng nào cũng nói với ba rồi, tự nhiên ba sẽ nói với mẹ.

“Lục Diệp, như vậy chúng ta sẽ không đủ thời gian.” Vân Thường hết lời khuyên anh, hi vọng anh mau bỏ cái ý nghĩ hoang đường này đi.

Lục Diệp quay đầu, liếc tài xế đang lơ đãng lái xe, đưa tay sờ mặt Vân Thường “Đủ.”

Doanh trại của anh ở miền nam, từ Hải Nam đi về ngược lại rất gần.

“Nhưng mà...” Vân Thường vẫn cảm thấy hoang đường, họ còn chưa tạm biệt thượng tướng Lục và Lục phu nhân nữa, sao bỗng dưng lại muốn đi Hải Nam chứ?

“Nghe anh.” Lục Diệp nhìn vào mắt Vân Thường nhắc lại “Nghe anh.”

Anh chàng này thật là... Vân Thường rũ mắt, thở dài trong lòng, đến nước này rồi, không nghe anh thì còn làm được gì?

Bầu trời Tam Á xanh thẳm, lác đác vài cụm mây lười biếng trôi bên trên. Hai bên đường là những cây dừa cao to, đang lúc xanh mướt, hơi thở thiên nhiên ập tới cơ hồ làm Vân Thường không kịp thích ứng.

Thời tiết rất nóng, nhưng rất ẩm ướt. Vừa ra khỏi sân bay Lục Diệp liền gọi taxi, nói ra một địa chỉ.

Lần du lịch này quả thật ngoài dự đoán của Vân Thường, thế là cô cứ ngỡ ngác để Lục Diệp dắt, anh làm gì cô làm đó.

Vừa xuống xe, biển xanh ngút ngàn liền đập vào mắt. Nước biển xanh biếc trong veo, bãi cát mịn như có người tỉ mỉ tạo ra vậy.

Trước mặt bãi biển là một vườn hoa thật lớn, rừng dừa quy hoạch chỉnh tề bị chia thành đủ hình dạng khác nhau, ba cây một cụm, tía tốt ngay ngắn đẹp đẽ, dưới gốc còn trồng đủ loại hoa.

Chính giữa có một hồ bơi lớn, cây xanh bao quanh, hương hoa tràn ngập, nước xanh trong vắt, nhìn là muốn nhảy xuống tắm.

Trước mặt hồ bơi là một dãy nhà gỗ, chỉ có hai tầng, ban công hướng phía ngoài mở ra không gian rất lớn, nhìn tinh xảo mà đẹp đẽ.

Vân Thường gần như cảm thấy mắt mình không đủ dùng, cô ngỡ ngác nhìn phong cảnh trước mắt, há miệng song không nói được câu nào.

Gió biển nhẹ nhàng mon man má cô, mặt mày Lục Diệp dường như cũng nhu hòa bớt, anh ngoảnh đầu nhìn Vân Thường “Thích không?”

Vân Thường gật đầu, giọng hơi khô khan song không che giấu được hưng phấn đè nén “Đây là... chỗ chúng ta ở?”

“Ừ.” Lục Diệp dắt cô đi vào nhà “Phòng của nhà mình, mùa đông ba và mẹ thường tới đây tránh rét.”

Trong phòng trang trí đơn giản mà tinh tế, bàn ghế, sàn nhà, bàn trang điểm, toàn bộ đều làm bằng gỗ. Thứ duy nhất nhìn có vẻ xa hoa là cái giường lớn trong phòng ngủ.

Mắt Vân Thường tràn ngập ngợi khen, nhìn Lục Diệp thả hành lý xuống, đang định đi lại bên này “Sao tự dưng lại muốn đi Hải Nam?”

Có lẽ là hưng phấn, hoặc thẹn thùng, mặt cô đỏ ửng, tươi tắn làm Lục Diệp thật muốn nhào qua cắn một miếng.

Anh kéo mặt Vân Thường lại, chuẩn xác bắt lấy môi cô “Không phải đột nhiên.”

Bốn cánh môi dán nhau, Vân Thường cảm thụ được mỗi chấn động nhỏ nơi môi khi anh nói, không nhận được đồ mặt vì sự thân mật này.

“Vậy, vậy vì sao muốn tới?”

Lục Diệp không đáp, hơi nghiêng đầu hôn môi cô, anh hôn triển miên dịu dàng, đầu lưỡi khẽ cạy răng cô, nhẹ nhàng quét qua hàm trên của cô, khiến cô run rẩy.

Lục Diệp thuận thế ôm cô vào lòng, bắt lấy đầu lưỡi cô nhẹ nhàng mút, cướp đoạt nước miếng trong miệng cô, mãi đến khi Vân Thường thờ không nổi mới thoáng buông môi cô ra, mắt vẫn nhìn chăm chăm mặt cô, một giây không rời.

Vân Thường bị anh nhìn đỏ mặt, đẩy đẩy ngực anh “Đứng, đứng dậy, em muốn đi tham quan chung quanh.”

Lần đầu tiên tới Hải Nam, cô có chút nóng lòng muốn ra ngoài ngắm biển, cảm thụ sóng biển mon man dưới chân.

Lục Diệp nắm tay cô cười “Gấp cái gì, không có gì đẹp hết.”

Vân Thường nhướn mày muốn phản bác anh.

“Anh nói cho em...” Lục Diệp chợt khẽ lên đôi môi đỏ tươi của cô, chỉ tay ra ban công, kè tai cô hỏi: “Thấy chỗ đó không?”

“Thấy, thấy rồi...” Anh kè sát em quá đi! Vân Thường nghiêng đầu, thừa lúc Lục Diệp không chú ý len xoa xoa lỗ tai, hơi thờ của anh làm cô ngứa ngứa.

“Chỗ đó có một cái bồn tắm lớn, hơn nữa lối ra ban công có một cái rèm, buổi tối kéo lại.” Anh ngừng lại, cố ý như Vân Thường rồi mới nói tiếp: “Chúng ta có thể tắm chung ở đó...”

Nước biển rất trong, nhìn rõ được đá sỏi dưới mặt nước. Thỉnh thoảng xúc tua sao biển màu tím nhạt thập thò nơi tảng đá, đẹp khiến người ta kinh ngạc.

Vân Thường ăn trưa xong không kịp chờ mà thay đồ bơi xuống nước. Cô bơi rất giỏi, lúc còn làm thuê cũng từng đi biển với đồng nghiệp một lần, một hơi có thể bơi rất xa.

Nhưng Lục Diệp không yên tâm, cứ bắt cô phải đeo phao vào.

Nước biển phơi dưới mặt trời nên nóng hổi, căn bản không cần thử nước, xuống bơi liền cũng không thấy lạnh. Vân Thường ôm phao bơi theo sóng biển dập dờn bơi qua bơi lại chỗ nước nông, len lén liếc trộm thấy hình như Lục Diệp không chú ý bên này liền lấy can đảm quăng phao bơi ra chỗ sâu.

Lục Diệp không thích xuống nước. Anh cảm thấy nước biển bám trên người cứ dính dính, thành thử ngồi trên bãi cát vừa uống bia vừa trông chừng Vân Thường.

Phong cảnh chỗ này quả thật rất tuyệt, lại yên tĩnh. Lục Diệp ngửa đầu uống ngụm bia cuối cùng trong lon, ừm, nếu Vân Thường thích, có thể cân nhắc tới đây thường.

Anh thấy lon thiếc xuống, thu hồi ánh mắt trên mấy cây dừa đằng xa, liếc về phía biển tức thì hoảng hồn nhảy dựng lên.

Mặt biển chỉ có mỗi một cái phao xanh nổi dập dềnh, không thấy bóng Vân Thường đâu cả!

Lục Diệp không kịp nghĩ ngợi nhảy ùm xuống biển, đối mặt sóng biển gọi to tên Vân Thường, giọng lạc cả đi. Nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng sóng ào ạt.

Lúc Lục Diệp nóng ruột sắp điên thì đuôi mắt chợt liếc thấy một cái đầu đen đen ở phía trước chừng mười mấy mét, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng cánh tay quấy nước sung sướng.

Lục Diệp mím môi, bơi thẳng tới chỗ Vân Thường.

“Lục Diệp, anh giận à?” Vân Thường thấp thỏm nhìn Lục Diệp một cái, gương mặt đen ngòm khiến cô càng co rúm lại.

Đây là lần đầu tiên anh nổi nóng với cô như thế, Vân Thường rụt vai đáng thương bám theo đằng sau Lục Diệp, một tiếng cũng không dám rên.

Nhưng ngoài dự đoán của Vân Thường, Lục Diệp không mắng cô, cũng không nổi cáu. Chập choạng còn dẫn cô đi nhà hàng hải sản ăn tôm hùm, thậm chí còn luôn lột vỏ tôm cho cô.

Nhưng anh càng như thế Vân Thường càng sợ, cứ cảm thấy sự tình không có đơn giản như thế... nhìn cái mặt âm u kia, từ chiều đến tối đều không thấy khá lên!

Lục Diệp vừa về tới nhà liền cởi quần áo. Vân Thường tưởng anh muốn tắm liền chuẩn bị về phòng ngủ, chờ anh tắm xong tới phiên mình. Không ngờ mới đi một bước, cổ tay bị Lục Diệp khóa lấy từ phía sau.

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cường thế bá đạo, như kẻ cướp bóc nổi trội nhất trong rừng cây “Anh nói tới nay chúng ta có thể cùng nhau ngâm mình ngoài ban công.”

Nửa thân trên của anh đã cởi trần, quần lót bên dưới hơi tụt xuống, cơ bụng sáu múi rắn chắc tuyệt đẹp, nơi trọng điểm như ẩn như hiện.

Vân Thường căng thẳng nuốt nước miếng “Có, có thể không...”

“Không thể.” Bỗng nhiên Lục Diệp bế ngang cô lên chạy thẳng ra ban công, lập lại bên tai cô một câu “Không thể.”

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu tá Lục: Vân Thường~ Vân Thường! Chúng ta cùng nhau tắm đi~

Vân Thường: em không đi.

Thiếu tá Lục (tan nát): vì sao?

Vân Thường: anh cứ thích động tay động chân.

Thiếu tá Lục: lần này anh cam đoan không động tay động chân! Thật đó! Thấy ánh mắt thành thực của anh chưa này!

Vân Thường (cổ mà làm): vậy, vậy thì được.

Sau đó...

Vân Thường: khốn kiếp! Không phải nói không động sao?!

Thiếu tá Lục: ừ, không động tay động chân, quơ tay quơ chân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ngày Thứ Ba Mười Bảy 2

Nước ẩm từ trên đầu xả xuống, Vân Thường bị lật trần trướng nằm trong bồn tắm, mà Lục Diệp thì ăn bận chỉnh tề, thậm chí còn khoanh tay trước ngực đứng một bên, thông dong nhìn đáng vẻ nhếch nhác của cô.

Da mặt Vân Thường vốn mỏng, nào chịu được anh nhìn như thế. Cho dù tắm chung với anh cũng còn tự nhiên hơn thế này nhiều!

“Lục Diệp...” Cô ngẩng đầu nhìn anh năn nỉ, tỏ ý anh mau cởi quần áo ra đi.

Lục Diệp lại còn làm bộ không hiểu gì “Cái gì?”

Vân Thường cắn môi, mặt lập tức ửng hồng, dưới ánh đèn hơi mờ nhìn đặc biệt quyến rũ.

Lục Diệp không bật đèn lớn trong phòng ngủ mà chỉ mở một ngọn đèn nhỏ ngoài ban công. Diện tích ban công rất lớn, ánh đèn lại mờ, không khí thế này nhìn càng mập mờ.

“Chúng ta cùng tắm có được không?”

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn vòi sen phía trên, lại ngắm nghía nước trong bồn, nước còn chưa mập mé nửa ngực Vân Thường. Rất ít, chỉ chừng năm sáu phân, Lục Diệp lại cảm thấy tạm được, tiếp theo không phải chỉ ngắm mình, anh còn dự tính khác.

“Cởi đồ cho anh.” Anh tắt vòi sen, đứng ở đó, thân hình cao to thẳng tắp, tinh bơ nói ra yêu cầu vô lý như thế.

Vân Thường lộ vẻ khó xử.

“Anh cởi giúp em rồi.” Ánh mắt Lục Diệp lướt qua bộ ngực lồ lộ của cô.

Nhưng... nếu cô đứng dậy không phải bị anh thấy hết à? Vân Thường vẫn ngượng, nghĩ nửa phút cũng không rục rịch.

Lục Diệp cũng không giục cô, trên cao nhìn ngắm cảnh đẹp bên dưới. Hiện giờ Vân Thường ngồi trong bồn tắm, hai tay ôm ngực, nói là che bộ phận quan trọng không bằng nói là thêm cánh tay ôm đàn che nửa mặt hoa đẹp mơ màng.

Nhất là khe ngực sâu thẳm kia, mắt Lục Diệp lấp lóe, hầu kết lẫn lên lộn xuống.

Vân Thường còn ngơ ngác không biết gì, vẫn đang do dự.

Có nên cởi giúp anh không? Đẳng nào cũng không phải anh chưa thấy... với lại giờ mình đang mang thai, anh cũng chẳng thể làm gì mình, chẳng qua là ai kia làm bộ thôi!

Vân Thường tự cổ vũ mình, khó khăn lắm mới nghĩ thông, co ro đứng dậy, trực tiếp bắt đầu cởi quần Lục Diệp.

Do quá căng thẳng, lúc cởi quần lót tay trái vô ý nắm ngay thứ đã hơi ngóc đầu bên dưới.

Lục Diệp thờ dốc mấy hơi, bỗng nhiên cảm thấy thật ra Vân Thường đang trả thù anh!

“Em, em không cố ý...” Vân Thường như đứa trẻ làm sai chuyện, mười ngón tay xoắn vào với nhau, không dám ngẩng đầu lên.

Lục Diệp không nói, chỉ nhanh nhẹn lột quần lót, hai ba cái đã cởi xong áo may ô, nhảy luôn vào bồn tắm.

Bồn tắm rất lớn, hai người ngồi cũng không thấy chật nhưng Lục Diệp cứ nhất quyết bắt Vân Thường ngồi trên đùi anh.

Tần hôn đang nồng nàn, người yêu như chú thỏ con, rụt rè trần truồng trong lòng mình, Lục Diệp không phản ứng mới lạ.

Tiếng thở dốc bên tai mỗi lúc một nặng, Vân Thường muốn bỏ qua cũng không được, nhất là cái thứ cứ chọc thẳng vào bụng dưới mình kia, còn thỉnh thoảng nhảy nhót khoe sự tồn tại của mình!

“Lục Diệp...”

“Làm giúp anh!” Thiếu tá Lục liếm liếm vành tai trắng nõn của Vân Thường, vô lại yêu cầu.

Vân Thường và Lục Diệp làm tình không nhiều lắm, hơn nữa chủ yếu là giai đoạn mới kết hôn. Sau đó Lục Diệp làm nhiệm vụ bị thương, cô lại mang thai, cũng không có thân thiết quá mức.

Giúp Lục Diệp xả ra gì đó, chỉ có một lần, hơn nữa còn là lúc anh uống say, mắt cô không thấy đường.

Bây giờ lại muốn làm chuyện này dưới cái nhìn của anh, sao cô không xấu hổ được?

Vân Thường rụt ra sau, muốn cự tuyệt.

“Trừng phạt, hôm nay em to gan quá đấy.” Một tay Lục Diệp giữ eo cô, bàn tay treu chọc nơi eo, một tay chậm rãi lần mò lên trên, nắm lấy bầu ngực cong vênh của cô, chậm rãi xoa nắn.

Môi cũng không nhàn nhả, liếm mút cắn hôn xương quai xanh, phát ra tiếng chụt chụt.

Trừng phạt... cũng trừng phạt như thế chứ... mắt Vân Thường mù sương, hai má ửng hồng, hơi thở từ từ nóng lên.

Cảm giác tê dại từ nửa thân trên lan tỏa khắp tay chân, cảm giác thơm ngọt cô từng nhận được nháy mắt xộc lên đầu, không nhận được hơi ngira đầu ra sau khiến anh hôn càng thuận tiện.

“Không, không được...” Toàn thân Vân Thường nhũn ra, giọng cũng trở nên yếu đuối, tim đập dữ dội, không nhận được vòng tay quấn quanh cổ Lục Diệp “Em... em không rành, đôi cái khác được không?”

“Không biết?” Lục Diệp nhướng mày, đột nhiên nghiêm mặt như trước, ngẩng đầu khỏi ngực Vân Thường, liếm liếm môi cô “Cho em cơ hội học tập, hay là em muốn...”

Anh dùng ngón cái chà xát môi dưới ẩm ướt của cô “Em muốn thế này?”

Ánh mắt anh nóng cháy, ả ý rõ ràng, dù Vân Thường có chậm chạp mấy thì lần này cũng hiểu được ý của anh.

Mặt nháy mắt nóng như lửa đốt, cúi đầu nửa ngày không nói, chỉ là lặng lẽ thò tay ra.

Tóc Vân Thường rất dài, đầm nước dãn trên mặt, tự đứng lại thêm mấy phần phong tình. Khỏe mắt tình tứ, mặt mày ẩm ướt, toàn thân trần trụi, dù nhìn gần như thế cũng khiến Lục Diệp không kềm nổi ngọn lửa bốc lên từ bụng dưới.

Thiếu tá Lục nhẫn nại thật lâu, thước tắc lại cực kỳ đáng xem, cổ tay Vân Thường tê hết mà dưới thân anh hãy còn ngao nghể phát cò, không may may có dấu vết giao phó.

Vân Thường bất chấp, bỗng nhiên đẩy Lục Diệp ra, nằm sấp trên người anh.

Lục Diệp thấy cử chỉ của cô mơ hồ đoán được cô tính làm gì tiếp song vẫn có chút không dám tin, ngồi bất động ở đó, chỉ là ánh mắt nhìn Vân Thường càng lúc càng cháy bỏng.

Da Lục Diệp màu nâu khỏe mạnh, không đen không trắng, màu sắc gốc rễ bên dưới cũng không quá thâm, nhìn không tính đẹp nhưng cũng không dữ tợn.

Vân Thường hít sâu một hơi, rút cuộc thè lưỡi liếm một cái.

Không có cảm giác bài xích gì cả, chỉ là hơi lớn, ngậm sẽ rất vất vả, Vân Thường hơi khó xử.

Lại không phát hiện khỏe mắt Lục Diệp đã đỏ sậm vì lửa dục hung mãnh rồi.

Như con mèo con dùng móng vuốt lông tơ mềm mại cào cào vậy, cô cứ thế thè lưỡi nhẹ liếm qua liếm lại cái chỗ nhạy cảm nhất trên người anh, nói là cô giúp anh dịu bớt ham muốn chi bằng nói cô đang treu chọc anh thì đúng hơn.

Lục Diệp cảm giác anh nghẹn sắp nổ tung rồi, bên dưới cũng vì sung huyết mà dựng thẳng lên, gân xanh phồng to, hiển nhiên đã nhận đến cực hạn.

“Đừng chơi nữa.” Lục Diệp thò tay vuốt má Vân Thường, cảm giác mịn màng khiến anh tham lam lưu luyến “Nhận hết rồi.”

Ở phương diện làm tình, Lục Diệp luôn thân nhiên, mấy chuyện đó đều có thể nói ra bằng giọng điệu nghiêm túc nhất.

Vân Thường bị anh nói càng thêm e thẹn, dứt khoát nhắm mắt, trực tiếp ngậm lấy.

Lục Diệp sướng đến hút hơi, miệng cô ẩm áp ẩm ướt, bao chặt lấy anh, suýt nữa làm anh nhịn không nổi.

Miệng Vân Thường bị nhét chặt ních, căn bản không có tinh thần đâu mà quan sát phản ứng của Lục Diệp.

Anh thật sự quá lớn, có hơi khó nuốt. Vân Thường rất vất vả, bèn thoáng dịch đùi ra sau, muốn điều chỉnh tư thế lại rồi ngậm tiếp cho anh.

Ai dè Lục Diệp lại hiểu lầm ý cô, cho là cô lâm trận rút lui, không muốn tiếp tục nữa.

Giờn chơi hả! Nếu không tiếp tục, tối nay anh nghẹn chết mất!

Lục Diệp giành trước Vân Thường một giây, dùng tay dè gáy cô xuống.

Vân Thường không đề phòng, bị anh làm thế, tay chống người trượt một cái, người nhũn ra, đầu đột ngột hạ thấp xuống, ngậm lấy Lục Diệp hoàn toàn!

Hai người đều không ngờ đến khúc nhạc đệm này, đều ngây cả ra. Cả người Lục Diệp run run, đành đẩy vai Vân Thường ra, trực tiếp bắn ra ngoài.

Anh tới cao trào quá bất ngờ, thành thử Vân Thường ngờ ngạc không kịp phản ứng, bị Lục Diệp bắn đến trên mặt.

Lục Diệp nhìn lâu lắm, tinh dịch vừa đặc vừa nhiều, từ mũi Vân Thường chảy xuống khóe môi.

Vân Thường còn chưa phản ứng lại khi bỗng dưng bị “bắn”, ngờ ngạc nhìn Lục Diệp, môi hơi hé, đáng vẻ đặc biệt khiến người yêu.

Lục Diệp vươn tay chùi dịch sữa trắng trắng trên mặt cô, cúi đầu cho cô một nụ hôn sâu.

“Rửa mặt...” Vân Thường thẹn không dám ngóc đầu lên, đẩy đẩy lồng ngực rắn chắc của Lục Diệp, áp ứng.

“Được.”

Lục Diệp đứng dậy mở vòi sen, với tay lấy bàn chải đánh răng, nặn kem đánh răng rồi nhét vào tay cô.

Lại xả nước đầy bồn tắm, lần này thì thành thành thật thật ngậm mình tắm rửa.

Hai người quây xong, Lục Diệp lôi dưa tươi mua buổi chiều trong tủ lạnh ra đưa cho Vân Thường “Uống mấy miếng?”

Vân Thường lắc đầu không muốn nói, mới chà răng và cái thứ có mùi kỳ kỳ kia xong, hướng hồ cô mới làm chuyện đó, cứ cảm thấy kỳ cục.

Lục Diệp cũng không ép cô, tự uống mấy hợp thì thả dưa xuống, chuẩn bị dẫn Vân Thường về giường ngủ.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên điện thoại Lục Diệp đổ chuông. Anh đang bỏ dưa vào tủ lạnh không rảnh tay bèn bảo Vân Thường nghe máy giúp anh.

Vân Thường ấn phím, đầu bên kia lập tức vang lên giọng con gái hào hứng “Lục Diệp...”

“Xin lỗi, anh ấy có việc, tôi...” Vân Thường định giải thích thì bên kia nghe giọng cô bỗng ngắt máy.

Vân Thường cau mày song không nói, chỉ đưa điện thoại cho Lục Diệp “Không biết sao tự dưng bên kia tắt máy rồi.”

Lục Diệp gạt đầu, thờ ơ liếc số điện thoại một cái, sắc mặt chợt đổi. Sải bước đẩy cửa chạy ra ban công, bấm số gọi lại.

Lần này phỏng chừng kết nối được, hai người nói một hồi mới xong.

Bỗng dưng lòng Vân Thường dâng lên cảm giác không thoải mái. Lục Diệp chưa giấu cô cái gì bao giờ, nhưng người phụ nữ bên kia điện thoại là ai mà khiến anh muốn nghe điện thoại sau lưng cô?

Đã vậy cô ta vừa nghe tiếng cô là ngắt máy!

Buổi tối nằm trên giường, Vân Thường cứ nghĩ mãi vấn đề này, trần qua trở lại mãi không ngủ.

Cuối cùng vẫn không nhin được mà hỏi “Lục Diệp, anh mới... gọi điện cho ai thế? Có chuyện gấp sao?”

Lục Diệp im lặng một lúc mới đáp: “Không có, chỉ là một người bạn.”

Là bạn thật à? Nhưng vì sao bạn bè mà lại thế? Vân Thường không tin lời Lục Diệp lắm nhưng cô không phải người ưa tra gạn tới cùng, đành im lặng không nói tiếp, trong lòng bắt đầu khó chịu lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngày Thứ Ba Mười Tám 1

Sáng hôm sau dậy Vân Thường vẫn còn lơ đãng, cứ mãi nghĩ chuyện người phụ nữ tối qua.

Lục Diệp không biết là thần nhiên hay cố ý giả vờ không thấy, vẫn hào hứng kéo Vân Thường đi ngắm cảnh.

Anh không tính dẫn Vân Thường đi mấy chỗ thắng cảnh như Thiên Nhai Hải Giác [14], thời gian của họ eo hẹp chỉ có thể thả lỏng một chút. Và lại phong cảnh bãi cát này thật sự rất đẹp, đừng nói là hai ngày, cho dù ở đây một hai tuần cũng không thấy ngán.

Vân Thường không muốn nghi ngờ Lục Diệp, chung sống lâu như vậy, đủ để cô hiểu cách làm người của Lục Diệp. Vì thế cũng ráng dẫn mỗi nghi ngờ trong lòng xuống, cùng Lục Diệp tay trong tay đi ngắm cảnh.

Ánh nắng, bãi cát, người yêu... cảnh đẹp thiên nhiên và tâm linh hòa hợp, thỏa mãn bên nhau, khiến Vân Thường dần dần vứt bỏ tâm trạng tiêu cực, vui vẻ hưởng thụ chuyến du lịch hiếm hoi này.

Đạo mệt, cô lại theo Lục Diệp ngồi xếp bằng trên cát, ánh nắng buổi sáng không gay gắt, cho dù không có gì che da cũng không rát. Thọc chân vào làn nước trong vắt, chăm chú nhìn bọt sóng xoay quanh cổ chân.

Đã quá giờ triều lên, sóng biển cực kỳ êm ái, làm chân Vân Thường nhột nhột lại không muốn rút ra. Cô không nhận được cười, Lục Diệp nhìn tâm tình cũng vui vẻ theo.

“Bữa trưa muốn ăn gì?”

Đã vào tháng năm rồi, vài ở nông trường Hải Nam đã chín, quả nào quả nấy căng mọng, thịt quả thơm ngọt, đáng tiếc không có thời gian, nếu không nhất định phải dẫn cô đi nông trường ăn một lần cho thỏa.

Mất Lục Diệp xẹt qua chút tiếc nuối, thừa lúc Vân Thường nghiêng đầu suy nghĩ cũng cùng cân nhắc món ăn cho bữa trưa.

Tuy tới Hải Nam ăn đồ biển là lựa chọn tốt nhất nhưng hải sản tính lạnh, cô lại mang thai, Lục Diệp không dám cho cô ăn nhiều quá. Mặc dù đã rời nhà nhưng thực đơn vẫn chiếu theo yêu cầu của mẹ anh.

“Em muốn ăn sẫm bổ lượng!” Vân Thường ngẩng đầu nhìn Lục Diệp, đôi mắt hạnh xinh đẹp sáng như vì sao.

Hồi trước còn làm ở CA, trong số đồng nghiệp có một người quê Hải Nam, mùa hè ngày nào cũng rên rỉ, nói trời nóng mà không có sẫm bổ lượng thật là khó chịu.

Vân Thường nghe cô ấy nói cũng có hứng thú với sẫm bổ lượng, thậm chí còn đặc biệt đi tìm thử ở các tiệm kem, khổ nỗi cô sống ở thành phố miền bắc, đào đâu ra thứ ấy.

Giờ bị Lục Diệp hỏi, bỗng nhiên nhớ ra sẫm bổ lượng, lần này đến Hải Nam rồi, kiểu gì cũng phải thỏa mãn nguyện vọng này của cô!

Lục Diệp nhún mày “Cái đó ăn com xong lại ăn.” Món đó không thể xem như com được.

Lục Diệp nghĩ nghĩ, đặt tay Vân Thường trong lòng bàn tay mình “Bữa trưa đưa em đi ăn gà Văn Xương [15].”

Vân Thường chẳng thích thú gì thịt heo thịt bò, chỉ chung tình mỗi thịt gà. Ở nhà, Lục phu nhân đặc biệt sai người đi về quê tìm gà rừng, dặn nhà bếp đối kiểu làm cho cô ăn.

Bây giờ ra ngoài, thịt gà không thể ăn nhiều nhưng anh biết gần đây có một nhà hàng, gà đều mua từ nông trường, ăn khá ngon, thỉnh thoảng ăn một hai lần cũng không sao.

Đương nhiên Vân Thường gật đầu, nghĩ nghĩ lại thêm một câu “Một con cá hấp nữa.”

Lục Diệp gật, đừng nói một con cá, cô muốn một vùng biển anh cũng kiếm cho cô.

Mùi vị gà Văn Xương rất nhạt, cực vừa miệng Vân Thường. Hiếm có dịp Lục Diệp lại chê thịt, người ta bùng lên một chén nước tương còn chưa đủ, còn kêu phục vụ lấy thêm một chén nữa, chấm hết tron, Vân Thường nhìn mà tê cả đầu.

Cơm xong, Lục Diệp đáp ứng Vân Thường dẫn cô đi ăn sấm bở lượng.

Chả biết sao, tự dưng anh lại nổi cơn, nhất định phải tìm quán nào cao cấp tiếng tăm, nếu không nhất định không cho Vân Thường vào.

Tro mắt nhìn hết quán này đến quán khác bị gạt ra sau lưng, Vân Thường sắp khóc tới nơi, thề nhất định không bỏ lỡ quán sau đó nữa!

Thật ra thiếu tá Lục không kén ăn, nhưng vì Vân Thường có thai nên anh lên lên mạng tìm hiểu những chuyện phụ nữ mang thai cần chú ý ghi nhớ kỹ một điều trong đó: không được ăn lung tung! Càng không thể đụng vào đồ ăn có thêm phụ gia!

Vì thế thiếu tá Lục hoàn toàn tập trung tinh thần, ánh mắt sắc bén như đèn pha quét qua từng quán, cảm thấy không tin tưởng tuyệt đối không cho Vân Thường vào!

May mà cái quán trước mặt rốt cuộc cũng lọt vào pháp nhãn của thiếu tá Lục, Vân Thường mới được ăn sấm bở lượng mà cô nhớ mãi.

Sữa dừa thơm nồng kết hợp với đậu đỏ mềm, vừa mát mẻ vừa ngon miệng, Vân Thường ăn tới mức híp cả mắt, cũng không quên Lục Diệp ngồi bên cạnh mình với vẻ không tán thành.

Cô múc một muỗng đưa tới miệng Lục Diệp “Ném thử?”

Cục đá đều bốc hơi lạnh kìa! Thiếu tá Lục chau mày, sau này không cho cô ăn nữa! Tuy là ngày hè nhưng dạ dày Vân Thường không tốt, ăn nhiều chắc chắn sẽ khó chịu.

Lục Diệp không thích ăn mấy món này nhưng Vân Thường đích thân đút cho anh ăn, vậy anh cố mà ăn một miếng vậy.

Vân Thường thấy anh không thích cũng không ép, đút một miếng rồi thôi, tự mình vui vẻ ăn. Không ngờ rằng dưới cái mặt than của thiếu tá Lục lại che giấu một trái tim nóng bỏng bất an.

Sao không cho anh ăn nữa? Mau lên nào! Một muỗng nữa đi!

Vân Thường ăn được một nửa, điện thoại của Lục Diệp reo lên. Anh liếc màn hình một cái, đẩy ghế đi ra cửa, đến cửa mới nghe điện thoại.

Tâm trạng tốt đẹp của Vân Thường nhất thời hết sạch, bàn tay cầm muỗng cũng buông xuống. Cô vốn định quên chuyện này nhưng ông trời lại cứ thích nhắc nhở cô hoài.

Người phụ nữ đó rốt cuộc là ai? Có thật chỉ là bạn như Lục Diệp nói với cô không?

Lục Diệp ngắt điện thoại xong vội vàng chạy về bàn, túm cổ tay Vân Thường lên định đi “Anh có việc gấp, em kêu xe về nhà trước, anh đi làm việc.”

Tính Vân Thường dễ chịu, nếu là bình thường nhất định sẽ nghe anh sắp xếp nhưng bây giờ cô càng nghĩ càng giận. Trục tiếp gạt tay Lục Diệp ra, ngoài mặt không hề để lộ “Anh đi làm việc trước đi, em ăn sấm bở lượng xong rồi về.”

Lục Diệp quay đầu, nói dứt khoát: “Không được! Một mình em ở đây anh không yên tâm, em về nhà đi!”

Vân Thường ngồi trên ghế không nhúc nhích, nhìn mồ hôi hột rịn trên trán Lục Diệp cười nói: “Có gì mà không yên tâm, Lục Diệp, đừng xem em như búp bê sứ, anh cần làm gì thì làm đi.”

Cô ngừng lại, rũ mắt, múc một muỗng lớn sấm bở lượng “Em cũng nên có thời gian riêng tư cho mình.”

Lục Diệp rùng mình, thả tay ra.

“Anh đi đi, em cam đoan ăn xong sẽ về liền.”

Đương lúc Lục Diệp cảm thấy có gì đó không ổn thì bỗng nhiên Vân Thường ngẩng đầu lên, mặt mày hiền hòa, môi hơi nhếch lên, nhìn sao cũng thấy rất bình thường.

Lục Diệp nhìn kỹ cô mấy giây, vươn tay vuốt tóc cô “Về sớm chút.”

Vân Thường gật đầu, nhìn bóng lưng cao to thẳng tắp của anh mất hút dần khỏi tầm mắt mình.

Dường như vị giác mất hết trong nháy mắt, cô nghịch nghịch cái muỗng trong tay, không nuốt được miếng nào nữa.

“Quý khách, ngại quá, đã quá rầy.” Lúc này, phục vụ bỗng đi tới, bưng một đĩa dưa nhìn cực kỳ đẹp đặt trước mặt Vân Thường.

“Bà chủ chúng tôi tặng cô, chúc cô buổi chiều vui vẻ.” Phục vụ khom lưng chào rồi rời khỏi bàn Vân Thường.

Vân Thường kinh ngạc ngẩng lên, bên phải quầy tính tiền có một phụ nữ trung niên đang nhìn cô mỉm cười hỏi thăm, dịu dàng hiền từ.

Hốc mắt cô nóng lên, dùng tăm xia răng cắm một miếng dưa, bắt chước tập tục Hải Nam chấm một chút muối cho vào miệng.

Vị muối mặn mặn lẫn với mùi thơm của dừa nhanh chóng lan ra khắp miệng, cách ăn đặc biệt, mùi vị đặc biệt.

Vân Thường cúi đầu ăn từng miếng, trên mặt không biết là biểu tình gì.

Sau khi Lục Diệp đi, Vân Thường không ngồi ở quán quá lâu, ăn xong sâm bổ lượng và dừa, cảm ơn bà chủ liền chuẩn bị về nhà.

Chẳng có chuyện gì cả, bất quá chỉ là một người phụ nữ xa lạ mà thôi. Có lẽ là cô nghĩ quá nhiều, Vân Thường tự giễu.

Muốn biết thì hỏi Lục Diệp, cô không thể nhịn mọi nghi ngờ trong lòng, ngược lại nếu nghi ngờ tích tụ quá nhiều, không có vấn đề cũng thành có.

Cô không muốn như vậy, cô chỉ muốn sống hạnh phúc với Lục Diệp, không cãi vã không nghi kỵ, như lúc trước vậy. Tốt đẹp cỡ nào, tin tưởng lẫn nhau cỡ nào.

Nghĩ thông suốt rồi, Vân Thường cảm thấy sáng sủa hẳn, gọi xe về nhà, nói không chừng đợi cô về tới thì Lục Diệp đã ở nhà rồi!

Chỗ họ ở là khu vịnh cao cấp, diện tích rất lớn, nhà cửa không nhiều, khoảng cách giữa các căn cũng rất xa.

Nhưng quản lý lại cực kỳ nghiêm ngặt, không cho taxi ra vào, thành thử Vân Thường phải dừng xe bên ngoài, lại đi bộ về nhà họ.

Thời tiết rất nóng, ánh nắng lại không gay gắt, hơn nữa cô mới thuận tay mua một cây dù ven đường, cứ như vậy một người đi bộ dọc bờ biển, cảm giác cũng không tệ.

Cát ở bãi biển này đặc biệt mịn, hạt cát lớn hơn một chút cũng không có, đi chân trần trên cát đặc biệt dễ chịu. Vân Thường cúi luôn gầy ra, chậm rãi đi trên bờ biển, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chuỗi dấu chân để lại sau lưng mình, cảm giác thỏa mãn đầy ắp trong lòng.

Từ ngoài cửa khu vịnh đến cửa nhà họ không xa lắm, bước chân Vân Thường nhẹ nhàng, trời nóng quá rồi, về nhà nhất định phải ra ban công hóng gió!

Nhưng cô mới đi tới gần hồ bơi ngoài cửa nhà thì bị một màn trước mắt chấn động nói không nên lời.

Lục Diệp đang nắm cổ tay một người phụ nữ không cho người ta đi. Cô từng nhìn thấy rất nhiều biểu cảm trên mặt anh, nghiêm túc, mỉm cười, thậm chí là tình dục chưa tan nhưng lại chưa từng thấy đáng vẻ anh ăn nói khép nép như thế bao giờ, thậm chí gương mặt luôn kiên cường kia còn có chút hèn mọn, hoàn toàn tìm không thấy bóng dáng ngạo mạn của thiếu tá Lục.

Gương mặt người phụ nữ này rất đẹp, đáng người nóng bỏng, mặt bikini cực ít vải, chỉ nhìn một cái là bất mất hồn đàn ông rồi.

Chân Vân Thường như bị đóng đinh trên đất, không bước nổi một bước.

“Cô đừng đi...” Mắt Lục Diệp đầy van vi “Coi như tôi xin cô!”

“Vợ anh về rồi kìa.” Người phụ nữ liếc về phía Vân Thường, cong môi cười quyến rũ “Giờ anh còn không cho tôi đi nữa không?”

Lục Diệp buông ngay tay ra, quay đầu thấy Vân Thường đứng sau lưng anh, dưới chân là chiếc dù che nắng xòe ra xiên xiên vẹo vẹo.

[14] Tên khu du lịch ở Hải Nam TQ [15] Tên mà dân VN mình hay gọi là cơm gà Hải Nam á, xem ở đây nè, quảng cáo nghe chảy nước miếng ^^

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ngày Thứ Ba Mười Tám 2

Trong phòng yên tĩnh rợn người. Vân Thường và Lục Diệp ngồi đối diện nhau song không ai mở miệng nói chuyện.

Mặt Vân Thường rất bình tĩnh, trừ hơi tái nhợt ra thì không khác gì ngày thường. Chỉ là đôi tay đặt sau lưng hơi run, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Đối với việc Vân Thường đứng phải cảnh mình lồi lõm kéo kéo một người phụ nữ khác, Lục Diệp không giải thích lấy một lời. Trừ im lặng chỉ có im lặng.

Cuối cùng, vẫn là Vân Thường không kềm được mở miệng hỏi “Người phụ nữ ban nãy là ai?”

Tất cả phơi bày hết trước mắt, tim Vân Thường đau nhói, hận không thể mất hết tri giác ngay lập tức, không nghĩ gì được mới tốt.

Thế nhưng cảnh Lục Diệp kéo người phụ nữ đó không buông cứ không ngừng tua đi tua lại trong đầu cô, làm lòng cô rối loạn, lại không biết bắt đầu làm rõ từ chỗ nào.

Lục Diệp ngược mắt nhìn Vân Thường, vẫn nói y như hôm qua “Bạn.”

Rốt cuộc là loại bạn gì mà kéo tay người ta, xin người ta đừng đi. Vân Thường không phải đồ ngốc, vẻ nôn nóng hoảng loạn trên mặt Lục Diệp cô thấy cả, cũng hiểu được, rõ ràng... rõ ràng là sợ mất đi.

Tìm Vân Thường chưa xót đau nhức vô cùng, cơ hồ không áp chế nổi nước mắt muốn trào ra. Từ lần đầu tiên gặp nhau tới giờ, Lục Diệp rất tốt với cô, tốt tới mức khiến cô dần mê muội mất đi bản thân, triệt để vứt bỏ ý nghĩ tiêu cực lúc mới tới nhà họ Lục, muốn từ nay về sau cùng anh chung sống hạnh phúc.

Nhưng chuyện xảy ra hôm nay như một đòn cảnh cáo, một gậy đánh cô ra khỏi giấc mơ đẹp, ép cô không thể không đối mặt với sự thật tàn khốc.

Anh có người mình thích, lại cứ lừa dối cô...

“Anh nói dối.” Vân Thường nhìn vào mắt anh, lòng không ngớt run rẩy “Em muốn nghe lời nói thật.”

“Chỉ là bạn.” Lòng mày Lục Diệp chau chặt, nghiêng đầu né tránh ánh mắt Vân Thường, cứ khẳng khẳng mình và người phụ nữ kia chỉ là bạn.

Những ngày khổ sở quá nhiều rồi, cũng sẽ không dễ dàng để lộ yếu ớt trước mặt người khác.

Quá khứ, anh yêu anh thương cô. Cô liền xem anh là chỗ dựa duy nhất của mình, lúc cảm thấy tủi thân tự nhiên sẽ rơi lệ trước mặt anh.

Nhưng hiện tại, Vân Thường cắn răng dần xuống nước mắt muốn dâng trào, cô không có biện pháp tiếp tục phát tiết chính mình trong lòng anh mà không kiêng nể gì nữa.

Cô ra sức bình ổn lại giọng nói run run của mình, đầu không ngừng nghĩ những chuyện khác, cố gắng không để mình mất kiểm soát trước mặt Lục Diệp.

“Được, vậy vì sao anh không cho cô ấy đi?”

Chuyện đến nước này rồi cũng không có gì phải giấu, cô mong Lục Diệp có thể nói với cô tất cả, cho dù kết quả tồi tệ nhất thì cũng tốt hơn là cứ giấu cô thế này.

Cô không phải người có lòng tham không đáy, nhà họ Lục đã cho cô quá nhiều rồi. Còn như thân phận người phụ nữ nọ... hai tay Vân Thường nắm chặt thành quyền, dường như lớp da bao bọc nắm đấm kia sắp nứt đến nơi.

Cô nhất định phải làm rõ!

Mặt Lục Diệp tro khác, đôi mắt đen nhánh vẫn trầm tĩnh như cũ: “Có việc?”

“Việc gì?”

Lục Diệp chần chờ một chút, đưa một đáp án nước đôi “Có việc muốn làm.”

Mắt Vân Thường thoáng chốc phủ một tầng sương, cô nghiêng đầu, hít sâu một hơi “Lục Diệp, rốt cuộc anh có ý tứ gì? Hiện giờ em muốn hỏi anh một vấn đề,”

Cô mượn cớ vén tóc, ngón tay chùi nước mắt nơi khóe “Anh muốn tìm người phụ nữ ban nãy làm việc gì?”

Cục u nổi lên giữa chân mày Lục Diệp lại lớn thêm một chút, anh bưng nước chanh trên bàn lên uống cạn một hơi, cảm thấy cổ họng không khô nữa mới sang bên cạnh Vân Thường mở miệng: “Chỉ làm việc mà thôi.”

Anh không giỏi ăn nói, bình thường lúc nóng nản còn không nói được lời ngon tiếng ngọt nữa là bây giờ.

“Em đừng mất hứng.” Nói rồi nắm tay Vân Thường muốn dỗ dành cô.

Tĩnh Vân Thường xưa nay hiền lành, bây giờ lại như bị bỏng nước sôi, hất mạnh tay Lục Diệp ra, ngồi qua một bên.

Cô chỉ cần nghĩ tay anh từng dặt qua tay người đàn bà khác là tim đau không thôi, căn bản không thể thẳng thắn nói chuyện với anh được nữa.

Chỉ là một khi trong lòng đã hoài nghi, hình như nhìn chuyện gì cũng thấy bất thường.

Vân Thường nghĩ đến chuyện Lục Diệp đột ngột lời cô đến Hải Nam, rõ ràng lúc đầu không nói gì hết, vì sao chỉ còn hai ngày lại chạy tới Hải Nam?

Có phải là vì người phụ nữ đó ở đây?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở, ngực như bị đá đè nặng, nặng tới nỗi không thở được, cảm giác khó thở càng lúc càng rõ rệt, tim như bị người dùng sức bóp, đau nát ruột nát gan.

Vắt và lăm mới thở được, khó nhọc mở miệng: “Vậy sau này anh còn định đi gặp cô ta không?”

Lục Diệp há miệng, chưa kịp nói thì điện thoại reo, là tin nhắn.

Anh mở ra nhìn, lập tức đứng dậy khỏi sofa, “Anh đi ra ngoài một chuyến.”

Người Vân Thường cứng đờ, sống lưng nháy mắt thẳng lên, tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, trong lòng sôi sục khó chịu, nước mắt thoáng chốc trào ra.

“Đừng, đừng đi được không?”

Đời này cô chưa từng cầu xin ai như thế, cho dù Vân Quang Phương trối cô trong nhà, không cho cô đi học đại học, cô đều mím môi không nói một tiếng, sau đó im lặng tìm lối đi.

Nhưng Lục Diệp không giống, lúc cô tuyệt vọng nhất anh đột ngột đến bên cô, cho cô ấm áp cho cô hi vọng.

Mà hiện tại, mọi thứ cô dựa vào trong nháy mắt sụp đổ. Nước mắt Vân Thường lăn xuống hàng mi, một giọt lại một giọt.

Đáng tiếc Lục Diệp đang lom khom xỏ giày, cô lại đè nén giọng nói nghẹn ngào của mình, thành thử anh không phát hiện ra chút nào.

“Anh sẽ về nhanh.” Lục Diệp mang giày xong vội vàng bỏ đi, chỉ để lại một câu lạnh như băng.

Vân Thường ngậy ngốc nhìn cánh cửa đóng kín, ánh mắt thoáng chốc ảm đạm hẳn.

Chưa hề nghĩ sẽ có ngày này, từ khi Lục Diệp về, cô chỉ có hạnh phúc, thế nên cô cho rằng họ có thể như vậy mãi.

Anh nói muốn cô theo anh về bộ đội, cô không do dự mà gật đầu ngay. Cô muốn đi theo anh, chăm sóc anh, cùng nhau nhìn con của họ từ từ trưởng thành.

Toàn thân Vân Thường vô lực, tim đau như bị dao cắt từng nhát từng nhát.

Kế tiếp nên làm sao đây? Đầu óc cô mờ mịt. Nếu Lục Diệp thích người phụ nữ đó thật, cô phải làm sao? Còn có... cô cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, bé chừng thì sao?

Hải Nam tháng năm, ẩm tới mức xương cốt cả người đều lười đi, nhưng Vân Thường chỉ cảm thấy người lạnh hẳn, lạnh từ đầu đến chân.

Bữa tối, Lục Diệp vẫn chưa về, xảy ra chuyện như vậy Vân Thường chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn cơm.

Có lúc trong nháy mắt, thậm chí cô muốn về thẳng nhà, tìm Lục phu nhân, cho dù chỉ nằm sấp trong lòng bà một lát cũng tốt, nhưng chung quy cũng chỉ là nghĩ thôi.

Tất cả mọi chuyện đều phải do bản thân tôi gánh, trốn tránh không phải biện pháp.

Dù có ly hôn cô cũng muốn làm rõ mọi chuyện!

Vân Thường xưa nay cố chấp, nghĩ rõ rồi, cho dù sợ hãi lại đau lòng cũng dần chuyện này xuống, ép mình đi ăn cơm tối. Cô không có khẩu vị cũng không thể để bé con trong bụng đói.

Ăn qua quýt cho xong bữa tối, lại tắm rửa qua loa, Vân Thường nằm trên giường chờ Lục Diệp.

Hôm nay bất kể ra sao, cô cũng phải hỏi rõ. Cô phải hỏi! Vì sao không hỏi, cho dù thủ đoạn có xấu hổ nhưng cô vẫn là vợ hợp pháp của anh!

Nhưng chờ chờ mãi đến nửa đêm, Lục Diệp vẫn không về.

Khu vịnh yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển vỗ bờ liên tiếp bên tai, bầu trời trước bình minh tối kinh người, cứ như có người dùng mực đen cố ý nhuộm vậy.

Nặng nề mà dòn nén.

Vân Thường ôm chặt gối ôm, trong dạ đau thương.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên Vân Thường nghe thấy tiếng vận khóa răng rắc. Tiếng động dè dặt, như sợ quấy nhiễu gì đó.

Tiếp đó, là tiếng chân người có ý bước nhẹ.

Là Lục Diệp về? Vân Thường vắt gối ôm, định mở cửa đi ra.

Chợt nghe tiếng lục lọi đồ đạc sột soạt, cô lập tức dừng bước.

Không thể là Lục Diệp! Vì sao nửa đêm nửa hôm Lục Diệp về nhà lại lục đồ? Chẳng lẽ... Vân Thường cắn môi, là ăn trộm?

Kỳ thật cũng không thể trách cô đa nghi, hôm qua Lục Diệp còn kể cho cô nghe khu vùng vịnh này từng có ăn trộm tới viếng, tuy cuối cùng bắt được trộm nhưng quả thật có người tổn thất không ít.

Vân Thường lập tức cảnh giác, rón rén quay về giường, cầm ấm trà từ sa lên ôm trong lòng. Đó là trà pha buổi chiều, may mà chưa cất vào bếp.

Ngoài cửa, người nọ còn lục lọi trong phòng khách. Vân Thường nhẹ nhàng mở rộng cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Nếu là bình thường, cô sẽ không liều lĩnh như thế. Nhưng chiều nay mới xảy ra chuyện kia, thật sự khiến cô buồn bực. Tuy ngoài mặt cô không âm ỷ nhưng trong lòng thì vẫn bực tức, bây giờ đầu óc nóng lên liền xông ra ngoài.

Càng đi tới, tim Vân Thường đập càng mau, lỡ đập không ngắt tên trộm thì làm sao? Có bị giết người diệt khẩu không?

Tiếng lục đồ đột ngột dừng lại, tay Vân Thường đã nhấc lên, cô hít sâu một hơi, kèm chế trái tim đang đập điên cuồng, bất chấp tất cả định đập xuống.

Cổ tay đột ngột bị giữ lấy.

“Thả ra, anh...”

“Là anh.”

Tiếng thét của Vân Thường lập tức nghẹn nơi họng, là Lục Diệp. Nhưng vì sao nửa đêm lại về nhà lục đồ?

Muốn đi theo người phụ nữ đó ư?

Vân Thường càng nghĩ càng xót xa, ý có bóng tối, nước mắt cứ thế xối xả lăn dài trên gò má.

Cảm giác Lục Diệp đặc biệt nhạy, cô vừa mở cửa là anh biết liền. Có điều anh không nghĩ Vân Thường lại xem anh thành ăn trộm.

Lúc nương theo ánh trăng mờ hồ thấy tay cô giờ ấm trà lên định đập, Lục Diệp dờ khóc dờ cười. Vừa định nói chuyện với cô thì thấy cô cứ thế rót nước mắt.

Lục Diệp sợ nhất là thấy Vân Thường khóc, nhất thời luống cuống tay chân. Thả ấm trà xuống đất, ôm cô vào lòng dỗ dành: “Sao vậy, sao lại khóc?”

Tất cả mọi âm ức nháy mắt trào ra, Vân Thường khóc không thành tiếng, Lục Diệp dỗ sao cũng không nín.

Lục Diệp nóng ruột vò đầu bứt tóc, hết sờ đầu lại hôn mặt, không cái nào có tác dụng.

Đương lúc anh không biết phải làm sao thì bỗng nhiên Vân Thường nghẹn ngào: “Có phải anh muốn đi không?”

Lục Diệp: “?”

Vân Thường ngẩng đầu, nước mắt mịt mờ lên án anh “Em không về bộ đội với anh nữa, em muốn về nhà! Anh dẫn người phụ nữ đó đi đi!”

Thiếu tá Lục mới nghe nửa câu đầu đã hồn vía lên mây, nào bận tâm được nửa câu sau chứ. Ôm Vân Thường cứng ngắt: “Nghe lời, đừng quậy.”

Mặt Vân Thường bi thương “Em quậy? Anh sắp đi theo người đàn bà khác rồi!”

Bấy giờ Lục Diệp mới cảm thấy sự việc không đúng “Anh sắp đi theo ai?”

Vân Thường giãy khỏi vòng ôm của anh “Anh còn già ngu! Anh cầu xin cô ta đừng đi, còn nắm tay cô ta, hôm nay em nhất định phải hỏi rõ ràng! Các, các người rớt cuộc có quan hệ gì?”

Lục Diệp sững sờ chớp mắt, vất vả lắm mới tiêu hóa được lời Vân Thường.

Cô đang ghen?

Tim thiếu tá Lục nhất thời lơ lửng song cũng không quên Vân Thường còn đang khóc kìa.

Vội vàng thu hồi đắc ý nho nhỏ trong mắt, vươn tay lau nước mắt trên mặt Vân Thường.

“Bọn anh không có quan hệ thật mà.”

Thấy Vân Thường vẫn không tin, Lục Diệp mỉm cười, thò tay ấn công tắc điện trên tường.

Ánh sáng đột ngột phá vỡ bóng tối, mặt Vân Thường bị chói, mấy giây sau mới thích ứng lại.

Vừa định nói tiếp với Lục Diệp lại bị thứ trên nền nhà hấp dẫn toàn bộ sức chú ý: “... đây...”

“Thích không?”

Gương mặt luôn nghiêm túc của Lục Diệp nở nụ cười nhạt, đồng tử đen nhánh lấp lánh dưới ánh đèn. Anh xoay mặt Vân Thường qua, nhìn sâu vào mắt cô.

“Vân Thường, em thích không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ngày Thứ Ba Mười Chín

Chênh lệch tâm lý quá lớn nhất thời làm Vân Thường có phản hoảng hốt, chớp chớp mắt, ánh mắt dán vào áo cưới trên nền nhà, không sao dời đi được.

Áo cưới khoác ngay ngắn trên người ma nơ canh, đang đặt trên nền nhà bằng gỗ khô ráo.

Không phải loại váy xòe kiểu tây, thiết kế mang khuynh hướng sườn xám của Trung Quốc, không tay, chất liệu sa tanh, dùng kim cương nhỏ quần thành các kiểu hoa văn.

Bên ngoài phủ một lớp voan trắng mỏng manh, mềm mại đẹp đẽ. Cổ áo cũng kiểu sườn xám, trước ngực tạo hình trái tim, eo thắt, vừa vặn lộ ra mọi ưu điểm trên người phụ nữ.

“Vân Thường, thích không?” Trán Lục Diệp chạm vào trán cô, lúc nói hơi thờ ơ áp phả nhẹ trên mặt Vân Thường, khiến má cô lập tức nhuộm một màu hồng nhạt bóng láng.

Áo cưới đối với một cô gái mà nói, tất nhiên có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt. Bắt đầu từ ngày bị Vân Quang Phương bán, Vân Thường không nghĩ đến có ngày mình cũng sẽ khoác lên mình chiếc áo cưới chỉ thuộc về cô.

Cảm giác kích động xen lẫn rụt rè e lệ bốc lên đầu, Vân Thường rũ mắt áp ứng: “Anh... anh lấy ở đâu?”

Lục Diệp buông Vân Thường ra, khom lưng dựng ma nơ canh lên, kéo khóa kéo sau áo cưới ra. Nâng đến trước mặt Vân Thường yêu cầu “Mặc cho anh xem.”

Dưới ánh đèn sáng choang, kim cương đính trên áo cưới trắng tinh nhấp nháy không ngừng, cơ hồ lóa mắt Vân Thường.

Ngón tay cô động đậy, cuối cùng không nhận lấy. Chỉ thu liễm tâm tình nơi đáy mắt xong mới ngẩng đầu nhìn Lục Diệp “Anh ra ngoài... là vì lấy cái này?”

Lục Diệp gật đầu “Ừ.”

Kích động thì kích động, Vân Thường không quên chuyện trước đó, bây giờ thấy anh ngốc nghếch cầm áo cưới chờ mong nhìn cô, cũng không để ý, bắt đầu tính nọ.

“Người phụ nữ đó là ai?”

Lần này Lục Diệp trả lời mau mắn, gãi cái đầu đinh trầm giọng đáp: “Nhà thiết kế áo cưới.”

Cái gì? Đáp án này khiến Vân Thường giật mình. Là nhà thiết kế! Cũng tức là nói, áo cưới này là do anh tìm người làm?

Nhưng đã là nhà thiết kế vì sao anh không nói sớm với cô? Rõ ràng biết cô nghi ngờ quan hệ của anh và người phụ nữ đó, anh lại không giải thích gì cả. Chuyện đơn giản như vậy thật sao?

“Vậy sao trước đó em hỏi anh, anh không nói?” Minh rồi rầm đầu khổ cả một đêm hóa ra không đâu vào đâu! Vân Thường thiếu điều muốn tách đầu Lục Diệp ra xem rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì.

Tự dưng biến chuyện đơn giản như thế thành cục diện thần hồn nát thần tính!

“Khụ khụ,” Lục Diệp ho khẽ một tiếng, hơi ngoẹo mặt đi, cứng nhắc đòi đề tài “Vân Thường, mặc cho anh xem.”

Lần này Vân Thường cứng rắn, kiên quyết không theo ý anh “Lục Diệp, em rất khó chịu.”

Cô ngược nhìn anh “Em tưởng anh và người phụ nữ đó...” Còn lại cô không nói hết nhưng Lục Diệp đã hiểu được rồi.

Kỳ thật anh biết Vân Thường thấy cử chỉ giữa anh và Candy thì mắt hững nhưng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy.

Anh cứ tưởng buổi chiều sẽ may xong áo cưới, nên mới không giải thích, ai dè đến lúc kiểm tra cuối cùng, cô áo lại có vấn đề, mới kéo dài đến rạng sáng.

Vội lại anh sợ làm nhăn hỏng mắt áo cưới nên rình luôn ma nơ canh mặc áo cưới từ chỗ Candy về. May mà ban đêm trên đường không có mấy người nên mới không bị vậy xem.

Nhưng... nhưng nói hết mọi chuyện với cô... cô...

Lục Diệp chỉ cảm giác trên mặt nóng bừng, nóng tới mức vành tai anh muốn bỏng luôn.

Hầu kết động đây, muốn qua quyết cho xong nhưng nhìn thấy Vân Thường chớp chớp mắt hạnh thì chịu thua.

“Anh muốn cho em một hôn lễ nhưng không đủ thời gian...” Mặt thiếu tá Lục có phần chán nản “Anh với cô ấy không có gì, thật đó! Candy là nhà thiết kế áo cưới Giản Viễn Đường giới thiệu.”

Anh nói đến đó thì dừng lại, len lén liếc trộm Vân Thường một cái mới nhỏ giọng nói tiếp: “Anh, anh không có hứng thú với phụ nữ khác.”

Lông mi Vân Thường run run “Vậy vì sao anh lại kéo tay cô ta không cho cô ta đi?” Nói cho cùng, cô để ý nhất chính là vụ này.

Lục Diệp nôn nóng, biết Vân Thường giận thật rồi, nét mặt cũng không còn bình tĩnh và nghiêm túc nữa, vội vàng giải thích: “Cô ta mới ly hôn, nói tâm tình không tốt, muốn dời ngày giao áo cưới lại!”

Mặt thiếu tá Lục đầy lửa giận, rõ ràng nói hôm nay phải giao áo cưới! Nhưng dù sao người đang đứng dưới mái hiên, bị người ta bắt thóp, nếu áo cưới không thể may xong đúng hạn, vậy anh tí mi chuẩn bị một ngày này cũng phí công luôn.

“Hơn nữa...” Thiếu tá Lục hơi căng thẳng “Cô ta gặp được người đàn ông khác, nói muốn theo bạn trai mới ra nước ngoài chơi mấy ngày, anh... anh hết cách, đành cầu xin cô ta, kêu cô ta đừng đi.”

Anh chỉ có một ngày, cần phải lấy được áo cưới đến tay, bằng không chờ anh về bộ đội, tất cả đều ngấm nước nóng hết.

Hóa ra là thế! Hiện tại Vân Thường thật tình không biết nên khóc hay cười. Cô nhẹ nhàng thở dài, mặt đầy vẻ bất lực “Vậy tại sao không nói với em?” Hại cô nghĩ ngợi lung tung, quả thật.. nào phải mang lại ngạc nhiên mừng rỡ cho cô, rõ ràng là sống quá dễ chịu, đặc biệt làm loạn thêm cho cô thì có!

Ánh mắt Lục Diệp lập lòe, người đàn ông cao gần một mét chín, thế mà lúc này có vẻ ngượng ngùng, gương mặt nghiêm túc cứng rắn kia nhuốm vẻ thẹn thùng “Anh, anh xem trên mạng...”

Vân Thường kiên nhẫn gắng hỏi “Xem cái gì?”

Bàn tay nâng áo cưới siết lại, lại vội vàng thả ra, sợ nhăn áo cưới. Lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh, lỗ tai đỏ gay, hầu kết lẩn lộn mấy lần, khó khăn lắm mới nói được một câu.

“Loại chuyện này phải hành động bất ngờ mới làm, làm...” Thiếu tá Lục đột nhiên ôm lấy Vân Thường đang cong môi lên vào lòng, vừa lột áo ngủ của cô vừa nghiêng răng đáp “Làm bà xã ngạc nhiên mừng rỡ!”

Bộ dạng hung dữ đó, quả thật cứ như muốn ngấu nghiến Vân Thường vào bụng.

Vân Thường cũng không giãy dụa, mặc anh luống cuống tay chân cời đồ mình ra.

Cô đau lòng khổ sở thiếu chút nữa bay về nhà họ Lục. Giờ bỗng nhiên anh nói với cô đây là một sự ngạc nhiên bất ngờ! Tất cả chỉ là một trò cười, anh không thích người phụ nữ khác, cũng không có ngoại tình, chẳng qua vì một bộ áo cưới mà thôi.

Vân Thường vịn trán, cô cảm động thật nhưng vui mừng thế này cô chịu không nổi.

“Lục Diệp,” Cô dè Lục Diệp đang xỏ tay áo cưới lên người cô, cố gắng lura lời “Đừng làm chuyện như thế nữa.”

Tay Lục Diệp khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hiện rõ ràng bị tổn thương “Em không thích sao?”

“Không phải,” Vân Thường bị anh nhìn có chút chột dạ, dứt khoát không nhìn vào mắt anh nữa, duỗi tay xỏ tay vào áo cưới, rử mắt nói “Anh như vậy em rất dễ hiểu lắm, anh xem hôm nay anh kéo tay người phụ nữ kia...”

“Anh không kéo tay cô ta! Chỉ túm cổ tay cô ta thôi!”

Đối với vấn đề này thiếu tá Lục kiên quyết làm sáng tỏ.

“Được, được.” Vân Thường không muốn tranh với anh, thấy anh còn chưa hiểu dứt khoát nói rõ “Sau này đừng lòi lòi kéo kéo người phụ nữ khác!”

Lục Diệp giật mình, phản ứng lại lập tức toét miệng cười, Vân Thường nhà anh đang ghen kìa!

Cái gì mà lòi lòi kéo kéo người phụ nữ khác chứ, anh không làm đâu! Gật đầu, sáng khoái đáp ứng “Được!”

Không đợi Vân Thường nói tiếp, vọt ra sau lưng cô kéo dây kéo sau áo cưới lên.

Áo cưới trắng tinh kiêu phục cổ mặc trên người Vân Thường vừa khít, hiện rõ dáng người thon thả, ngực cong eo mảnh của cô. Cô buông xõa tóc, gương mặt trắng nõn nhuốm màu hồng quyến rũ, vạt váy dài trải phía sau.

Cứ thế đứng trước mặt Lục Diệp, hàng mi dày cong cong e thẹn chớp chớp, như cánh bướm giữa vườn hoa giăng cánh muốn bay. Thỉnh thoảng ngược nhìn anh, lại nhanh chóng dời đi.

Linh động trong sáng kết hợp hoàn mỹ với thành thực quyến rũ, thiếu tá Lục nhìn không chớp mắt.

Vân Thường thấy anh nửa ngày không nói, vừa thẹn vừa lo, hai tay luống cuống túm áo cưới, lại nhanh chóng thả xuống, hơi nghiêng đầu hỏi Lục Diệp “Không, không đẹp ư?”

Mắt Lục Diệp sáng khiếp người, đồng tử đen nhánh lấp lánh ánh áng, anh đi tới ôm Vân Thường vào lòng, động tác rất nhẹ như sợ kinh động vẻ đẹp của cô lúc này.

“Rất đẹp.” Lục Diệp vui mặt vào hõm cổ Vân Thường, trong lúc nói chuyện cánh môi như đang hôn lên cổ cô “Đẹp nhất thế giới.”

Anh không biết nói lời âu yếm, bây giờ kích động cực điểm nói chuyện cũng khô khan như thế.

Nhưng thân thể run run nhẹ của anh đã chuyển tâm tình tận đáy lòng anh đến Vân Thường. Vân Thường ôm lại anh, cảm xúc nóng nảy cả buổi tối tan biến, chỉ còn lại hạnh phúc ngập tràn.

Đã rạng sáng rồi, áo cưới cũng mặc xong, nên đi ngủ. Vân Thường đang mang thai, không thể thức đêm.

Lục Diệp biết đạo lý này, đành lưu luyến nhìn cô cởi áo cưới ra, lại cẩn thận mặc vào ma nơ canh.

Anh không biết những người đàn ông khác thấy vợ mình mặc áo cưới sẽ có cảm giác gì, nhưng anh biết rõ ràng, lúc Vân Thường mặc áo cưới anh đem về, đứng đó cười thẹn thùng với anh thì anh gần như không kiểm soát nổi tình cảm mãnh liệt sục sôi trong lòng, muốn ôm lấy cô chạy ra ngoài một vòng, hoặc là hung hăng khâm cô vào trong xương thịt mình, cả đời không tách ra!

Tình cảm này đến quá mãnh liệt, cho dù năng lực tự kiểm soát của anh rất mạnh cũng không kềm nén nổi. Chỉ có thể ôm Vân Thường vào lòng, không để cô thấy vảnh mắt đồ hoe của mình.

Vì mấy phút ngắn ngủi này, đời này cũng đáng giá rồi.

Vân Thường đã ngủ, hơi thở đều đều dài lâu, mấy lọn tóc mất trật tự dán trên mặt cô, Lục Diệp thò tay nhẹ nhàng vén tóc giúp cô.

Nhìn mặt cô đắm đắm hồi lâu mới thở dài, trong mắt thoáng qua chút ảo não.

Hôm nay anh làm việc thật quá hổng bét, khiến cô đau lòng đến mức này, xem ra trên mạng nói không thể tin! Đều là nói bừa!

Mừng rỡ bất ngờ gì chứ! Còn không cho vợ biết! Cuối cùng Vân Thường còn chảy nước mắt! Thiếu tá Lục dùng ngón cái vuốt ve mặt Vân Thường, ánh mắt tràn ngập đau lòng.

Sau này không lên mạng xem mấy thứ vớ vẩn đó nữa. Thiếu tá Lục quyết định rồi!

Cánh tay ôm Vân Thường lại chặt thêm, lấu bấu trong bụng một câu, may mà đáng về cô mặc áo cưới chỉ có một mình mình thấy, không tiện nghi người khác.

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu tá Lục: Vân Thường, anh sai rồi...

Vân Thường: hừ

Thiếu tá Lục: sau này anh không lòi lòi kéo kéo phụ nữ khác nữa

Vân Thường: hừ

Thiếu tá Lục (quyết tâm): sau này anh thấy phụ nữ nhất định đi đường vòng! Nên... nên em thấy đàn ông cũng đi đường vòng nhé ~(≥▽≤)/~

Vân Thường: cắt đi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ngày Thứ Bốn Mười

Hai ngày ở Hải Nam, khởi đầu khá thuận lợi, quá trình lại chấn động tâm can. Dù là thế, Vân Thường cũng khá lưu luyến nơi này.

Phong cảnh tuyệt đẹp, hoàn cảnh dễ chịu, có lẽ sau này có thời gian có thể ở đây lâu dài. Nhưng cuộc sống bình tĩnh chỉ là tạm thời, sau khi kết hôn với Lục Diệp, cô đã biết điều đó.

Sáng sớm hôm sau, Vân Thường và Lục Diệp dậy từ sớm, ăn sáng xong đi thẳng ra sân bay.

Dọc đường đi Vân Thường khá kích động, cô chưa từng đi qua căn cứ quân đội, hề nghĩ đến sắp lập tức được thấy nơi sinh hoạt trường kỳ của Lục Diệp là cô lại không ức chế được kích động.

Quân nhân, hai chữ hề nhắc tới là khiến người ta không kềm được sùng bái. Vân Thường xoắn vạt áo, tim đập thành thịch không ngừng.

Họ chỉ ngồi máy bay hơn một tiếng là tới nơi. Lục Diệp nói chỗ họ ở nằm trong núi, có điều không cần lo, đến chừng đó sẽ có người tới đón họ.

Quả nhiên vừa ra phi trường thì thấy hai người đàn ông mặt quân phục màu xanh lá cây sẫm.

Hai người thấy Lục Diệp lập tức sáng mắt, sai bước tới, dập gót chào anh. Quay sang Vân Thường lại kêu một tiếng chị dâu giòn giã.

Vân Thường còn không quen với lối xưng hô như vậy, mặt hơi đỏ lên song vẫn gật đầu đáp lại.

Lục Diệp nhìn có vẻ rất quen thuộc hai người này, hỏi tình huống trong bộ đội vài câu, lại khích lệ bọn họ liền quay sang hỏi cảm giác của Vân Thường.

Khắp nơi đều là núi, chuyển biến như vậy quả thật rất lớn, anh sợ Vân Thường không thích nghi được.

May mà Vân Thường không có chỗ nào khó ở, Lục Diệp cũng thoáng yên tâm.

Vượt qua một đoạn đường tương đối bằng phẳng, xe trực tiếp leo lên đường núi. Lối đi nhỏ hẹp chỉ cho một chiếc xe đi qua, bên dưới là vực sâu không đáy, tuy xe lái cực kỳ vững vàng nhưng cũng khiến Vân Thường tim đập chân run.

Cô chưa từng đi qua đường núi, giờ bỗng cảm thấy váng đầu, đành nhắm chặt mắt không dám liếc nhìn ra ngoài.

Lục Diệp thấy thế vội vàng ôm Vân Thường vô lòng mình, vừa vỗ lưng cô vừa thì thầm bên tai cô không biết nói cái gì.

Hai người lính ngồi đằng trước nhìn qua kiếng chiếu hậu thấy thế tức thì nhe răng cười, trong mắt toàn là cười cợt.

Thiếu tá Lục thật là may mắn, chị dâu bọn họ đẹp thật đó! Không biết chừng nào họ mới cưới được vợ đây. Hai người nhìn nhau, đều phát hiện trong mắt đối phương toàn là hâm mộ thật sâu.

Lá gan Vân Thường không nhỏ, xe lái được một lát đã từ từ thích ứng, thậm chí còn đẩy tay Lục Diệp ra tò mò nhìn ra ngoài.

Cô là người miền bắc, căn bản chưa thấy qua địa hình thần kỳ như thế này bao giờ, bây giờ vừa thấy lập tức kinh ngạc tán thán mãi không thôi.

Núi non sừng sững xanh um tươi tốt, toàn là cây gỗ cao vút, lá to bản pháp phối trong gió, xanh biếc.

Tầng đá bên ngót hình dạng kỳ dị, vách núi dốc đứng, còn có đáy vực đen ngòm, tất cả đều mới mẻ với Vân Thường.

“Sợ không?” Lục Diệp từ đằng sau bịt mắt cô lại, không cho cô nhìn xuống dưới. Tuy giờ cô thấy thú vị nhưng rất có thể lát nữa sẽ xuất hiện phản ứng say xe.

Cảnh sắc trước mắt thoáng cái bị bóng tối bao trùm, Vân Thường ngăn ra: “Cũng được.”

Lục Diệp gật đầu, cơ mặt thoáng thả lỏng: “Đừng nhìn, sau này rồi nhìn, nếu không sẽ váng đầu.”

Vân Thường chớp chớp mắt, hàng mi dài như vuốt mèo cọ cọ lòng bàn tay Lục Diệp, cảm giác tê tê nháy mắt truyền từ lòng bàn tay vào tận đáy lòng.

Tay Lục Diệp đỡ ra, mím môi không nói gì cả, chỉ kéo đầu cô qua, ấn lên vai mình.

Đi chừng nửa tiếng, rốt cuộc tới nơi. Không giống với thế núi dốc đứng, nơi này là cả một khoảng trời riêng, diện tích tương đối lớn, cũng rất bằng phẳng.

Thậm chí không nhận ra được đây là trong núi.

Họ vừa xuống xe liền tiếp nhận hàng loạt ánh mắt nóng bỏng, đặc biệt là Vân Thường.

Nơi này đã lâu lắm không có phụ nữ tới. Đám lính này tuy vừa đúng tuổi kết hôn nhưng do đủ loại nguyên nhân, chân chính lập gia đình rất ít.

Cho dù kết hôn rồi, cơ bản cũng không có cơ hội xin dẫn người nhà theo quân.

Thành thử Vân Thường tới bộ đội với binh sĩ trong này mà nói, cũng coi như một sự kiện mới mẻ.

Có người mới điều tới đây không lâu, thậm chí còn chưa từng gặp qua người nhà của sĩ quan cấp cao, thành ra cũng hơi mất kiểm soát ánh mắt mình.

Mặt Lục Diệp đen lại, từ chối ý tốt muốn đưa về nhà của hai người mới đi đón họ, tự mình một tay xách túi, một tay túm chặt tay Vân Thường, đi thật nhanh.

Trong lòng cực kỳ không vui, cái đám này không nhìn thấy có mấy ngày! Ánh mắt kiểu gì thế? Đó là vợ anh! Ai cho chúng nhìn chằm chằm như thế?

Thiếu tá Lục tức điên hận không thể mọc cánh trên lưng, bay thẳng về nhà mình!

Bước chân cũng càng nhanh, hại Vân Thường đi theo không kịp. Đành túm cánh tay Lục Diệp, kêu anh đi chậm lại.

Phòng của họ bộ đội đã báo trước cho Lục Diệp rồi, vì thế Lục Diệp không tốn chút sức nào tìm được nhà mình, mới rồi trên xe hai người kia đã đưa chìa khóa nhà cho anh rồi.

Nơi này canh gác cực kỳ nghiêm ngặt, hai bên cánh cổng sắt khổng lồ đều có quân nhân cầm súng đứng đó, ngay cả Lục Diệp cũng phải móc chứng minh ra mới được cho vào.

Không có cao ốc đồ sộ gì, chỉ là một dãy nhà rất đơn giản nhưng càng giống nhà.

Chung quanh đều có nhà, Vân Thường đoán hẳn là nơi ở của người nhà quân nhân.

Lục Diệp thấy cô ngó chung quanh, biết cô muốn tìm hiểu, vừa dẫn cô đi vào nhà vừa nói: “Rất nhiều phòng còn trống.”

Thấy Vân Thường tròn mắt, anh cười chua chát: “Lính độc thân hoặc vợ không ở bên cạnh không ở đây, người kết hôn còn có người nhà theo quân lại ít, nên ở đây bình thường rất vắng.”

“Sau này chỗ này có lẽ sẽ chán.” Lục Diệp thả hành lý xuống, quay đầu nâng mặt Vân Thường lên, nhìn sâu vào mắt cô “Em... nếu em chịu không nổi, anh có thể đưa em về.”

Cứ việc anh rất muốn Vân Thường ở bên mình, nhưng anh không thể hại cô.

Bộ đội chỗ Lục Diệp không phải quân đội bình thường, nơi đây cơ hồ tập kết tất cả lực lượng tinh anh trong quân, sĩ quan cấp thiếu tá trở lên không hề ít.

Nhưng người nhà ở đây lại cực kỳ hiếm, thậm chí vợ rất nhiều người hào hứng tới đây, lại khóc lóc bị đưa trở về.

Nhất là mấy năm trước, chỗ này còn từng xuất hiện chuyện vợ lính mắc chứng u uất.

Anh rất sợ Vân Thường cũng sẽ xuất hiện tâm trạng không tốt vì chịu không nổi cuộc sống ở đây.

Sắc mặt Lục Diệp nghiêm túc, thăm sâu trong đôi mắt đen nhánh sắc bén lại che giấu nỗi sợ hãi nôn nóng không nói ra được.

Vân Thường vươn tay nắm tay anh, ý cười dịu dàng trên mặt nháy mắt xóa đi bất an trong lòng Lục Diệp “Anh yên tâm.”

Diện tích cả phòng không tới hai trăm mét vuông, bố trí rất đơn giản, nền xi măng tường vôi trắng, song sạch sẽ sáng sủa.

Dụng cụ trong nhà cũng rất gọn nhẹ, không có đồ đạc dư thừa, đồ cần thiết thì không thiếu một món. Nồi niêu xoong chảo, gạo chậu, bàn chải khăn lông, thậm chí rau cải trái cây trong tủ lạnh cũng có, quả thật là tác phong bộ đội.

Trước khi họ tới phòng đã có người chuyên môn thu dọn, thành thử Vân Thường và Lục Diệp chỉ cần cất đồ họ đem tới là được.

Dọn dẹp xong mọi thứ, ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Lục Diệp mở cửa ra nhìn, là mấy phụ nữ ba bốn chục tuổi. Mặt mày hân hoan rạng rỡ.

Đây đều là các chị dâu theo quân, Lục Diệp không quen họ lắm, dù sao quân nhân độc thân không được phép tiến vào chỗ người nhà ở.

Lễ phép chào vài tiếng, lại giới thiệu lẫn nhau một chút, bấy giờ Lục Diệp mới biết, người ta đều vì Vân Thường mà đến, không dính gì đến anh.

Bất quá cũng tốt, biết thêm nhiều người, chờ khi mình huấn luyện cả ngày hoặc là đi làm nhiệm vụ, Vân Thường cũng không cô đơn.

Lục Diệp vội vàng mở cửa mời họ vào, giới thiệu từng người cho Vân Thường biết.

Người trẻ nhất trong số họ đều đã quá ba mươi lăm, thấy Vân Thường rồi đều cao hứng. Thêm một chị em đối với họ mà nói thật hiếm có.

Tính Vân Thường hiền lành, cũng rất dễ tính, là kiểu được người lớn thích nhất, mấy chị dâu này vừa thấy cô là thích ngay, kéo cô hỏi han, thậm chí hành trình ngày mai của Vân Thường cũng định sẵn luôn.

Vân Thường cũng rất thích qua lại với học, có lẽ là ở trong quân lâu ngày, trên người họ đều có khí chất cời mở, tính tình cực kỳ thẳng thắn.

Lần này cô và Lục Diệp đi vội, không có mang gì từ nhà đến. Có điều lúc ở Hải Nam họ mua một ít kẹo, sữa bột đều có.

Nghe nói có mấy nhà có trẻ con, Vân Thường liền lấy kẹo dừa và bột dừa ra chia cho mỗi người một phần.

Mọi người đều vui mừng không thôi. Từ đây đi ra ngoài một chuyến không dễ, thức ăn đồ dùng đều có người chuyên trách đưa tới, Vân Thường tặng mấy món ăn vặt này dùng đồ bọn nhỏ quả thật quá tốt.

Vì thế họ đều cảm kích, càng thêm thân thiết với Vân Thường.

Tiền mấy chị dâu đi thì đã gần giữa trưa. Vân Thường làm cơm chiên trứng đơn giản, cùng Lục Diệp ăn vội vàng xong bữa, lại bị Lục Diệp kéo đi báo cáo.

Trình tự báo cáo trong quân đội không hề rườm rà, chỉ là Lục Diệp dẫn cô đi gặp vài sĩ quan cấp cao tốn không ít thời gian, mãi đến gần tối mới về nhà.

Vừa mới về tới, mấy người phụ nữ ban sáng lại tới, biết ngày đầu tiên Vân Thường có rất nhiều việc phải làm nên không ngồi lâu, chỉ tặng vài món ăn là đi.

Nhờ đó Vân Thường đỡ tốn công làm cơm tối, cô chỉ cảm thấy ấm lòng.

Lúc cô ở ngoài, chứng kiến đều là lòng người hiểm ác, mà ở đây, được chiếu cố khắp nơi, chênh lệch thật sự quá lớn.

Buổi tối hai người tắm rửa nhanh gọn liền lên giường nằm. Ngày mai Lục Diệp phải quay lại trong quân, mà Vân Thường cũng cần thích nghi với sinh hoạt khác trước.

Lục Diệp vẫn còn chưa yên tâm, chỉ có thể ôm Vân Thường, nói cho cô nghe mọi chuyện một lượt, dặn cô có chuyện gì nhất định phải nói với anh.

Dù tính Vân Thường dễ chịu cũng bị tiếng lải nhải của anh làm bực mình, đành túm lỗ tai anh, tỏ ý mình biết rồi.

“Vân Thường, không quen phải nói với anh.”

“Biết rồi.” Vân Thường đã bắt đầu buồn ngủ, giọng mũi cực nặng, Lục Diệp thấy thế cũng không nói nữa, thận trọng ôm cô, kéo chăn cho cô.

Ban đêm trên núi lạnh, đừng để bị cảm.

Người Lục Diệp nóng, Vân Thường bị anh ôm đổ mồ hôi, nhưng vẫn không đẩy anh ra.

Không có gì mà không thích nghi được cả, cũng không phải chưa tịch mịch bao giờ. Lúc mất không thấy cô còn chống chọi được, còn cái gì không vượt qua được.

Hướng chi, Vân Thường cảm thụ tiếng tim đập mạnh mẽ bên tai, khoe môi hơi cong lên.

Ở đâu có anh nơi đó là nhà.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 1

Bà Lục thực phát sầu vì hôn nhân của con trai, theo lý thuyết, đứa con nhà mình đáng đáp không tời, lại tuổi trẻ tài cao, vừa qua 30 đã lên tới quân hàm thiếu tá, bên cạnh còn có hàng dài phụ nữ xếp hàng cho nó lựa chọn.

Nhưng mà qua nhiều năm như vậy, bà chưa từng thấy có một người phụ nữ xuất hiện bên cạnh con trai mình! Thật sự là một cũng không có! Giống như Lục Diệp là chất cách ly với phụ nữ!

Thời điểm Lục Diệp hai mươi mấy tuổi, bà còn có thể tự an ủi mình, con trai mình còn trẻ, chờ xem một chút, nói không chừng lúc nào đó duyên phận của nó sẽ đến. Thế nhưng đợi một lần là chờ đến thật nhiều năm.

Mất thấy cháu nội của mấy bà bạn đều đã có thể đi mua được nước tương, mà con trai nhà bà ngay cả một bóng dáng phụ nữ bên cạnh cũng không thấy! Đây là thế nào? Bà còn phải làm bà nội, ôm cháu a!

Bà Lục nóng ruột, liền thừa dịp thời gian Lục Diệp nghỉ phép an bài đủ các loại xem mắt cho anh, để cho anh gặp đủ loại phụ nữ. Nhiều loại như vậy, chắc sẽ có loại anh thích trong đó đi!

Nhưng kết quả lại khiến cho bà hận không thể bỏ được bộ não của Lục Diệp ra xem trong não anh ngoại trừ quân đội ra còn chứa cái gì.

Một cái cũng không coi trọng! Không, căn bản không phải là vấn đề coi trọng hay không coi trọng! Mà căn bản là anh không thèm nhìn tới! An bài xem mắt đi thì đi, nhưng mà cứ ngồi ý ra đây ăn là như thế nào?

Bà Lục tức đến muốn khóc, con gái vốn rụt rè, thời điểm xem mắt càng thêm xấu hổ, lúc này phải cần đến đàn ông để điều chỉnh không khí rồi, nhưng mà con trai nhà bà lại rất tốt, con gái nhà người ta nói chuyện gì anh đều không để ý!

Trong mắt trừ ăn ra không còn cái gì khác, mỗi lần đi xem mắt đều nếu không phải giống như cái cọc gỗ, thì chính là như cái thùng com!

Qua nhiều năm như vậy, số lần Lục Diệp đi xem mắt có dùng máy tính cũng không đếm xuê! Nhưng ngay cả một đóm lửa tàn thôi cũng chưa xuất hiện!

Bà Lục vội vàng xoay quanh, cũng không có biện pháp nắm Lục Diệp trong tay. Vừa nói trở về quân đội thì làm như thế nào?

Hôm nay, bà Lục lái xe ra vùng ngoại ô đi dạo. Bà là dân mù đường số một, bình thường thượng tướng Lục chắc chắn sẽ không để bà tự mình lái xe ra ngoài.

Nhưng bà Lục vốn tinh hoạt bát, động chút liền trộm xe chuẩn ra ngoài, thượng tướng Lục không để ý một chút, bả xã liền biến mất.

Kết quả vẫn lạc đường, ở trong thôn nhỏ vòng tới vòng lui cũng không tìm được đường, bà Lục lo lắng xoay vòng, chỉ có thể dừng xe ở ven đường, tự mình đi xuống hỏi đường.

Đang lúc lo lắng, bỗng nhiên nhìn thấy hai người phụ nữ đang đi tới, bà Lục vui mừng trong lòng, tiến lên phía trước hỏi đường.

“ai u, thật là làm bận mà”, người phụ nữ trên đầu quấn chiếc khăn quàng cổ hình ô vuông thờ dài một tiếng, “Không có mẹ đưa trẻ thật đáng thương.”

“Đúng vậy, cô gái này học tập tốt, đáng đáp cũng được, nhưng mà gặp phải một người ba như vậy, có cách gì? Hiện tại hai mắt lại bị mù, chắc chắn.” Một người phụ nữ khác thờ dài một cái, “Ai, đứa bé kia sớm muộn cũng bị hấn chà đạp tới chết!”

“Xin hỏi....từ đây có con đường nào có thể ra khỏi nơi này?” bà Lục nghe người ta bát quái, cảm thấy hơi có lỗi, nhưng vẫn nhắm mắt lên tiếng.

“Nhìn thấy nhà nhà trắng đó không?” Người phụ nữ choàng khăn quàng cổ ô vuông chỉ ngôi nhà màu trắng phía trước.

Bà Lục liền vội vàng gật đầu.

“Đi vòng qua căn nhà đó, có một con đường nhỏ, đi theo con đường nhỏ đó sẽ đến đường lớn.”

“Cám ơn.” bà Lục vội vàng cảm ơn.

Người phụ nữ kia lắc đầu một cái rồi tiếp tục quay đầu bát quái, “Đứa trẻ đó có thể hiểu chuyện, ngày hôm qua tôi thấy nó rồi, ngồi ở dưới gốc đại thụ, trên cánh tay toàn là vết bầm, cũng không biết là ai làm, ai, thật là đáng thương!”

“Đúng vậy, mới hai mươi ba tuổi, cả tương lai đều bị hủy hoại như vậy.”

Bà Lục tâm địa tốt, hiện tại tuổi già lại càng mềm lòng, vừa nghe hai người phụ nữ này nói như vậy, lập tức động lòng trắc ẩn.

Sau đó cũng không để ý, trực tiếp gia nhập bát quái với hai người phụ nữ này.

Ba người đàn bà thành cái chợ, bà Lục rất nhanh liền biết rõ thân thế của Vân Thường, thậm chí ngay cả hồi tiểu học cô được nhận bao nhiêu phần thưởng cũng biết rõ ràng!

Cho đến lúc lên xe, bà Lục vẫn còn lau nước mắt. Đứa trẻ tốt như vậy, làm sao lại không gặp được một gia đình tốt hơn đây. Nếu mình có một cô con gái khéo léo hiểu chuyện như vậy, mình có thể cao hứng đến chết!

Cái ý nghĩ này giống như một tia chớp chợt xẹt qua đầu bà Lục, trong nháy mắt khiến bà nảy ra một ý nghĩ lớn mật.

Đêm đó, bà Lục thậm chí đến ngủ cũng không ngon, càng nghĩ càng thấy khả thi. Ngày hôm sau liền thuận tiện kéo theo thượng tướng Lục bận rộn đi cùng.

Mặc dù bà mong đợi Lục Diệp kết hôn đến điên rồi, nhưng suy cho cùng cũng không phải là người lỗ mãng, vẫn có thể nén nhịn lo lắng trong lòng phải người điều tra toàn bộ quá khứ của Vân Thường lại một lần.

Kết quả càng nhìn lại càng thích, hận không thể lập tức dẫn Vân Thường về nhà. Nhưng quan trọng nhất vẫn là ở Vân Quang Phương, lúc mới đầu bà Lục cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Thậm chí cảm thấy rằng hành động của mình có chút trơ trẽn, thấp thòm đem suy nghĩ của mình nói hco Vân Quang Phương, vốn tưởng rằng sẽ bị cự tuyệt cùng chửi rủa, không ngờ lại thuận lợi đến kì lạ.

Vừa mở miệng chính là hai mươi vạn, con gái tùy ý ra sao, chỉ cần cho hấn tiền là được.

Bà Lục quả thật không tin được, chuyện cứ như vậy là xong rồi? Trong lòng bà có chút vui vẻ, lại càng thêm đau lòng.

Đây là cha ruột sao? Ngay cả hỏi bà muốn lấy con gái hấn làm gì cũng không có, đã đem bán con gái. Chỉ là cũng thật may vì hấn như vậy, bà mới có thể trắng trợn lấy được con dâu tốt.

Tính cách của Vân Thường quả thật rất tốt, không bén nhọn không tùy hứng, lúc nào cũng cười, lại dịu dàng khéo léo, cũng thông minh bình tĩnh khác thường.

Ngay cả thời điểm biết mình bị bán cho một người đàn ông xa lạ làm vợ, ững không khóc lóc náo loạn, khiến bà Lục càng thêm đau lòng, chờ không kịp đưa cô trở về nhà.

Thực ra Vân Thường cũng không trấn định như bà Lục thấy, trong lòng cô cũng hốt hoảng không kém, không biết mình bị Vân Quang Phương bán cho tuiy đàn ông thế nào.

Nghĩ tới tự sát, từ cửa sổ tầng cao nhất nhảy xuống xong liền xong hết chuyện rồi, nhưng cuối cùng vẫn lưu luyến ảm áp của thế giới này. Huống chi bà Lục cùng thượng tướng Lục đối với cô thật tốt.

Dựa vào phần này là được, chỉ cần Lục Diệp không phải người quá phận, cô đều có thể tiếp nhận.

Cô không biết bà Lục làm sao có thể tại lúc không có Lục Diệp ở đây mà vẫn có thể để bọn họ đăng kí, thời điểm cầm giấy giấy đăng kí kết hôn trên tay dọa cô sợ hết hồn, biết cái chuyện hoang đường này là chắc chắn rồi, cô không còn đường để phản pháng nữa.

Thôi, sống ở đâu thì yên ở đấy, dù sao Lục Diệp là quân nhân, thời gian ở nhà cũng không dài. Coi như anh ghét cô, không thích cô, ngày anh ở nhà cô vẫn có thể chịu đựng.

Trước khi Lục Diệp trở về, bà Lục đã kể cho cô rất nhiều chuyện liên quan đến Lục Diệp. Từ những thứ bà nói Vân Thường liền ghép nối chúng lại thành một Lục Diệp trong tưởng tượng của cô.

Ngạo mạn. Tính tình lạnh nhạt, không thích phụ nữ.

Vân Thường cảm thấy có chút rầu rĩ, hai cái trước thì không sao, coi như người đàn ông này ngạo mạn nữa lạnh lùng nữa, cô đều có thể không thèm để ý, nhưng không thích phụ nữ...cái này thì phải làm sao?

Cho tới trước một giây Lục Diệp trở về, Vân Thường vẫn còn một mực rồi rầm chuyện này.

Một khắc Lục Diệp đi vào kia, thật ra trong lòng cô vô cùng khẩn trương, cô không có bao nhiêu kinh nghiệm chung sống cùng đàn ông, không biết nên làm thế nào ứng đối ra sao với người đàn ông đã trở thành chồng của cô kia, càng không biết anh có bài xích cô một cách mạnh mẽ không, chỉ có thể bắt an ngồi trên giường chờ anh, giống như một con mèo con đang chờ chủ nhân quyết định vận mạng của mình.

Phút chốc sờ tới mặt anh kia, Vân Thường cũng biết, trời cao thiên vị người này nhiều thế nào, gương mặt đó cho dù không nhìn cũng biết có bao nhiêu xuất sắc, sống mũi cao thẳng, mắt lõm sâu, gương mặt góc cạnh rõ ràng, Vân Thường trong lòng than thở một tiếng, một câu anh rất đẹp trai đột nhiên bật thốt lên.

Người đàn ông kia hình như đã nghe nhiều lời khen ngợi, đối với lời cô nói căn bản không phản ứng gì. Chỉ là ngạo mạn hừ mũi một tiếng, nói cô còn là tiểu nha đầu, sau đó liền đi vào phòng tắm.

Anh không có ép buộc cô làm bất cứ chuyện gì, cũng không lộ ra quá nhiều bất mãn đối với cô, càng không có nói với cô những lời ác độc.

Trong lòng Vân Thường rất cảm kích Lục Diệp, khi đó lòng tự ái của cô đã mỏng manh đến mức vừa đụng liền vỡ nát, nếu Lục Diệp chê cười cô vào thời điểm này, cô cũng không biết mình sẽ làm ra sự tình nào.

Ngày đầu tiên trôi qua không tệ lắm, hai người còn có chút thận trọng, không buông thả, nhưng cũng không hề bài xích.

Bàn tay anh rộng rãi lại có lực, có thể cầm chặt bàn tay cô gói gọn trong lòng bàn tay, được anh dắt qua đường, thời điểm đi siêu thị, lòng bàn tay anh ấm áp khiến Vân Thường vừa quyến luyến lại vừa mê muội.

Bước ngoặt đến rất nhanh, tại thời điểm Vân Thường bị Lục Diệp hôn ngay tại phòng tắm, trong lòng vừa sợ lại vừa thấp thỏm, đôi tay không tự chủ được liền muốn đẩy anh ra, dù sao bọn họ cũng vừa mới biết nhau hai ngày, coi như về mặt pháp luật người đàn ông này đã trở thành chồng của cô, làm loại chuyện thân mật này cũng không quá hoang đường.

Nhưng vào thời điểm người nọ phun hơi thở nóng bỏng vào tai, vào cổ cô, Vân Thường phát hiện, vậy mà mình lại không có biện pháp cự tuyệt.

Có lẽ là do tín nhiệm, có lẽ là do cảm kích Lục Diệp đã tiếp nhận cô tại thời điểm cô luống cuống bất an, cô gần như thuận theo mặc anh định đoạt.

Rất may anh không thô bạo, rất để ý đến cảm xúc của cô, để cho trái tim đang bất an trôi giạt của cô thoáng yên ổn tiếp đất.

Sau đó, cuộc sống trở nên hài hòa mà đơn giản, hai người đều ăn ý không nói lại cách thức kết hôn xấu hổ, sinh hoạt cũng không tệ.

Lục Diệp không kỳ cục như trong tưởng tượng, càng không làm khó cô, Vân Thường cảm thấy, đời này mình có thể có một người đàn ông như vậy cũng coi là trong rủi có may.

Quý đạo cuộc sống lại nhích lên phía trước thêm một chút, chung sống với Lục Diệp hơn mười ngày, tình cảm Vân Thường dành cho anh xảy ra biến hóa lớn nghiêng trời lệch đất.

Anh đối với cô rất tốt, không cần hỏi báo, tốt đến mức nửa đêm cô đang say sưa trong mộng cũng hận không nghĩ được biện pháp để báo đáp anh.

Vậy mà, cô lại không có bất cứ thứ gì, quá khứ toàn bộ đều phủ bóng xám mờ nhạt vì đôi mắt mất đi ánh sáng. Toàn thân cao thấp chỉ còn lại một trái tim hoàn chỉnh, cô chỉ có thể rửa tay dâng hương, thành kính lấy toàn bộ trái tim mình dâng hiến cho anh.

Kế tiếp xảy ra rất nhiều chuyện, cô phát hiện mình mang thai, anh bị thương được đưa tới bệnh viện...tin tức tốt, tin tức xấu thì nhau kéo tới, nhưng mà cũng may, anh gắng gượng qua khỏi, không bỏ rơi cô và bảo bảo của họ.

Cô còn thể cảm nhận được sự quan tâm của anh, có thể chính miệng nói cho anh biết, bọn họ có bảo bảo.

Đại khái cuộc sống chính là như vậy, vào lúc lo lắng có thể khiến cho bạn kinh (kinh sợ) hoặc hi (vui mừng), không ai biết một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng mà nếu có một người, anh ấy có thể cùng bạn nhìn hàng hoa dài tới mười vạn dặm Trường An, lại sẽ không bị neho mất bởi trăm loại này, vẫn nắm tay dắt bạn về nhà như trước.

Vân Thường ngồi ở đầu giường Lục Diệp há mồm nuốt nào miếng cháo tổ yến bón cô, mắt hạnh cong cong, khóe môi nhếch lên, đây chính là hạnh phúc cả đời này của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 2: Các bảo bối nhà thiếu tá Lục (1)

Vân Thường mang thai mới bốn tháng, cúi đầu đã không nhìn thấy bàn chân rồi. Đến bệnh viện quân khu kiểm tra, là sinh đôi!

Thiếu tá Lục nghe tin liền choáng váng tại chỗ, giống y như cọc gỗ, hồi lâu sau không nói ra lời.

Cuối cùng vỗ đùi, cọ một cái liền chạy tới trước mặt Vân Thường, trực tiếp đem người bế lên, ánh mắt kích động đến đỏ cả lên.

Trái lại với anh vui mừng, lại hù dọa các bác sĩ quân y đến sặc. Sao có thể hành phụ nữ có thai như thế, đây không phải làm loạn sao? Lập tức liền không quản cái gì quân hàm hay không quân hàm, đen mặt ngăn trở hành động nổi điên thiếu tá Lục, hung hăng khiển trách anh một trận.

Nhưng cũng rất kì lạ, một người luôn nghiêm túc như thiếu tá Lục, lại không hề nổi giận, đây chẳng phải là hạ thấp mình, còn cố ý ôn tồn thỉnh giáo bác sĩ rất nhiều, về các điều quan trọng mà phụ nữ có thai cần chú ý.

Vân Thường cũng không nhớ đến nẩy tử trong bụng có hai đứa nhỏ đó, cho đến khi ra khỏi bệnh viện còn chóng mặt, thật vất vả mới tiêu hóa được tin

tức này, lập tức thúc giục Lục Diệp gọi điện thoại cho bà Lục cùng thượng tướng Lục.

Rất nhanh sau đó, điện thoại di động, máy vi tính cùng mấy loại mang phóng xạ gì đó cô đều không chạm vào, chỉ sợ ảnh hưởng không tốt đến con.

Thiếu tá Lục sau đó suy nghĩ lại, không muốn gọi điện thoại. Anh chính là cục thịt rơi từ trên người bà Lục xuống, sao có thể không biết mẹ nhà mình?

Nghe được Vân Thường mang thai đôi không biết sẽ giày vò nhiều thế nào đây!

Nhưng Vân Thường cứ nhìn chăm chăm như vậy, anh không gọi cũng không được, thiếu tá Lục không thể làm gì khác hơn là kì kèo mè nheo với bà xã.

Quả nhiên, bà Lục vừa nghe được tin tức này vui mừng thiếu chút nữa là quăng hết điện thoại xuống đất, nhất định bắt Lục Diệp đưa về nhà!

Đây chính là sinh đôi! Hai cháu nội! bà Lục không ngồi yên được một khắc. Thậm chí còn nói rằng, nếu Lục Diệp không đưa Vân Thường trở về, thì Tết năm nay anh cũng không cần phải về nhà!

Lục Diệp nhức đầu không thôi, anh nhất định sẽ không đưa Vân Thường về nhà mình. Địa điểm quân khu được giữ bí mật hết sức, mẹ anh căn bản không tới được.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được cách nào khả thi, không còn cách nào khác là tự mình gọi điện thoại tới thư phòng thượng tướng Lục, muốn cùng ông nói chuyện, để ông ổn định mẹ anh trước.

Ai ngờ thượng tướng Lục trầm ổn cả đời, lần này lại nổi điên giống bà Lục, một mực muốn Vân Thường về nhà.

Lục Diệp cúp máy, rầu đến mức tóc muốn bạc trắng rồi, cẩn thận ôm Vân Thường không buông tay, một bụng ám ức, đây là cô dâu của anh! Ai cũng không thể cướp đi!

Dứt khoát tắt điện thoại, không nhận điện thoại ba mẹ anh gọi! Không để anh về nhà thì không về nhà! Dù sao tới chỗ nào Vân Thường cũng phải đi theo anh!

Mà bên này, bà Lục cùng thượng tướng Lục đang chà sát tay kích động chờ Vân Thường về nhà, nhưng đợi vài ngày liên tục cũng không thấy động tĩnh gì!

Kết quả gọi một cuộc điện thoại, giới lắm, vậy mà tắt máy! Không chừng mấy ngày nay đều tắt máy!

Bà Lục nổi giận! Trực tiếp vào trong thư phòng thượng tướng Lục lấy roi ra, “Tên khốn kiếp này! Xem mẹ không quát chết con!”

Thượng tướng Lục ngồi một bên hút thuốc lá, một điếu thuốc hút rất lâu, thật vất vả mới hút xong, lúc này mới đem đầu mẩu còn lại hung hăng dí vào gạt tàn thuốc, trầm giọng phụ họa: “Quát chết nó!”

Vì vậy, khi chấp tới một ngày nào đó, thiếu tá Lục kết thúc một ngày huấn luyện, khắp người mang theo mùi mồ hôi cùng bụi đất, khi về đến nhà, phát hiện vậy mà ba mẹ mình lại đuổi giết tới tận đây!

Mặc dù thượng tướng Lục đã nghỉ hưu ở nhà, nhưng danh hiệu thủ trưởng vẫn còn, mang theo phu nhân tới tuần tra tình hình quân đội, ai có thể nói ra chữ “không”!

Mà phản ứng đầu tiên của thiếu tá Lục là, bọn họ tới tranh bà xã của mình!

Sắc mặt vốn nghiêm túc càng thêm âm trầm, không nói một lời liền đi tới bên cạnh Vân Thường, cứ như vậy ôm cô vào trong ngực, khiêu khích nhìn bà Lục, nói gì cũng không buông tay.

“Con buông ra cho mẹ!” Sắc mặt bà Lục giận dữ, trong bụng Vân Thường có đến hai đứa nhỏ, sao có thể chịu nổi sức ôm lớn như vậy của Lục Diệp, làm sao có thể đè ép cháu nội bà như vậy chứ!

Nói xong liền đi kéo Lục Diệp, nhưng sức của bà sao có thể so cùng Lục Diệp, kéo thế nào cũng k ra, tức giận đến mức đen cả mặt.

“Đối với mẹ con thế à!” Bàn tay thượng tướng Lục nặng nề vỗ lên khay trà, trừng mắt sắc bén, tên khốn kiếp này! Nuôi con trai chính là vô dụng!

Lục Diệp nín thở không lên tiếng, bà Lục lập tức hả hê, tự nhiên có ông xã già làm chỗ dựa, bà còn không đầu lại một tên tiểu tử hỗn xược?

Bà bắt mắt nhìn quét qua các gian phòng một lượt, ghét bỏ nói: “Con xem nơi này không có gì cả, Vân Thường ở với con chịu đựng bao nhiêu khổ sở!”

Ánh mắt Lục Diệp trở nên sắc bén hơn.

Đuôi mắt bà Lục nhảy lên, “Con tròng mẹ cũng vô dụng, Vân Thường mang trong bụng hai đứa nhỏ, ở nơi này có cái gì? Dinh dưỡng không đủ thì làm sao? Hơn nữa một ngày ba bữa đều phải do nó làm, sao con không thay nó suy nghĩ một chút?”

“Mẹ...” Mắt thấy ánh mắt của Lục Diệp ngày càng âm trầm, Vân Thường vội vàng mở miệng, muốn hai người này không cần đối trọi gay gắt nữa.

Nhưng lời kể tiếp còn chưa kịp nói hết, đã bị bà Lục chặn trở về.

“Vân Thường, con đừng nói, hôm nay hãy để mẹ tranh luận cùng cái tên tiểu tử này!” bà Lục đi tới sờ sờ đỉnh đầu Vân Thường, ngáng đầu nhìn Lục Diệp: “Con muốn Vân Thường nâng cái bụng lớn vừa giặt quần áo vừa nấu cơm, con cũng không thả người?”

Lục Diệp hô hấp căng thẳng, ngay cả không khí chung quanh cũng bị đè nén.

Bữa cơm tối đó, sức ăn thiếu tá Lục giảm nhiều, bình thường có thể ăn tới bốn bát cơm, nhưng giờ chỉ ăn có một bát liền bụng đưa xuống, làm Vân Thường lo lắng không thôi.

Buổi tối, thiếu tá Lục mất ngủ, trong lòng rất loạn, nằm ở trên giường không ngủ được, lại không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ sợ ảnh hưởng đến Vân Thường.

Nhưng Vân Thường nhạy cảm như vậy, làm sao có thể không biết anh không ngủ được.

Cô đứng dậy bật đèn dầu giường lên, nắm tay Lục Diệp, “Yên tâm đi, em sẽ không về.”

Cơ thể thiếu tá Lục cứng đờ, không ngờ tâm tư của mình có thể bị cô dễ dàng nhìn thấu như vậy. Buồn bực ở trong chốn tự mình hờn dỗi không hé răng.

Vân Thường cực kì bất đắc dĩ, cảm giác thiếu tá Lục càng lớn lại càng trẻ con. Chỉ có thể mềm mại an ủi anh, “Anh không phải lo lắng em...em rất tốt, nghe nói phụ nữ có thai cũng phải hoạt động, nếu không sẽ khó sinh, nấu cơm gì gì đó, coi như là hoạt động, em sẽ không về cùng mẹ.”

Thiếu tá Lục trầm mặc hồi lâu, mới khó chịu nói: “Em trở về đi.”

Mẹ anh nói đúng, đến lúc bụng cô lớn, vừa phải nấu cơm, vừa phải làm việc nhà, khi ở nhà anh còn có thể giúp cô chia sẻ một chút, nhưng một khi anh chợt nhận được mệnh lệnh làm nhiệm vụ thì phải là sao? Người nào chăm sóc cô?

Mặc dù cô cùng vài chị dâu quan hệ rất tốt, nhưng dù sao họ cũng không phải là người trong nhà, không thể thời thời khắc khắc chăm sóc cô.

Hãy để cho cô về nhà đi, mặc dù trong lòng anh có 1000 cái một vạn cái không muốn.

Vân Thường cả kinh: “Em không quay về, em...”

Lục Diệp lại gần tắt đèn, ôm lấy cô đặt lên vai của mình, “Nghe lời, quay về.”

“Nhưng...”

“Mẹ nói đúng, về nhà là tốt nhất, nếu không lúc anh thực hiện nhiệm vụ cũng sẽ phải lo lắng cho em.”

Vân Thường trầm mặc, cô biết nhiệm vụ của anh khá nguy hiểm, ngàn vạn lần không thể phân tâm, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Lời nói cũng đã nói đến mức này, cô còn lý do gì để cự tuyệt?

Cuối cùng vẫn là bà Lục thắng lợi, buổi chiều ngày hôm sau bà liền dẫn Vân Thường xuống núi.

Nhìn trong mắt đứa con nhà mình không bỏ được, bà Lục cực kì há hê rồi, đúng là gừng càng già càng cay! Đầu cùng bà? Hừ!

Vân Thường trở lại Lục gia, bụng cũng càng ngày càng lớn lên, bà Lục cả ngày lẫn đêm đều cho cô uống những loại thuốc bổ phong phú, mỗi một tháng mặt của Vân Thường liền tròn hẳn ra.

Vân Thường da dẻ tốt, gương mặt trắng hồng, mặt mượt mà như vậy, càng lộ vẻ nhỏ nhắn, nhìn quả thực giống như cô gái nhỏ.

Bà Lục chăm sóc Vân Thường rất tốt, thậm chí còn đặc biệt chuẩn bị cuốn vở, phía trên ghi những thứ Vân Thường thích ăn. Giúp cô đa dạng hóa thức ăn.

Chỉ là khẩu vị của phụ nữ có thai không ổn định, Vân Thường cũng không biết làm sao, khẩu vị hết sức quái dị, một ngày muốn ăn mắm tôm một ngày thấy hải sản lại muốn nôn.

Bà Lục cũng không ngại phiền, muốn cái gì cho cái đấy, quả thực muốn cung chiều Vân Thường lên đến tận trời cao.

Vân Thường vận khí tốt, cũng không có phản ứng nôn nghén, lúc ở quân khu là vậy, về nhà vẫn như vậy.

Có đôi khi tâm trạng không ổn định, nhớ Lục Diệp nhớ đến hoảng sợ, động một chút là trốn vào phòng một mình khóc. Cũng may cảm xúc này nhanh tới mà cũng nhanh đi, không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với Vân Thường.

Thời điểm Vân Thường mang thai tới tháng thứ bảy, Lục Diệp đã trở lại một lần, trên mặt còn mang theo vết thương. Tính thời gian, hai người đã ba tháng không gặp mặt rồi, Vân Thường sợ phóng xạ, ngay cả điện thoại cũng không dám gọi một lần.

Anh vội vã nói vài câu cùng Vân Thường, sờ sờ bụng của cô liền đi, đây là anh đi làm nhiệm vụ lại đi ngang qua cửa nhà, lúc này mới có thể len lén trở về.

một lần.

Bà Lục nhìn bộ dáng con dâu nước mắt lưng trong, cũng có chút không bỏ được.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, trước khi đứa bé đầy tháng, nói gì bà cũng sẽ không để Vân Thường trở về quân khu.

Bà Lục chăm sóc Vân Thường rất tốt, một ngày ba bữa đều phối hợp các chất bổ dưỡng, buổi tối mỗi ngày đều cùng cô đi tản bộ, thành thạo cũng sẽ đánh cầu lông cùng người khác.

Khám thai định kỳ cũng không bỏ qua một lần, chỉ là có một điều duy nhất khiến bà Lục không cam lòng, bà rất muốn biết giới tính của hai đứa nhỏ trong bụng Vân Thường kia.

Vậy mà cho dù bà đã nói hết lời ngon tiếng ngọt rồi. Lão viện trưởng tuyệt đối không tiết lộ nửa chữ.

Giới tính của đứa trẻ chưa sinh ra nhất định phải giữ bí kín, bởi vì có thể sẽ có một số người không hài lòng với giới tính của thai nhi, mà xóa sạch đứa bé.

Lão viện trưởng có kiên trì của mình, cho dù biết bà Lục tuyệt không làm như vậy, cũng kiên quyết không phá lệ.

Tháng một, thời tiết lạnh và khô ráo một cách khác thường, một trận tuyết lớn đi qua, con trai con gái của thiếu tá Lục bình an sinh ra tại bệnh viện Giảng Sinh, là sinh tự nhiên.

Lúc đó Lục Diệp đang làm nhiệm vụ ở phía nam, trong tiếng súng lửa đạn, trong lúc nguy trang về mặt thiếu tá Lục dũng mãnh khác thường, đem trùm mà tủy gần đây đang hoạt động tại biên giới Trung Quốc Myanmar đầu súng chết, vừa lập một công lớn.

Thu súng, anh đi về phía máy bay trực thăng, ngồi vào vị trí, trầm mặc khác thường.

Mấy ngày gần đây chính là ngày dự sinh của Vân Thường, không biết cô đã sinh chưa, nếu đã sinh, là con trai hay con gái?

Lục Diệp vừa về tới quân khu, không đợi anh bước xuống từ máy bay, thì đã có vài người xông lên hưng phấn kêu to với anh: “Thiếu tá Lục ! Sinh! Sinh! Chi đầu sinh! Long phượng thai! Đứa lớn là con trai, đứa nhỏ là con gái!”

Đại não thiếu tá Lục ong một tiếng, tay mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống cầu thang, ngã mặt hướng lên trời!

May mắn là cách mặt đất rất gần, nếu không không biết sẽ ngã thành cái dạng gì.

Buổi tối hôm đó, Lục Diệp được mẹ gửi cho ảnh của hai nhóc con mình, lần lượt vuốt ve màn hình di động, người đàn ông kiên cường và dũng cảm, một mình nằm trên giường hu hu khóc.

Anh làm ba, ba của hai nhóc con! Con trai cùng con gái của anh! Một loại cảm giác không thể nói thành lời, anh hận không thể lập tức lao xuống núi, đi xem đứa bé một chút, sờ sờ bọn chúng, ôm bọn chúng một chút!

Nhưng mà anh lại không thể, anh chỉ có thể chờ đến thời gian nghỉ đông mới có thể quay về. Nếu có nhiệm vụ, qua tết anh cũng không thể trở về đi.

Hai nhóc con đỏ hồng, mắt cũng chưa mở, nhưng trong mắt anh lại là những đứa trẻ xinh đẹp nhất thế giới.

Lục Diệp yên lặng đem tấm hình này cài làm hình nền cho điện thoại, nghĩ tới Vân Thường ở phương bắc, trong lòng từng trận từng trận nhéo đau.

Phụ nữ mang thai cùng kết hôn là chuyện lớn cả đời, vậy mà anh lại không ở bên cô.

Cô hiện tại như thế nào? Thời điểm mang thai khổ cực sao? Thời điểm sinh con có đau không? Sau khi sinh đứa trẻ xong thân thể khỏe mạnh chứ?

Tất cả những điều này anh đều không biết.

Thiếu tá Lục luôn luôn tự gò bó, giữ mình trong sạch, tối hôm đó ngồi ở bên ngoài hút thuốc một đêm, ngày hôm sau hai mắt tràn đầy tơ máu đi huấn luyện tân binh, sau khi huấn luyện hết thúc, không một binh sĩ nào có thể đứng lên.

Rất may kì nghỉ đông này không có nhiệm vụ, khi đó đứa nhỏ đã qua lễ đầy tháng hai ngày, tại đêm ba mươi đó Lục Diệp khắp người đầy sương gió chạy về nhà.

Cuối cùng cũng được gặp con gái của mình, hai đứa nhỏ đã không còn bộ dáng xấu xí như lúc vừa mới ra đời, được nuôi đến trắng trẻo mập mạp, nằm cạnh nhau giống nhau như đúc, đôi mắt to đen láy tựa như thanh tuyến, làm cho tâm người khác mềm nhũn.

Thiếu tá Lục vội vàng quay về, lúc này lại giống như quả cà héo, nói gì cũng không dám ôm con nhỏ.

Chỉ sợ lực trên tay mình quá lớn, làm đau đứa nhỏ trắng mập mềm mại.

Vân Thường bắt đặc dĩ, chỉ có thể ôm lấy con để anh sờ một cái.

Trẻ sơ sinh cách hai tiếng sẽ phải uống sữa mẹ một lần, sữa của Vân Thường rất nhiều, nuôi hai đứa nhỏ không cần tí công sức nào.

Có điều thiếu tá Lục ăn vạ, muốn ở bên nhìn Vân Thường dứt cục cung, đuổi thế nào cũng không đi.

Chờ Vân Thường cho bảo bảo ăn no, lại dỗ hai đứa nhỏ kia ngủ, thiếu tá Lục lúc này mới nhào qua, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng ta trực tiếp vén áo Vân Thường lên.

Vân Thường bị anh làm cho mặt đỏ như quả táo chín, “Anh...anh làm gì?”

Thiếu tá Lục nhìn chằm chằm bộ ngực trắng nõn của Vân Thường không chớp mắt, cảm thấy khó tin chột cảm thán một tiếng: “Lớn rất nhiều!”

Trong nháy mắt đó, Vân Thường hận không thể đánh một phát khiến anh bất tỉnh!

Lục Diệp nhớ Vân Thường đến điên rồi, ban ngày nghĩ ban đêm nghĩ. Hôm nay thấy người, ngược lại không biết nên làm sao. Chỉ có thể ôm người vào trong ngực, hôn tấp tễn, lúc này mới cảm nhận được Vân Thường cuối cùng cũng đã trở lại bên cạnh anh.

“Lục Diệp, ba nói tên của bảo bảo để cho anh đặt.” Về vấn đề này, bà Lục cũng không tranh giành cùng Lục Diệp, dù sao đây cũng là con của Lục Diệp.

Lúc anh không ở nhà, bọn họ gọi là trứng lớn trứng nhỏ, hôm nay Lục Diệp trở về, bọn nhỏ cũng nên được đặt tên rồi.

“Con trai gọi là Lục Thanh Phàm, con gái gọi là Lục Thanh Tiêu.” Tên của con anh có chữ đệm là Thanh, trai gái đều được đối xử như nhau, anh đã sớm nghĩ xong.

“Được.” Vân Thường nhẹ nhàng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa trẻ đang say ngủ, “Vậy thì gọi là Lục Thanh Phàm và Lục Thanh Tiêu, em đi nói cho ba mẹ!”

Vừa bước xuống giường một bước, cổ tay lại bị Lục Diệp nắm lấy, sắc mặt thiếu tá Lục nghiêm túc lạ thường, như là xảy ra một chuyện quan trọng nào đó, tai cũng đỏ cả lên.

“Vân Thường...”

“Sao?”

“Anh...anh rất nhớ em...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 3: Các bảo bối nhà thiếu tá Lục (2)

Sau khi Lục Thanh Phàm cùng Lục Thanh Tiêu đầy tháng, liền bị ba mang tới quân khu.

May mà bà Lục ra sức phản đối, lần này nói gì Lục Diệp cũng không nghe theo bà, trực tiếp đóng gói bà xã cùng hai tiểu bảo bối mang đi.

Hai đứa nhỏ non mềm, ở quân khu này chắc chắn là chuyện mới lạ nhất. Đến mức người xếp hàng ngoài cửa nhà họ Lục không dứt, tất cả đều muốn qua đây xem hai đứa bé.

Thậm chí lãnh đạo của Lục Diệp cũng đã tới rất nhiều lần, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, đối với hai đứa bé nhà anh đều yêu thích không buông tay, có khi, Vân Thường không chăm sóc được hai đứa bé, sẽ có rất nhiều người tới tranh giành.

Thân thể Thanh Phàm cùng Thanh Tiêu rất tốt, từ phương bắc bị ôm đến phương nam cũng không hề thấy xuất hiện phản ứng không quen đất. Điều này khiến cho Lục Diệp thở phào nhẹ nhõm, mẹ anh cuối cùng không còn lý do để đưa Vân Thường cùng bọn nhỏ về nhà.

Thời điểm sáu tháng Thanh Tiêu đã bắt đầu lộ ra chiếc răng nhỏ đầu tiên, hai mẩu răng cửa trắng trắng nhỏ xíu cười một cái liền lộ ra, làm người ta cực kỳ yêu thích.

Qua sinh nhật một tuổi thì Thanh Phàm mới bắt đầu mọc răng, lại còn là mọc từng cái một, em gái đã có thể dùng răng nhỏ cắn đồ, cậu vẫn còn phải dùng lợi từ từ mài.

Mọi người tới thăm bảo bảo đều có thể dễ dàng phân biệt Thanh Phàm cùng Thanh Tiêu. Hơn nữa, Thanh Phàm cũng không biết giống người nào, cười một tiếng trên mặt liền xuất hiện hai lúm đồng tiền nhỏ tròn trịa.

Lục Diệp thường nhân lúc Vân Thường không để ý. Len lén đứng trước giường con trai dùng tay nhẹ nhàng chọc, trong lòng không khỏi có chút cảm giác tức nuối, đây rõ ràng là đáng đáp của con gái, con trai của anh làm sao lại có hai thứ này, con gái chít chít (tiếng kêu)!

Có một đoạn thời gian thiếu tá Lục sợ con trai khi trưởng thành sẽ tự ti, cố gắng trêu đùa con gái cười, nhào nặn khuôn mặt, muồn trên mặt con gái cũng xuất hiện hai lúm đồng tiền.

Có điều cuối cùng vẫn là thất bại.

Thanh Tiêu cũng biết nói sớm hơn Thanh Phàm, sau khi tròn một tuổi, ba mẹ, chú thím đều có thể nói rất rõ ràng, Thanh Phàm lại tập nói rất muộn, mãi cho đến khi một tuổi rưỡi mới có thể miến cưỡng gọi mẹ, trước đó chỉ biết đánh đánh đánh.

Gương mặt Thanh Phàm cùng Thanh Tiêu cơ hồ giống nhau như đúc, vẻ ngoài như vậy đối với Thanh Tiêu mà nói đương nhiên là rất tốt, nhưng mà đối với thanh phàm mà nói, lại có chút thanh tú quá.

Trong lòng thiếu tá Lục thường cảm thán, đứa con nhà mình sao lại không giống anh! Thật là quá *** rồi!

Theo sự lớn lên của hai đứa nhỏ, Vân Thường kinh ngạc phát hiện, tính cách của hai đứa nhỏ quả thực là hoàn toàn trái ngược, thậm chí...còn có chút đảo điên rồi.

Thanh Phàm tính tình ôn nhu, khách tới nhà lúc nào cũng miệng cười khúc khích, Thanh Tiêu thì ngược lại, càng lớn càng ít cười, mãi cứ mang theo cái bản mặt nghiêm túc, bộ dáng đó, rõ ràng chính là giống ba của bé!

Sau khi Thanh Phàm cùng Thanh Tiêu qua bốn tuổi, chuyện thích nhất chính là đi xem nhón binh sĩ chạy bộ, tập luyện.

Lính đứng gác đã sớm biết hai bảo bối nhà Lục Diệp, cũng mắt nhắm mắt mở với việc bọn trẻ suốt ngày chạy ra ngoài.

Lúc này thiếu tá Lục đã trở thành Trung tá, phía trên đã tính để cho anh lên thăng Thượng tá, gọi lên phía bắc.

Lục Diệp có tình cảm rất sâu đậm với nơi này, một tháng cuối cùng ở lại đây, ban ngày đều mang tân binh đi huấn luyện, buổi tối cùng các chiến hữu cũ uống rượu với nhau.

“Mẹ không cho phép chạy đi.” Thanh Tiêu nắm chặt tay Thanh Phàm chạy thẳng tới sân huấn luyện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn non nớt đã mang bộ dáng của một anh trai tốt.

“Mẹ không biết.” Thanh Tiêu nghiêm mặt, cố gắng kéo vạt áo của mình ra khỏi tay Thanh Phàm.

Thanh Phàm cau mày, “Không thể nói dối, nếu không mẹ sẽ không thương em”

“Người nào mách lẻo là cún con!” Thanh Tiêu rút cuộc kéo được vạt áo của mình ra khỏi tay Thanh Phàm, Thanh Tiêu giờ giọng uy hiếp, “Nếu anh nói cho mẹ biết, em sẽ đem chuyện mấy ngày trước anh đánh nhau với người khác nói cho mẹ nghe.”

Đôi mắt to tròn của Thanh Phàm tràn đầy giận mình, “Em...em sao lại không biết tốt xấu như vậy! Anh mặc kệ em! Về sau cũng không chơi cùng em nữa! Hừ!”

Nói xong phồng miệng lên, thở phì phò quay đầu bước đi. Con gái thật đáng ghét! Lục Thanh Tiêu ngang ngược như vậy chắc chắn sau này sẽ không có ai thèm cưới!

Trong sân huấn luyện, Lục Diệp vừa mới nói giải tán, đã có người ở phía sau kêu lên: “Trung tá Lục, con gái bảo bối nhà anh đến rồi!”

Lục Diệp vừa quay đầu nhìn lại, đúng vậy, con gái nhà mình đang nện từng bước chân ngắn đi về phía anh.

Anh tiến lên mấy bước, ôm lấy Thanh Tiêu, hôn lên má phẩn nộn của cô một cái, “Lại tới gây sự!”

“Không có đâu.” Thanh Tiêu lắc lắc thân thể nhỏ bé phản bác, hai mắt to nhìn Lục Diệp, vẻ mặt lên án.

Lục Diệp cảm thấy buồn cười, “Vậy thì là gì?”, nhìn khắp nơi một chút, không nhìn thấy con trai, liền vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Tiêu hỏi: “Anh trai đâu?”

“Con cũng muốn giống ba!” thanh tiêu đưa bàn tay nhỏ bé sờ sờ bộ đồ rằn ri của thượng tướng Lục, “Lớn lên Thanh Tiêu sẽ làm lính!”

Lục Diệp bị con gái chọc cười, không chút để ý, lại hôn lên mặt Thanh Tiêu một cái mới thả cô xuống đất, “Được, được, lớn lên Thanh Tiêu nhà chúng ta cũng sẽ giống ba. Nói cho ba biết, anh trai đâu?”

Thanh Tiêu nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, “Con không biết!” Nói xong, nhanh chân bỏ chạy.

Lục Diệp lấy tay gãi gãi đầu, hơi khó hiểu, hai bảo bối nhà anh đánh nhau?

Thanh Phàm ngồi một mình trên tảng đá ở đường nhỏ, liên tục nhìn về phía sân huấn luyện, nha đầu thối kia sao lại chưa trở về? Cậu không phải đang đợi

bé! Cậu chỉ ngồi chỗ này chơi một lúc thôi.

Cho đến khi Thanh Phàm sắp không nhìn được nữa, mới thấy Thanh Tiêu từ con đường nhỏ bên kia chạy tới. Thanh Phàm vừa đi tới nhìn, lập tức nổi giận, sao trên mặt nha đầu này lại có một dấu răng?

“Mặt của em sao thế?” Thanh Phàm cau mày, cảm giác cái dấu răng hồng hồng trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của em gái chói mắt cực kỳ.

Bình thường mặc dù Thanh Tiêu luôn thích bắt chước Lục Diệp, nhưng suy cho cùng vẫn là đứa bé, lúc này vừa thấy anh trai, đôi mắt lập tức đỏ ửng, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống từ đôi mắt to, “Chu Gia Minh cắn em! Em...em đánh không lại cậu ta!”

Nhà họ Chu là hàng xóm nhà bọn họ, lớn hơn cậu hai tuổi, chính là người mấy ngày trước đánh nhau với Thanh Phàm.

Thanh Phàm hơi nín thở, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Thanh Tiêu, “Anh trai dẫn em đi báo thù!”

“Nhưng mà, nhưng mà em không đánh lại cậu ta.”

“Có anh ở đây!” Thanh Phàm khom lưng lau đi bụi đất trên mặt em gái, lại thì thầm bên tai Thanh Tiêu vài câu, lúc này mới kéo Thanh Tiêu chạy thẳng tới nhà Chu Gia Minh.

Mặc dù bình thường Thanh Phàm đều mang dáng vẻ ôn hòa, nhưng đó là không có ai trêu chọc cậu. Nếu có người chọc vào cậu. Thanh Phàm lập tức như biến thành con thú dữ nhỏ, lộ ra móng vuốt, nhe răng trợn mắt xông lên, không đánh kẻ địch te tua nhất quyết không bỏ qua!

Lục Diệp vốn vẫn lo lắng con trai nhà mình tính cách quá ôn hòa, đó là bởi vì trước nay Thanh Phàm không hề lộ ra vẻ mặt khác của cậu.

Nếu Lục Diệp cẩn thận để ý, sẽ phát hiện, mấy đứa bé tầm tuổi Thanh Phàm, đều mơ hồ coi Thanh Phàm là đại ca.

“Ai da, hai nhóc con này hôm nay sao lại đến đây thế này?” thượng tá Chu mở cửa, vui vẻ nói.

Tầm mắt quét qua một chút liền dừng lại tại một điểm, “Tiêu Tiêu bị sao thế này? Lại đây để bác xem nào!”

Cơ thể nhỏ bé của Thanh Tiêu quay ngoắt một cái, chọt ngồi xuống đất oa một tiếng khóc lên.

Đôi mắt Thanh Phàm cũng đỏ ửng, bộ dáng thút tha thút thít đặc biệt khiến người khác đau lòng, “Anh Gia Minh, ô ô....đừng đánh Tiêu Tiêu, ô ô....em...em mang Tiêu Tiêu tới nói xin lỗi!”

Thượng Tá Chu vừa nghe mặt liền biến sắc, mặc dù hơn bốn mươi tuổi ông mới có Chu Gia Minh, nhưng cũng không hề nuông chiều, lập tức rít gào về phía phòng con trai, “Chu Gia Minh, con lăn ra đây cho ba!”

Chu Gia Minh nhảy nháy mắt, từ trong phòng đi ra.

“Ba hỏi con, Tiêu Tiêu bị thế này có phải là do con làm không?”

“Dạ phải, nhưng...”

Thượng tá Chu trừng mắt, vung tay bốp một tiếng thật vang lên lưng con trai.

“Ba dạy con như vậy sao? Bắt nạt em gái? Con thực đúng là có bản lĩnh, hả?” Nói xong lại vung tay xuống.

Hai mắt Chu Gia Minh đều đã đỏ, lại chịu đựng không dám khóc lên.

Thanh Tiêu thấy cậu như vậy, liền muốn cười, Thanh Phàm lại nhanh tay nhanh mắt kéo cô lùi về sau.

Thượng tá Chu cho rằng anh đã hù được hai đứa bé rồi, vội vàng dừng lại trấn an, cuối cùng trong túi quần Thanh Tiêu cùng Thanh Phàm tràn đầy sữa, thắng lợi trở về.

“Anh, anh rất lợi hại.” Hình tượng Thanh Phàm ở trong mắt Thanh Tiêu lập tức trở nên to lớn.

“Đó là đương nhiên!” Thanh Phàm ưỡn bộ ngực nhỏ, gương mặt kiêu ngạo, “Về sau có người bắt nạt em thì hãy nói với anh!”

“Được!” Thanh Tiêu gật đầu một cái, đem những lời anh trai vừa nói ghi nhớ lại, vậy cho nên về sau người quen Thanh Tiêu đều biết, Lục Thanh Tiêu vừa nhìn rất ôn hòa, nhưng thực tế lại một bụng gian trá, nếu ai bắt nạt Lục Thanh Tiêu thì chờ anh của bé lột một lớp da đi!

Buổi tối khi hai bé về nhà, Vân Thường nhìn người con gái đầy bụi đất, vô cùng kinh hãi, liền vội vàng hỏi xem chuyện gì xảy ra.

Thanh Phàm lập tức nhào vào ngực mẹ tranh công, đem toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm nay kể lại một lượt cho mẹ nghe, chớp đôi mắt to chờ khen ngợi.

Vân Thường nhìn Thanh Tiêu ở một bên rõ ràng chột dạ, “Tại sao Gia Minh lại cắn con?”

Thanh Tiêu cắn cắn môi, trong đôi mắt to gọn sóng lăn tăn, “Mẹ, Tiêu Tiêu đau quá.” Anh trai nói rồi, ở nhà trước mặt mẹ nhất định phải giả bộ đáng thương!

“Lục Thanh Tiêu!” Thời điểm mẹ tức giận mới gọi tên đầy đủ của anh em họ, cơ thể nhỏ bé của Thanh Tiêu run lên, lắp bắp nói: “Bọn con, bọn con chơi trò hai con ong mật nhỏ, người nào, người nào thua thì bị người thắng cắn một cái.”

Vân Thường lập tức dờ khóc dờ cười, Gia Minh thật là chết oan chết uổng rồi.

Cô quay sang Thanh Phàm, “Đi nói lời xin lỗi với Gia Minh, nhanh đi, còn con nữa, Lục Thanh Tiêu, con đi cùng anh trai con đi!”

Thanh Phàm ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, “Mẹ, có thể không đi được không?” Như vậy thật sự là mất hết mặt mũi..

“Nếu không coi như xong đi, bớt chút chuyện.” Lục Diệp đi tới cầm quả táo nhét vào tay Vân Thường, “Ngày mai anh nói một tiếng với lão Chu là được.”

Vân Thường trừng mắt nhìn anh một cái, “Lục Diệp, bọn nhỏ như vậy là do chính anh chiều hư bọn chúng đấy! Nếu lại mặc kệ không biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì!”

Lục Diệp rụt rụt bả vai, nhất thời không dám nói tiếp nữa.

“Nhất định phải đi! Lục Thanh Tiêu, con rõ ràng cùng người ta chơi đùa vì sao lại tự nhiên đổi ý? Còn muốn anh trai giúp con ra mặt, con giỏi thật! Mau đi nói lời xin lỗi!”

Thật ra thì Thanh Tiêu rất hiểu chuyện, người Lục gia lại thiên vị con gái, cho nên Vân Thường cùng Lục Diệp gần như chưa từng dạy bảo con gái nghiêm khắc như vậy.

Lúc này khuôn mặt Vân Thường đen lại, thật sự khiến Thanh Tiêu bị dọa sợ. Thanh tiêu cảm thấy uất ức vô cùng, là Chu Minh Gian cắn bé bị thương, tại sao bé lại không thể để cho anh trai tìm cậu ta tính sổ giúp bé?

Bây giờ mẹ lại còn mắng bé hung dữ như vậy, Thanh Tiêu vừa khó chịu lại vừa sợ hãi, lỗ mũi lập tức đau xót, nước mắt liền lạch cạch lạch cạch rơi xuống.

Vân Thường cũng không muốn nuông chiều bé, cô không muốn thanh tiêu tuổi còn nhỏ đã mang tính cách kiêu căng.

Trực tiếp đứng lên, “Con ở chỗ này khóc đi, chúng ta đi ngủ. Lục Thanh Phàm không cần đi theo! Không đi nói lời xin lỗi đừng nghĩ mẹ sẽ tha thứ cho con.”

Lục Diệp còn muốn nói gì đó, lại bị Vân Thường quét mắt qua một cái, thức thối ngậm miệng, ngoan ngoãn theo Vân Thường đi về phía phòng ngủ.

Thanh Tiêu khóc mệt, ngó nghiêng trông mong nhìn phòng ngủ chính, nhưng không hề nhìn thấy mẹ tới dỗ cô, trong lòng cực kỳ khổ sở.

“Thanh Tiêu, chúng ta đi thôi.” Thanh Phàm biết chính mình không hề để ý, , đưa bàn tay nhỏ bé ra xoa nước mắt cho em gái. Ba nói rồi, là đàn ông phải biết gánh chịu những lỗi lầm mình phạm phải.

Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng chuyện này là lỗi của cậu, đã không hỏi rõ ràng, nên đi nói lời xin lỗi.

Nhưng em gái là cô gái nhỏ....không phải đàn ông, rốt cuộc có nên đi hay không đây? Thanh Phàm cũng cảm thấy khó xử.

“Em không đi!” Thanh Tiêu bắt đầu ngang ngạnh, ngoan cố ngẩng đầu lên nói.

Thật ra thì bé cũng biết mình không đúng, nhưng tại sao mẹ lại nghiêm khắc dạy dỗ bé như vậy? nếu như...nếu như mẹ không mắng bé, bé nhất định sẽ đi.

Mẹ có phải không còn thương bé hay không? Mẹ không muốn bé!

Thanh Tiêu vừa nghĩ tới điều này, nước mắt rơi càng nhiều. Thanh Phàm ở một bên lo lắng, vội vàng chạy vào bếp rót cho em gái cốc nước.

Thanh Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, cảm giác mình sẽ nhanh chóng bị ba mẹ vứt bỏ. Nói không chừng mẹ còn có thể vứt bé vào trong núi làm thức ăn cho sói!

Nước mắt tràn đầy khuôn mặt của bé, cảm thấy không còn muốn sống! Dù sao mẹ cũng đã không thương bé! Mẹ còn có anh trai!

“Đừng nóng giận, Thanh Tiêu còn nhỏ!” Lục Diệp thở dài, kéo Vân Thường vào trong ngực. Bà xã nhà mình cố chấp, xem ra con gái thật sự phải bị giáo huấn rồi.

“Hơn bốn tuổi còn nhỏ?” Vân Thường đẩy anh ra, “Lục Diệp, em cho anh biết, nếu anh muốn con gái anh về sau lớn lên làm xằng làm bậy thì anh cứ tiếp tục che chở cho nó đi!”

Trung tá Lục là một người sợ vợ, vội vàng tỏ rõ lòng mình, “Anh không có! Anh không có! Tùy em dạy con thế nào! Anh đây không phải là sợ em bị chọc tức sao.”

Lúc này sắc mặt của Vân Thường mới hòa hoãn hơn một chút, há miệng định nói gì. Chỉ nghe thấy một loạt tiếng gõ cửa ngày càng vang dội.

Thanh âm non nớt của Thanh Phàm tràn đầy kinh hoàng, “Mẹ, mẹ, không ổn rồi, Thanh Tiêu sắp chết rồi!”

Trong lòng Lục Diệp lộp bộp một tiếng, vội vàng mở cửa, vọt thẳng vào phòng khách, ôm lấy Thanh Tiêu, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

“Ba gấp lại, ô ô...” Thanh Tiêu khóc tựa như đứa trẻ mít ướt, đôi mắt to ngấn lệ nhìn Vân Thường: “Mẹ, hẹn gấp lại...”

Thấy con gái còn rất tốt, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, “Thanh Tiêu đừng nháo, mẹ...”

“Mẹ, em gái muốn chết!” Thanh Phàm cũng khóc theo, “Mẹ, ô ô...em gái uống thuốc tự sát, ô ô....mẹ...”

Sắc mặt của Vân Thường tái đi, Lục Diệp cũng lập tức thay đổi nét mặt, ôm Thanh Tiêu chạy về phía bệnh viện, “Uống cái gì, hả? cái đứa bé này...”

Vân Thường bị sợ đến nỗi huyết hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ đi sát sau lưng Lục Diệp, “Tiêu Tiêu, con nói cho mẹ nghe, con uống, uống thuốc gì?”

Lời nói cuối cùng đã không nhận được ngẹn ngào.

Thanh Tiêu quay về phía ba cọ xát lau nước mũi, lúc này mới mang về mặt bi tráng nhìn Vân Thường, “Mẹ, con biết rõ mẹ không còn yêu con rồi, con đã ăn lá vàng rồi, sẽ chết, sau này mẹ cũng sẽ không nhìn thấy con nữa, ô ô...”

Bước chân của Lục Diệp lập tức dừng lại, “Con đã ăn thuốc gì?”

Thanh Tiêu thút tha thút thít nói: “lá, lá vàng”.

“Đã ăn bao nhiêu?”

“Một, một mẫu...”

Trận sóng gió này cuối cùng vẫn là để sáng hôm sau Thanh Tiêu cùng Thanh Phàm tới nhà họ Chu xin lỗi là chấm dứt rồi, Lục Diệp luôn luôn yêu thương con gái lần này cũng không ngăn nổi, đành tùy Vân Thường xử lý.

Chỉ là chuyện Thanh Tiêu ăn lá vàng tự sát đã truyền ra khắp cả quân khu, trở thành chuyện cười cho những lúc trà dư tửu hậu.

Cho đến khi Thanh Tiêu lớn lên, vẫn còn có người nhạo báng chuyện này bên tai cô.

Hơn một tháng sau, Lục Diệp bị điều chuyển tới quân khu phái bắc, đã lên cấp bậc thượng tá.

Về cách nhà gần như vậy, người vui mừng nhất không có ai khác ngoài bà Lục, cứ cách mấy ngày lại chạy đến nhà Lục Diệp lừa gạt Thanh Tiêu cùng Thanh Phàm tới chơi.

Chỉ là Vân Thường càng thêm nghiêm khắc dạy dỗ hai anh em, Lục Diệp cũng sẽ không nuông chiều bọn nhỏ, khiến người ngoài đều nói, hai đứa trẻ nhà họ Lục này, từ nhỏ đã có tác phong quân nhân.

“Mẹ, bọn con đã tan học về rồi.”

Khi Thanh Phàm, Thanh Tiêu năm tuổi, đã được Vân Thường đưa vào học tiểu học, hai đứa trẻ đều rất thông minh, để cho bọn nhỏ tiếp tục đi nhà trẻ chỉ là lãng phí thời gian.

“Gọi điện hỏi xem khi nào thì ba về, đợi ba trở về ăn cơm.”

“Vâng.” Thanh Phàm đáp một tiếng, trực tiếp bấm số điện thoại của Lục Diệp, “Ba, chúng con cùng ở nhà chờ ba về ăn cơm!”

“Nói cho mẹ, ba đã về đến nhà.” Lục Diệp cho xe vào trong garage, vừa cùng con trai trò chuyện vừa lên lầu.

“Mẹ, ba nói ba đã về rồi!” Thanh Tiêu thính tai, ở một bên đã nghe thấy lời Lục Diệp nói.

“Được, các con đi vào rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.” Vân Thường nói với con trai cùng con gái một tiếng, sau liền đi vào phòng bếp dọn thức ăn.

“Anh giúp em” Lục Diệp mở cửa đi vào nói, nhận lấy bát đĩa trên tay Vân Thường.

“Hôm nay anh về thật sớm.”

“Ừ, ở bên đó không còn việc gì rồi.”

Lục Diệp đáp một tiếng, kéo Vân Thường vào lòng mình, cúi đầu xuống.

“Đừng, bọn trẻ chuẩn bị đi ra.” Vân Thường nghiêng đầu không phối hợp với anh.

“Anh nhìn được!” Lục Diệp nói một tiếng thật nhỏ, tìm được vị trí chính xác đôi môi của Vân Thường, che kín nó.

“Anh, anh không được lòi em...em muốn đi ăn cơm.”

“Ba nói thấy ba và mẹ như vậy không được phép đi ra.”

Thanh Tiêu ngậy thơ chớp chớp mắt, “A, vậy sau này nhìn thấy ba mẹ như vậy là không thể đi ra ngoài sao?”

Thanh Phàm vuốt vuốt đầu nhỏ của em gái, “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại truyện 4: Các bảo bối nhà thiếu tá Lục (3)

Thượng tá Lục được gọi về phương bắc, thời điểm huấn luyện viên đi theo anh lấy hồ sơ, huấn luyện viên không cẩn thận liếc thấy thông tin cá nhân của Vân Thường.

Kinh ngạc nói với Lục Diệp, “Vợ của anh mới hai mươi bảy? Được lắm, thế mà lại nhỏ hơn anh chín tuổi! Chờ đến khi anh bốn mươi rồi, người ta mới ba mươi thôi.”

Thượng tá Lục rất khó chịu, anh đã bắt đầu rối rắm về tuổi tác của mình và Vân Thường từ cách đây rất lâu, bây giờ bị huấn luyện viên nói thế, nhất thời chui vào ngõ cụt.

Đúng vậy, anh cũng sắp bốn mươi rồi, Vân Thường lại còn rất trẻ, đến lúc đó mình biến thành lão già rồi, cô có thể ghé bỏ anh không?

Thượng tá Lục nản lòng, nản chí đi từ phòng làm việc về nhà, khi anh đi ngang qua sân huấn luyện trông thấy Thượng tá Chu.

“Hắc, lão Lục! Làm xong thủ tục rồi hả? Chúc mừng nhé!” Thượng tá Chu là một người hơi hột, không nhìn thấy Lục Diệp đang trầm mặt xuống, vừa nói vừa đi về phía bên này.

Lão Lục? Sắc mặt thượng tá Lục càng thêm đen lại, ngay cả khóe miệng cũng mím chặt thành một đường.

Ngày trước bọn họ ai cũng gọi anh là Tiểu Lục, lúc nào thì đã biến thành lão Lục rồi?

Trong lòng thượng tá Lục càng thêm không vui, nhìn Thượng tá Chu đang toét miệng cười, thế nào cũng không thấy vừa mắt.

Không đợi người ta đi tới, tự mình lên nghênh đón, chính là một cái quét chân.

Thượng tá Chu đã ngoài bốn mươi, thể lực không còn như trước, bây giờ không còn nhiệm vụ, hơn nữa cũng không hề phòng bị Lục Diệp, một cái quét chân, liền bị Lục Diệp quét ngã.

Nhất thời tức giận mắng to, “A....tên tiểu tử cậu uống nhầm phải thuốc gì đấy? Muốn ăn đòn à!”

Kì thật theo cách nói khác, anh và Lục Diệp quan hệ rất tốt, bình thường cười đùa như vậy không ít, lại nói, nếu thật sự đánh nhau một trận, anh cũng không đánh lại được Lục Diệp.

Nhưng ai biết lời này lại trúng ngay giữa tim Lục Diệp, anh thông thả ung dung cời nút áo quân trang, đem bộ quân trang màu xanh lá cây ném xuống đất, trầm giọng nói với Thượng tá Chu, “Tới!”

Bên cạnh huấn luyện hoàn tất, đám binh sĩ giải tán liền vọt tới, ở một bên thêm dầu thêm mỡ.

“Thượng tá Chu, một đấu một!”

“Đúng vậy! Thượng tá! Chúng tôi cho hai người địa điểm đấu.”

Thượng tá Chu chống lại ánh mắt như dã thú của Lục Diệp, hít sâu một hơi, tay chân anh yếu rồi, không có khả năng chịu được thanh niên sức trâu dày

vò a!

Nhưng mà bây giờ không ứng chiến thì lại có vẻ như mình đang đang mất bình tĩnh!

Thượng tá Chu tiến không được lùi không xong, đang do dự, chợt nhìn thấy có hai bé củ cải đỏ chen vào.

“Ba! Ba! Ba đánh nhau sao? Mẹ nói đánh nhau là không đúng!”

Giọng nói giòn tan của Thanh Tiêu vang lên bên tai Lục Diệp, thượng tá Lục sững sờ, quay đầu lại nhìn con gái yêu của mình, cùng đi theo bên cạnh nghiêm nhiên là thân hộ mệnh nhỏ - con trai, nhất thời cảm thấy hồn dỗi tiêu tán đi không ít.

“Tiêu Tiêu, tới đây.” Lục chú ý của thượng tá Lục cuối cùng cũng dời khỏi người Thượng tá Chu, ngồi xổm xuống nhìn về phía con gái ngoắc ngoắc tay.

So với Thanh Phàm, Lục Diệp cần yêu thương Thanh Tiêu hơn. Thanh Phàm dù sao cũng là con trai, ở trong mắt Lục Diệp, con trai phải nuôi dưỡng nghiêm khắc, không thể nuông chiều.

Nhưng con gái lại khác, con gái chính là bảo bối!

Thanh Tiêu chạy tới nhào vào trong ngực ba, vẫn chưa từ bỏ ý định cũ, “Ba, vừa rồi ba muốn đánh nhau cùng bác Chu?”

Thượng tá Lục chu môi vừa định nói, thì đã nghe thấy Thanh Phàm nói: “Ba, nếu ba đánh nhau, mẹ sẽ tiếp tục giống như lần trước, không cho ba về phòng ngủ!”

Lần trước, Lục Diệp rất hứng khởi, một mình đấu với mười lính bộ đội đặc chủng, mặc dù cuối cùng chiến thắng, nhưng lại bị thương ở khoeo mắt.

Vân Thường bị anh dọa sợ, bảo anh lần sau không được phô trương nữa. Thượng tá Lục lại chẳng hề để ý, ở trước mặt Vân Thường dương dương tự đắc, mười người tính là gì? Lần sau anh còn khiêu chiến với hai mươi người!

Kết quả bị Vân Thường đuổi lên ghế Salon ngủ một tuần liền, quả thật là khổ không thể tả.

Thanh Phàm ngược đầu nhìn Lục Diệp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, “Đến lúc đó ba lại gõ cửa cầu xin mẹ, con cùng Tiêu Tiêu cũng bị ba nói đến không ngủ được!”

Nói xong lại nhìn em gái, “Đúng không? Tiêu Tiêu!”

Thanh Tiêu nhìn anh trai một chút, lại xem sắc mặt ngày càng đen của ba, dùng sức gật đầu một cái, vui vẻ nói: “Đúng vậy!”

Mấy ngày đó ba thật sự rất đáng ghét! Còn thích quăn mẹ, làm hại mẹ không thể ôm bọn họ!

Phốc! Một đám binh lính cười không thở ra hơi, trên mặt thượng tá Chu cũng toàn là hả hê: “Lão Lục, thì ra người như anh lại sợ em dâu! Chắc chắn, thật ra mở rộng kiến thức!”

Anh nhất bộ quân phục từ dưới đất phủi sạch bụi, xoay người nói với đám binh sĩ, “Nghe thấy chưa? Về sau nếu thượng tá Lục khi dễ các cậu, thì phải đi tới trước mặt chỉ dấu tổ cao! Một phát chính xác!”

Sắc mặt của Lục Diệp trở nên xanh mét, nhìn nhìn hai nhãi con ăn cây táo rào cây sung kia, hận không thể dùng một cái tát để chào hỏi.

“Ba...” Thanh Tiêu sợ hãi rụt rụt bả vai, bây giờ ba trông thật đáng sợ nha!

Lục Diệp cúi đầu xem xét, nhìn thấy trong đôi mắt to của con gái cung tràn đầy hoảng sợ, liền cố gắng ép lửa giận trong người xuống, không thèm quan tâm đến bọn thượng tá Chu đang cười lăn lộn.

Ôm Thanh Tiêu sai bước về nhà, cười đi! Cười đi! Bọn họ đều là ghen tỵ! Đều là ghen tỵ!

Thanh Phàm nhìn thấy ba chỉ ôm em gái không ôm mình, cũng không tức giận, đôi mắt đen tròn xoay xoay, trên gương mặt tròn trịa lộ ra hai lúm đồng tiền, chạy nhanh như làn khói tới trước mặt Lục Diệp, “Ba, con về nhà tìm mẹ trước.”

Hừ! Cậu cũng không phải là dễ chọc! Ai bảo mấy ngày trước ba tịch thu chiếc xe tăng mô hình ông nội tặng cậu!

Vân Thường gần đây cũng không biết bị người nào lôi kéo thay đổi kiểu tóc, cắt mái ngắn.

Lúc Lục Diệp ăn cơm tối, cứ nhìn chăm chăm mái ngắn của Vân Thường, cảm giác bà xã làm kiểu tóc này, đầu trông ngày càng nhỏ hơn.

Quá *** đàn! Mình cùng Vân Thường chênh lệch nhau lớn đến vậy? thượng tá Lục không ăn nổi cơm nữa.

Giống như là con sâu dài, mãi một hồi lâu mới há miệng nói: “Vân Thường, em xem anh, nhìn trên đầu anh có tóc bạc không?”

Vân Thường đang ăn canh tay bỗng dừng lại, không biết trong não người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì, cũng không ngẩng đầu, liền trực tiếp ném ra

hai chữ: “Không có.”

Cô thậm chí nay cả liếc mình một cái cũng không có! Trong lòng thượng tá Lục hoảng sợ, lại không nghĩ được nên nói gì tiếp theo, ghen càng lúc càng khó chịu.

Vừa lúc đó, Thanh Phàm chợt để cái thìa xuống, dùng khăn giấy Vân Thường chuẩn bị sẵn cho xoa xoa miệng, lúc này mới quay sang nói với Lục Diệp: “Ba!”

Thượng tá Lục không muốn để ý đến con, đứa con này của mình quả thật sinh ra chính là để đối phó với anh! Nhưng Vân Thường vẫn còn ở đây, nếu mình không lên tiếng, không biết chừng cô sẽ cho mình ngủ trên ghế sofa.

Chỉ có thể đáp một tiếng thật nhỏ, “Ừ.”

Đôi mắt đen tựa như thanh tuyến của Thanh Phàm nhìn Lục Diệp, cái miệng nhỏ hồng hồng, “Ba cùng bác Chu không khác nhau nhiều lắm, con thấy bác Chu mọc tóc bạc rồi! Trên mặt còn có nếp nhăn! Trong rất xấu!”

Một câu nói, khiến lòng thượng tá Lục như rơi vào hố băng.

Lúc buổi tối đi ngủ, thượng tá Lục lăn qua lăn lại không ngủ được. Chẳng lẽ mình thật sự già rồi? Ngay cả thằng nhãi con anh cũng đã nhìn ra, vậy phải làm sao bây giờ?

Vân Thường cũng bị anh làm cho không ngủ được, cảm thấy người đàn ông này ngày càng kì cục. Cảnh cáo anh một tiếng, nhưng anh vẫn không ngủ được.

Vân Thường dứt khoát, ôm gối đầu muốn đi ngủ chung cùng hai đứa nhỏ.

Kết quả vừa mới bước xuống giường liền bị thượng tá Lục ôm từ phía sau, giọng nói trầm thấp của người đàn ông này trong bóng đêm có vẻ đáng thương, “Vân Thường, anh đã già.”

Vân Thường ngạc nhiên, “Ai nói?”

Thượng tá Lục còn chưa từ bỏ kích của con trai hồi phục lại tinh thần, ôm Vân Thường không chịu buông tay, cắn răng nghiêng lợi nói, “Đến trứng thối nhỏ cũng còn nhìn ra!”

Trứng thối nhỏ? Vân Thường thật vất vả mới nhớ ra một mẩu trên bàn cơm vừa rồi, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Lục Diệp nghiêm khắc với Thanh Phàm hơn nhiều so với Thanh Tiêu, quan hệ giữa hai cha con tương đối gay gắt.

Thanh Phàm luôn mang bộ dáng dễ nói chuyện cười híp mắt, Vân Thường vốn cho rằng tính tình của con giống mình, nhưng dần dần lại phát hiện, Thanh Phàm không hề giống mình, cũng không giống Lục Diệp.

Tiểu tử này quỷ lắm! nói không chừng còn đang có chủ ý xấu nào đó, nhưng Lục Diệp lại cố tình không nhìn ra.

“Đừng nghe con nói.” Vân Thường quay đầu lại trấn an Lục Diệp, “Chỗ nào cũng không già, thật.”

Cô xem Lục Diệp vẫn còn rối rắm vì vấn đề này, liền ngẩng đầu hôn lên khóe miệng anh, “Lục Diệp, ngủ đi.”

Thượng tá Lục trong lòng vẫn có vướng mắc, nhưng bà xã cũng đã lên tiếng, chỉ có thể an phận nằm lên giường. Trong lòng suy nghĩ ngày mai nên tìm thêm người để chứng thực.

Chỉ là kể từ sau khi thượng tá Lục bị con trai bán đứng trước mặt mọi người, cảm thấy tim người dưới trướng mình chứng thực quả thật rất mất mặt, cho nên tất cả đều nén lại trong lòng.

Sau khi trở về phía bắc, rồi nhậm chức, Lục Diệp vô cùng bận rộn, cố gắng kết giao, tìm kiếm nhân tài...tất cả đều chiếm đi phần lớn thời gian của anh, cho tới thật lâu sau, anh đều không muốn nhắc đến vấn đề này nữa.

Cho đến một ngày nào đó, Tiêu Tiêu muốn đi ăn cơm thịt bò, Lục Diệp mới dẫn bảo bối lớn nhỏ trong nhà đi ăn.

Lúc bọn họ đến nhà hàng ăn cơm, luôn là Vân Thường cùng bọn nhỏ gọi món, Lục Diệp chỉ ở một bên phụ trách trả tiền hoặc là xếp hàng chờ bữa ăn.

Nhưng lần này, Vân Thường lại sợ Lục Diệp chi quá nhiều, lãng phí, liền cùng anh xếp hàng.

Xếp hàng được một lúc, vạt áo Lục Diệp chợt bị kéo, anh cúi đầu nhìn xem, là một cô gái nhỏ tương tự Thanh Tiêu.

“Chú, chú...chú có thể để cháu xếp hàng trước chú được không ạ?” Cô gái nhỏ chớp đôi mắt to, bộ dáng trắng trẻo mập mập cực kỳ đáng yêu.

Vân Thường liền kéo Lục Diệp lùi về phía sau, rồi hướng cô bé cười nói: “Được.”

Cô gái nhỏ vừa nghe, nhất thời vui vẻ, “Cảm ơn, chị xinh đẹp.”

Tóc gáy sau cổ thượng tá Lục liền dựng ngược cả lên. Gọi anh là chú lại gọi Vân Thường là chị! Điều này nói lên cái gì?

Lúc ăn cơm, Vân Thường phát hiện bộ dáng không yên của Lục Diệp, cho là công việc của anh xảy ra vấn đề, cũng không hỏi ngay, cho đến sau khi về nhà, chờ bọn nhỏ ngủ thiếp đi, lúc ấy mới lên tiếng.

“Công việc có vấn đề?”

Thượng tá Lục ngẩn ra, lắc đầu một cái.

“VẬY VỪA RỒI ANH SAO VẬY?”

Thượng tá Lục ngồi trên băng ghế không nói, Vân Thường cũng kiên nhẫn chờ.

Qua mấy phút, thượng tá Lục chợt đứng lên, mạnh mẽ uống một ngụm trà, lúc này mới nhỏ giọng nói ra: “Vân Thường, em hãy nói thật với anh, anh...”

Vân Thường nghiêng tai lắng nghe anh nói tiếp.

Thượng tá Lục nuốt nước miếng, lúc này mới tiếp tục, “Em cảm thấy anh không già?”

Thì ra là đang rối rắm cái vấn đề này, Vân Thường bắt đầu nói: “Thật. Anh cả ngày nghiêm mặt, chẳng lẽ cô gái nhỏ có thể gọi anh là anh sao?”

Thượng tá Lục nửa tin nửa ngờ, “Thật?” Dù là anh nghiêm mặt nhưng cũng không khác biệt lớn vậy chứ? Một chú, một chị...đứa trẻ thật là không có mắt nhìn.

Vân Thường gật đầu, “Thật.”

Thượng tá Lục còn muốn truy hỏi nữa, chợt nghĩ đến chuyện nào đó, len lén liếc Vân Thường một cái, nghĩ đến ngày hôm qua, bỗng nhiên trong lòng lại cảm thấy có lòng tin rồi.

Anh bước nhanh tới trước mặt Vân Thường, chợt ôm ngang cô lên, đi thẳng về phía phòng ngủ.

“Lục Diệp, dừng...” Vân Thường đỏ mặt tựa vào ngực anh, “Đã muộn rồi, ngày anh mai anh còn phải đi huấn luyện.”

Thượng tá Lục cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, “Em nói không anh không già?”

Vân Thường nháy mắt mấy cái, “Đúng vậy.”

Thượng tá Lục một cước đá văng cửa phòng ngủ, đem Vân Thường đặt tại trên giường, ngay sau đó đè người lên, “Anh không tin, cho nên anh muốn chứng minh.”

Vân Thường: “Thế nào.....uhm....”

Tất cả lời nói đều bị nuốt vào trong bụng, chỉ còn lại quần quýt triền miên cùng kích tình. Ngay cả ánh trăng không cần thân lên tiến vào phòng qua khe hở từ rèm cửa sổ cũng xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ngoại truyện 5: Bảo bối của một mình thiếu tá Lục

Công việc của thượng tá Lục ở phía bắc nhẹ nhàng hơn so với miền nam nhiều, cũng không có nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng anh vẫn kiên trì rèn luyện như cũ, không hề buông lỏng.

Ngày đó, chợt có một cú điện thoại từ phương nam tới, là Lý Bắc gọi, nhiệm vụ của bọn họ lần này hết sức khó khăn, dựa vào lực lượng của bọn họ bây giờ căn bản là không có khả năng hoàn thành, nên hy vọng thượng tá Lục anh có thể tới trợ giúp.

Mặc dù mỗi ngày Lục Diệp đều mang theo gương mặt nghiêm túc, nhìn bình tĩnh biết tự kiềm chế, nhưng trong lòng anh cũng vẫn rất có nhiệt huyết,. vừa nghe nói có nhiệm vụ, không nói hai lời liền đồng ý.

Chỉ kịp gọi cho Vân Thường một cuộc điện thoại rồi chạy tới phía nam, lần này đi tới hơn nửa tháng.

Đội đến khi nhiệm vụ hoàn thành, thượng tá Lục liền bị phơi thành một khối đen sì.

Phía nam nói muốn tổ chức lễ chúc mừng cho thượng tá Lục, cảm ơn sự giúp đỡ của anh, dù sao bây giờ anh cũng không còn thuộc về quân khu phía nam nữa.

Lại bị thượng tá Lục nhẹ nhàng cự tuyệt, nguyên nhân? Thượng tá Lục nghĩ tới bã xã a!

Buổi tối cuối mùa thu, Vân Thường đang ở trong thư phòng Lục Diệp giúp anh sửa sang lại tài liệu. Lục Diệp vừa đi đi lâu như vậy, mỗi ngày cô đều lo lắng, đến mấy buổi tối liên tiếp không ngủ được.

Thường xuyên đến thư phòng của anh ngồi một lát, nhìn chữ viết của anh cùng các quyển sách, trong lòng cảm thấy có chút an ủi.

Vì vậy, khi thượng tá Lục phong trần mệt mỏi chạy về nhà, chỉ thấy Vân Thường đang ngồi trước bàn đọc sách của anh ngẩn người, không biết nghĩ cái gì, ngay cả việc anh đẩy cửa tiền vào cũng không biết.

Thượng tá Lục sải bước lớn đi tới, ôm lấy người tràn đầy nỗi lòng.

Vân Thường giật mình, vội vàng quay đầu lại nhìn.

“Không ngủ được?” ánh mắt sáng quắc của Lục Diệp nhìn chăm chăm cô, giọng nói vừa thấp lại khàn khàn, tự dưng khiến Vân Thường cảm thấy mặt đỏ tới tận mang tai.

Cô hạ con ngươi, lông mi dài cong run rẩy, “Bây giờ, chuẩn bị đi ngủ.”

Lục Diệp cười một tiếng trầm thấp, đưa tay xoa mắt cô, “Anh đã trở về.”

Vừa dứt lời, liền cúi đầu, bắt được ánh mắt Vân Thường.

Môi của cô rất ngọt, Lục Diệp mong nhớ nửa tháng nay, nghĩ mình thiếu chút nữa vì khát nước mà chết, hôm nay thật vất vả mới có thể âu yếm, sao có thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy.

Cánh tay mạnh mẽ của anh chợt bóp chặt hông của Vân Thường, dễ dàng bế Vân Thường lên, ngoài miệng vẫn thay đổi góc độ hôn môi cô như cũ.

Đầu lưỡi có lực trong miệng cô, bắt được đầu lưỡi mềm mại trơn bóng, dùng sức. Đầu lưỡi càng thăm dò vào sâu hơn, giống như một người cường thế xâm lược, điên cuồng cướp lấy từ trong miệng cô.

Vừa hôn xong, Vân Thường cảm thấy cả cơ thể mình mềm nhũn, sắc mặt hồng hồng, khẽ nhếch môi thờ hờn hờn, tư bạc còn chưa kịp nuốt theo khoe miệng từ từ chảy xuống, vẽ ra một dấu vết đậm mỵ ở trên chiếc cằm trắng nõn của cô.

Ánh mắt của Lục Diệp tối sầm lại, bàn tay vung lên, đem toàn bộ sách vở tài liệu trên bàn quét hết xuống đất, đặt Vân Thường ở trên bàn sách, dùng lưỡi liếm sạch chất lỏng ở khoe môi cô.

Một tay theo áo ngủ của cô dò xét đi vào, phủ lên một bên, từ từ.

Môi cũng theo khoe miệng trượt xuống, tại xương quai xanh xinh đẹp của Vân Thường lưu luyến không đi, lúc nặng lúc nhẹ.

Khoe mắt Vân Thường nhất thời trở nên ướt át, cắn chặt môi dưới khắc chế bản thân mình tạo ra âm thanh, đưa tay đặt lên bả vai bên chác của anh, “Đừng, đừng ở chỗ này...”

Lục Diệp dùng răng cắn nút áo thứ hai của cô, đầu lưỡi vừa động, liền linh hoạt cời bỏ trói buộc, giọng nói có chút mơ hồ, “Ngoan.”

Nói xong liền trực tiếp cắn một bên nhũ tiêm đỏ no đủ, cảm thán, một tay kia đưa sang bên kia, dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy đầu đỏ nhạt, nhẹ nhàng, cho đến khi chúng trở nên cứng rắn trên tay anh.

Vân Thường ô ô trong cổ họng một tiếng, mắt hạnh xinh đẹp trong sóng nước mệnh mang, khoe đuôi mắt cũng dính một tầng mị hoặc. Eo cô rất mềm mại, gần như không chịu được ngã trên bàn sách.

Cảm giác tê dại từ trước ngực truyền thẳng xuống tứ chi, cô cảm thấy nóng vô cùng, ngay cả trên chóp mũi cũng thấm một tầng mồ hôi hột.

Sau khi sinh con xong, ngực Vân Thường trở nên lớn hơn rất nhiều, hình dáng vẫn ngạo nghễ ưỡn lên đầy đặn, nhũ tiêm đỏ tươi, so với trước kia còn thêm mê người, Lục Diệp cúi đầu trước ngực cô * mút * hút * vè * bóp*, cơ hồ muốn lên thiên đường.

“Lục, Lục Diệp....”

“Gọi ông xã.” Lục Diệp từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, con ngươi đen rực sáng, giống như hai luồng nhiệt.

Cơ thể Vân Thường càng run rẩy dữ dội hơn, da thịt trắng nõn dính một tầng phấn hồng nhàn nhạt, cô tê mõi, nếu bây giờ không có Lục Diệp chống đỡ, cô đã không tự chủ được ngã xuống bàn sách.

Hơi kẹp vào rồi vuốt ve, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, liền phun ra những ngậm thanh mị hoặc chết người.

Hầu kết Lục Diệp trượt lên trượt xuống, cơ thể giống như lửa đốt. Duỗi bàn tay, liền kéo luôn cả quần ngủ của Vân Thường xuống.

Đôi chân thon dài trắng nõn lập tức lộ ra trước mặt anh, Lục Diệp nuốt từng ngụm nước miếng, đem Vân Thường đã mềm nhũn như bãi xuân thủy kéo lên trên bàn, nửa ôm vào trong ngực, bàn tay linh hoạt dò xuống dưới.

Vân Thường đã sớm bị anh làm động tình, bên dưới ướt trượt khác thường, Lục Diệp dễ dàng đưa một ngón tay vào.

Ngón tay rút ra, dính chút dịch trơn nhẵn trong suốt như tơ tằm, Lục Diệp cúi đầu trên chiếc cổ thon dài của cô, thỉnh thoảng lại khẽ hấp vánh tai đầy đặn của cô.

Vân Thường bị vẻ mặt của anh làm cho hoảng hốt, mềm nhũn tựa vào ngực anh, rên rỉ nho nhỏ.

“Nghĩ anh thế nào?” Lục Diệp chợt cười trầm thấp một tiếng, đem ngón tay của mình rút ra khỏi cơ thể của Vân Thường, quơ quơ trước mắt Vân Thường, “Bà xã, có phải mỗi buổi tối em đều muốn anh hay không?”

Bên trong cơ thể bỗng trống rỗng, Vân Thường vội vàng thở hỗn hển vài cái, thật vất vả mới tìm lại chút lý trí, chỉ nhìn thấy ngón tay kia của Lục Diệp, phía trên đều là chất lỏng, dưới ánh đèn lóe lên ánh sáng mập mờ.

Vân Thường nhất thời càng thêm run rẩy, khoe mắt cũng chảy ra nước mắt, “Lục Diệp...đừng, đừng như vậy....”

Cả người cô trần trụi, dựa vào trong ngực Lục Diệp, ngược lại Lục Diệp lại cả người chinh tề, thậm chí còn đang mặc bộ quần trang màu xanh lá cây, nút áo lạnh lẽo chạm vào cơ thể cô, khiến Vân Thường không nhịn được rung mình một cái.

Cô lúc này mới chú ý tới tình huống giữa mình và Lục Diệp, một cổ cảm giác thẹn thùng xông thẳng lên óc.

Vân Thường đưa đôi tay vô lực chống đỡ trước ngực bẽn chải của Lục Diệp: “Cởi, cởi quần áo...”

“Không đợi kịp?” Lục Diệp đưa tay bế cô lên, chạm vào đầu vai mượt mà của cô, “Chờ ông xã tắm trước.”

Ngày trước Lục Diệp không thích nói chuyện ở trên giường, trừ không đề nén được tiếng dục, rất ít khi nói gì đó.

Vậy mà không biết bắt đầu từ lúc nào, người đàn ông này ngày càng nói nhiều ở trên giường, cái gì cũng nói, da mặt dày vô cùng.

Cô thẹn thùng, vùi đầu vào trong ngực Lục Diệp, dứt khoát tự giận bản thân mình, làm như không nghe thấy.

Thấy cô như vậy, Lục Diệp cười cười, cũng không nói thêm điều gì. Mở cửa phòng tắm, mở vòi nước nóng, trực tiếp đem Vân Thường bỏ vào trong.

Mình thì đứng ở đó, mắt vừa nhìn Vân Thường chầm chầm, vừa cởi quần áo.

Động tác của anh vô cùng chậm rãi, thông thả ung dung mở từng nút áo, tháo dây nịt xuống, rồi cởi quần áo, sau đó đề xuống, cuối cùng chính là.

Làn da Lục Diệp khoe mạnh màu lúa đồng, cơ bụng sáu múi bẽn chải, eo ếch gầy mà mạnh mẽ, một cây phía dưới.... nhỏ cũng hết sức khả quan.

Hiện giờ đã vênh lên, vận sức chờ phát động, tương đối có cảm giác tồn tại.

Ánh mắt Vân Thường xấu hổ không biết nên đặt vào chỗ nào mới phải, cho dù đã làm vợ chồng nhiều năm, nhưng cô cũng không có cách nào khác chế ngự ngừng như vậy bỗ tẩm rất lớn, hai người cùng vào tắm cũng không cảm thấy cảm thấy chật chội, Lục Diệp vào một cái, liền ôm lấy Vân Thường từ phía sau, hạ thân cứng rắn chống đỡ mông của cô.

Vân Thường rên lên một tiếng, thân thể chợt cứng ngắc, “Nơi này....nơi này không được....”

Một tay Lục Diệp vòng qua trước ngực cô, một cái tay khác nhấc cơ thể cô lên trên, từng nụ hôn nóng bỏng rơi trên tấm lưng trắng nõn của cô.

“Nơi này không được?”

“Đi, đi nằm...”

Lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, mông đột nhiên bị nâng cao lên, cứng rắn cực nóng của Lục Diệp bất chợt tiến vào.

Âm cuối của Vân Thường chợt chuyển thành rên rỉ, âm thanh tựa hồ như sắp khóc, cơ thể mềm nhũn tựa vào ngực Lục Diệp.

Lục Diệp ôm lấy Vân Thường từ đầu tới đuôi bắt đầu nhanh chóng chuyển động hạ thân, hô hấp rơi vào bên tai Vân Thường “Nói chuyện, nơi nào được?”

“Ồ....” Vân Thường đã nói không thành lời, đôi tay nắm thật chặt dọc theo bồn tắm, liều mạng ổn định cơ thể mình đang rung động.

Mồ hôi từ trán Lục Diệp chảy xuống ngực, anh ôm cả cơ thể Vân Thường, lồng ngực dán chặt vào tấm lưng cô, bàn tay đưa xuống dưới nước, vãn về tiểu trên châu màu hồng nhạt.

Vân Thường cắn môi không chịu được lắc đầu, “Uhm....đừng, chớ lấy....chịu, chịu không nổi...”

Nóng bỏng của Lục Diệp ra vào trong tận cùng cơ thể cô, nước ấm theo hành động của anh tiến vào cơ thể cô, vừa nóng lại vừa thoải mái, Vân Thường cơ hồ muốn khóc ra tiếng, nước mắt vui vẻ theo khóe mắt chảy ra.

Mặt mày cô ướt át, khóe mắt bị một màn xuân tình kia gần như ép người đến điên.

Lục Diệp thở hổn hển một hơi thô, động tác chậm xuống, theo cơ thể của Vân Thường rút ra.

Vừa đưa tay tới thịt non của cô, vừa ra lệnh, “Quay lại!”

Toàn bộ cơ thể Vân Thường như bị rút cạn kiệt, khẽ nhếch, đôi mắt rã rời, dường như không hiểu ý của Lục Diệp.

Thật vất vả mới tiêu hóa hết ý tứ của Lục Diệp, ngoan ngoãn quay người sang.

Cô đã hoàn toàn mất đi lý trí, Lục Diệp nói cái gì thì chính là cái đó, nghe lời vô lực xoay người ngồi trên đùi Lục Diệp, đôi chân thon dài vòng chặc eo ếch cường tráng của anh.

“Thật biết nghe lời.” Lục Diệp khen thưởng cô bằng một nụ hôn nồng nàn, nhắc móng cô lên, vọt vào lần nữa.

Vân Thường đột nhiên mở to hai mắt, thở hổn hển dồn dập, cũng không thể đè nén tiếng rên rỉ phát ra từ trong miệng thêm nữa.

Lục Diệp cười khê, bàn tay nắm ngao nghễ của cô ưỡn lên, dùng đầu lưỡi liếm lên nhũ tiem dựng thẳng đứng lên của cô, “Thoải mái không?”

Lông mi Vân Thường kịch liệt run rẩy, trong miệng phun ra tiếng rên ngọt ngào, “Thoải...thoải mái...”

“Rất thành thực!” Lục Diệp hưng hăng tiến vào, không chút keo kiệt tán dương cô.

Tiếng nước chảy hòa lẫn tiếng vỗ đánh bạch bạch, từ phòng tắm vọng về, tiếng người đàn ông thờ dốc cùng tiếng rên kiều mị của phụ nữ, đặc biệt, khiến người khác mơ màng.

“Không, không thể ở bên trong...” Vân Thường bắt được một cánh tay của Lục Diệp kêu lên. Lại lập tức bị động tác dưới thân làm cho mất đi âm thanh lần nữa.

Âm thanh khàn khàn đè nén của Lục Diệp, anh dùng lực ấn vào eo cô, để cho cơ thể cô dựa sát vào mình, bộ dáng kia dường như muốn đem cô khảm vào trong xương máu của mình, “Kỳ an toàn, không thành vấn đề.”

Nói xong, nhanh chóng rút ra động vào vài chục cái, thở hổn hển vài cái, động tác chợt dừng lại.

Trong cơ thể đột nhiên tràn vào một luồng nhiệt, đầu óc Vân Thường trống rỗng, cắn một cái lên bả vai Lục Diệp.

Vội vã tắm rửa sạch sẽ, Lục Diệp lau rửa sạch sẽ cơ thể của mình cùng Vân Thường, lúc này mới dùng khăn tắm bọc Vân Thường lại, trực tiếp ôm cô vào trong phòng ngủ.

Về phần anh? Thượng tá Lục thích lửa thể chạy.

Cuộc chiến trong phòng tắm cơ hồ tiêu hao hết tất cả thể lực của Vân Thường, đầu vừa dính gối, cô liền say ngủ.

Ai ngờ cô chưa kịp an ổn bao lâu, cơ thể Lục Diệp lại đè lên.

Vân Thường mệt mỏi đến mức cả ngón tay cũng không muốn chuyển động, mặc dù làm trong phòng tắm rất kích thích, nhưng cũng rất hao phí thể lực.

“Lục Diệp, ngủ đi.” Mắt hạnh mờ sương, đáng vẻ mơ mơ màng màng cực kỳ làm người khác yêu thích.

Lục Diệp hôn môi cô một cái, nhỏ giọng trêu đùa bên tai cô, “Thoải mái xong liền vứt bỏ anh?”

Lục Diệp đưa tay kéo khăn tắm trên người cô xuống, đè lên người cô, tách cô ra, hưng hăng dính vào, “Không tốt.”

Anh hành động một bên, một bên cúi đầu xuống xường quai xanh hôn * mút, đáng đáp Vân Thường hết sức xinh đẹp, xường quai xanh tinh xảo xinh đẹp, Lục Diệp không có việc gì cứ nhìn chăm chăm.

Vân Thường bị anh làm cho thở gấp yêu kiều liên tục, cơ thể không tự chủ được bắt đầu ngênh hợp động tác Lục Diệp, một tay sờ đến cơ bụng bên chặc của anh.

Hành động vô thức của Vân Thường càng khiến dục hỏa đốt người trên cơ thể Lục Diệp ngày càng tràn đầy, động tác dưới hạ thân đột nhiên tăng nhanh, từng hạt mồ hôi như trân châu từ trán anh nhỏ xuống ngực trắng nõn của Vân Thường.

Vân Thường vừa mới tắm xong, làn da mát lạnh trắng mịn, Lục Diệp đuổi lười bắt đầu liếm * hôn từ cổ mảnh khảnh của cô.

Mãi cho đến hai luồng trắng nõn, ngay cả mồ hôi của mình cũng bị anh liếm sạch sẽ.

Nửa người trên của Vân Thường được anh chăm sóc tỉ mỉ, nửa người dưới lại bị anh hung hăng xuyên qua, hai tần hòa và băng khiến linh hồn cô cơ hồ như bị lạc đường.

Trừ bỏ tình * dục, trong đầu không còn gì khác. Rên rỉ theo động tác của Lục Diệp lúc cao lúc thấp. Thân thể càng lúc càng mê người.

Chỗ kia của cô rất chặt chẽ, chặt chẽ hấp thụ anh, loại cảm giác đo gần như bức Lục Diệp đến phát điên, động tác phía dưới càng lúc càng nhanh, ngoài miệng cũng càng dùng lực với cô. Ở trên da thịt trắng nõn của cô in những dấu vết đỏ ngầu.

Cảm giác đau đớn lẫn tê dại truyền khắp toàn thân, Vân Thường khẽ thẳng lưng, đem lấy chính mình lại gần môi của Lục Diệp hơn, vô ý lẩm bẩm, “Ông xã, hôn, hôn em...”

Hô hấp của Lục Diệp cứng lại, một giây sau tốc độ bên dưới đột nhiên tăng mau, vỗ vỗ vào mông trắng nõn của cô, khiến nó đỏ bừng một mảng.

Lục Diệp cúi đầu càng thêm điên cuồng, phối hợp với động tác phía dưới, bộ dáng kia dường như là muốn nuốt sống cả người cô.

Vân Thường ôm cổ đáp lại anh, cho đến khi cô thiếu đường khí mới bắt đầu đưa tay khước từ anh.

Lục Diệp cũng không còn dây dưa nhiều, thuận thế nghiêng thân thể Vân Thường sang một bên, nâng cao một chân của cô, từ từ tiến vào từ một bên.

Vẫn không ngừng hôn lên gáy và vành tai cô.

Nơi đó của Vân Thường vẫn rất mẫn cảm, môi của Lục Diệp vừa mới dán lên, cả người cô liền run rẩy càng thêm rên rỉ.

Lục Diệp thấy vậy càng thêm ra sức, đầu lưỡi ở bên tai cô, cho đến khi nó trở nên đỏ ửng mới thôi.

“Có nhớ anh không?” Lục Diệp thờ gấp ở bên tai Vân Thường hỏi.

Vân Thường tỉnh tỉnh dịu dàng, lại cơ hồ chưa bao giờ nói với anh những lời ân ái, thượng tá Lục lại cố tình thích nghe những lời nói nhỏ nhẹ của cô, chỉ có thể ở trên giường bức cung.

Vân Thường bị anh làm cho ý * loạn * tình * mê, chỉ cảm thấy cả người, chỉ cảm thấy tê * tê dại, cảm giác cơ thể tựa như vượt lên trên mọi giác quan, vô thức theo lời anh nói, “Nhớ... nhớ...”

Lục Diệp thẳng lưng tiến vào, hung hăng va chạm, hung hăng rút ra lần nữa, làm cho Vân Thường hoàn toàn mất đi lý trí, ý thức ngày càng xa rời, trên mặt cũng dính một tầng đỏ ửng, mị hoặc hết sức.

Lục Diệp thờ dốc càng thêm nặng nề, “Đang suy nghĩ gì?”

Không có gì sánh kịp khoái cảm xông thẳng tới óc, đôi mắt Vân Thường tan rã, mồ mả bắt được cánh tay Lục Diệp, cùng anh mười ngón tay đan xen, “Đều nghĩ, đều nghĩ về anh...”

Chỉ mấy chữ đơn giản, lại thành công ép điên thượng tá Lục. Anh nhỏ giọng mắng một câu, ôm Vân Thường liều mạng lật động.

Một đêm này thượng tá Lục trôi qua cực kỳ thoải mái, Vân Thường lại mệt đến mức sáng ngày hôm sau cũng không dậy được.

“Tự mình xuống lầu ăn điểm tâm.” Buổi sáng, Lục Diệp nhìn hai đứa con ngồi trên bàn gào khóc đòi ăn sáng, lấy ra từ trong ngăn kéo vài tờ tiền giấy ném tới.

“Ba, ba về lúc nào?” Thanh Tiêu vui mừng nhào vào trong ngực Lục Diệp, bé thật rất nhớ ba, ba vừa đi là không thấy bóng rọi.

Lục Diệp trìu mến sờ sờ đầu Thanh Tiêu, “Tối ngày hôm qua.”

Thanh Phàm không giống như Thanh Tiêu, Cậu ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, trên mặt mang theo hai lúm đồng tiền, khẽ híp mắt nhìn ba, “Mẹ đâu?”

“Khụ.” Thượng tá Lục ho nhẹ một tiếng, đặt Thanh Tiêu đang ngồi trên đùi mình xuống đất, “Mẹ còn đang ngủ. Tốt lắm, Các con trẻ giờ học rồi, mau ăn sáng đi rồi còn đi học.”

Thanh Phàm bĩu môi, đeo cặp sách nhỏ từ trên ghế nhảy xuống, nắm bàn tay nhỏ bé của em gái, “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Thanh Tiêu còn có chút không bỏ được ba, chớp to đôi mắt nhìn Lục Diệp, bộ dáng đáng yêu khiến người ta yêu thích cực kì.

Thượng tá Lục cũng muốn thân thiết cùng con gái mình, nửa tháng không gặp, nhưng cuối cùng cũng nhận được, phát phát tay, “Nhanh đi học đi”.

Thanh Phàm kéo em gái đi về phía cửa, sau khi đổi giày xong, chợt quay đầu lại nhìn Lục Diệp, “Ba!”

Thượng tá Lục: “Sao vậy?”

Thanh Phàm: “Mỗi lần ba làm nhiệm vụ trở về, mẹ đều ngủ nướng!”

Thượng tá Lục trừng mắt: “Con mau chút cho ba!”

Hết trọn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.